ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ

ΚΑΙ,

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

BRITISH MUSEUM
30 MAY 65

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ·

ΚΑΙ,

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

EURIPIDIS

DRAMATA.

IPHIGENIA IN AULIDE:

ET,

IPHIGENIA IN TAURIS.

Ad Codd. MSS. recenſuit, & Notulas adjecit,

JER. MARKLAND,

Coll. D. Petri Cantabrigienſ. Socius.

—εἰς τὸ κοινὸν δὲς ἄμεινον ἂν μάθοις. IPH. TAUR. ver. 673.

EDITIO ALTERA.

LONDINI,

Curâ & Sumptibus J. NICHOLS.

M DCC LXXXIII.

BRITISH MUSEUM
30
MAY
85

DOCTISSIMO,

Et, quod longè præſtantius eſt,

HUMANISSIMO

Viro

WILHELMO HEBERDEN, M. D.

deferuntur hæ Notæ in EURIPIDIS *utramque* IPHIGENIAM, arbitratu ejus vel cremandæ vel in publicum emittendæ: eâ tamen lege, ut, ſi Editione dignæ ab illo cenſeantur, quemadmodum olim judicavit in *Supplicibus*, exſtet ſimul hæc pagina, quæ teſtetur animum memorem beneficiorum ab eo collatorum in Annotatorem,

JER. MARKLAND.

BRITISH MUSEUM
30 MAY 65

Lectori S.

NOLUI mutare quidquam in Contextu ſine MSS^rum Auctoritate, niſi rarò, & in locis de quibus dubitare, foret vel cæcum exiſtimare Lectorem, vel malignum. Liberiùs egi in Diſtinctionibus, & in Verſione, in qua mentem Annotatoris ferè potes perſpicere. Quando locum non intellexi, monui, opinor, (certè volui,) & reliqui quod in CANTERO & BARNESIO Interpretibus inveni. Ad hujus Editionem, Contextus & Notæ plerumque exiguntur. Difficiliora in quibus nulla erat corrupti Textûs ſuſpicio, rariùs attigi, ne in molem nimiam hæ Notæ, jam ſatis longæ, excederent. Uberiores ſcripſeram, ſicut in *Supplicibus:* ſed omiſi, ne doctioribus eſſem moleſtus, & Euripidem nimis onerarem. Multa, ſine dubio, me fugerunt; in multis falſus fui. Collationes Exemplarium *Pariſienſium* cum utroque Dramate, quæ notantur literis A. B. C.; & item *Oxonienſis* cum *Iphig. Taurica*, debeo Humanitati Virorum Eruditiſſimorum: iſtas, SAMUELI MUSGRAVE, M. D.; hanc, CAROLO HALL, S. T. P. Decano *Bockingenſi*.

EXPI-

BRITISH MUSEUM
30
65
MAY

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ΗΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

ARGUMENTUM XYLANDRI.

Græcorum claſſis ad Trojam proficiſcens in Aulide detinebatur, quod nullus ventus navigationem dabat. Calchas vates reſpondit Iphigeniam Agamemnonis filiam Dianæ immolandam: ita fore, ut ventus exiſtat. Agamemnon domum mittit, accerſitque Iphigeniam, Achilli ſe eam locaturum prætendens. Mater Clytæmneſtra unà venit. Sed, re comperta, acriter cum marito expoſtulat, Achillem quoque ſibi adſtipulantem habens. Iphigenia autem perſuadet utriſque, ut ipſam pro ſalute Græciæ ſinant immolari. Diana verò eam, cùm eſſet mactanda, abripit, inque locum ejus cervam ſupponit. Scena Tragœdiæ eſt in Aulide. Chorus conſtat Aulidenſibus (Chalcidenſibus) *mulieribus.*

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.	PERSONÆ HUJUS FABULÆ SUNT HÆ.
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.	AGAMEMNON.
ΠΡΕΣΒΥΤΗΣ.	SENEX.
ΧΟΡΟΣ.	CHORUS.
ΜΕΝΕΛΑΟΣ.	MENELAUS.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.	CLYTÆMNESTRA.
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.	IPHIGENIA.
ΑΧΙΛΛΕΥΣ.	ACHILLES.
ΘΕΡΑΠΩΝ.	MINISTER.
ΑΓΓΕΛΟΣ.	NUNCIUS.

Προλογίζει δὲ ὁ Αγαμέμνων.	*Prologum autem agit* Agamemnon.

ΘΕΡΑΠΩΝ· MINISTER.] Hic idem eſt qui ſupra Περισθένης appellatur, et qui in Scenam initio Fabulæ cum Agamemnone ingreſſus eſt, vide verſ. 855. et ſeqq. Hinc colligere licet, has Tabulas *Dramatis perſonarum*, utcumque Antiquas, non tamen ab ipſo Auctore his Fabulis præfixas fuiſſe, nam ipſe Euripides non potuit tale παράραμμα admiſiſſe.

ΑΓΓΕΛΟΣ· NUNCIUS.] *Perſonæ Dramatis* collocari debent in Tabula perſonarum eodem ordine, quo in Scenam ingreſſæ ſunt. Hic itaque Ἄγγελος poni debuit in Quinta ſede, inter Μενέλαος et Κλυταίμνηστρα. Quod ſi hic Ἄγγελος, qui ultimo loco ponitur, diverſus ſit (uti videtur eſſe) ab eo *Nuncio* qui ingreſſus eſt ſupra ver. 414, debuit ſignari, ΕΤΕΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΣ, ALIUS NUNCIUS, quemadmodum ſit in Noſtri *Phœniſſis*, *Hippolyto*, et *Bacchis*; et in Ariſtophanis *Acharnenſibus* et *Avibus*.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ
Η ΕΝ ΑΥΛΙΔΙ.

ACTUS PRIMUS.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Αγα. Ὦ Πρέσβυ, δόμων τῶνδε πάροιθεν
Στείχε. Πρε. Στείχω. τί δὲ καινοργεῖς,
Ἀγάμεμνον ἄναξ; Αγα. Πεύσῃ. Πρε. Σπεύδω.
Μάλα τὸ γῆρας τοὐμὸν ἄϋπνον,
Καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς ὀξὺ πάρεσιν.
Αγα. Εἴς ποτ' ἄρ' ἀϊσσὴ ὅδε πορθμεύει;
Πρε. Σείριος, ἐγγὺς τῆς ἑπταπόρου
Πλειάδος αἴσσων, ἔτι μεσσήρης.
Αγα. Οὔκουν φθόγγος γ' ἔτ' ὀρνίθων,
Οὔτε θαλάσσης· σιγαὶ δ' ἀνέμων
Τόνδε κατ' Εὔριπον ἔχουσιν.

Cl. *Musgravius* admodum probabiliter putat hujus Dramatis Prologum deperditum esse. Vide eum Exercit. in Eurip. 1, 8. p. 25.

Ver. 4. Μάλα τὸ γῆρας τὐμὸν] Ob metrum admisissem τοι (quod habet, nescio unde, margo *Barnesii*) si vel in uno Exemplari invenissem. Vera Scriptura potuit esse δὴ vel γὰρ, vel τόδε. Quæ sequuntur, Καὶ ἐπ' ὀφθαλμοῖς, &c. valde ambigua sunt. Versio quam posui videtur esse tuta.

Ver. 7. Σείριος, ἐγγὺς τῆς ἑπταπόρου Πλειάδος, &c.] Scaliger (monente Miltono) Proleg. in Manil. p. 7. ed. Boecler. "Quomodo non consuluit (Euripides) oculos suos, ut posset videre quantum intervallum inter Sirium et Ursam majorem?" De situ Sirii, vide Aratum Φαινομ. 326. De Pleiad. 254.

Πρε.

BRITISH MUSEUM 30 MAY 65

Πρε. Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς αἴσσεις,
Ἀγάμεμνον ἄναξ;
Ἔτι δ' ἡσυχία τῇδε κατ' Αὐλιν,
Καὶ ἀκίνηλοι φυλακαὶ τειχέων·
Στείχωμεν ἔσω. Αγα. Ζηλῶ σε, γέρον·
Ζηλῶ δ' ἀνδρῶν, ὃς ἀκίνδυνον
Βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς, ἀκλεής·
Τὰς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ.
Πρε. Καὶ μὴν τὸ καλόν γ' ἐνταῦθα βίᾳ.
Αγα. Τοῦτο δέ γ' ἐς τὸ καλὸν, σφαλερόν·
Καὶ τὸ φιλότιμον
Γλυκὺ μὲν, λυπεῖ δὲ προσιζάμενον.
Τοτὲ μὲν, τὰ θεῶν οὐκ ὀρθωθέντ', ἀνέτρεψε βίον·
Τοτὲ δ' ἀνθρώπων γνῶμαι πολλαὶ
Καὶ δυσάρεσοι διέκναισαν.
Πρε. Οὐκ ἄγαμαι ταῦτ' ἀνδρὸς ἀριστέως·
Οὐκ ἐπὶ πᾶσί σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,

Ver. 16. Vulgo, Στείχομεν εἴσω.

Ver. 16. Στείχομεν εἴσω.] Codd. Pariſienſ. A. B. C. et marg. *Barneſ.* habent Στείχωμεν ἴσω quod uſitatius eſt. & iis obſecutus ſum.

Ver. 19. ἧσσον ζηλῶ.] Stobæus Serm. LVI. pro ζηλῶ habet ἐπαινῶ: ut noſter *Hippolyt.* 264. Οὕτω τὸ λίαν ἧσσον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν.

Ver. 22. Καὶ τὸ φιλότιμον] Metrum poſcit, vel, Καὶ φιλότιμον· vel, Τό τε φιλότιμον.

Ver. 29. Οὐκ ἐπὶ πᾶσί σ' ἐφύτευσ' ἀγαθοῖς,] Stobæus Serm. CIII. citat πᾶσιν ἔφυς ἀγαθοῖς. quod potuit eſſe, πᾶσί σ' ἔφυσ' ἀγαθοῖς. Codices Pariſienſes, Edittt. vetuſtæ, & Plutarchus *De audiend. poët.* p. 33. & *Conſol. ad Apollon.* p. 103. legunt, πᾶσί σ' ἐφύτευσ': niſi quod Cod. A pro σ' habet δ'. Senſus eſt obvius. Prima in φυτεύω brevis eſt: unde præſtat, πᾶσιν σ' ἐφύτευσ'.

Ἀγάμεμνον, Ἀτρεύς·
Δεῖ δέ σε χαίρειν, καὶ λυπεῖσθαι·
Θνητὸς γὰρ ἔφυς· πᾶν μὴ σὺ θέλῃς,
Τὰ θεῶν ἔτω βελόμεν' ἔξαι.
Σὺ δὲ λαμπτῆρος φάος ἀμπελάσας,
Δέλτον τε γράφεις
Τήνδ', ἣν πρὸ χερῶν ἔτι βασάζεις,
Καὶ ταῦτα πάλιν γράμματα συγχεῖς,
Καὶ σφραγίζεις, λύεις τ' ὀπίσω,
Ῥίπτεις τε πέδῳ πείκην, θαλερὸν
Καλὰ δάκρυ χέων·
Καὶ τῶν ἀπόρων ἀδενὸς ἐνδεῖς
Μὴ ἀ μαίνεσθαι· τί πονεῖς; τί πονεῖς;
Σί νέον, τί νέον περί σοι, βασιλεῦ;
Φέρε, κοίνωσον μῦθον ἐς ἡμᾶς·
Πρὸς δ' ἄνδρ' ἀγαθὸν, πιστόν τε φράσεις·
Σῇ γάρ μ' ἀλόχῳ τότε Τυνδάρεως
Πέμπεν φερνὴν,
Συννυμφοκόμον τε δίκαιον.

Ver. 33. ἔτω νενόμισαι.

Ver. 33. Τὰ θεῶν ἔτω νενόμισαι.] Codd. Par. Aldina, et cætera Editt. pro νενόμισαι habent βελόμεν' ἔσαι. quam veram esse Euripidis manum non dubito, si pro ἔσαι legatur ἐσιν. Plutarchus quoque T. II. p. 103. citat βελομένων ἔσαι. Idem est τὰ βελόμενα quod τὸ βελόμενον (ut ver. 1270.) id est, τὸ βέλημα, *Deorum voluntas ita habet*, Dii sic volunt.

Ver. 39. pro πίδῳ Cod. A. παιδω. contra, ver. 430. πρασσίε pro πράσσιλαι, Idem.

Ver. 42. τί πονεῖς;] Codd. Par. τι πονεις; τι πονεις; ultimum τί πονεῖς in multis Editt. deest.

Ver. 46. Non mutarem τότε in πότε contra omnia Exemplaria. vide *Helen.* 1087. *Orest.* 99. *Supplic.* 737. Sophocl. *Ajac.* 664. 1262. Aristoph. *Thesmoph.* 13.

IAMBOI.

ΙΑΜΒΟΙ.

Αγα. Ἐγένοντο Λήδᾳ Θεςιάδι τρεῖς παρθένοι,
Φοίβη, Κλυταιμνήςρα τ' ἐμὴ ξυνάορος,
Ἑλένη τε· ταύτης οἱ τὰ πρῶτ' ὠλβισμένοι,
Μνηςῆρες ἦλθον, Ἑλλάδος νεανίαι.
Δειναὶ δ' ἀπειλαὶ, καὶ κατ' ἀλλήλων φόνος
Ξυνίςαθ', ὅςις μὴ λάβοι τὴν παρθένον.
Τὸ πρᾶγμα δ' ἀπόρως εἶχε Τυνδάρεῳ πατρὶ,
Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως
Ἅψαιτ' ἄριςα· καί νιν εἰσῆλθεν τάδε,
Ὅρκους συνάψαι, δεξιάς τε συμβαλεῖν
Μνηςῆρας ἀλλήλοισι, καὶ δι' ἐμπύρων
Σπονδὰς καθεῖναι, κἀπαράσασθαι τάδε,
Ὅτου γυνὴ γένοιτο Τυνδαρὶς κόρη,
Τούτῳ συναμυνεῖν, εἴ τις ἐκ δόμων λαβὼν
Οἴχοιτο, τόν τ' ἔχοντ' ἀπωθοίη λέχους,
Κἀπιςρα-

Ver. 62. συναμύνειν.
63. ἀπώσασθαι.

Ver. 53, 54. φόνος Ξυνίςαθ',] Legendum puto, φθόνος Ξυνίςαθ', *invidia, odium, ira oriebatur, constabat.*

Ver. 56. Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως
Ἅψαιτ' ἄριςα·] Expressum videtur ex Æsch. Ἱκετ. 384.
Ἀμηχανῶ δὲ, καὶ φόβος μ' ἔχει φρένας
Δρᾶσαί τε, μὴ δρᾶσαί τε, καὶ τύχην ἑλεῖν.
Conjeceram ex sensu, τῆς τύχης θ' ὅπως: cui favet Æschyli καὶ τύχην ἑλεῖν. Sed aliter sumi potest.

Ver. 57. εἰσῆλθεν τάδε·] *Barnesius* τόδε. parum refert. Sed τάδε frequentius. vide *Valckenærium ad Phœniss.* 430.

Ver. 62. Τούτῳ συναμύνειν.] Anapæstus in secundo loco (nam tertia syllaba in συναμύνειν longa est) vitabitur scribendo συναμυνεῖν, in Futuro. & ita *Heathius.* Isocrates *Encom. Helen.* p. 422. Ed. Genev. πίςεις ἔδοσαν ἀλλήλοις, ἢ μὴν βοηθήσειν, εἴ τις, &c. De hac re loquitur.

Ver. 63. τόν τ' ἔχοντ' ἀπώσασθαι] Codd. A. B. C. απωθοιη

 (omitto

Κἀπισρατεύσειν, καὶ καλασκάψειν πόλιν,
Ἕλλην' ὁμοίως, βάρβαρόν θ', ὅπλων μέτα.
Ἐπεὶ δ' ἐπισώθησαν, εὖ δέ πως γέρων
Ὑπῆλθεν αὐτὼς Τυνδάρεως πυκνῇ φρενὶ,
Δίδωσ' ἑλέσθαι θυγατρὶ μνηστῆρων ἕνα,
Ὅτῳ πυραὶ φέροιεν Ἀφροδίτης φίλαι.
Ἡ δ' εἵλεθ' (ὡς γε μή ποτ' ὤφελεν λαβεῖν)
Μενέλαον. Ἐλθὼν δ' ἐκ Φρυγῶν ὁ τὰς θεὰς
Κρίνας ὅδ' (ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει)
Λακεδαίμον', ἀνθηρὸς μέλᾳ εἱμάτων ϛολῇ,
Χρυσῷ τε λαμπρὸς, βαρβάρῳ χλιδήματι,

Ver. 64. κἀπισρατεύειν καὶ καλασκάπλειν
68. Δίδωσιν

(omitto Accentus quia in Collatione quam nactus ſum omittebantur) pulchrâ & Atticâ reſtitutione. Et jam τὸν ἔχοιλα eſt *maritum*, quemadmodum definitur Joan. III. 29. ὁ ἔχων τὴν νύμφην, νυμφίός ἐϛιν. Vide *Andromach.* 970.

Ver. 64. καὶ καλασκάπλειν.] Codex C. καλασασψειν. quod confirmat συναμυνεῖν, & probat ſcribi debere κἀπισρατεύσειν pro κἀπισρατεύειν.

Ver. 68. Δίδωσ' ἑλέσθαι.] Omnia Exemplaria, quantum ſcio, conſentiunt in Δίδωσιν. plenè antea diſtinguebatur poſt φρενὶ, ver. 67. Senſu & Conſtructione pendentibus.

Ver. 69. Ὅτῳ πυραὶ φέροιεν Ἀφροδίτης φίλαι,] Cod. Par. B. habet αφροδιτην, quod verum eſſe poteſt. & tunc Conſtructio erit, [εἰς] ὅτῳ ἀφροδίτην πυραὶ φίλαι φέροιεν [αὐτήν.] *ad cujus amorem flatus grati eam ferrent.* Nonnullis placebit Ὅτῳ.

Ver. 72. ἀνθρώπων.] Clem. Alexandrinus *Pædag.* III. 2. citat Ἀργείων pro ἀνθρώπων. verè, ut mihi videtur: *ut narrant Argivi* vel *Græci*, nempe, qui eum viderunt. Non dubito quin ἀνθρώπων ſit ex Interpolatione eorum qui acceperunt μῦθος pro *fabula*.

Ver. 74. Χρυσῷ τε λαμπρὸς,] Scribi poſſet δὲ, ob præcedens μὲν. ſed *Clemens* retinet τε.

Ἐρῶν

Ἑρῶν ἐρῶσαν ὤχετ' ἐξαναρπάσας
Ἑλένην πρὸς Ἴδης βύσαθμ', ἔκδημον λαβὼν
Μενέλαον. ὁ δὲ καθ' Ἑλλάδ' οἰσρήσας μόρῳ
Ὅρκους παλαιὰς Τυνδάρεω μαρτύρεται,
Ὡς χρὴ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδικημένοις.
Τἀνθεῦθεν ἓν Ἕλληνες, αἴξαντες δορὶ
Τεύχη λαβόντες, στενόπορ' Αὐλίδος βάθρα
Ἥκουσι τῆσδε, ναυσὶν, ἀσπίσιν θ' ὁμοῦ,
Ἵπποις τε, πολλοῖς θ' ἅρμασίν γ' ἠσκημένοι.

Ver. 77. Μενέλαον ἓν——μόνον

Ver. 76. Ἑλένην, πρὸς Ἴδης βύσαθ' ἔκδημον λαβών.
Μενέλαον ὃν καθ' Ἑλλάδ' οἰσρήσας, &c.] Neque lingua, neque ſenſus recte habet. *Clemens* loco citato legit ἔκδημον λαβὼν Μενέλαον. unde obvium erat, ἔκδημον λαθὼν Μενέλαον· ὃς καθ' Ἑλλάδ', &c. *Latens peregre-profectum Menelaum: qui per Græciam, &c.* λαθὼν Μενέλαον eſt *clam Menelao*, ignaro Menelao, qui Cretam profectus erat. ſic λαθὼν τυράννους, *Elect.* 93.

Hæc ſcripſeram. ſed cum Par. Codd. A. B. C. habeant eodem ſenſu Μενέλαον ὁ δὲ, pro ὃς, ita edidi.

Ver. 77. οἰσρήσας μόνος] Iidem Codd. omnes pro μόνος (quod nihili eſt, utcumque incruſtatum in Verſione, *deſertus a conjuge*) habent μορῳ. Latet aliquid. proximum eſt πόρῳ vel πόρον, ut οἰσρήσασα κέλευθον, eodem ſenſu, Æſchyl. *Prometh.* 835. Conjici quoque poteſt, οἰσρήσας, τορῶς Ὅρκους παλαιὰς, &c. *apertè, perſpicuè.* Vel δρόμῳ, ut Ariſtoph. Ὄρν. 205. θεύσονται δρόμῳ. & *Ion.* 1156. Quæ omnia incerta ſunt. Edidi μόρῳ, MSS. lectionem, ut aliorum opinationibus ſit locus, & 78 ſcribi *poteſt*, Τυνδάρεῳ, caſu tertio, cum Interpretibus. vid. ad. *Iph. Taur.* 460.

Ibid. μόρῳ] Leg. πόθῳ. Toup, Curæ poſteriores in Theocritum, p. 30.

Ver. 80. αἴξαντες δορὶ,] Apud Ariſtot. *Rhet.* III. 11. male legitur ποσὶ. Dubito de ſanitate et de Verſione horum, *ruentes ad bellum.* mallem δόρυ, ſi hic ſit loci ſenſus, intellectâ præpoſit. εἰς, utpote poſt participium *motûs* ut ſæpiſſimè.

Ver. 83. Ἵπποις τε, πολλοῖς θ' ἅρμασίν γ' ἠσκημένοι.] Simplicius videretur,

Ἵπποις τε πολλοῖς, ἅρμασίν τ' ἠσκημένοι.

et eo tendunt Codd. Par. qui omittunt γ'. Ἵπποις πολλοῖς, ut *Phœniſſ.* 113. Et ita *Reiſkius.* ἵππων τ' ὄχλον, ver. 191.

Κἀμὲ

Κἀμὲ στρατηγεῖν, κἀτα Μενέλεω χάριν,
Εἴλοντο, σύγγονόν γε. τἀξίωμα δὲ
Ἄλλος τις ὤφελ' ἀντ' ἐμοῦ λαβεῖν τόδε.
Ἠθροισμένοι δὲ καὶ ξυνεζῶντος στρατῷ,
Ἥμεθ', ἁπλοίᾳ χρώμενοι, κατ' Αὐλίδα.
Κάλχας δ' ὁ μάντις ἀπορίᾳ κεχρημένοις
Ἄνειλεν, Ἰφιγένειαν, ἣν ἔσπειρ' ἐγὼ,
Ἀρτέμιδι θῦσαι, τῇ τόδ' οἰκέσῃ πέδον,
Καὶ πλεῖν τ' ἔσεσθαι, καὶ καταστροφὰς Φρυγῶν,
Θύσασι, μὴ θύσασι δ', οὐκ εἶναι τάδε.
Κλύων δ' ἐγὼ ταῦτ', ὀρθίῳ κηρύγματι
Ταλθύβιον εἶπον πάντ' ἀφιέναι στρατὸν,
Ὡς ἅπαντ' ἂν πλὰς θυγατέρα κλανεῖν ἐμήν.
Οὗ δή μ' ἀδελφὸς, πάντα προσφέρων λόγον,
Ἔπεισε πλῆναι δεινά. κἂν δέλτοις πολυχαΐς
Γράψας, ἔπεμψα πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμὴν,

Ver. 89. κεχρημένοις, Ἄνειλεν.

Ver. 84. Κἀμὲ στρατηγεῖν, κἀτα Μενέλεω χάριν,
Εἴλοντο,] Senſui & Metro ſatisfaceret, Κἀμὲ στρατηγοῦντα, Μενέλεω, &c. ut Herodian VII. 23. τὸν υἱὸν αὐτῷ, στρατηγοῦντα δὴ τῶ πλήθους, εἴλοντο vel, στρατηλατοῦντα. quod verius puto. Ceteræ Conjecturæ, κάρτα, δῆτα, ἀλλὰ, πᾶσι, pro κἀτα, omnes ſunt æque incertæ. Senſus loci eſt ſatis perſpicuus.

Ver. 87. Ἠθροισμένοι δὲ.] Forte ſcripſit γὰρ, non δὲ.

Ver. 88. κατ' Αὐλίδα.] Semel alibi, niſi fallor, (*Iph. Taur.* 26.) inveneris hanc Terminationem Αὐλίδα in Euripide. quin et ibi Metrum ferret Αὐλιν.

Ver. 89. ἀπορίᾳ κεχρημένοις, Ἄνειλεν.] Κεχρημένους Ἄνειλεν, certum puto. Et ita *Heathius*. Vid. Æſchyl. *Agamemn.* 208. Ultimæ vocum ſyllabæ, præcipuè ad finem verſuum, depravationi ſunt maximè obnoxiæ. Exempla aliquot poſui ad finem Fabulæ.

Ver. 92. καταστροφὰς Φρυγῶν.] Vid. ver. 64. 535. 1379. Codd. tamen omnes Par. κατασφαγὰς.

Πέμπειν

Πέμπειν Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ὡς γαμουμένην,
Τό τ' ἀξίωμα τἀνδρὸς ἐκγαυρούμενος,
Συμπλεῖν τ' Ἀχαιοῖς τὕνεκ' ἠθέλοι λέγων,
Εἰ μὴ ψαρ' ἡμῶν εἶσιν εἰς Φθίαν λέχος.
Πειθὼ γὰρ εἶχον τήνδε πρὸς δάμαρτ' ἐμὴν,
Ψευδῆ συναίψας ἀντὶ παρθένου γάμον.
Μόνοι δ' Ἀχαιῶν ἴσμεν ὡς ἔχει τάδε,
Κάλχας, Ὀδυσσεὺς, Μενέλεώς θ'. ἃ δ' ἠ καλῶς
Ἔγνων τότ', αὖθις μεταγράφω καλῶς πάλιν
Εἰς τήνδε δέλτον, ἣν κατ' εὐφρόνης σκιὰν
Λύσᾶσα, καὶ συνδοῦσά μ' εἰσεῖδες, γέρον.
Ἀλλ', εἶα, χώρει, τἀσδ' ἐπιστολὰς λαβὼν,
Πρὸς Ἄργος. ἃ δὲ κέκευθε δέλτος ἐν πτυχαῖς,
Λόγῳ φράσω σοι πάντα τἀγγεγραμμένα·
Πιστὸς γὰρ ἀλόχῳ, τοῖς τ' ἐμοῖς δόμοισιν εἶ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἀγα. Πέμπω σοι, πρὸς τὸν πρόσθεν
Δέλτοις, ὦ Λήδας ἔρνος.

Ver. 100. Πίμπειν Ἀχιλλεῖ.] Mallem, si quis Cod. MS. daret, Πεμπειν Στέλλειν Ἀχιλλεῖ. quod elegantius videretur, quia præcessit, ἔπεμψα. vid. ver. 119. 362. Sophocl. *Philoct.* 499. *Oedip. Colon.* 302.

Ver. 102. τὕνεκ' ἠθέλοι.] *Barnesius* ὕνεκ'. rectè. Vide Eranium Philonem edit. *Valckenaer.* v. τὕνεκα.

Ver. 103. εἰς Φθίαν.] Cod. B. εις Τροιαν. Nil muta. λέχος et λέκτρον est *uxor*: unde *lectus* Poëtis Latinis. *Felix Admeti conjux*, & lectus *Ulyxis*: Propertius II. 5. i. e. *Penelope*.

Ver. 105. ἀντὶ παρθένου.] Opinor ἀμφὶ παρθένῳ, *de virgine*, ut ver. 1347. Conjicitur ἀνυπαρθένῳ, una voce; et ἀρτιπαρθένῳ, *jam modò adultæ virginis*. Neutram harum vocum scio, neque invenire possum.

Ver. 109. κατ' εὐφρόνης σκίαν.] Codd. A. B. κατ' ευφρονην. Quis non videt unde hoc venerit?

Πρε-

Πρε. Λέγε, καὶ σήμαιν', ἵνα καὶ γλώσσῃ
Σύνλονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ.
Αγα. Μὴ ϛέλλειν τὰν σὰν ἶνιν πρὸς
Τὰν κολπώδη πλέυρᾳ Εὐβοίας,
Αὖλιν ἀκλύϛαν·
Εἰς τὰς ἄλλας ὥρας γὰρ δὴ
Παιδὸς δαίσομεν ὑμεναίους.
Πρε. Καὶ πῶς Ἀχιλεὺς λέκτρ' ἀμπλακὼν,

Οὐ

Ver. 124. Ἀχιλλεὺς.

Ver. 117. Λέγε καὶ σήμαιν', ἵνα καὶ γλώσσῃ
Σύνλονα τοῖς σοῖς γράμμασιν αὐδῶ.] Hi duo Anapæſti poni debuerunt poſt δόμοισιν εἶ, ver. 114. Et ita *Reiſkius*. Xenophon *Cyropæd.* lib. IV. ἀναγνῶναι δέ σοι, ἔφη, καὶ ἃ ἐπιϛέλλω, βούλομαι, ἵνα εἰδὼς αὐτὰ, ὁμολογῇς, ἐάν τις σε πρὸς ταῦτα ἐρωτᾷ.

Ver. 120. Τὰν κολπώδη πλέυρᾳ Εὐβοίας,
Αὖλιν ἀκλύϛαν.] *Brodæus:* "κολπώδη πλέυρα, σκέ-"πασμα, *finuoſum tegmen*, id eſt, portum undique a ventis tu-"tum." Sed quæro adhuc, unde *Aulis*, quæ erat in *Bœotia*, appellatur πλέυξ *(ala) Eubœæ?* Sic enim video doctos Interpretes intellexiſſe, quaſi vox Αὖλιν eſſet appoſitiva ad πλέυρᾳ Εὐβοίας. Sed puto non ita eſſe: Et duo loca hîc, opinor, ſignificantur, *Chalcis* in *Eubœa*, & *Aulis* in *Bœotia: Ne adducas tuam filiam ad Chalcidem & ad Aulidem:* quaſi ſcriptum fuiſſet (&, credo, ſcriptum fuit) Καὶ Αὖλιν ἀκλύϛαν· adeo enim vicinæ erant hæ urbes, Euripo ſolùm diſcretæ, ut ponte jungerentur, & quod ad *hanc* factum erat, ad *illam* factum fuiſſe dici poſſet (confer Matt. xv. 39. cum Marc. viii. 10); ſed non ideo Aulis in *Bœotia* recte appellari videtur *ala Eubœæ*; non magis quàm Chalcis in *Eubœa* dici potuit *ala Bœotiæ*. Πτέρυξ eſt quicquid procurrit ultra reliquum corpus, ſicut *alæ* in avibus: vide *Salmaſium* ad Tertullian. *De pallio*, p. 58, 59. & Heſychium v. Πτέρυγες & Πτερύγια. hinc *alæ* in Exercitu dictæ putantur (Gellius xvi. 4.) *quod circum legiones dextrâ ſiniſtrâque, tanquam alæ in avium corporibus, locabantur.* In hujuſmodi vero terræ prominentiis, ſive πλέυξι, conditas fuiſſe tum *Chalcida* in Eubœa, tum *Aulin* in Bœotia, certum eſt, quia inter eas anguſtiſſimus eſſet Euripus, ponte διπλέθρῳ junctus, Strabo lib. IX. p. 615. Ubicumque autem terra hoc modo in mare procurrit, *ſinus* fere efficitur.

Οὐ μέγα φυσσῶν θυμὸν ἐπαίρει
Σοὶ, σῇ τ' ἀλόχῳ;
Τόδε καὶ δεινὸν σήμαιν' ὅ,τι φῄς.
Αγα. Ὄνομ' οὐκ ἔργον παρέχων Ἀχιλεὺς,
Οὐκ οἶδε γάμους, οὐδ' ὅ,τι πράσσομεν,
Οὐδ' ὅτι κείνῳ παῖδ' ἐπέφημισα,
Νυμ-

Ver. 128. Ἀχιλλεὺς,
130. ἐπέφησα,

efficitur. inde κολπώδης αὐλέτις. Eâdem Metaphorâ qua Chalcis hìc appellatur *ala* Eubœæ, Enna dicitur *umbilicus* (ὀμφαλὸς) Siciliæ, Callimacho *Hymn. in Cerer.* ver. 15. & Ætna Siciliæ *frons* (μέτωπον) Pindaro *Pyth.* I. & Salmydeſſo (qui finus eſt in Ponto, *Stephan. de Urb.*) attribuitur γνάθος, *maxilla*, apud Æſch. *Prometh.* 725. & Cithæron mons appellatur *Phœniſſ.* 809.) ὄμμα Ἀρτέμιδος, *oculus Dianæ.*

Ibid. Diſtingui poteſt,

Αὔλιν (ſeu Καύλιν) ἀκλύστων· εἰς τὰς ἄλλας
Ὥρας γὰρ δὴ
Παιδὸς θαίσομεν ἰμεναίους.

et ita Baſis Anapæſtica præcederet parœmiacum. Scripſiſſe debuit ἄκλυστον: ſed metrum non tuliſſet inde hæc nova formatio, ἀκλύστην. Omittit τὰς Cod. A. pro δὴ *Reiſkius* τῆς. Malè *Eraſmus* διοίσομεν.

Ver. 124. Καὶ σῶς Ἀχιλεὺς λίκτρ' ἀμπλακών,] Ad ſenſum ſcribi potuit, Ἀχιλεὺς εἰ λίκτρ' ἔμπλακεν. ſed verius videtur, Ἀχιλεὺς λίκτρ' ἀμπλακίων· Et ſic *Heathius.* λίκτρα eſt καλὰ λίκτρα. Et ita in *Alceſt.* 241. Ὃς ἀρίστης ἀμπλακίων ἀλόχου, ubi nunc vulgo legitur ἀμπλακών. An potuit litera μ omitti, ut ſit ἄπλακον, quemadmodum fit in ματεύω et ματεύω, βόλβιος et βόλιος, quæro ſolummodo. *Aldina* habet Ἀχιλεὺς, hic, & ver. 128.

Ver. 127. Ita diſtinguendus, Τόδε καὶ δεινὸν σήμαιν' ὅ,τι φῄς. vide Verſionem.

Ver. 130. παῖδ' ἐπέφησα,] Senſus, Lingua, & Metrum poſcunt ἐπεφήμισα, ut ver. 1356. ubi Achilles dicit, Ἣν ἐφήμισεν πατὴρ μοι, *Quam pater mihi nuncuparverat.* φατίζειν hoc vocat. ver. 135. 936. προσεῖπεῖν πόσιν τινὶ. *Iphig. Taur.* 370. ἐκλήθης πόσις infra hac Fab. ver. 908. ad Achillem: quod eſt *maritus nuncupatus* Apuleio *Mileſiar.* IV. κατονομάζειν Heſychius v. Τάλις· ἡ μελλόγαμος παρθένος, καὶ κατωνομασμένη τινί. Lucianus in libello

Prome-

Νυμφείους εἰς ἀγκώνων
Εὐνὰς ἐνδώσειν λέκτροις.
Πρε. Δεινά γε τολμᾷς, Ἀγάμεμνον ἄναξ.
Οὕτω τῷ Θεᾶς σὴν παῖδ' ἄλοχον
Φατίσας, ἦγες σφάγιον Δαναοῖς; 135
Αγα. Οἴ μοι, γνώμας ἐξέφαν·
Αἰ, αἰ. πίπτω δ' εἰς ἄταν.

Ver. 134. Ὃς τῷ τῆς Θεᾶς

Prometheus es in verbis, p. 13. τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτοῖς. *ſapientiſſimi iſtius Titanum* (i. e. Promethei) *nomine appellas eos*, ſc. ſermones. Ex qua locutione diſcimus quid ſit ἐπιφημίζειν τὴν παῖδα (vel θυγατέρα) τινὶ, nempe, futuri *mariti nomine eam appellare* et diſtinguere, ita ut poſt hanc patris nuncupationem, illa non amplius Iphigenia *ſimpliciter*, ſed *Achillis Iphigenia* ab omnibus vocetur: quod eſt, opinor, Heſychii, κατωνομασμένη τινὶ, *denominata alicui*, ἢ ὀνομασθεῖσά τινι Suidæ, τῇ λιχθείσῃ δάμαρτι σῇ, ver. 904. Τὸ ὄνομα τὸ σὸν κικλήσθω ἐφ' ἡμᾶς, dicunt Fœminæ ad Virum, Eſai. iv. 1. Vide Plutarchum in *Graccb.* p. 825. D. E. & *Demetr.* p. 912. A. Hunc morem reſpicit Penelope apud Ovidium *Heroïd.* l. 83. *tua ſum*, TUA DICAR *oportet*: PENELOPE CONJUX *ſemper* ULIXIS *ero*: quæ eſt plena locutio. *Penelope Ulixis conjux.* Ejuſdem formæ eſt *Hectoris Andromache* apud Virgilium: & ſic *Marcia* petit a Catone Lucan. II. 343. ut ſibi *liceat tumulo ſcripſiſſe*, CATONIS MARCIA. ita ἡ Κλεισθένους Ἀγαρίστη Herodot. VI. 31. & probabiliter Μαρία ἡ τῦ Κλωπᾶ Joan. XIX. 25. Hujuſmodi ἐπιφημισμένας *coronari* ſolitas eſſe diſcimus ex ver. 905. vide Paſchalium *De Coron.* II. 16. De mediis ſyllabis verborum paſſim omiſſis conſule Virum doctiſſimum *Jac. Phil. Dorvillium* in penu Critica ad *Charitan. Aphrodiſ.* lib. VIII. p. 693. & ignoſce longitudini hujus & præcedentis Notæ in ver. 120. in quo genere, non frequenter peccaturus ſum.

Ver. 132. ἐνδώσειν λέκτροις.] Scribo ἐκδώσειν, proprium vocabulum in hac re, exempla ubique ſunt, multa in hoc dramate.

Ver. 133. Δεινά γε τολμᾷς,] Vel γ' ἐτόλμας, quia loquitur de *priore* conſilio Agamemnonis, ut φατίσας, & ἦγες.

Ver. 134. Ὃς τῷ τῆς Θεᾶς] Codices, Aldina, & Vett. Editt. pro Ὃς τῷ habent Οὕτω. Lego, Οὕτω (vel Οὕτως) τῷ Θεᾶς, &c. cum Interrog. poſt Δαναοῖς; Τῷ vero, ante Θεᾶς, omnino neceſſarium eſt, τὸν in Ed. *Barn.* pro σὴν operarum eſt, opinor. ver. 137. pro πίπτω legi poteſt πίπτον, i. e. ἔπιπτον.

Ἀλλ'

Ἀλλ' ἴθ', ἐρέσσων σὸν πόδα, γήρᾳ
Μηδὲν ὑπείκων.
Πρε. Σπεύδω, βασιλεῦ.
Αγα. Μὴ νῦν, μήτ' ἀλσώδεις ἴζε
Κρήνας, μήθ' ὕπνῳ θελχθῇς.
Πρε. Εὔφημα θρόει.
Αγα. Πάντῃ δὲ πόρον χιτὸν ἀμείβων,
Λεῦσσε, φυλάσσων μή τίς σε λάθῃ
Τροχάλοισιν ὄχοις παραμειψαμένη,
Παῖδα κομίζουσ' ἐνθάδ' ἀπήνη
Δαναῶν πρὸς ναῦς.

Ver. 145. μή τι σε.

Ver. 140. Σπεύδω,] Cod. B. σπευσω: frequenti commutatione literarum δ & σ.

Ver. 141. Μὴ νῦν, μήτ'] Mallem, Μή νυν μήτ', &c. ut νυν sit encliticum, *igitur*.

Ver. 142. μήθ' ὕπνῳ θελχθῇς.] Hoc dicit Agamemnon, quia queſtus erat Senex (ver. 4.) ſe *ſomnolentum* eſſe.

Ver. 143. Εὔφημα θρόει, *Bona verba, quæſo!*] Quare ita reſpondet Senex? Quia vox ὕπνῳ terruit eum, utpote *infauſta & mali ominis*, nam *Somnus* & *Mors* Fratres exiſtimabantur: Pauſanias *Laconic.* p. 195. unde *Mors* χάλκεος ὕπνος Homero *ferreus ſomnus*, Virgilio. Ὕπνῳ καὶ θανάτῳ διδυμάοσιν· & alibi, Ὕπνῳ κασιγνήτῳ θανάτοιο. Vide Plutarch. *Conſol.* ad *Apollonium* p. 107. & Val. Flaccum VIII. 74. Plautus *Amphit.* l. 1. 42. *hic pugnis faciet hodie ut* DORMIAM. & mox, *Quid ſi ego illum tractim tangam ut* DORMIAT? i. e. moriatur, εὐθήμως: non enim dicere amabant *mortuus eſt*, ſed *dormit*. Poëta apud Stobæum, Tit. CXX. Πᾶς γὰρ λήγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται, Κατέδαρθεν εὐδαίμων· *abiit beatus iſte*, OBDORMIVIT *felix*. Hinc *Nox* quoque inter εὐφημα, notante Strabone lib. iii. p. 222. Nox enim *Mater* erat *Mortis* & *Somni*, Heſiod. *Theogon.* 211. *Nutrix*, Pauſan. *Eliac. prior.* p. 321.

Ver. 145. μή τι σε λάθῃ, &c.] Lege, ex Metro & Senſu, μή τις σι λάθῃ, ſc. ἀπήνη, quod ſequitur. vid. *Iph. Taur.* 67. Ariſtoph. Ὄρν. 1191.

Ver. 146. Τροχάλοισιν ὄχοις] Cod. A. τροχαλοις οχοις. Voluit forte, Τροχάλοις ἐν ὄχοις.

Πρε.

Πρε. Ἔσαι. Αγα. Κλήθρων δ' ἐξόρμα.
Ἦν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσῃς,
Πάλιν ἐξορμάσεις τὰς χαλινὰς,
Ἐπὶ Κυκλώπων ἰεὶς θυμέλας.
Πρε. Πιστὸς δὲ, φράσας τάδε, πῶς ἔσομαι,
Λέγε, παιδὶ σέθεν, τῇ σῇ τ' ἀλόχῳ;
Αγα. Σφραγῖδα φύλασσ', ἣν ἐπὶ δέλτῳ
Τῇδε κομίζεις.
Ἴθι. λευκαίνει τόδε φῶς ἤδη
Λάμπασ' ἠὼς,
Πῦρ τε τεθρίππων τῶν ἀελίου.
Σύλλαβε μόχθων.
Θνητῶν δ' ὄλβιος εἰς τέλος οὐδεὶς,
Οὐδ' εὐδαίμων·
Οὔπω γὰρ ἔφυ τις ἄλυπος.

Ver. 149. Ἔσαι. Ἀγα. Κλήθρων &c.] Cod. B. Εσαι ταδι. Αγα. κληθρων εξορμα. Codex. C. Εσαι ταδι. Multo frequentius Ἔσαι τάδι. unde forte hic ſcribendum: Ἔσαι τάδι. Ἀγα. Κλήθρων ὅρμα, intellectâ præpoſitione ix.

Ver. 150. Ἦν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσαις] Opinor νιν ἀνήσαις non eſſe Græcum, quia docent Veteres, νιν eſſe Accuſativum, non Dativum. Potuit ſcripſiſſe σφὶν, *illis:* ſc. Iphigeniæ & comitatui ejus. Πομπαῖς, *miſſu* meo, hac miſſione, idem eſt ἀποστολαῖς *Phœn.* 1060. πομπαῖς Εὐρυσθέως, *miſſu Euryſthei*, Herc. Fur. 580. De adventu Clytæmneſtræ, nihil ſuſpicatus eſt Agamemnon. Legi quoque poteſt νῦν pro νιν, &, πομπαῖς regi ab ἀντήσῃς. Πομπαῖς tunc erit Ἰφιγενείᾳ πεμπομένῃ.

Ibid. ἀντήσαις] *Ald.* ἀντήσας. Vel ex Sono conjeceram ἀντήσῃς. & ita clare exhibent Codd. A. B.

Ver. 151. Πάλιν ἐξορμάσεις τὰς χαλινὰς,] Corruptum exiſtimo ἐξορμάσεις: certus ſum τὰς χαλινὰς ita eſſe. Conjecturæ omnes (ὁρμάσεις τοῖσδε vel τάς γε χαλινὰς) incertæ ſunt: ſenſus loci ſatis certus eſt. De vocibus ἐξόρμα ver. 149. & ἐξορμάσεις hoc loco, vide Cl. *Grævium* ad Lucian. *Solœciſt.* p. 741. Secunda in χαλινὰς ſemper eſt longa.

Ver. 156. Τῇδι] Cod. B. τηδι. correctum hoc modo, τηνδι.

ΕΠΩ-

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. 1 Ἔμολον ἀμφὶ παρακλίαν
2 Ψάμαθον Αὐλίδος ἐναλίας,
3 Εὐρίπου διὰ χευμάτων
4 Κέλσασα, ϛενόπορθμον
5 Χαλκίδα, πόλιν ἐμὰν, προλιπὼ-
6 σ', ἀγχιάλων ὑδάτων τροφὸν
7 Τᾶς κλεινᾶς Ἀρεθούσας,
8 Ἀχαιῶν ϛρατιὰν ὡς ἴδοιμ' ἂν,
9 Ἀχαιῶν τε πλάϛας ναυσιπόρους
10 Ἡμιθέων· ὡς ἐπὶ Τροί-

Ver. 173. οὓς

Ver. 168. ϛενόπορθμον] Vocis πτοθαλεῖ, quæ huic in Antiſtropha reſpondet, penultima brevis eſt *Ion.* 112. unde hic ſcribendum forte, ϛενόπορον Χαλκίδα, ut ver. 1496. Αὐλίδος ϛενοπόροις ὅρμοις, i. e. Αὐλίδ- ϛενοπόρῳ, vid. & *Iph. Taur.* 890.

Ver. 171. ὡς ἴδοιμ' ἂν] Cod. A. καὶ ἰδοιμ αν. de qua re (ὡς pro καὶ) vid. in nota ſubſequenti. *Heathius* legit ὡς ἂν ἴδοιμ' ἂν, propter Antiſtophen. verum puto, ὡς ἂν ἰδοίμαν, pro ἰδοίμην.

Ver. 173. Ἡμιθέων·] Defenditur ex Heſiod. *Op. & Dier.* 159. Nihilominus, multo plura ſunt quæ mihi perſuadent Euripidem hoc loco ſcripſiſſe Ἡϐώων, *juvenum.*

Ibid. ὡς ἐπὶ Τροίαν] Cod. B. & Editt. Antiquæ legunt ὡς pro ὡς, & *Brodæus* recte explicat *quoniam.* Cod. Reg. A. καὶ επι: ut ver. 171. pro ὡς, Idem habet καὶ. Hujuſce mutationis ratio petatur ex Montfaucon. *Palæograph. Græc.* lib. V. p. 345, 346. Sic *Rheſo* 849. pro ὡς σὺ iſte Cod. habet καὶ συ. Contra, *Heracl.* 683. pro καὶ μὴ, Idem, ως μη. & ita alibi. Dicit Chorus: *Venimus huc a Chalcide ut videremus Exercitum & Claſſem Græcorum:* NAM (ὡς) *noſtri mariti nobis narraverunt,* &c.

11 αν ἐλάταις χιλιόναυσιν,
12 Τὸν ξανθὸν Μενέλαον
13 Ἀμέτεροι ὦσεις
14 Ἐνέπεσ', Ἀγαμέμνονά τ' εὐπαλῆδαν
15 Στέλλειν ἐπὶ τὰν Ἑλέναν
16 Ἀπ' Εὐρώτα δονακοτρόφε
17 Πάρις ὁ βυκόλος ἂν ἔλαβεν,
18 Δῶρον τᾶς Ἀφροδίτας,
19 Ὅτ' ἐπὶ κρηναίαισι δρόσοις
20 Ἥρᾳ Παλλάδι τ' ἔριν, ἔριν
21 Μορφᾶς, ἃ Κύπρις ἔσχεν.

Αντιστροφὴ ά.

1 Πολύθυλον δὲ δι' ἄλσος Ἀρ-
2 τέμιδος ἤλυθον ὀρομένα,
3 Φοινίσσεσα ωαρῆδ' ἐμὰν
4 Αἰσχύνα νεοθαλεῖ,
5 Ἀσπίδος ἔρυμα, καὶ κλισίας
6 Ὁπλοφόρυς Δαναῶν θέλ-

7 σ',

Ver. 186. ὀρωμένα

Ver. 187. ωαρῆδ' ἐμὰν] Vera ſcriptura eſt ωαρῆδ', ut ver. 681. ubi vide *Barneſium*, & ad *Helen.* 1095. ſed præcipuè *Dorvillium* ad Chariton. p. 180.

Verſu præcedenti ὀρόμενα eſt *Canteri* bona reſtitutio, pro ὀρωμένα.

Ver. 189. Ἀσπίδος ἔρυμα] *Munitionem* vel *vallum clypei*, i. e. *caſtra clypeatorum* ſeu *militum*, diſtinctorum a *nautis*. ἀσπὶς pro ἀσπιδιφόρος, ut δόρυ pro δορυφόρος, paſſim.

7 σ', ἵππων τ' ὄχλον ἰδέσθαι.
8 Κατείδον δὲ δύ' Αἰακίδα συνέδρω,
9 Τὸν Ὀϊλέως, Τελαμῶνός τε γόνον,
10 Τοῖς Σαλαμινίοις ςέφανον·
11 Πρωτεσίλαόν τ', ἐπὶ θάκοις 195
12 Πεσσῶν ἡδομένους μορ-
13 φαῖσι πολυπλόκοις,
14 Παλαμήδεα θ', ὃν τέκε παῖς ὁ Ποσει-
15 δᾶνος· Διομήδεά θ', ἡ-
16 δοναῖς δίσκου κεχαρημένον·
17 Παρὰ δὲ, Μηριόνην, Ἄρε-
18 Ὄζον, θαῦμα βροτοῖσι·
19 Τὸν ἀπὸ νησαίων τ' ὀρέων
20 Λαέρτα τόκον· ἅμα δὲ Νι-
21 ρέα, κάλλιςον Ἀχαιῶν. 205

Ver. 191. ὄχλον τ'
194. Τῆς Σαλαμῖν-

Ver. 191. ἵππων ὄχλον τ' ἰδέσθαι.] Scribo, ἵππων τ' ὄχλον ἰδίσθαι, vide Strophen. & ita *Heathius. Andromach.* 759. *Herc. Fur.* 976. Codd. Par. A. B. omittunt τ'.

Ver. 194. Τῆς Σαλαμῖν- ςέφανον,] Libri Regg. A. B. τοις σαλαμινιοις. C. σαλαμινιοις. *Aldina* τοῖς. unde non dubium eſt quin vera Scriptura ſit Τοῖς Σαλαμινίοις. Schema eſt Colophonium, ut χαλινὸν τῷ ἵππῳ, pro τῷ ἵππῳ. Diſtinctiones mutavi ex neceſſitate Conſtructionis. μινιοις in pronuntiatione duarum eſt tantum ſyllabarum.

Ver. 195. Πρωτεσίλαόν τ'—ἡδομένους—Παλαμήδεά θ',] Aliud Schema, nempe, Ἀλκμανικὸν, quando inter duo nomina numeri Singularis, Verbum vel Participium plurale intervenit. Vid Leſbonactem, p. 179. & Notam eruditiſſ. editoris *Valckenarii*.

Ἐπῳδὸς ά.

1 Τὸν ἰσάνεμόν τε ποδοῖν
2 Λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα,
3 Τὸν ἃ Θέτις τέκε, καὶ
4 Χείρων ἐξεπόνασεν,
5 Εἶδον ἀγιαλοῖσι
6 Παρά τε κροκάλαις
7 Δρόμον ἔχονθ' σὺν ὅπλοις.
8 Ἀμιλλαν δ' ἐπόνει ποδοῖν
9 Πρὸς ἅρμα τέτρωρον
10 Ἑλίσσων περὶ νίκας.
11 Ὁ δὲ διφρηλάτας βοᾶτ' Εὐ-
12 μηλε Φερητιάδας,
13 Ὦ καλλίστας εἰδόμαν
14 Χρυσοδαιδάλτοις σομίοισι πώλοις
15 Κέντρῳ θεινόμενος· τὸς

Ver. 209. ἐξεπόνασεν,] Forte, ἐξεπόνασσεν.

Ver. 217. Cod. B. Φερεντιαδας. "Ita concinnius conſtituentur hi verſiculi,

"Ὁ δὲ διφρηλάτας βοᾶτ' Euripideus
"Εὔμηλε Φερητιάδας Glyconius πολυσχημάτιστε." *Heathius.*

Verſu 219. pro σομίοισι Codd. Par. σομίοις.

Ver. 220——230. "Omnes hi verſiculi, unico anapæſtico "excepto, dactylici ſunt, ita ad metrum redigendi,

"Κέντρῳ θεινομένους· τὸς μὲν μίσ-
"σους ζυγίους λευκοσίκτῳ τριχὶ
"Βαλιοὺς, τὸς δ' ἔξω σειραφόρους,
"Ἀϋτήρεις καμπαῖσι δρόμων,
"Πυῤῥότριχας, μονόχαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ
"Ποικιλοδέρμους, οἷς παριπάλλετο
"Πληϊάδας σὺν ὅπλοισι παρ' ἄντυγα,
"Καὶ σύριγάς γ' ἁρματείους." *Heathius.*

16 Mi-

16 Μὲν μέσους, ζυγίους, λευ-
17 κοσίκτῳ τριχὶ βαλιύς·
18 Τοὺς δ' ἔξω, σειραφόρους,
19 Ἀνῆρεις καμπαῖσι δρόμων,
20 Πυῤῥοτριχας, μονο-
21 χαλα δ' ὑπὸ σφυρὰ
22 Ποικιλλοδέρμονας.
23 Οἷς παρεπάλλετο
24 Πηλείδας σὺν ὅπλοις, παρ' ἄντυγα,
25 Καὶ σύριγγας ἁρματείους.

Στροφὴ β'.

1 Ναῶν δ' εἰς ἀριθμὸν ἦλυθον,
2 Καὶ θέαν ἀθέσφατον,
3 Τὰν γυναικείαν ὄψιν ὀμμάτων
4 Ὡς πλήσαιμι, μείλινον ἄδονάν.
5 Καὶ κέρας μὲν ἦν
6 Δεξιὸν πλάτας ἔχων
7 Φθιώτας ὁ Μυρμιδόνων ἄρης,
8 Πεντήκοντα ναυσὶ θερίαις.
9 Χρυσέαις δ' εἰκόσιν

Verſu 224. pro καμπαῖσι Cod. A. λαμπαισι.

Verſu 227. pro Ποικιλλοδέρμονας Ald. Steph. & omnes Codd. Pariſini Ποικιλλοδερμονας. & verſu 230. pro παρ' ἄντυγα, Cod. A. επ αντυγα, quaſi præceſſiſſet ὅπλεισιν. Ver. prox. ſeq. mallem γ' ἁρματίους, ſi admittatur *Heathii* diſpoſitio.

Ver. 234. μείλινον ἄδονάν.] Sequor Codd. Pariſ. in ſcriptura vocis μείλινον; in accentu, *Ald.* & *Steph.* quamquam non diſpliceret μείλιχον. ex Pindar. *Pyth.* IX. & *Olymp.* I. Homero, aliísque. *Barneſius* mavult μείλιον, *delinitricem.*

10 Κατ' ἄκραν Νηρῇδες ἔσασαν θεαὶ, 240
11 Πρύμναις, σῆμ' Ἀχιλλείᾳ στρατῷ.

Ἀντιστροφὴ β'.

1 Ἀργείων δὲ ταῖσδ' ἰσήρετμοι
2 Νᾶες, ἔσασαν πέλας·
3 Ὧν ὁ Μηκιστέως στρατηλάτας
4 Παῖς ἦν, ὃν τρέφει Ταλαὸς πατὴρ, 245
5 Καπανέως τε παῖς
6 Σθένελος. Ἀτθίδος δ' ἄγων
7 Ἐξήκοντα νῆας ὁ Θησέως
8 Παῖς, ἐξῆς ἐναυλόχει, θεὰν
9 Παλλάδ' ἐν μωνύχοις 250
10 Ἔχων

Ver. 245. Ταλαὸς ὃν τρέφει

Ver. 240. κατ' ἄκραν Νηρῇδες] Κατ' ἄκρα, opinor; id eſt, ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα, ver. 258, ex Homeri νηῶν ἄκρα κόρυμβα, Iliad. I. 241. Litera ν adhæſit ſubſequenti. *Pierſonus* quoque legit ἄκρα, & Πρύμνας (ver. 241.) pro Πρύμναις, *Veriſimil.* l. 2. p. 26.

Hic σῆμα occurrit, non σᾶμα; & iterum ver. 275. Ἠλίδος, ver. 280. ἦγεν, 284. Νήσους, 287. & nonnulla alia, quæ per α, more Dorico, in Choris uſitatiùs ſcribuntur. Unde colligere licet, ſi fidendum ſit Exemplaribus, Dorica in Choris non ſemper prælata fuiſſe.

Ver. 245. Ταλαὸς ὃν τρέφει πατὴρ,] Ὃν τρέφει Ταλαὸς πατὴρ. Vide Strophen. ver. 248. pro νῆας Cod. C. ναυς.

Ver. 250. Παλλάδ' ἐν μωνύχοις
Ἔχων πλευρωτοῖσιν ἅρμασιν &c.
Palladem in equeſtribus
Alatis curribus habens.] Lego
Παλλάδ' ἐν Μωνυχίοις
Ἔχων πλευρωτοῖσιν ἅρμασιν &c.

Palladem

10 Ἔχων πτερωτοῖσιν ἅρμασιν θετὸν,
11 Εὐσημόν τε φάσμα ναυβάταις.

Στροφὴ γ'.

1 Τῶν Βοιωτῶν δ' ὅπλισμα, πονλίας
2 Πεντήκοντα νῆας εἰδόμαν,
3 Σημείοις εὐςολισμένας.
4 Τοῖς δὲ Κάδμος ἦν
5 Χρύσεον δράκοντ' ἔχων
6 Ἀμφὶ ναῶν κόρυμβα·
7 Λήϊτος δ' ὁ γηγενὴς
8 Ἄρχε ναΐου ςρατοῦ·
9 Φωκίδος δ' ἀπὸ χθονός.

Palladem in Munichiis
Alatis curribus habens.

Μωνυχίοις est Ἀττικοῖς, ut notum est omnibus, a Μωνυχία vel Μουνυχία (*Hippol.* ver. 760.) portu Atticæ. Πτερωτὰ ἅρματα, *alati currus*, sunt *naves*. exempla sunt ubique. νυχίοις, tres ultimæ syllabæ vocis Μωνυχίοις, in pronuntiatione pro duabus solùm sunt habendæ. Vid. ver. 194.

Ver. 252. Εὔσημόν τε φάσμα ναυβάταις.] Mallem, Εὔσημόν τι φάσμα, ut ἄσπετόν τι θαῦμα, Sophocl. *Trachin.* 978. παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα, Lucian. *Dial. Marin.* p. 247. & innumera ejusmodi. Post hanc Antistrophen abest integer Ἐπῳδὸς β'.

Φωκίδος δ' ἀπὸ χθονός.] Distinguendum semiplenè post ςρατοῦ· deinde legendum, Φωκίδος τ' ἀπὸ χθονὸς: scil. εἰδόμαν ὅπλισμα, ex superioribus repetendum: *Bœotorum classem vidi, cui præerat Leïtus, ex Spartorum posteris: &* vidi classem *ex terra Phocensi.* Ita vitabitur Absurdum vulgatæ.

10 Λοκρο῀ς δὲ τοῖσδ' ἴσας ἄγων
11 Ναῦς Οἰλέως τόκ@., κλυτὰν
12 Θρονιάδ' ἐκλιπὼν πόλιν,

Ἀντιστροφὴ γ'.

1 Ἐκ Μυκήνας δὲ τὰς Κυκλωπίας,
2 Παῖς Ἀτρέως ἔπεμπε ναυβάτας
3 Ναῶν ἑκατὸν ἠθροισμένους·
4 Σὺν δ' Ἄδρας@. ἦν
5 Ταγὸς, ὡς φίλος φίλῳ,
6 Τὰς φυγάσας μέλαθρα
7 Βαρβάρων χάριν γάμων,
8 Πρᾶξιν Ἕλλας ὡς λάβοι.
9 Ἐκ Πύλας δὲ Νέστορος

Ver. 262. Λοκροῖς δὲ τοῖσδε ἴσας ἄγων
Ναῦς Οἰλίως τόκ@.] *Scalig.* & *Cantar.* Λοκρὸς; *Heathius* Λοκρῶν. Forte Λοκρὰς—ἄγει. Τοῖσδ', sc. *Phocensibus:* nisi quis malit ταῖσδ', sc. ναυσὶ. vide Homer. *Catal. Nav.* ver. 31. 41. Si retineatur ἄγων, subintellige ἦν.

Ver. 264. Θρονιάδ' ἐκλιπὼν πόλιν] Scribendum, Θρονιάδ', epenthesi Poëticâ. Θρονιὰς πόλις est Θρόνιον Homeri, Iliad. B. 533.

Ver. 265. Κυκλωπίας in Cod. B. scribitur Κυκλωπειας.

Ver. 268. Σὺν δ' Ἄδρας@. ἦν ταγὸς, &c. De *Menelao* hæc intelligenda esse mihi quoque videntur. Clarum esset si pro Ἄδρας@. scriptum fuisset ἀδελφὸς. Sed quis probabilem caussam tantæ mutationis potest reddere? Eadem difficultate premitur ὕπαιχ@. Sophoclis, *Ajac.* 1129. Nam ἀγαστὸς, ἀγανὸς, & similia, forte non sunt mentione digna. Mihi locus immedicabilis videtur, licet sciam Viros Doctos in diversum abituros. Ego minimè dubito, quin multa, etiam eorum quæ sensum bonum continent, & in quibus consentiunt MSS. interpolata tamen sint in his Dramatibus, & in aliis Antiquis Scriptoribus, exemplum sit ver. 72.

10 Γερηνίȣ κατειδόμαν
11 Πρύμνας, σῆμα ταυρόπȣν
12 Ὁρᾶν, πάροικον Ἀλφεόν.

Ἐπῳδὸς γ'.

1 Αἰνιάνων δὲ δώδεκα ςόλοι
2 Ναῶν ἦσαν, ὧν ἄναξ Γȣνεὺς
3 Ἄρχε. τῶν δ' αὖ πέλας,
4 Ἡλίδος δυνάςορες,
5 Οὓς Ἐπειȣὺς ὠνόμαζε πᾶς λεώς·
6 Εὔρυτος δ' ἄνασσε τῶνδε,
7 Λευκήρετμον δ' ἄρη
8 Τάφιον ἦγεν ὧν Μέγης
9 Ἄνασσε, Φυλέως λόχευμα,
10 Τὰς Ἐχίδνας λιπὼν
11 Νήσȣς, ναυβάταις ἀπροσφόρȣς.
12 Αἴας δ' ὁ Σαλαμῖνος ἔντροφος,

Ver. 275. Πρύμνας, σῆμα ταυρόπȣν.
Ὁρᾶν πάροικον Ἀλφεόν.] Metrum poscit Πρύμναισι, & Sensus hanc Distinctionem,

Γερηνίȣ κατειδόμαν
Πρύμναισι σῆμα, ταυρόπȣν
Ὁρᾶν, πάροικον Ἀλφεόν.

Vide Strophen. Codd. Par. A. B. habent Ὁραν τον παροικον: Solito more inferendi Articulum. *Heathius* quoque distinguit post Ὁρᾶν. *Brodæus* videtur legisse ταυρωπὸν, contra metrum; quod Vir ille Magnus sæpe parum curavit.

Ver. 284. Τάφιον ἦγεν· ὧν Μέγης Ἄνασσε,] Delevi punctum post ἦγεν, ut Constructio sit, Μέγης δὲ—ἦγεν ἄρη Τάφιον ὧν ἄνωσσε. ex Homeri *Catal.* 134. Τάφιον pro Ταφίων, & collectivè ὧν potiùs quàm Grammaticè ȣ̃. Mox, pro Ἐχίδνας, *Brodæus* Ἐχίνας, ex Homero: *Barnesius*, Ἐχινάδας.

13 Δεξιὸν

Δεξιὸν κέρας
Πρὸς τὸ λαιὸν ξύναγε·
Τῶν ἄσσον ὥρμει, πλάταισιν
Ἐχάταισι συμπλέκων,
Δώδεκ' εὐστροφωτάταισι
Ναυσὶν, ὡς ἄϊον, καὶ ναυβάταν
Εἰδόμαν λεών·
Ὦ τις εἰ προσαρμόσοι
Βαρβάρῳ βαρίδας,
Νόσον οὐκ ἀποίσεται.
Ἔνθα δ' ἄϊον, εἰδόμαν
Ναΐων τόρευμα.
Τάδε κατ' οἴκους κλύουσα, συγκλήτῳ
Μνήμην σώζομαι στρατεύματος.

Ver. 296. προσαρμόσοι] Cod. A. προσαρμοσοι. non male.

Ver. 299. Ἔνθα δ' ἄϊον, εἰδόμαν] Malim, Ἐνθάδ' ἄϊον, εἰδόμαν, &c. *Hic* (sc. Aulide) *vidi, audivi*, &c. Distinguit inter ἐνθάδε & κατ' οἴκους. Quæ sequuntur, in *Aldina* ita concipiuntur,

Τάδε κατ' οἴκους κλύουσα συγκλήτῳ,
Μνήμην σώζομαι, στρατεύματος:

ut κλύουσα συγκλήτῳ στρατεύματος, sit, περὶ συγκλήτῳ στρατεύματος. Scripsisse potuit, Μνήμῃ. σώζομαι est σώζω.

ACTUS

ACTUS SECUNDUS.

IAMBOI.

Πρε. ΜΕΝΕΛΑΕ, τολμᾷς δεῖν', ἃ σ' ἐτόλμαν χρεών.
Με. Ἄπελθε, λίαν δεσπόταισι πιστὸς εἶ.
Πρε. Καλὸν γέ μοι τὸ νειδος ἐξωνείδισας.
Με. Κλαίοις ἄν, εἰ πράσσοις ἃ μὴ πράσσειν σε δεῖ.
Πρε. Οὐ χρῆν σε λῦσαι δέλτον, ἣν ἐγὼ φέρον.
Με. Οὐδέ σε φέρειν δεῖ πᾶσιν Ἕλλησιν κακά.
Πρε. Ἄλλως ἀμιλλᾷ ταῦτ', ἄφες δὲ τήνδ' ἐμοί.
Με. Οὐκ ἂν μεθείμην. Πρε. Οὐδ' ἔγωγ' ἀφήσομαι.
Με. Σκήπτρῳ τάχ' ἄρα σὸν καιθαιμάξω κάρα.

Ver. 304. λίαν γε δεσπόταισι
307. φέρω

Ver. 304. λίαν δεσπόταισι] Multæ Editt. inſerunt γε poſt λίαν. Codd. A. B. C. recte omittunt. prima enim in λίαν ſæpe producitur, ob quam rationem prima in λιταρεῖν longa eſſe dicitur, utpote a λίαν παρεῖναί τινι. Qualis verò Sententia eſt hæc! Sed memineris, Menelai ori inditam eſſe ab Euripide, qui illum ſummoperè contemiſit.

Ver. 307. ἐγὼ φέρω.] Iidem Codices, εγω φερον. recte. hoc eſt ἐγὼ 'φέρον, ſeu ἔφερον.

Ver. 309. Ἄλλως ἀμιλλᾷ] *Pierſonus*, *Reiſkius*, & *Heathius* ἀμιλλᾷ. Sed mendum erat, opinor, in voce ἄλλως, pro qua ſcribendum, Ἄλλοις ἀμιλλᾷ ταῦτ', *Cum aliis diſcepta de his rebus*; nempe, cum Agamemnone. ita *Supplic.* 195. Ἄλλοισι—ἀμιλληθεὶς, & τοῖς ἀρίστοις ἀμιλλᾶσθαι, Plutarch. *Cat. Major.* p. 342. B. Cum Præpoſitione πρὸς, ead. pag. D. Vid. *Andromach.* 128.

Ver. 310. Οὐκ ἂν μεθείμην.] Οὐκ ἂν μεθείην, Sophocl. *Philoct.* 1337. loco ſimili: & Noſter *Alceſt.* 1111. nullâ ſenſûs differentiâ, magnâ Conſtructionis, cum μεθίημι Accuſativum poſt ſe trahat, μεθίεμαι Genitivum, docente *Dawesio* Miſcell. Crit. p. 238.

Πρε.

Πρε. Ἀλλ' εὐκλεές τοι δεσποτῶν θνήσκειν ὕπερ.
Με. Μέθες. μακρὰς δὲ, δοῦλος ὢν, λέγεις λόγους;
Πρε. Ὦ δέσποτ', ἀδικούμεσθα· σὰς δ' ἐπιστολὰς
Ἐξαρπάσας ὅδ' ἐκ χερῶν ἐμῶν βίᾳ,
Ἀγαμέμνον, οὐδὲν τῇ δίκῃ χρῆσθαι θέλει.

Τροχαῖοι.

Αγα. Ἔα, τίς δῆτ' ἐν πύλαισι θόρυβος, καὶ λόγων ἀκοσμία;
Πρε. Οὑμὸς, οὐχ ὁ τῆδε μῦθος, κυριώτερος λέγειν.
Αγα. Σὺ δὲ τί τῷδ' ἐς ἔριν ἀφῖξαι, Μενέλεως, βίᾳ τ' ἄγεις;

Ver. 311. ἄρα—κάρα.] Vel ἄρα. neque metus eſt a tinnitu. nam vox ultima ſonabat ſic ut κάρα. Ita in iſto Ionis 1275.

Ἀλλ' ὅτι βωμὸς, ὡς Ἀπόλλωνος δόμος,

et pariter Alceſt. 168. δόμος et δόμως in enunciatione preferebatur quaſi fuiſſet δόμμος et δόμμως.

Ver. 313. μακρὰς δὲ δοῦλ' ὢν λέγεις λόγους.] Muko animoſius erit cum Nota Interrog. poſt λόγους, & magis ex uſu. vide *Helen.* 1646. *Oreſt.* 1553. Ariſtoph. *Avib.* 912. Plautum *Aſinar.* II. 4. *tun' libero homini male ſervus loquere?* O quantas difficultates tolleret hæc punctuatio interrogativa, ſi reſtituere tur Evangelio D. Lucæ xxiv. 34. Ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι; *Reſurrexit Dominus revera, & apparuit Simoni?* Quaſi dixiſſent ſubſannantes: Quid? iſti Simoni, qui tribus abhinc diebus illi, & mni ejus notitiæ renunciavit? non probabile eſt: *non credimus*, Marc. xvi. 13. Petrus enim erat erat unus ex *duobus* Emauntam proficeſcentibus. Parum in S. Scripturis verſatus eſt, qui neſcit, λέγοντας ibi, ſignificare *quærentes*, *interrogantes*: & ὅτι, *nempe*, vel, *quæ ſequuntur.*

Ver. 317. Ἔα, τίς δῆτ' ἐν πύλαισι, &c.] Ἔα eſt extra verſum, ut ſæpe. δῆτ' peccat in normam Trochaicorum. Forte, Ἔα· Τίς δή γ' ἐν πύλαισι—vel, Τίς δ' ὅδ (vel ὅ γ') ἐν πύλαισι, &c. Cod. C. πυλαις.

Με.

Με. Βλέψον εἰς ἡμᾶς, ἵν' ἀρχὰς τῶν λόγων ταύτας λάβω.

Αγα. Μῶν τρέσας οὐκ ἀνακαλύψω βλέφαρον, Ἀτρέως γεγώς;

Με. Τήνδ' ὁρᾷς δέλτον, κακίσων γραμμάτων ὑπηρέτιν;

Αγα. Εἰσορῶ. καὶ πρῶτα ταύτην σῶν ἀπάλλαξον χερῶν.

Με. Οὐ πρὶν ἂν δείξω Δαναοῖς ἅπασι ταὐγγεγραμμένα.

Αγα. Ἦ γὰρ οἶδ' ἃ μή σε καιρὸς εἰδέναι, σήμαντρ' ἀνεὶς;

Με. Ὡς σ' ἀλγῦναί γ', ἀνοίξας ἃ σὺ κἀκ' εἰργάσω λάθρα.

Αγα. Πῦ δὲ κἄλαβές νιν; ὦ θεοί, σῆς ἀναισχύντου φρενός.

Με. Προσδοκῶν σὴν πατδ' ἀπ' Ἄργους εἰ γράτευμ' ἀφίξεσθαι.

Αγα. Τί δέ σε ταμιεῖ δεῖ φυλάσσειν; οὐκ ἀναισχύντου τόδε;

Με. Ὅτι τὸ βέλεσθαί μ' ἔκνιζε· σὸς δὲ δόλος οὐκ ἔφυν.

Αγα. Οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι;

Ver. 321. Ἀτρέως γεγώς;] Magis emphaticum putarem Ὦ Ἀτρέως, i. e. ὁ Ἀτρέως γεγώς; Ὦ Ἀτρέως foret ut ὦ ἄριστον pro ἄριστον, Hom. Il. T. 413. Usitatissima est Contractio.

Ver. 322. κακίσων γραμμάτων ὑπηρέτιν;] Γραμμάτων, *scripturæ*. alioquin scribere potuit πραγμάτων vel ἐργμάτων, *pessimorum faciorum ministram*.

Ver. 325. Pro οἶδ' *Ald.* ἦδ', & ita *Brodæus*, qui explicat *jam nosti*. cepit forte ἦδα pro ἤδειδα, ab εἶδω *scio*.

Με.

Με. Πλάγια γὰρ φρονεῖς· τὰ μὲν νῦν, τὰ δὲ πάλαι, τὰ δ' αὐτίκα.

Αγα. Ἐκκεκόμψευσαι. πονηρὸν γλῶσσ' ἐπίφθονον σοφή.

Με. Νοῦς δέ γ' ἐ βέβαιος· ἄδικον κλῆμα, κἀ σαφὲς φίλοις.

Βούλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι, καὶ σὺ μὴ τῆς ὀργῆς ὕπο Ἀποτρέπου τἀληθές. ἔ τοι καταινῶ λίαν σ' ἐγώ. Οἶσθ', ὅτ' ἐσπέδαζες ἄρχειν Δαναΐδαις πρὸς Ἴλιον, Τῷ δοκεῖν μὲν ἐχὶ χρήζων, τῷ δὲ βέλεσθαι, θέλων, Ὡς ταπεινὸς ἦς, ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγάνων,

Ver. 333. Ἐκκεκόμψευσαι. πονηρὸν, &c.] Conjeceram, Εἰ κεκόμψευσαι (vel κακόμψευσαι), πονηρὸν, &c. *Licet ſcitus ſis* (vel *ſcita ſit*), *tamen lingua arguta odioſum eſt malum.* Doctiſſ. *Rhunkenius* ad Timæi *Lexic. Platonic.* p. 113. legit Εὖ κεκόμψευσαι.

Ver. 335. καὶ σὺ μήτ' ὀργῆς ὕπο
Ἀποτρέπου τ' ἀληθές. ἔτοι
tu vero ne præ ira
Averſare verum. Non, &c.] In Codd. Par. & *Ald.* eſt μή τ' (unde *Barneſii* μήτ') hoc eſt, μὴ τῆς ὀργῆς, vel τῆς, quod *Stephani* editio plane & plene habet, *Porti* μὴ τῆς ὀργῆς. Puto verum eſſe,

Βούλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι· κἂν σὺ τῆς ὀργῆς ὕπο
Ἀποτρέπῃ τ' ἀληθὲς, ἔ &c.
Volo autem te redarguere: quòd ſi tu præ ira
Averſaris veritatem, non &c.

Obvium eſt perſpicere unde *vetatorium* iſtud μὴ venerit; nempe, poſtquam ἀποτρέπῃ mutatum fuiſſet in Imperativum ἀποτρέπου, quod flagitabat particulam μὴ: & inde neceſſe erat ut κἂν verteretur in καὶ. Quod ſequuntur legi poſſunt,

Ἀποτρέπῃ τ' ἀληθὲς, ἔτ' ἐπαινέσω (vel, ἔ ποτ' αἰνέσω) λίαν σ' ἐγώ.

Certum puto, Verbum καταινῶ nihil hic habere quod agat. Codd. A. B. omittunt σ' ante ἐγώ. In Vulgata ἔ καταινῶ, vel ἔ καταινήσω, neque Senſus eſt, neque Metrum.

Ver. 339. Ὡς ταπεινὸς ἦς, ἁπάσης] Græcorum eſt ἦς· Atticorum ἦθα. proinde mallem, vel, Ὡς ταπεινὸς ἦθ', ἁπάσης δεξιᾶς &c. vel, Ὡς ταπεινὸς ἦθα, πάσης.

Καὶ

Καὶ θύρας ἔχων ἀκλείστους τῷ θέλοντι δημοτῶν,
Καὶ δίοδος πρόσρησιν ἐξῆς πᾶσι, κἂν μή τις θέλοι,
Τοῖς τρόποις ζητῶν πρίασθαι τὸ φιλότιμον ἐκ μέσου;
Κᾆτ' ἐπεὶ κατέσχες ἀρχάς, μεταβαλὼν ἄλλους τρόπους,
Τοῖς φίλοισιν οὐκ ἔτ' ἦθα τοῖς πρὶν, ὡς πρόσθεν, φίλος,
Δυσπρόσιτος, ἔσω τε κλείθρων σπάνιος; Ἀνδρα δ' ἐχρεὼν
Τὸν ἀγαθὸν, πράσσοντα μεγάλα, τοὺς τρόπους μεθιστάναι,
Ἀλλὰ καὶ δίκαιον εἶναι τότε μάλιστα τοῖς φίλοις,
Ἡνίκ' ὠφελεῖν μάλιστα δυνατός ἐστιν εὐτυχῶν.
Ταῦτα μέν σε πρῶτ' ἐπῆλθον, ἵνα σε πρῶθ' εὕρω κακόν.
Ὡς δ' ἐς Αὐλιν ἦλθες αὖθις, χ' ὡς πανελλήνων κράτος,

Ver. 345. Δυσπρόσιτος, ἔσω τι κλείθρων σπάνιος.] Omnia recte habent. Sensum loci exprimit Martialis *Epig.* II. 5. *Sæpe domi non es: cum sis quoque, sæpe negaris.*

Ver. 349. Ταῦτα μέν σοι πρῶτ' ἐπῆλθον,] Cod. A. omittit σοι. sed C. clare habet σε. Recte, & Græce. *Andromach.* 688. Ταῦτ' εὖ φρονῶν σ' ἐπῆλθον. ita μετῆλθον σε αἷμα, *Oreſt.* 423.

Ibid. ἵνα σε πρῶθ' εὕρω κακόν.] Ἵνα eſt *ubi*, cum Indicativo, ut ἵνα ἦσαν, *ubi erant*, *Iphig. Taur.* 1344. Scribendum opinor, εὕρον κακὸν. & ita *Reiſkius.* ἵνα εὕρω foret *ut inveniam.* Infra ver. 459. ἔν' ἡμᾶς ὄντας εὑρήσει κακὰς. niſi malis ἑῶ, pro εὕρω. Si ἂν conjungatur cum ἵνα, tunc ἵνα ſignificat *ubi*, & ἂν proprium Modum habet, Potentialem vel Subjunctivum: ver. 1579. & Ariſtophan. alicubi in *Plut.* niſi fallor, cum Subjunctivo.

Οὐδὲν

Οὐδὲν ἦθ', ἀλλ' ἐξεπλήσσετ' τῇ τύχῃ τῇ τῶν θεῶν,
Οὐρίας πομπῆς σπανίζων. Δαναΐδαι δ' ἀφίεναι
Ναῦς διήγγελον, μάτην δὲ μὴ πονεῖν ἐν Αὐλίδι.
Ὡς δ' ἄναλβον εἶχες ὄμμα, σύγχυσίν τε, μὴ νεῶν
Χιλίων ἄρχων, Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δορὸς,
Καὶ μὲ παρεκάλεις, τί δράσω; τίνα δὲ πόρον εὕρω πόθεν;
Ὥστε μὴ ζερνῆσαι ἀρχᾶς, ἀπολέσαι καλὸν κλέος.
Κᾆτ' ἐπεὶ Κάλχας ἐνιέροις εἶπε σὴν θῦσαι κόρην
Ἀρτέμιδι, καὶ πλεῖν ἔσεσθαι Δαναΐδαις, ἡθεὶς φρένας,
Ἄσμενος θύσειν ὑπέσης παῖδα· καὶ πέμπεις ἐκών

Ver. 354. Ὡς δ' ἄναλβον εἶχες ὄμμα,] Codd. A. B. C. ὀμμα. Recte. ὄμμα eſt *vultus, facies, aſpectus.* Rem illuſtrat locus Cœlii ad Ciceron. *Famil.* VIII. 14. *Nunquam tibi oculi doluiſſent, ſi in repulſa Domitii vultum vidiſſes.*

Ver. 355. Πριάμου τε πεδίον ἐμπλήσας δορὸς,] Difficultas hujus loci pendet, opinor, ab elegantia Græci Sermonis non perceptâ, nempe, a ſuppreſſione particulæ μὴ, quæ repeti debuit ante τε, ità, μὴ ἀρχων, μήτε ἐμπλήσας. in Verſione exprimitur. Sic *Iph. Taur.* 1368. Καίτοι τε γὰρ σίδηρον Οὐκ εἶχον χεροῖν, Ἡμεῖς ΤΕ: i. e. Οὔτε (vel Οὔθ') ἡμεῖς. recte vertitur, *neque nos.* Vide Notam ibi. Æquè facile ſcripſiſſe potuit plenè, Πριάμου τε πέδια μὴ ἐμπλήσας δορὸς: Sed noluit. Atticis enim ſcripſit. Poſt δορὸς pono minimam diſtinctionem, ſententiâ adhuc pendente.

Ver. 357. pro ἀρχᾶς forte ἀρχῆς, & pro γνώμας (ver. 368.) verius videtur γνώμης. Dorica enim non ſolent poni in Trochaïcis. Sed "optimæ Membranæ in plurimis vocabulis Dialectorum Analogiam conſtanter reſpuunt;" ut notat peritiſſimus harum rerum judex, *Dorvilius* ad Chariton. p. 629.

(Οὐ βίᾳ, μὴ τᾶτο λέξῃς) σῇ δάμαρτι, τὼ παῖδα σὴν
Δεῦρ' ἀποστέλλειν, Ἀχιλλεῖ πρόφασιν ὡς γαμεμένην.
Κἄθ' ὑποστρέψας λέλησαι, μεταβαλὼν ἄλλας γραφάς,
Ὡς φονεὺς ἀκέτι θυγατρὸς σῆς ἔσῃ μάλιστά γε.
Οὗτος αὐτός ἐστιν αἰθὴρ ὃς τάδ' ἤκουσεν σέθεν.
Μυρίοι δέ τοι πεπόνθασ' αὐτὸ πρὸς τὰ πράγματα,
Ἐκπονεῖσ' ἔχοντες· εἶτα δ' ἐξεχώρησαν κακῶς·
Τὰ μὲν ὑπὸ γνώμας πολιτῶν ἀσυνετῳ, τὰ δ' ἐνδίκως,
Ἀδύνατοι γεγῶτες αὐτοὶ διαφυλάξασθαι πόλιν.
Ἑλλάδος μάλις' ἔσωσε τῆς ταλαιπώρως ἐνώ,

Ver. 363. λίλησαι, μεταβαλὼν] Codd. omnes λιλῆψαι, à λαμβάνομαι. Atticis uſitatius εἴληφαι. quod Metrum non admittit. *Reiſkius* diſtinguit Κἄθ' ὑποστρέψας, λίλησαι μεταβαλὼν, &c qui & ver. 364. cenſet punctum collocandum eſſe ante voces μάλιστά γε, quas ironicòs *Brodæus* accipit, *recte vero, euge bene.* Ego eas non intelligo hoc ſenſu; & adjungo ſequentibus: dubius tamen, propter uſum iſtarum vocum, quæ ſententiam fere claudunt.

Ver. 365. Οὗτος αὐτός ἐστιν αἰθὴρ,] Opinor, Οὗτος ὁ αὐτός ἐστιν, *Hic idem eſt aër:* ut *Troas.* 1024. τὸν αὐτὸν αἰθέρ'.

Ver. 367. Nonnullis placebit Conjectura, Ἐκπονεῖσ' ἐκόντες· εἶτα &c. pro Ἐκπονεῖσ' ἔχοντες· εἶτα δ' &c. ſed vid. Valckenær. ad *Phœn.* 713.

Ver. 370. ante Ἑλλάδος intellige ἕνεκα, & videbis nihil mutandum eſſe in μάλιστα. Hunc verſum reſpicit Eubulus Comicus ap Athenæ. XIII. 3. p. 569. A. Ἑλλάδος ἔγωγε τῆς ταλαιπώρως φίλος Στίνω.

Ἦ θέλουσα δρᾶν τι κεδνὸν βαρβάρους, τοὺς ὐδένας
Καταγελῶντας ἐξανήσει διά σε, καὶ τὴν σὴν κόρην.
Μηδέν' ἂν χρεὼς ἕκατι πρὸς ἄτην θείμην χθονὸς,
Μηδ' ὅπλων ἄρχοντα. νῦν χρὴ τὸν στρατηλάτην ἔχειν
Πόλεως. ὡς ἄρχων ἀνὴρ πᾶς, ξύνεσιν ἣν ἔχων τύχῃ. 375
Χο. Δεινὸν, κασιγνήτοισι γίνεσθαι λόγους,
Μάχας θ', ὅταν πότ' ἐμπέσωσιν εἰς ἔριν.
Αγα. Βέλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ, βραχέα, μὴ λίαν ἄνω

Βλέφαρα

Ver. 375. Πόλεως.
378. ἂν ὦ

Ver. 371. βαρβάρους, τοὺς ὐδένας,
Καταγιλῶντας ἐξανήσει] Sustuli distinctionem post ὐδένας, quæ vox non pertinet ad βαρβάρους, sed ad sequentia. Nonnulli malent ἐξαφήσει quàm ἐξανήσει, quia ἀφίημι est *dimitto*, quod loci sensus postulat: sed ἀνίημι est *remitto*. Usus tamen forte aliud dicit.

Ver. 373. χρέως ἕκατι] Valde ambiguum est χρέως hoc loco. *necessitatis gratiâ*, vertit *Brodæus*.

Ver. 374. *Canterus* legit ἄρχοντ' ἄνευ. Sed Vir doctiss. non prospiciebat sequentibus.

Ver. 375. στρατηλάτην—Πόλεως. ὡς] Scribendum Πόλιος. alterum Metro repugnat. Ita *Grotius* quoque legebat.

Ver. 378. Βέλομαί σ' εἰπεῖν κακῶς εὖ, βραχία, μὴ λίαν ἂν ὦ
Βλέφαρα πρὸς τ' ἀναιδὲς ἀγαγών. ἀλλὰ σωφρονίστερος,
Ὡς ἀδελφὸν ὄντ',
Volo tibi rectè maledicere, idque breviter, ne nimis sim, i. e. videar,
Oculos ad impudentiam deducere: sed modestior videar erga te
Utpote qui sis frater meus] Hæc mira sunt tam in Græcia

Βλέφαρα ϖρός τ' ἀναιδὲς ἀγαγὼν, ἀλλὰ σωφρο-
νεστέρως
Ὡς ἀδελφὸν ὄντ'. Ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς, αἰδεῖσθαι
φιλεῖ.
Εἰπέ μοι, τί δεινὰ φυσᾷς, αἱματηρὸν ὄμμ' ἔχων;
Τίς ἀδικεῖ σε; τἄ κέχρησαι; λέκτρ' ἐρᾷς γε
χρηστὰ λαβεῖν;

Ver. 379. σωφρονέστερ
380. αἰχρὸς αἰδεῖσθ' ἀ

Græcis quàm in Verſione. Legendum (pro ἴν) αὖ, *viciſſim*: nam hæc reſpondent iſtis Menelai ver. 335. Βέλομαι δέ σ' ἐξελέγξαι, &c. pro ἄν ᾧ & σωφρονέστερος. conjeceram ἄνω & σωφρονιστέρως: & mirabar ita jam editum invenire in Stobæo Tit. 31. p. 211. edit. *Aurel. Allobrog.* 1609. Diſtinguo poſt βλέφαρα, & ſcribo ϖρός τ' ἀναιδὲς, i. e. ϖρός τι, & *impudenter*. Codd. A. B. pro Var. Lect. habent ανω, & C. in contextu. Καλῶς quoque ironicè, forte meliùs legeretur quàm κακῶς.

Ver. 380. αἰδεῖδ' ἀ φιλεῖ.] Codd. A. B. C. ακ αιδεισθαι φιλει. magno errore. ſed ex iſto conſenſu probabile eſt locum eſſe interpolatum. Stobæus (loco citato) habet, Ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς χρηστὸν αἰδεῖσθαι φιλεῖ. Lego, Ὡς ἀδελφὸν ὄντ'. ἀνὴρ γὰρ χρηστὸς αἰδεῖσθαι φιλεῖ. ut de Seipſo Agamemnon loquatur, & de ſua Moderatione, rationem reddens quare dixerit σωφρονεστέρως. Verſu proximè ſequenti, αἱματηρὸν ὄμμ' ambiguum eſt.

Ver. 382. λέκτρ' ἐρᾷς χρηστὰ λαβεῖν;] Scripturæ veſtigia, Metrum, Senſus, & præcipuè ſequentia verba Agamemnonis, ducunt ad lectionem de cujus veritate non dubitari poſſe opinor, λέκτρ' ἐμὰ χρήζεις λαβεῖν; Vide autem quàm benè hæc connectantur,

Quis te injuriâ afficit? qua re indiges? cupisne habere meam uxorem?
Non dabo tibi eam; *nam* uxorem *quam habebas, male Regebas.*

In antt. Editt. eſt ἐρᾷς γε, pro ἐμά γε; additâ γε ab Interpolatore, qui neſcivit ultimam in ἐμὰ produci poſſe ob ſequens χρ, ut ὁ ante χρυσοκόμας, ver. 548. & ablegant γε Codd. A. B. Χρήζεις λαβεῖν, ut *Supplic.* 740. & χρήζεις λέγειν hac Fab. 865.

Οὐκ ἔχοιμ' ἄν σοι φθαρεῖν· ὧν γὰρ ἐκτήσω, κακῶς
Ἦρχες. εἶτ' ἐγὼ δίκην δῶ σῶν κακῶν, ὃ μὴ σφαλείς;
Ἢ δάκνει σε τὸ φιλότιμον τὐμόν; ἀλλ' ἐν ἀγκάλαις
Εὐπρεπῆ γυναῖκα χρῄζεις, τὸ λελογισμένον παρεὶς,
Καὶ τὸ καλὸν, ἔχειν; πονηρὸν φωτὸς ἡδοναὶ κακαί.
Εἰ δ' ἐγὼ, γνὺς πρόσθεν οὐκ εὖ, μετετέθην εὐσεβείᾳ,
Μαίνομαι; σὺ μᾶλλον, ὅστις ἀπολέσας κακὸν λέχος,
Ἀναλαβεῖν θέλεις, θεὸν σοι τὴν τύχην διδόντος εὖ.
Ὤμοσαν τὸν Τυνδάρειον ὅρκον οἱ κακόφρονες
Φιλόγαμοι μνηστῆρες· ἡ δέ γ' ἐλπὶς, οἶμαι μὲν, θεὸς
* *

Ver. 384. δώσω κακῶν

Ver. 384. δίκην δώσω κακῶν, &c.] Doctiſſimus *Ric. Dawesius* Miſcell. Crit. p. 341. legit δίκην δῶ σῶν κακῶν, ex Senſu & Regula Ter. Mauri de Trochaïcis, ut quartus pes in voce integra δῶ finiatur. Indubitabilem puto Correctionem. Poëtæ Comici hanc regulam ſæpe migrant; etiam Tragici in vocibus Compoſitis. Semel Sophocles in voce non compoſita, γεν—καῖον, Philoct. ver. 1441.

Ver. 390. Θεῷ σοι τὴν τύχην διδόντος εὖ.] Si τὴν τύχην recte habet (neque legendum τῆς τύχης ſc. ἕνεκα) intelligi poteſt κατὰ. Alluditur ad Formulam εὖ δοῦναι, quâ utebantur in Precationibus ad Deum aliquem.

Κἀξέπραξεν αὐτὸ μᾶλλον, ἢ σὺ καὶ τὸ σὸν σθένος·
Οὓς λαβὼν στράτευέ γ' οἶμαι δ' εἴσῃ μωρίᾳ φρενῶν
[Οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ Θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι.]
Τὰς κακῶς παγέντας ὅρκους, καὶ συνηναγκασμένους. 396

Ver. 393. Ἐξέπραξεν

Ver. 393. Ἐξέπραξεν αὐτὸ, &c.] MSS. κἀξέπραξεν: particulâ καὶ monſtrante, periiſſe aliquid quod καὶ iſtud olim connectebat.

Ver 394. οἶμαι δ' εἴσῃ μωρίᾳ φρενῶν] Poſt hæc additur verſus ſequens ex *Theophilo Antiocheno*,

Οὐ γὰρ ἀσύνετον τὸ Θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι
Τὰς κακῶς, &c.

De his duobus locis vide quæ ſcripſerunt Viri Eruditiſſimi, *Reiſkius*, *Heathius*, & *Muſgravius*. Totum exſcribam quemadmodum legere ſoleo, adinodum tamen incerta hæc exiſtimans:

Ὤμοσαν τὸν Τυνδάρεων ὅρκον οἱ κακόφρονες
Φιλόγαμοι μνησῆρες· ἡ δέ γ' ἐλπὶς, οἶμαι, γ' εὐίδος
* *

Κἀξέπραξεν αὐτὸ μᾶλλον ἢ σὺ, κ' τὸ σὸν σθένος·
Οὓς λαβὼν, στράτευέ γ', ὦ μοι, σῇ δὲ μωρίᾳ φρενῶν.
Οὐ δ' ἄρ' ἀσύνετον τὸ Θεῖον, ἀλλ' ἔχει συνιέναι
Τὰς κακῶς παγίδας ὅρκους, καὶ συνηναγκασμένους.

Vide Verſionem.

Οὔ μοι, *non mihi*, non mei gratiâ, nulla enim mea res agitur hac Expeditione. Σῇ δὲ μωρίᾳ φρενῶν, pro μωρίᾳ δὲ σῶν φρενῶν vel σῆς φρενὸς: vid. ad ver. 901. Codd. A. B. omittunt γ' poſt στράτευε, quaſi legiſſent στράτευες, pro ἐστράτευες: quòd poteſt eſſe verum. Pro συνιέναι non male legeretur μετιέναι, *punire*, *ulciſci*. Scripſi δ' ἄρ' pro γὰρ, quia nihil probandum videtur. Sed de toto hoc loco conſulatur doctiſſ. *Valckenærus* ad *Fragm. Dram.* incert. Euripid. c. 21. p. 224. Phraſis παγεὶς ὅρκος non eſt Euripidi propria, ſi *Auratus* rectè (quod puto) emendat Æſchylum *Agam.* 1207. legendo ὅρκου πῆγμα pro ὅρκου πῆμα. Verſum iſtum in Interpretatione Latina ſupplevi ex Senſu, præeunte Iſocrate in *Encom. Helen.* p. 422. Ed. Genev. 8vo.

Ver. 396. εὐίδου τιμωρία.] Hi quatuor verſus ita diſtinguendi ſunt, & legendi, ut opinor:

Τἀμὰ δ' ἐκ ἀποκτενῶ 'γω τέκνα. καὶ τὸ σὸν μὲν εὖ
Πέρα δίκης ἔξει, κακίστης εὐνίδος τιμωρία.
Ἐμὲ δὲ συντήξουσι νύκτες, ἡμέραι τε δακρύοις,
Ἄνομα δρῶντα, κἀ δίκαια παῖδας, οὓς ἐγεινάμην;
Ταυτάσοι βραχέα λέλεκται, καὶ σιφῆ, καὶ ῥάδια.
Εἰ δὲ μὴ βέλει φρονεῖν εὖ, τἀμὲ ἐγὼ θήσω καλῶς.

IAMBOI.

Χο. Οἶδ' αὖ διάφοροι τῶν πάρος λελεγμένων
Μύθων. καλῶς δ' ἔχουσι, φείδεσθαι τέκνων.
Με. Αἰ, αἰ. φίλας ἆρ' ἐχὶ κεκτήμην τάλας.
Αγα. Εἰ τὰς φίλας γε μὴ θέλεις ἀπολλύναι.

Ver. 399. ἐγεινάμεν;

καὶ τὸ σὸν μὲν εὖ
Πέρα δίκης ——— τιμωρία,
Ἐμὲ δὲ ——— δακρύοις,
Ἄνομα δρῶντα ——— ἐγεινάμην;

Vide Verſionem. Vulgo pſene diſtinguitur poſt τιμωρία, & deeſt Interrog. poſt ἐγεινάμην, quod in *Ald. Port. Steph.* & *Barnes.* legitur ἐγείναμεν, voce Græcis incognitâ. *Reiſkius* quoque mecum emendavit. Πέρα δίκης (non Παρὰ δίκην) ut Plutarch. in *Sertor.* p. 570. B. Sophocl. *Electr.* 523. pro εὖ *Heathius* οὐ. τὸ εὖ eſt *commodum, utilitas:* ubique occurrit.

Ver. 401. φρονεῖν εὖ, τἀμ' ἐγὼ] Lego,

Εἰ δὲ μὴ βέλει φρονεῖν ΣΥ, τἀμ' ΕΓΩ θήσω καλῶς.

vid. ver. 790.

Ver. 404. ἐχὶ κεκτήμην τάλας;] Delevi Interrog. & ſic poſtea inveni in *Aldina.* Ita *Oreſt.* 719. ἄφιλος ἦδ' ἄρ', ὦ πάτερ, πρόσσων κακῶς. Οὐχὶ κεκτήμην malui ſcribere quàm οὐκ ἐκεκτήμην.

Με.

Με. Δείξεις δὲ πῶς μοι πατρὸς ἐκ ταυτῆ γεγώς;
Αγα. Συνσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' ὃ συννοσεῖν.
Με. Ἐς κοινὸν ἀλγεῖν τοῖς φίλοισι χρὴ φίλυς.
Αγα. Εὖ δρῶν παρακάλει μ', ἀλλὰ μὴ λυπῶν ἐμέ.
Με. Οὐκ ἄρα δοκεῖ σοι τάδε φρονεῖν σὺν Ἑλλάδι; 410
Αγα. Ἑλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινα.
Με. Σκήπτρῳ νῦν αὐχεῖς, σὸν κασίγνητον προδύς.
Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄλλας εἶμι μηχανάς τινας,
Φίλυς τ' ἐπ' ἄλλυς. Αγ. Ὦ Πανελλήνων ἄναξ
Ἀγάμεμνον, ἥκω παῖδά σοι τὴν σὴν ἄγων, 415
Ἣν Ἰφιγένειαν ὠνόμαζες ἐν δόμοις.
Μήτηρ δ' ὁμαρτεῖ, σῆς Κλυταιμνήστρας δέμας,
Καὶ παῖς Ὀρέστης, ὥστε τερφθεὶς ἰδὼν,
Χρόνον παλαιὸν δωμάτων ἐκδημίαν.

Ver. 416. ὠνόμασάς ποτ'

Ver. 407. *Ald. Port. Steph.* habent συνσωφρονῖν pro συσσωφρονεῖν. more vulgato Plutarchus *De Adul. & Amic. Diſcrim.* p. 64. C. συνεθιύσω Ariſtoph. *Lyſiſtrat.* 844. συνσωζειν hac Fab. 1209, Cod. A. pro συσσώζειν, & *Helen.* 1405, pro συσσῶσαι A. B. συνσωσαι. *Herc. Fur.* 833, pro ἄτεγκτον συλλαβοῦσα καρδίαν, Cod. A. ατεγκτον σην λαβουσα καρδιαν, i. e. opinor, συνλαβοῦσα. συνσωφρόνησον φρόνει, in ſcholio vetere, ap. Athenæ. XV, 15. p. 695. D. & συνεφαπηφόρει, ibid.

Ver. 412. Σκήπτρῳ νῦν αὐχεῖς] Νυν ſine Accentu, ob metrum. & ita *Reiſkius.* "oratio magis animoſa erit ſi legamus αὔχει, "modo Imperandi." *Auct. Append. Muſgravianæ.*

Ver. 416. Ἣν Ἰφιγένειαν ὠνόμασάς ποτ' ἐν δόμοις.] Codd. A. B. C. ωνομαξας εν δομοις, omiſſo ποτ'. Doricum ξ pro σ admitti non poteſt; neque placet Anapæſtus in quarta ſede. Lego, ὠνόμαζες ἐν δόμοις.

Ἀλλ' ὡς μακρὰν ἔτεινον, Εὔρυτον πάρα
Κρήνην ἀναψύχουσι θηλύπτην βάσιν,
Αὐταί τε πῶλοί γ'. εἰς δὲ λειμώνων χλόην
Καθεῖμεν αὐτὰς, ὡς βορᾶς γευσαίατο.
Ἐγὼ δὲ πρόδρομος, σῆς παρασκευῆς χάριν,
Ἦκω· τέπυσαι γὰρ κρατὸς, ταχεῖα δὲ
Διῆξε φήμη παῖδα τὴν ἀφιγμένην,
Πᾶς δ' εἰς θέαν ὅμιλος ἔρχεσθαι δρόμῳ,
Σὴν παῖδ' ὅπως ἴδωσιν. Οἱ δ' εὐδαίμονες,
Ἐν πᾶσι κλεινοὶ, καὶ περίβλεπτοι βροτοῖς.
Λέγουσι δ', Ὑμέναιός τις, ἤ τι πράσσεται;
Ἢ πείθων ἔχων θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ,
Ἑκόμισε παῖδα; τῶν δ' ἂν ἥκουσας τάδε,
Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεανίδα
Αὐλίδος ἀνάσσῃ. τίς νιν ἄξεταί ποτε;
Ἀλλ' εἶα· τἀπὶ τοῖσίδ' ἐξάρχου κανὰ,
Στεφανῦσθε κρᾶτα, καὶ σὺ, Μενέλεως ἄναξ,

Ver. 420. Εὔρυτον] Niſi ſit Nomen proprium, mos uſitatior ſcribendi iſtiuſmodi Compoſita eſt εὐῤῥύτου, ut Pollux III, 3. p. 291. γάλα εὐῤῥύτου, τρόφιμον, ἐπιῤῥύτου. Poëtæ tamen ſæpe omittunt alterum ῥ, ut Σαλαμῖνος, ἀμφιρύτης, Soph. *Ajac.* 134. Sed Metri gratiâ. Peritius fuiſſet, μακρὰν γ' ἔτεινον, ut ver. 664. Μαχράν γ' ἀπαίρεις. pro ἔκδημος (ver. 419.) nonnullæ Editt. pravè habent ἔκδηλος.

Ver. 422. Αὐταί τε πῶλοί τ'] Vetus lectio eſt, Αὐταί τε πῶλοι γ'. vera ſcriptura videtur, Αὖταί γε πώλοις. Conſtructio, Ἀλλ' αὖταί γε παρὰ κρήνην ἀναψύχουσι θηλύτην βάσιν πώλοις, ὡς μακρὰν (ὁδὸν) ἔτεινον. Per αὖται, *hæ*, intellige Clytæmneſtram & Iphigeniam: per αὐτὰς, *illas*, ſcil. *mulas* vel *equas*: Ἱππείοις ἐν ὄχεσσι, *Iph. Taur.* 214. de hac re.

Ver. 436. Στεφανῦσθε κράτα· καὶ σὺ Μενέλεως] Imo Στεφανῦ τε, & *coronatum*, ut ἐξάρχε. nam Agamemnonem Nuncius alloquitur hoc uſque: Menelaum in ſequentibus. Supra, ver. 430. Cod. C. πρασσεται. ver. 435. ponenda eſt minima Diſtinctio (non plena, ut in Editt.) poſt κανᾶ.

Ὑμέναιον

Ὑμέναιον εὐτρέπιζε, καὶ κατὰ ςέγας
Λωτὸς βοάσθω, καὶ ποδῶν ἔςω κτύπος·
Φῶς γὰρ τόδ' ἥκει μακάριον τῇ παρθένῳ.
Αγα. Ἐπῄνεσ'· ἀλλὰ ςεῖχε δωμάτων ἔσω·
Τὰ δ' ἄλλ', ἰούσης τῆς τύχης ἔςαι καλῶς.

Οἴ μοι, τί φῶ δύςηνος; ἄρξομαι σέθεν.
Εἰς οἷ' ἀνάγκης ζεύγματ' ἐμπεπτώκαμεν;
Ὑπῆλθε δαίμων, ὥςε τῶν σοφισμάτων
Πολλῷ γενέσθαι τῶν ἐμῶν σοφώτερος.
Ἡ δυσγένεια δ' ὡς ἔχει τι χρήσιμον;
Καὶ γὰρ δακρύσαι ῥᾳδίως αὐτοῖς ἔχει,
Ἄνολβά τ' εἰπεῖν· τῷ δὲ γενναίῳ φύσιν
Ἅπαντα ταῦτα, προςάτην γε τοῦ βίου

Τὸν

Ver, 441. Τὰ δ' ἄλλ', ἰούσης τῆς τύχης ἔςαι καλῶς.] Ambiguum esse potest, utrum ἰούσης καλῶς, an ἔςαι καλῶς. ego priorem sequor: alii forte alteram. ἡ τύχη ςαίη καλῶς, *Electr.* 403.

Ver. 442. ἄρξομαι σέθεν,] Obvium erat & certum ἄρξομαι πόθεν, *unde incipiam?* Æschylus Χοηφ. 855. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξωμαι; & ita *Grotius*.

Ver. 446. ὡς ἔχει] Figuratius & Ποιητικώτερον fuisset secunda Persona, ὡς ἔχεις, apostrophe factâ ad Δυσγένειαν, velut ad Personam. ἡ Δυσγένεια pro usitatori ὦ, ut ἡ Πρόκνη, ἔκβαινε, apud Aristoph. Ὀρν. Joan. viii, 10, ἡ γυνὴ, ποῦ εἰσιν &c. pro ὦ Πρόκνη, & ὦ γύναι. Sic ὁ Θεὸς, εὐχαριςῶ σοι, pro ὦ Θεὲ, Luc. xviii, 11. Αὐτοῖς (ver. 447.) sc. δυσγενέσι, petendum ex voce δυσγένεια.

Ver. 448, 449. Ἄνολβά τ' εἰπεῖν—Ἅπαντα ταῦτα] *Musgravius* Lect. Eurip. II. 7. mutat sedes vocum Ἄνολβα & Ἅπαντα. Alii variè conjiciunt. Hæ turbæ ortæ videntur mihi ex defectu unius Iambi: & ita *Reiskio*. alioquin legi posset forte ὐ δὲ γενναίῳ φύσιν Πρέποντα ταῦτα· προςάτην γε &c. Γε poni pro γὰρ & pro γοῦν apud Atticos, notat Priscianus lib. 18. & Thomas in V. Γοῦν. Sed Plutarchus in *Nicia* p. 526. C. hunc locum ita citat, προςάτην

ΔΕ'

Τὸν δῆμον ἔχομεν, τῷ τ' ὄχλῳ δυλεύομεν.
Ἐγὼ γὰρ ἐκβαλεῖν μὲν αἰδοῦμαι δάκρυ,
Τὸ μὴ δακρῦσαι δ' αὖτις αἰδοῦμαι τάλας,
Εἰς τὰς μεγίστας συμφορὰς ἀφιγμένος.
Εἶεν, τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν;
Πῶς δέξομαί νιν; ποῖον ὄμμα συμβαλῶ;
Καὶ γάρ μ' ἀπώλεσ' ἐπὶ κακοῖς, ἃ μοι πάρος,
Ἐλθοῦσ' ἄκλητος. εἰκότως δ' ἅμ' ἕσπετο
Θυγατρὶ νυμφεύσασα, καὶ τὰ φίλτατα
Δώσουσ', ἵν' ἡμᾶς ὄντας εὑρήσει κακούς.
Τήνδ' αὖ τάλαιναν παρθένον (τί παρθένον;

Ver. 456. πάρα,

ΑΕ τῇ βίᾳ Τὸν ΟΓΚΟΝ ἔχομεν, τῷ Δ' ὄχλῳ δυλεύομεν. Fieri poteſt ut ex memoria Plutarchus citaverit: quod ſæpe facit. Pro Ἅπαντα, nonnemo conjecit Ἀπόντα, ſc. εἰσὶ, i. e. Ἄπεισι. Mihi adhuc videtur deeſſe Iambus, ad hunc ſenſum, *nobili verò* [Opprobriosa ſunt viro, & indecora] *Omnia hæc.*

Ver. 452. αἰδοῦμαι τάλας;] Conjici poteſt ἃ δύναμαι τάλας: & defendi, αἰδοῦμαι.

Ver. 455. ποῖον ὄμμα συμβαλῶ;] Hoc eſt quod dicit Plautus *Caſin.* V. 3. *Quomodo meam uxorem aſpiciam contra oculis?* Cod. B. στομα; ſolitâ mutatione.

Ver. 456. ἃ μοι πάρα,] Non male πάρεα pro πάρεισι vel παρῆν, ut *Oreſt.* 712. Sed Codices A. B. C. habent παρὸν, quod nullus Scriba poſuiſſet, ſi inveniſſet πάρα: *præter mala, quæ habui prius* (πάρον), *veniens non vocata.* Sic τὰ πάρον νείκη, *Helen.* 1697. τῶν πάρον νυμφευμάτων *Androm.* 1231. τὸ πάρον αἷμα μητέρος, *Oreſt.* 1627. ubi nunc legitur τὸ παρὸν: *cædes matris olim perpetrata.*

Ver. 458. νυμφεύσασα,] Sequitur, καὶ δώσουσα. forte igitur (quamquam non ſemper neceſſarium eſt) νυμφεύσουσα. vid. ad *Iph. Taur.* 1081.

Ver. 460. (τί παρθένον;
Ἅδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα) Ita diſtinguendum. Frequens loquendi genus de *morituris*, præcipuè *virginibus*, apud Tragicos.

Ἅδης

Ἅδης νιν, ὡς ἔοικε, νυμφεύσει τάχα)
Ὡς ὤκτισ'. οἶμαι γάρ νιν ἱκετεῦσαι τάδε·
Ὦ πάτερ, ἀποκτενεῖς με; τοιούτους γάμους
Γήμειας αὐτὸς, χ' ὥστις ἔστι σοι φίλος.
Παρὼν δ' Ὀρέστης ἐγγὺς ἀναβοήσεται
Οὐ συνετὰ συνετῶς· ἔτι γάρ ἐστι νήπιος.
Αἶ, αἶ. τὸν Ἑλένης ὥς μ' ἀπώλεσεν γάμον
Γήμας ὁ Πριάμου Πάρις, ὅς μ' εἴργασται τάδε.
Χο. Κἀγὼ κατῴκτειρ', ὡς γυναῖκα δεῖ ξένην
Ὑπὲρ τυράννων συμφορᾶς καταστένειν.
Με. Ἀδελφὲ, δός μοι δεξιᾶς τῆς σῆς θιγεῖν.
Αγα. Δίδωμι· σὸν γὰρ τὸ κράτος, ἄθλιος δ' ἐγώ.
Με. Πέλοπα κατόμνυμ', ὃς πατὴρ τοὐμοῦ πατρὸς,
Τοῦ σοῦ τ' ἐκλήθη, τὸν τεκόντα τ' Ἀτρέα,
Ἦ μὴν μ' ἐρεῖν σοι τ' ἀπὸ καρδίας σαφῶς,

Ver. 475. μὴν ἐρεῖν & ἀπὸ.

Ver. 462. ἱκετεῦσαι] Sine ἂν pro ἱκετεύσειν: nisi ita scribendum. Ironicè loquitur in ἱκετεῦσαι. nam sermo Iphigeniæ est κατάρα potiùs quàm ἱκέτευσις.

Ver. 466. Οὐ συνετὰ συνετῶς, ἔτι] Lego συνετοῖς, ἔτι &c. i. e. *non intelligibilia* nobis adultis, & alioquin *intelligentibus* ea quæ audimus. & ita *Piersonus* ad Mœrin. V. Βοήσεται. Max. Tyrius *Dissert.* XXII, 4. συνετὰ συνετοῖς λέγων, καὶ πιστὰ πιστοῖς. *Iph. Taur.* 1092. Εὐξύνετον συνετοῖσι βοάν.

Ver. 468. Γήμας ὁ Πριάμου Πάρις, ὅς μ' εἴργασται τάδε.] Abjici potest μ', vel legi ὅ μ' εἴργασται, *quæ res*, ut ver. 989. Citatur a Cl. *Valckenæria* ad *Phœniss.* 1069. Γήμας ὁ Πριάμου παῖς, μ' ὃς εἴργασται—non dicit utrum e Libris an Ingenio.

Ver. 475. Ἦ μήν μ' ἐρεῖν σοι τἀπὸ καρδίας] Ita *Scalig.* & *Aldina*, ut ver. 1005. prius deerat μ'. Codd. A. B. habent ταπο. sic Fragm. Incert. p. 506. τἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

Καὶ

Καὶ μὴ 'πίτηδες μηδὲν, ἀλλ' ὅσον φρονῶ.
Ἐγώ σ' ἀπ' ὄσσων ἐκβαλόντ' ἰδὼν δάκρυ,
Ὦκτειρα, κἀυτὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν·
Καὶ τῶν παλαιῶν ἐξαφίσαμαι λόγων,
Οὐκ εἰς σὲ δεινός· εἰμὶ δ' ὅπερ εἶ σὺ νῦν,
Καί σοι παραινῶ, μήτ' ἀποκτείνειν τέκνον,
Μήτ' ἀνθελέσθαι τὐμόν· ἐ γὰρ ἔνδικον,
Σὲ μὲν ζενάζειν, τἀμὰ δ' ἡδέως ἔχειν·
Θνήσκειν τε τὰς σὰς, τὰς δ' ἐμὰς ὁρᾶν φάος.
Τί βούλομαι γάρ; ἐ γάμους ἐξαιρέτους
Ἄλλως λάβοιμ' ἂν, εἰ γάμων ἁμείρομαι;
Ἀλλ' ἀπολέσας ἀδελφὸν, ὃν μ' ἦκις ἐχρῆν,
Ἑλένην ἕλωμαι, τὸ κακὸν ἀντὶ τἀγαθοῦ;
Ἄφρων, νέος τ' ἦν πρίν. τὰ πράγματα δ' ἐγύθεν
Σκοπῶν, ἐσεῖδον, οἷον ἦν κτείνειν τέκνα.
Ἄλλως τέ μ' ἔλεος τῆς ταλαιπώρου κόρης
Εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ,
Ἢ τῶν ἐμῶν ἕκατι θύεσθαι γάμων
Μέλλει. τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα;

Ver. 482. ἀντελέσθαι

Ver. 480. Οὐκ εἰς σε δεινός·] Vel, Ὅ γ' εἰς σ' ὁ δεινὸς, *Ille severus iſte in te.*

Ver. 482. ἀντελέσθαι] Cod. B. ανθελεσθαι, quemadmodum edidit *Barneſius. Cyclop.* 309.

Ver. 489. τὰ πράγματα ferri poteſt. ſed concinniorem Iambum faciet τὸ πρᾶγμα, ut ver. 55.

Ver. 492. Εἰσῆλθε, συγγένειαν ἐννοουμένῳ.] Forte, ἐννούμενον, ut ver. 1374. οἷα εἰσῆλθεν μ' ἐννουμένην. Græcum foret εἰσῆλθέ μοι ἐννουμένῃ: ſed mihi non liquet μ' (ver. 491.) poni poſſe pro μοι.

Ἴτω

Ἴτω ϛρατεία διαλυθεῖσ' ἐξ Αὐλίδος.
Σὺ δ' ὄμμα παῦσαι δακρύοις τέγγων τὸ σὸν,
Ἀδελφὲ, κἀμὲ παρακαλῶν εἰς δάκρυα.
Εἰ δέ τι κόρης σῆς θεσφάτων μέτεϛί σοι,
Μή μοι μετέϛω· σοὶ νέμω τὐμὸν μέρος.
Ἀλλ' εἰς μεταβολὰς ἦλθον ἀπὸ δεινῶν λόγων,
Εἰκὸς πέπονθα· τὸν ὁμόθεν πεφυκότα
Στέργων μετέπεσον. ἀνδρὸς ὐ κακῦ τρόποι
Τοιοίδε, χρῆσθαι τοῖσι βελτίϛοις ἀεί.
Χο. Γενναῖ' ἔλεξας, Ταντάλῳ τε τῷ Διὸς
Πρέποντα· προγόνυς ὐ καταιϛύνεις σέθεν.
Αγα. Αἰνῶ σε, Μενέλαος, ὅτι παρὰ γνώμην ἐμὴν
Ὑπέθηκας ὀρθῶς τὺς λόγυς, σῦ τ' ἀξίως.
Με. Ταραχή γ' ἀδελφῶν τις δι' ἔρωτα γίγνεται

Ver. 495. ϛρατιὰ

Ver. 495. Ἴτω ϛρατεία] Ita recte edidit *Barnesius*. omnia tamen exemplaria quæ vidi, habent ϛρατιὰ.

Ver. 498. Εἰ δέ τι κόρης σῆς θεσφάτων μέτεϛί σοι,
Μή μοι μετέϛω·] Putarem, μέτεϛί μοι· quis enim potuit *dubitare* (ΕΙ' μέτεϛί), utrùm Oraculum, Agamemnoni datum, de *cæde* filiæ suæ, ad Agamemnonem spectaret? Dicit Menelaus: Si Calchantis de filia tua responsum, ex aliqua parte *Me* respicit, hoc nihil sit ad *Me:* quodcumque in hac re ad *Me* spectabat, Tibi largior ac remitto. Alii forte aliter accipiant.

Ver. 502. Τρόποι τοιοίδε] Codd. omnes pro Var. Lect. τροπαι τοιαιδε. Non male. Forte meliùs. Ineptè jactabundum Menelaum hic inducit Euripides.

Ver. 504. Γενναῖ' ἔλεξας,] *Piersonus* legit Γενναῖα λέξας, & utramque partem sententiæ conjungit. vid. ver. 975.

Ver. 508. τις δι' ἔρωτα γίγνεται] Anapæstus est in quarto loco δι' ἔρω vitari potest scribendo δι' ἔρον ἐγίγνετο vel ἐγίνετο. ut scriptum fuerit cum explicatione, ἔρωτα. ἔρον. Ne quis conjiciat, δι' ἔριδ' ἐγίγνετο.

Πλεονεξ-

Πλεονεξίαν τε δωμάτων· ἀπέπλυσα
Τοιάνδε συγγένειαν ἀλλήλων πικράν.
Αγα. Ἀλλ' ἦκομεν γὰρ εἰς ἀναγκαίας τύχας
Θυγατρὸς αἱματηρὸν ἐκπρᾶξαι φόνον.
Με. Πῶς; τίς δ' ἀναγκάσει σε τήν γε σὴν κλανεῖν;
Αγα. Ἅπας Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματος.
Με. Οὐκ, ἦν νιν εἰς Ἄργος γ' ἀποστελεῖς πάλιν.
Αγα. Λάθοιμι τοῦτ' ἄν, ἀλλ' ἐκεῖν' ὃ λήσομεν·
Με. Τὸ ποῖον; ἆρα χρὴ λίαν ταρβεῖν ὄχλον.
Αγα. Κάλχας ἐρεῖ μαντεύματ' Ἀργείων στρατῷ.
Με. Οὐκ, ἢν θάνῃ γε πρόσθε· τοῦτο δ' εἰμαρές.
Αγα. Τὸ μαντικὸν πᾶν σπέρμα, φιλότιμον κακόν.

Ver. 515. εἴ νιν
516. λήσομαι.

Ver. 510. ἀλλήλων πικράν.] Scrib. puto ἀλλήλοιν, cum distinctione post συγγένειαν.

Ver. 513. τίς δ' ἀναγκάσει σε τὴν] Cod. B. ἀναγκασειε την. quasi voluisset, Πῶς; τίς σ' ἀναγκάσειε τήν γε σὴν κλανεῖν;

Ver. 515. εἴ νιν] Codd. A. B. ην νιν Bene. & hinc apparet legendum esse, ἀποστίλλῃς (vel ἀποστίλῃς) pro ἀποστελεῖς. Οὐκ ἦν, ut mox ver. 519.

Ibid. εἰς Ἄργος γ'] Hinc judicare licet de sorte harum Fabularum, & quaptum Interpolationibus patuerint. nam Euripides, ut mihi videtur, non potuit scribere εἰς Ἄργος, neque aliud, opinor, quàm εἰς οἶκους, *domum*. & inde est quod in Cod. B. omittatur γ' ante ἀποστέλλῃς vel ἀποστίλῃς. Εἰς οἶκους ut *Iph. Taur.* 679. Absurda est vulgata. Quare enim *Ænianes, Bœotii, & Myrmidones*, remitterentur ad *Argos?*

Ver. 516. ὃ λήσομαι.] Cod. B. λήσομεν. Recte: ut *Iph. Taur.* 1027. φύλακες, ὃς ὃ λήσομεν. alterum est *obliviscar*.

Ver. 517. ὅτου χρὴ] Cod. A. ὅτι χρη. non male.

Ver. 519. τοῦτο δ' εὐμαρές] *Hoc autem facile* est. quod satis erat Menelao, nunquam reputanti, secundùm Euripidem, an *justum* vel *injustum*, *crudele* vel *secus*, esset.

Με.

Με. Κȣ̓δέν γ' ἄχρηστον, ȣ̓δὲ χρήσιμον, παρόν.
Αγα. Ἐκεῖνο δ' ȣ̓ δέδοικας, ὅ μ' εἰσέρχεται;
Με. Ὃν μὴ σὺ φράζεις, πῶς ὑπολάβοιμεν λόγον;
Αγα. Τὸ Σισύφειον σπέρμα πάντ' οἶδεν τάδε.
Με. Οὐκ ἔς', Ὀδυσσεὺς ὅ, τι σὲ κἀμὲ πημανεῖ.
Αγα. Ποικίλος ἀεὶ πέφυκε, τȣ̃ γ' ὄχλȣ μέτα.
Με. Φιλοτιμίᾳ μὲν ἐνέχεται, δεινῷ κακῷ.
Αγα. Οὐκȣ̃ν δόκει νιν, στάντ' ἐν Ἀργείοις μέσοις,
Λέξειν ἃ Κάλχας θέσφατ' ἐξηγήσατο,
Κἀμ' ὡς ὑπέστην θῦμα, κἆτα ψεύδομαι,
Ἀρτέμιδι θύσειν· ὃς, ξυναρπάσας στρατὸν,
Σὲ κἀμ' ἀποκτείναντας Ἀργείȣς, κόρην
Σφάξαι κελεύσει. κἂν πρὸς Ἄργος ἐκφύγω,
Ἐλθόντες, αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις
Ξυναρπάσȣσι καὶ κατασκάψȣσι γην.

Ver. 521. Κ'ȣδέν γ' ἄχρηστον, ȣ̓δὲ χρήσιμον, παρόν.] Forte (neque pœnitet conjecturæ) Κ'ȣδέν γε χρηστὸν, ȣ̓δὲ χρήσιμον, παρόν· *Et in nulla re commodum* (scil. genus vatum), *neque utile, cum præsens est*: itaque absentiam ejus facilè pati possumus. nam Menelaus paullo ante (ver. 519.) innuerat Agamemnoni ut Calchantem occideret. ȣ̓δὲν est κατ' ȣ̓δὲν, ut ver. 1417. *Canterus* quoque conjecerat γε χρηστὸν, *Heathio* dissentiente.

Ver. 522. ȣ̓ δέδοικας] Ex Menelai responso legendum, ȣ̓ δέδορκας; *nonne vides?* In Menelai etiam verbis, ver. 523. pro ὑπολάβοιμεν scribendum puto ὑπολάβοιμ' ἂν. Pro ὅ μ' εἰσέρχεται *Barnesius* edidit, ὅτι. sed scribendum erat, ὁὐμ' εἰσέρχεται, i. e. ὃ ἐμὲ, qualiter ο & ε concurrentes exprimuntur, ut ὁὐμὸς, ὁ ἐμὸς, τȣ̓μὸν, τὸ ἐμὸν, ὁὐπὶ, ὁ ἐπὶ.

Ver. 531. ὃς] F. ȣ̓, *Reiskius*. οἷς, *Auct. Append. Musgr.*

Ver. 535. Ξυναρπάσȣσι—γην.] Idem est γῆν & πόλιν: *Kuster.* ad Aristoph. *Thesmoph.* 115. Præcessit autem ξυναρπάσας στρατὸν, ver. 531. Forte, Ἀνασπάσȣσι—γῆν, ut *Phœniss.* 1149. μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βίᾳ, sc. πόλιν. vel, Ἀναρπάσȣσι, ut *Helen.* 757.

Τοιαῦτα

Τοιαῦτα τἀμὰ κήματ'. ὦ τάλας ἐγώ,
Ὡς ἠπόρημαι κρὸς θεῶν τὰ νῦν τάδε.
Ἔν μοι φυλάξον, Μενέλεως, ἀνὰ κρατὸν
Ἐλθών, ὅπως ἂν μὴ Κλυταιμνήστρα τάδε
Μάθῃ, κρὶν ἅδη παῖδ' ἐμὴν κροθῶ λαβών, 540
Ὡς ἐπ' ἐλαχίστοις δακρύοις κράσσω κακῶς.
Ὑμεῖς τε σιγὴν, ὦ ξέναι, φυλάσσετε.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Μάκαρες, οἳ μετρίας θεῦ,
2 Μεθά τε σωφροσύνας μετέχον
3 Λέκτρων Ἀφροδίτας,
4 Γαλανείᾳ χρησάμενοι.
5 Μαινόμεν' οἴστρων, ὅθι δὴ
6 Δίδυμ' Ἔρως ὁ χρυσοκόμας

Ver. 548. ἔρως χρυσοκόμας

Ver. 548. Μαινόμεν' οἴστρων, ὅθι &c.] Lego hos quinque versus ita:

Μαινόμεθ', οἰστρῶν ὅθι δὴ
Δίδυμ' Ἔρως ὁ χρυσοκόμας
Τόξ' ἐντείνει· τᾶν Χαρίτων
Τὸ μὲν, ἐπ' εὐαίωνι κότμῳ,
Τὸ δ', ἐπὶ συγχύσει βιοτᾶς.

Μαινόμεθ', ut in isto Philemonis, Μαινόμεθα κάντες, ὁπόταν ὀργιζώμεθα. Pro ἐντείνεται, conjeci ἐντείνει, τᾶν. Ὁ ante χρυσοκόμας exhibet Cod. B. & *Heathius* ex conjectura, metro flagitante. De duobus arcubus Cupidinis, *diversorum operum*, vide Ovid. *Met.* I. 468. seqq. Cetera explicatione non indigent. Mirum vero est quod legitur apud Athenæ. lib. XIII. 2. p. 562. ubi hic locus respicitur vel citatur, quasi ex *Chæremone* Tragico, non *Euripide*, errore, opinor, memoriæ.

7 Τόξ'

7 Τόξ' ἐντείνεσθαι χαρίτων.
8 Τὸ μὲν ἐπ' εὐαίωνι πότμῳ,
9 Τὸ δ' ἐπὶ συσχύσει βιοτᾶς·
10 Ἀπενέπω νιν ἀμετέρων,
11 Κύπρι καλλίσα, θαλάμων.
12 Εἴη δή μοι μετρία μὲν
13 Χάρις, πόθοι δ' ὅσιοι·
14 Καὶ μετέχοιμι τᾶς ἀφροδίτας,
15 Πολλάν τ' ἀποθείμαν.

Αντισροφή.

1 Διάφοροι δὲ φύσεις βροτῶν,
2 Διάτροποι δὲ τρόποις· ὁ δ' ὀρθὸς,
3 Ἐσθλὸν σαφὲς αἰεί·
4 Τροφαί θ' αἱ παιδευόμεναι,
5 Μέγα φέρουσ' εἰς ἀρετάν.
6 Τό τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφίᾳ,
7 Τάν τ' ἐξαλλάσσουσαν ἔχει

Ver. 556. τᾶς ἀφροδίτας,] Vel, τᾶςδ', *hujuſce amoris*, ſcil. *moderati*; cui opponitur, πολλὰν, ver. 557. Sed hoc non eſt ex toto neceſſarium. Pro φίρεσ' *Heathius* legit φίρεσι, ver. 562. &c. Et ita citat doctiſſimus *Valckenærius* ad Hippolytum.

Ver. 564. Τό τε γὰρ &c] Hæc ſunt pulcherrima & utiliſſima, ſi recte diſtinguantur & intelligantur. loquitur de *Bona Educatione*, & Exemplum *Prævæ* mox Paridem proponit, & diras ejus rei conſequentias refert:

Τό τε γὰρ αἰδεῖσθαι σοφία,
Τάν τ' ἐξαλλάσσουσαν ἔχει
Χάριν, ὑπὸ γνώμας ἰσορρεπῆ
Τὸ δίον, ἔνθα δόξα φέρει
Κλέος ἀγήρατον βιοτᾷ.

Vide Verſionem.

Lego σοφία in caſu primo, & βιοτᾶ pro βιοτὰν. Per σοφία intelligitur *bona educatio*, quam in ſe habere dicit *pudorem*, & *facultatem cernendi* quid oporteat facere in caſibus ubi de *Honore* & *Fama* quæſtio eſt. Δόξα eſt á *Barneſio*.

8 Χάριν, ὑπὸ γνώμας ἐσορᾷν,
9 Τὸ δέον ἔνθα δόξαν φέρει,
10 Κλέος ἀγήρατον, βιοτάν.
11 Μέγα τι θηρεύειν ἀρετάν,
12 Γυναιξὶ μὲν καλὰ Κύπριν
13 Κρυπτάν. ἐν ἀνδράσι δ' αὖ
14 Κόσμος ἔνδον ὁ μυριοπληθὴς
15 Μείζω πόλιν αὔξει.

Επωδός.

1 Ἔμολες, ὦ Πάρις, ἦ τε σύ γε
2 Βεκόλος ἀργενναῖς ἐτράφης
3 Ἰδαίαις παρὰ μόχοις,
4 Βάρβαρα συρίζων Φρυγίων
5 Αὐλῶν, Ὀλύμπε καλάμοις
6 Μιμήματα πνέων·
7 Εὔθηλοι δὲ τρέφουλο βόες·
8 Ὅτε σε κρίσις ἔμενε θεᾶν,
9 Ἃ σ' Ἑλλάδα πέμπει,
10 Ἐλεφανλοδέτων πάροιθεν
11 Δόμων· ὃς τὰς Ἑλένας
12 Ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν
13 Ἔρωλα δεδωκας,
14 Ἔρωτι δ' αὐτὸς ἐπλοάθης.

Ver. 578. πλέκων.

Ver. 569. Κύπριν κρυπλάν] Pro κρυπλὰν magis appositum videretur aliquid quod exprimerat *castam*, vel tale quiddam. nam κρυπλὰ Κύπρις suspicioni obnoxia est.

Ver. 571. Κόσμος ἔνδον ὁ μυριοπληθὴς] Forte, Κόσμος ἐνὼν ὁ &c. Plato *De Legg.* III. καλοὶ ἐν ψυχῇ λόγοι ἐνόντες.

Ver. 578. πλέκων] Codd. A. B. C. πνέων· quod est, opinor, ἐμπνέων καλάμοις. Pro Ὀλύμπε *Heathius* Οὐλύμπε. recte, credo.

15 Ὅθεν

Ὅθεν ἔρις ἔριν Ἑλλάδα σὺν δορὶ
Ναυσί τ' ἄγει
Ἐς Τροίας πέργαμα.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Χο. Ἰὼ, ἰώ· μεγάλαι μεγάλων εὐδαιμονίαι.
Τὴν τᾶς βασιλέως
Ἴδετ' Ἰφιγένειαν, ἄνασσαν ἐμὴν,
Τὴν Τυνδαρέᾳ τε Κλυταιμνήσραν,
Ὡς ἐκ μεγάλων ἐβλαςήκα-
σ', ἐπί τ' εὐμήκεις ἥκυσι τύχας.
Θεοί γ' οἱ κρείσσυς, οἵτ' ὀλβοφόροι,
Τοῖς οὐκ εὐδαίμοσι τῶν θνατῶν.

Ver. 587. ἔρις ἔρις

Ver. 587. ἔρις ἔρις. Ἑλλάδα] Admiſi ἔριν Ἑλλάδα ex Cod. B. & *Aldina*.

Ver. 590. Χο. Ἰὼ, ἰώ.] Non opus erat ut Χο. his iterum præfigeretur. Delevi itaque ex Verſione.

Ver. 592. Ἰφιγένειαν,] Scrib. Ἰφιγέννειαν, cum duplici ν, quemadmodum apud Æſchylum in anapæſto circa fin. *Agamemnonis*, Ἰφιγένειαν ἀνάξια δράσας· ubi, pariter atque hic, ſcribitur cum ſimplici ν, metro deficiente, ut & mox, eodem Dramate. Quis verò neſcit Poëtas, metro cogente, ſæpiſſime duplicare Conſonantem?

Ver. 594. ἐβλαςήκασ'] Cod. A. ἐκβλαςήκασ'. Bene. vide *Dorvill.* ad Chariton. p. 576, 577. & *Caſaub.* ad Athenæ. III, 15. p. 113.

Ver. 595. εὐμήκεις—τύχας.] Gloſſæ: εὐμήκης, *procerus*. & ita Alciphron III, 67. Theocritus *Idyll.* XIV, 25. Lucian. *Dial. Mercur.* I. Sed an recte εὐμήκης τύχη, *procera fortuna*? Proximum eſt εὐμεγέθεις τύχας. Legi quoque forte poteſt, -σιν, ὑπερμήκεις θ'. ἥκυσι τύχας. Sed hæc, abſque Codicibus, incerta ſunt.

Ver. 597. θνατῶν.] Quare non θνητῶν, cum dixerit, τὴν, & ἐμὴν, & μαλακῇ γνώμῃ? Vide ſub ver. 2,0.

Στῶμεν Χαλκίδος ἔκγονα θρέμματα,
Τὴν βασίλειαν δεξώμεθ' ὄχων
Ἄπο, μὴ σφαλερῶς, ἐπὶ τὴν γαῖαν,
Ἀγανῶς δὲ χεροῖν, μαλακῇ γνώμῃ,
Μὴ ταρβήσῃ μοι νεωσὶ μολὸν,
Τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀγαμεμνόνιον.
Μὴ δὲ θόρυβον, μήδ' ἔκπληξιν
Ταῖς Ἀργείαις
Ξεῖναι ξείναις παρέχωμεν.

Ver. 602. νεωσί μοι
603. Ἀγαμέμνονος.

Ver. 599. δεξώμεθ' ὄχων.] *Ald.* ὄχλων: & Codd. A. B. δεξομεθ' οχλων· perperam. Conſtructio eſt, δεξώμεθα ἀπὸ ὄχων ἐπὶ γαῖαν. Attici Poëtæ non utuntur ὄχλοι in Plurali pro *plebe*; ſed ὄχλος.

Ver. 600. ita diſtinguendus, Ἄπο, μὴ σφαλερῶς, ἐπὶ &c. Deinde, ſcribendum, ἐπὶ γαῖαν, abjecto Articulo. & ita *Heathius*. Si malis, ſcribi poteſt ἐπὶ τὴν γῆν, vel τὰν γᾶν.

Ver. 602. νεωσί μοι μόλον &c.] Tria ſunt menda metrica in his tribus Anapæſtis. Lego,

μοι νεωσὶ μόλον
Τὸ κλεινὸν τέκνον Ἀγαμεμνόνιον.
Μὴ δὲ θόρυβον &c.

vel, Μηδὲ δὲ θόρυβον. νεωσὶ eſt diſſyllabum, quaſi fuiſſet μοιν γωσί. Duas priores conjecturas edidi, quia Euripides non aliter ſcribere potuit.

ACTUS

ACTUS TERTIUS.

IAMBOI.

Κλυ. Ὄρνιθα μὲν τόνδ' αἴσιον ποιούμεθα,
Τὸ σόν τε χρηστὸν, καὶ λόγων εὐφημίαν·
Ἐλπίδα δ' ἔχω τιν', ὡς ἐπ' ἐσθλοῖσιν γάμοις
Πάρειμι νυμφαγωγός. ἀλλ' ὀχημάτων
Ἔξω πορεύεθ' ὡς φέρω φερναὶς κόρη,
Καὶ πέμπετ' εἰς μέλαθρον εὐλαβούμενοι.
Σὺ δ', ὦ τέκνον μοι, λεῖπε πωλικὰς ὄχους,
Ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον, ἀσθενές θ' ἅμα.
Ὑμεῖς δὲ νεανίδαισιν ἀγκάλαις ἔπι,
Δέξασθε, καὶ πορεύσατ' ἐξ ὀχημάτων·
Καί μοι χερός τις ἐνδότω ςηρίγματα,
Θάκους ἀπήνης ὡς ἂν ἐκλίπω καλῶς.
Αἳ δ' ἐς τὸ πρόσθεν ςῆτε πωλικῶν ζυγῶν,
(Φοβερὸν γὰρ ἀπαράμυθον ὄμμα πωλικὸν)

Ver. 607. τόνδ'] *Valckenærius* ad *Phœniſſ.* 865. legit τόδ'.

Ver. 612. εὐλαβούμεναι·] MSS. omnes, *Ald. Port. Steph.* εὐλαβούμενοι. centies ita in his Fabulis, & ubique apud Poëtas Atticos.

Ver. 615. νεανίδαισιν ἀγκάλαις] Codd. A. B. νεανίδεσσιν: & ita *Toupius* ad Suidam, V. Νεανισκευέται. Fortè, νεάνιδις, νὶν ἀγκάλαις ἔπι, unâ literâ mutatâ. νιν, *illam*, Iphigeniam. Hanc quoque conjecturam præcepiſſe videor Joan. Pierſonum *Veriſimil.* I. 6. Totum locum ita legi poſſe opinor,

Ἁβρὸν τιθεῖσα κῶλον· ἀσθενῆ θ' ἅμα
Ὑμεῖς νεάνιδις, νὶν ἀγκάλαις ἔπι
Δέξασθε.

ut δὲ fuerit ex Interpolatione, poſtquam ἀσθενῆ mutatum fuerat in ἀθεινὶς. *Heathius* quoque abjicit δὲ. *ſervas* alloquitur, quas ſecum adduxerat. quærendum, an hæ fuerint Μυκηναῖαι θεράπαιναι, quas Iphigenia compellat verſu 1499.

Καὶ παῖδα τόνδε, τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον,
Λάζυσθ' Ὀρέσην· ἔτι γὰρ ἐς νήπι᾽ ὤν.
Τέκνον, καθεύδεις πωλικῷ δαμεὶς ὄχῳ;
Ἔγειρ' ἀδελφῆς ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς·
Ἀνδρὸς γὰρ ἀγαθοῦ κῆδος, αὐτὸς ἐσθλὸς ὤν, 625
Λήψῃ, τὸ Νηρῆδος παιδὸς ἰσόθεον γένος.
Ἔξῃς κάθησο δεῦρό μοι πόδος, τέκνον,
Πρὸς μητέρ', Ἰφιγένεια, μακαρίαν δέ με
Ξέναισι ταῖσδε πλησία καθεῖσα δός,
Καὶ δεῦρο δὴ πατέρα πρόσειπε σὸν φίλον. 630
Ιφι. Ὦ μῆτερ, ὑποδραμοῦσά γ', ὀργισθῇς δὲ μή,
Πρὸς γέρνα πατρὸς γέρνα ταὐμὰ περιβαλῶ;
Κλυ. Ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Ἀγαμέμνων ἄναξ,

Ver. 623. Τέκνον, καθεύδεις &c.] Codices A. B. Ϛακεύεις, confusis literis, vel syllabâ transpositâ, ut forte ver. 667. αἰτιᾶς pro ἰϛᾶι.

Ver. 624. ἐφ' ὑμέναιον εὐτυχῶς·] Ferri potest, & defendi. puto tamen Euripidem scripsisse ὑμεναίοις εὐτυχεῖς, quia Tragici libentiùs utuntur Numero Plurali, & quia ultimas vocum syllabas parvi habendas esse innumeris exemplis didici. Vide ad ver. 831.

Ver. 626. Λήψῃ, τὸ Νηρῆδος παιδὸς ἰσόθεον γένος.] Hæc est vetus scriptura. unde conjeceram (& sic *Miltonus*) τὸ Νηρέως (dissyllabum) παιδὸς, ut ver. 701. Νηρέως κόρην. *Barnesius* ejicit παιδὸς, & supplet τὸ τῇ Νηρῆδος ἰσόθεον, ex conjectura *Scalig.* & *Cuveri.*

Ver. 627. Ἔξῃς κάθησο δεῦρό μοι πόδος, τέκνον,
Πρὸς μητέρ', Ἰφιγένεια·

quod vertunt,

Assideas huc ordine ad meum pedem, o filia,
Juxta matrem, Iphigenia.] Quomodo *assideas*, cum statim dicatur *vicina stans?* Legendum opinor καθίσω, *sta, collocator*, a καθίσαμαι, in Imper. καθίσασο, & καθίσω. Constructio est, Τέκνον Ἰφιγένεια, δεῦρο πρὸς μητέρα, καθίσω ἑξῆς πόδος μοι. Δεῦρο *loco Verbi & loco Adverbii ponitur*, ut docet Priscianus p. 1170. Ἑξῆς non est *ordine* (quod neque Latinè dicitur de *una* aliqua re) sed usurpatur cum casu, quasi esset Præpositio, *prope:* vide Aristoph. *Ranar.* 777. Cum Dativo *Lysistrat.* 634. ut ἑφιξῆς sæpe apud Pausaniam, & Strabon. lib. IX. p. 650.

Ἥκομεν,

Ἥκομεν, ἐφετμαῖς οὐκ ἀπιζῦσαι σέθεν.
Ιφι. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὰ σὰ ςέρν', ὦ πάτερ, 635
Ὑποδραμοῦσα, προσβαλεῖν διὰ χρόνου.
Ποθῶ γὰρ ὄμμα δὴ σόν. ὀργισθῇς δὲ μή.
Αγα. Ἀλλ', ὦ τέκνον, χρῶ· φιλοπάτωρ δ' αἰεί ποτ' εἶ,
Μᾶλιςα παίδων τῶνδ', ὅσους ἐγὼ 'τέκον.
Ιφι. Ὦ πάτερ, ἐσείδον σ' ἀσμένη πολλῷ χρόνῳ. 640
Αγα. Καὶ γὰρ πατήρσε· τόδ' ἴσον ὑπὲρ ἀμφοῖν λέγεις.
Ιφι. Χαῖρ'· εὖ δέμ' ἀγαγὼν πρός σ' ἐποίησας, πάτερ.
Αγα. Οὐκ οἶδ' ὅπως φῶ τοῦτο, καὶ μὴ φῶ, τέκνον.
Ιφι. Ἔα, ὡς ὑ βλέπεις μ' εὐκηλον, ἄσμενός μ' ἰδών.

Αγα.

Ver. 634. ἐκ ἀπιζῦσαι] *Joan. Leunclavius* Not. in Xenophon. *Cyrop.* I. p. 6. hoc Verbum ſemper ſcribi vult ἀπειθεῖν, quando ſignificat ἀπειθεῖν, *non obedire*, ut hoc loco. Aliter Harpocration, ex Antiphonte, Demoſthene, aliis: & Noſter ſæpe. *Leunclavio* aſſentitur *Æmil. Portus*, & inde multa Tragicorum loca mutat. Hoc quoque loco ſcribit ἀπειζῦσαι: & ita *Reiſkius*. Vide *Hen. Stephani* Diatrib. Harpocrationis Lexico ſubjunctam, p. 148. Ed. Lugd. Bat. 1696. 4to. Nequaquam mutandum. Verſus 632. legi poteſt ſine Interrog. poſt περιβαλῶ.

Ver. 635. Ἐγὼ δὲ βούλομαι &c.] Pulcherrimus hic eſt Dialogus Agamemnonis & Iphigeniæ, (ab hoc verſu ad ver. 677.) in quo depingitur magno artificio Puellaris Simplicitas Iphigeniæ, & Affectus Pietasque in Patrem: &, ex altera parte, Agamemnonis Paternus Amor in chariſſimam filiam, & mœror ex conſcientia Facinoris jam cogitati, & mox perpetrandi; quo totus occupatus animus, eò *ambiguè* detorquet ſingula fere ejus Reſponſa ad Iphigeniæ quæſtiones. quod obſervaſſe, e re Lectoris fuerit. Notabile quoque eſt, Poëtam, Decori hoc loco obſervantiſſimum, caviſſe, ne ullo adloquio Agamemnon Clytæmneſtram exciperet.

Ver. 636. προσβαλεῖν διὰ χρόνου. Ποθῶ γὰρ &c.] Diſtingui poteſt προσβαλεῖν· διὰ χρόνου Ποθῶ γὰρ ὄμμα &c. *diu enim deſideravi videre te.*

Ver. 638. Pro χρῶ Codd. omnes χρη. Pro τῶνδ' mallem τῶν γ'.

Ver. 644. ἄσμενός μ' ἰδών.] Τικικῶς accipiendum videtur, & ſcribendum ὦ σμενοῦς, i. e. ὁ ἄσμενός με ἰδών, *tu qui me dò dixiſti te videre me cum voluptate*, ſeu *libenter*; quod Agamemnon dixerat paullo ante, ver. 641. In hoc Iambo prius μ' omittitur in Codd.

Αγα. Πολλ' ἀνδρὶ βασιλεῖ καὶ ϛρατηλάτῃ μέλει.
Ιφι. Παρ' ἐμοὶ γενοῦ νῦν, μὴ 'πὶ φροντίδας τρέπου.
Αγα. Ἀλλ' εἰμὶ παρὰ σοὶ νῦν ἅπας, κοὐκ ἄλλοθι.
Ιφι. Μέθες νυν ὀφρὺν, ὄμμα τ' ἔκτεινον φίλον.
Αγα. Ἰδοὺ, γέγηθ', ἕως γέγηθά σ' ὁρῶν, τέκνον.
Ιφι. Κἄπειτα λείβεις δάκρυ' ἀπ' ὀμμάτων σέθεν;
Αγα. Μακρὰ γὰρ ἡμῖν ἡ 'πιοῦσ' ἀπουσία.
Ιφι. Οὐκ οἶδ', ὅ,τι φῂς, οὐκ οἶδα, φίλτατ' ἐμοὶ πάτερ.
Αγα. Συνετὰ λέγουσα, μᾶλλον εἰς οἶκτόν μ' ἄγεις.
Ιφι. Ἀσύνετα νῦν ἐροῦμεν, εἰ σέ γ' εὐφρανῶ.

Ver. 646. Πρὸς ἐμοῦ
654. μέν γ' ἐροῦμεν

A. B. Forte recte. Vix opus est ut dicam, vocales ο & α (saltem Articulum ὁ) cum concurrunt, sæpe coalescere in ω, ut ὡ 'πολλων pro ὁ Ἀπόλλων in Aristoph. ὡ 'μβρακιώτης pro ὁ Ἀμβρακιώτης in Epigrammate, ὡ 'γαθὸς, pro ὁ ἀγαθὸς.

Ver. 646. πρὸς ἐμοῦ] Omnes Codices παρ εμοι. bene, ut ex responso Agamemnonis patet, vide *Bacch.* 502. Aristoph. *Plut.* 393.

Ver. 649. Ἰδοὺ γέγηθ' ἕως γέγεθά σ' ὁρῶν, τέκνον.] Hæc est Antiqua Lectio. Scribo,

Ἰδοὺ, γέγηθά γ' ὡς γέγηθα, σ' ὁρῶν, τέκνον.

Illustrationem meretur loquendi Formula, magnæ latitudinis: Sed harum Notarum brevitas non permittit nisi ut ponam exempla pauca locutionis. *Troad.* 627. Ὄλωλεν ὡς ὄλωλεν. *Electr.* 289. Ἔκυρσεν ὡς ἔκυρσεν. & ver. 1122. δέδοικα—ὡς δέδοικα. Ejusdem generis est istud *Medeæ* ad nuncium, ver. 1011. Ἤγγειλας οἷ' Ἤγγειλας: & Sophoclis *Oed. Col.* 347. Εἶσ' οὗπέρ εἰσι. Si malis ponere Ἰδοὺ extra versum cum *Barnesio*, legi potest, Ἰδοὺ Γέγηθά γ' ὡς γέγηθα, σ' εἰσορῶν, τέκνον. Ver. 651. pro ἡ 'πιοῦσ' Cod. A. ηπιτυχουσ'.

Ver. 652. Οὐκ οἶδ' ὅ,τι φῂς,] Anapæstus est secundus pes. scribi potest ὃ φῂς: quod est οὐκ οἶδα τί λέγεις, D. Marc. xiv. 68. & ita *Heathius*. Deinde, φίλτατ' ἐμοὶ πάτερ, stabit in versu. prætulissem tamen, si cum Codicibus, φίλτατ' ὦ πάτερ.

Ver. 654. Ἀσύνετα μέν γ' ἐροῦμεν,] Codd. A. B. C. Ασυνετα νυν ερουμεν. Bene νυν. sed puto deesse γ', sive pro Adverbio νῦν, sive pro Enclitica νυν sumatur. Responsum hoc admirabile videtur.

Αγα.

Αγα. Παπαῖ· τὸ σιγᾶν ἐ θέμις· σὲ δ' ἦνεσα.
Ιφι. Μέν', ὦ πάτερ, κατ' οἶκον ἐπὶ τέκνοις σέθεν.
Αγα. Θέλω γε· τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων, ἀλγύνομαι.
Ιφι. Ὀλοιῆο λόγχαι, καὶ τὰ Μενέλεω κακά.
Αγα. Ἄλλως ὀλεῖ πρόθεν, ἃ με διολέσαντ' ἔχα.
Ιφι. Ὡς πολὺν ἀπῆθα χρόνον ἐν Αὐλίδος μυχοῖς.
Αγα. Καὶ νῦν γε μ' ἴσχει δή τι, μὴ σέλλειν πρατόν.
Ιφι. Πῦ τὰς Φρύγας λέγουσιν ᾠκῆσθαι, πάτερ;
Αγα. Οὔ μή ποτ' οἰκεῖν ὤφελ' ὁ Πριάμου Πάρις.
Ιφι. Μακράν γ' ἀπαίρεις, ὦ πάτερ, λιπὼν ἐμέ;
Αγα. Εἰς ταυτόν, ὦ θύγατερ, σύθ' ἥκεις σῷ πατρί.
Ιφι. Φεῦ· εἰθ' ἦν καλόν μοι, σοί τ', ἄγειν σύμπλουν ἐμέ.
Αγα. Αἰτεῖς τί; καί σοι πλεῖς, ἵνα μνήσῃ πατρός.
Ιφι. Σὺν μητρὶ πλεύσας', ἢ μόνη πορεύσομαι;

Ver. 664. Deeſt γ'.

Ver. 657. Θέλω γε· τὸ θέλειν δ' οὐκ ἔχων,] Sic intelligi poteſt, *Cupio ſaltem; ſed non habens iſtud* CUPERE *in mea poteſtate*, &c. Forte tamen verius, τὸ τελεῖν δ' οὐκ ἔχων, &c. Rom. vii. 18. τὸ γὰρ θέλειν παράκειταί μοι· τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν, οὐκ εὑρίσκω.

Ver. 664. Μακρὰν ἀπαίρεις;] Omnes Codd. Μακράν γ' ἀπαίρεις. recte. ſcil. ὁδὸν.

Ver. 665. Εἰς ταυτὸν ἥκεις;] Idem quod ἦξις, *ventura es:* ſcil. ad ſepulchrum. Hoc voluit ille: ſed illa nondum intellexit. mallem σύ γ', quàm σύ θ'.

Ver. 667. Αἰτεῖς τι; καί σοι πλεῖς;] Græci non ita ſcribunt, αἰτεῖς τί, pro τί αἰτεῖς; neque Latini, *poſtulas quid*, pro *quid poſtulas?* Forte, Ἔσται δὲ καί σοι πλοῦς, *Erit vero tibi quoque navigatio*, nempe *per amnem Stygium*. De eadem navigatione vid. locum *Alceſt.* ver. 252. & Ariſtoph. *Lyſiſtrat.* 606. pro σοι Cod. B. σου. Ἵνα μνήσῃ, ambiguum eſt, *ubi recordaberis patris*, vel, *ut recorderis patris*, qui te eam ſuſcipere fecit.

Ver. 668. πλεύσας'] Forte, πλεύσῃ', *navigatura:* quia de re *futura* loquitur.

Αγα.

Αγα. Μόνη μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρὸς, καὶ μητέρος.
Ιφι. Οὐ πᾶ μ' ἐς ἄλλα δώματ' οἰκίζεις, πάτερ;
Αγα. Ἔα γέ τ'· ἐ χρή τοι τάδ' εἰδέναι κόρας.
Ιφι. Σπεῦδ' ἐκ Φρυγῶν μοι, θέμενος εὖ τἀκεῖ, πάτερ.
Αγα. Θῦσαί με θυσίαν πρῶτα δεῖ τιν' ἐνθάδε.
Ιφι. Ἀλλὰ ξὺν ἱεροῖς χρὴ τόδ' εὐσεβὲς σκοπεῖν.
Αγα. Εἶσῃ σύ· χερνίβων γὰρ ἐσήξῃ πέλας.
Ιφι. Στήσομεν ἆρ' ἀμφὶ βωμὸν, ὦ πάτερ, χορούς;
Αγα. Ζηλῶ σε μᾶλλον, ἢ με, τᾧ μηδὲν φρονεῖν.
Χώρει δὲ μελάθρων ἐντὸς, ὀφθῆναι κόραις,
Πικρὸν φίλημα δῦσα, δεξιάντ' ἐμοὶ,
Μέλλουσα φαιδρὸν πατρὸς ἀποικήσειν χρόνον.
Ὦ σέρνα, καὶ παρῇδες· ὦ ξανθαὶ κόμαι,
Ὡς ἄχθος ἡμῖν ἐγένεθ' ἡ Φρυγῶν πόλις,
Ἑλένη τε. παύω τὰς λόγους· ταχεῖα γὰρ
Νοτὶς διώκει μ' ὀμμάτων, ψαύσαντά σε.

Ver. 670. Ἦ πᾶ

Ver. 669. Μόνη μονωθεῖσ' ἀπὸ πατρὸς] Distinguerem, Μόνη, μονωθεῖσ', ἀπὸ πατρὸς, accipio ἀπὸ (non pro ὑπὸ, sed) eo sensu quo ap. Homer. *Iliad.* X, 242. ἀπὸ μνησῆς ἀλόχου. i. e. ἀπόθεν. & ἀπ' Ἀργέος *Iliad.* N, 227. quod est τηλόθι *Iliad.* A, 30 quo. sensu *separatianis*, accipiendum forte ἀπὸ II *Thessal.* i, 9. de pœnis damnatorum.

Ver. 670. Ἦ πᾶ μ' ἐς ἄλλα] Codd. omnes ᾗ πᾶ. quod non adeo frequenter occurrit in Interrogatione. sic tamen *Helen.* 581. ubi Cod. B. ᾗ πᾶ. & ita idem ver. 606. 797. ubi Cod. A. habet ᾗ πᾶ. Sæpe occurrit ἔτι πᾶ Interrogativè, & ἐ μὴν, ἐ δή τι, ἐ δήποτ', ἐ δήπου, & ἔπω *Helen.* 134.

Ver. 671. Ἔα γέ τ'· ἐ χρή τοι &c. In Codd. B. C. deest τ'. mendum subest. Forte, Ἔα τά γ' ἐ χρὴ &c. Pro τοι τάδ', non male τοιάδ', *talia*. Similis locus in altera *Iphig.* 927. Ἔα τὰ μητρὸς.

Ver. 674. Pro τόδ' εὐσεβὲς Cod. B. τὸ γ', bene. ut ap. Soph. *Oed. Col.* 1187.

Ver. 675. ἐσήξῃ] Cod. A. ἐσήξει. quod Ἀτθικώτερον est. vide erudita apud *Valckenaer.* ad *Phœniss.* 576. Ab ἐσήκω, Fut. ἐσήξω & ἐσήξομαι. Ver. 676. Rectiùs, opinor, omittetur Interrog. post χορεὺς, & ponetur post σκοπεῖν.

Ἴθ' εἰς μέλαθρα. σὲ δὲ παραιτοῦμαι τάδε,
Ἀήδας ἤθελον, εἰ κατωκτίσθην ἄγαν,
Μέλλων Ἀχιλλεῖ θυγατέρ' ἐκδώσειν ἐμήν.
Ἀποζολαὶ γὰρ μακάριαι μὲν, ἀλλ' ὅμως
Δάκνυσι τὰς τεκούσας, ὅταν ἄλλοις δόμοις
Παῖδας προδιδῷ πολλὰ μοχθήσας πατήρ.
Κλυ. Οὐχ ὧδ' ἀσύνετός εἰμι· πείσεσθαι δέ με
Καὐτὴν δόκει τάδ', ὥσε μή σε νουθετεῖν,
Ὅταν ξὺν ὑμεναίοισιν ἐξάγω κόρην.
Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συναγέχεται.
Τὄνομα μὲν ἔν παῖδ' οἷό' ὅτῳ κατῆνεσας,
Γένος δὲ ποίου, χ' ὡπόθεν, μαθεῖν θέλω.
Αγα. Αἴγινα θυγάτηρ ἐγένετ' Ἀσωπὸς πατρός.
Κλυ. Ταύτην δὲ θνητῶν, ἢ θεῶν ἔζευξέ τις;
Αγα. Ζεύς· Αἰακὸν δ' ἔφυσεν Οἰνώνης τόκον.
Κλυ. Τῷ δ' Αἰακῷ παῖς τίς κατέσχε δώμαλα;
Αγα. Πηλεύς· ὁ Πηλεὺς δ' ἔσχε Νηρέως κόρην.
Κλυ. Θεῶ διδόντος, ἢ βίᾳ θεῶν λαβών;
Αγα. Ζεὺς ἠγύησε, καὶ δίδωσ' ὁ κύριος.
Κλυ. Γαμεῖ δὲ τῷ νιν; ἢ κατ' οἶδμα τόντιον;
Αγα. Χείρων ἵν' οἰκεῖ σεμνὰ Πηλίου βάθρα.

Ver. 694. συνισχάνει.
697. ἐγείνατ'

Ver. 685. σὲ δὲ παραιτοῦμαι τάδε,
——εἰ κατωκτίσθην ἄγαν.] Potest distingui post παραιτοῦμαι, ut τάδε sequatur κατωκτίσθην, *si miserabiliter deploravi hæc*, terminationem Passivam cum significatione Activa.

Ver. 689. τὰς τεκούσας, ὅταν] Vel τὸν τεκόντα γ', ὅταν &c. *patrem*, ex argumentatione, & propter μὲ καὐτὴν ver. 691. Τὰς τεκούσας significare potest *patrem* solum: sed vix, opinor, quando distinctio fit, ut hic, inter *patrem* & *matrem*.

Ver. 694. Ἀλλ' ὁ νόμος αὐτὰ τῷ χρόνῳ συνισχάνει.] Codd. omn. συναγισχέσθαι. *Sed mos, una cum tempore, ista cohibet*, vel *minuit*: id est, *ista tristia*, istam tristitiam.

Ver. 702. ἢ βίᾳ θεῶν;] Vel θεῷ, ut θεῷ διδόντος. Per θεῷ intelligit *Nerea*.

Κλυ.

Κλυ. Οὗ φασὶ Κεκ[illegible]αύρειον οἰκεῖσθαι γένος;
Αγα. Ἐνταῦθ' ἔδαισαν Πηλέως γάμους θεοί.
Κλυ. Θέτις δ' ἔθρεψεν, ἢ πατ[illegible]ὴρ, Ἀχιλλέα;
Αγα. Χείρων· ἵν' ἦθη μὴ μάθῃ κακῶν βροτῶν.
Κλυ. Φεῦ· σοφός γ' ὁ θρέψας, χ' ὡ διδὲς, σοφώτερος.
Αγα. Τοιόσδε παιδὸς σῆς ἀνὴρ ἔσαι πόσις.
Κλυ. Οὐ μεμπτός. οἰκεῖ δ' ἄχυ ποῖον Ἑλλάδος;
Αγα. Ἀπιδανὸν ἀμφὶ ποταμὸν, ἐν Φθίας ὅροις.
Κλυ. Ἐκεῖσ' ἀπάξει σὴν ἐμήν τε παρθένον;
Αγα. Κείνῳ μελήσει ταῦτα, τῷ κεκτημένῳ.
Κλυ. Ἀλλ' εὐτυχοίτην. τίνι δ' ἐν ἡμέρᾳ γαμεῖ;
Αγα. Ὅταν σελήνης εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος.
Κλυ. Προτέλεια δ' ἤδη παιδὸς ἔσφαξας θεᾷ;
Αγα. Μέλλω· πὶ ταύτῃ καὶ καθέζαμεν τύχῃ.
Κλυ. Κἄπειτα δαίσεις τὸς γάμους ἐσύστερον;
Αγα. Θύσας γε θύμαθ', μ' ἄπερ, ἐχρῆν θῦσαι θεοῖς.
Κλυ. Ἡμεῖς δὲ θοίνην πῶς γυναιξὶ θήσομεν;
Αγα. Ἐνθάδε, πάρ' εὐπρύμνοισιν Ἀργείων πλάταις.

Ver. 719. Μέλλω γ'. ἐπὶ

Ver. 709. ἵν' ἦθη μὴ μάθῃ κακῶν βροτῶν.] Euripideum magis videtur κακὰ quàm κακῶν, ut ἤθη χρηστὰ Menander. Plato *De Legg.* II. ἁμαρτών τε γάρ τις μίγις' ἂν βλάπτοιτο, ἤθη κακὰ φιλοφρονούμενος. Infra ver. 716. recte *Portus* εὐτυχοίτην, Optantis.

Ver. 717. εὐτυχὴς ἔλθῃ κύκλος.] Loquitur Agamemnon ut Lacedæmonius (ob hanc rem hic forte tacitè irrisus ab Euripide) qui plenilunio res magni momenti aggrediebantur. Vid. Herodot. vi. 106. Plutarch. *De malignit.* Herodot. p. 861. E. Strabon. lib. IX. p. 611. et Casaub. ibi.

Ver. 719. Μέλλω γ' ἐπὶ ταύτῃ) Forte, Μίλλω' πὶ ταύτῃ, ita infra 813, Μίνω πὶ λίπλαις. Eadem inscitia *Electr.* 856. Κάρα πιδείξων &c. Vulg. Κάρα γ' ἐπιδείξων. nescivit Interpolator ultimam in Κάρα longam esse. *Heathius* quoque conjecerat, Μίλλω πι: & ita habent Codd. A. B. Ver. 722. pro θήσομεν Cod. A. θυσομεν.

Κλυ.

Κλυ. Καλῶς δ', ἀναγκαίως τε, συνέυεγκαι δ' ὅμως.
Αγα. Οἶδ' ἔν ὃ δρᾶσον, ὦ γύναι; πιθοῦ δέ μοι.
Κλυ. Τί χρῆμα; πείθεσθαι γὰρ εἴθισμ' ἐκ σέθεν.
Αγα. Ἡμεῖς μὲν ἐνθάδ', ὅπερ ἔοθ' ὁ νυμφίος——
Κλυ. Μητρός τι χωρὶς δράσεθ' ἃ 'μὲ δρᾶν χρεών;
Αγα. Ἐκδώσομεν σὴν παῖδα, Δαναϊδῶν μέτα.
Κλυ. Ἡμᾶς δὲ πῶς χρὴ τηνικαῦτα τυγχάνειν;
Αγα. Χώρει πρὸς Ἄργος, παρθένους τε τημέλει.
Κλυ. Λιποῦσα παῖδα; τίς δ' ἀναρχήσει φλόγα;
Αγα. Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει.

Ver. 726. εἴθισμαι σέθεν.
728. ἄν με

Ver. 724. Καλῶς δ', ἀναγκαίως τε, συνέυεγκαι δ' ὅμως] Scribendum forte κακῶς *incommodè*, ut ap. Xenophont. Κ. Ἀναβ. lib. IV. κακῶς σκηνοῦντες, & Plutarch. *Camill.* p. 143. E. οὐ καλῶς, ἀλλ' ἀναγκαίως ὑπομένοντες. ſcripſi συνέυεγκαι δ' ὅμως, *profit tamen!* quæ videtur Formula fuiſſe. Demoſth. *Philippic.* III. ad fin. Ariſtoph. *Acharn.* 251. Plutarch. *Agid.* & *Cleom.* p. 804. D. μόνον, ἔφη, συνενέγκαι ταῦτα τῇ Σπάρτῃ· *tantùm, inquit, profint hæc Spartæ!*

Ver. 726. πείθεσθαι γὰρ εἴθισμαι σέθεν·] Ne quem poſthac turbet Conſtructio iſtorum, εἴθισμαι σέθεν, vel πείθεσθαι σέθεν, ſciendum eſt, in Codd. A. B. extare εἰθισμ' ἐκ σιθεν, id eſt, *a te aſſuefacta fui obtemperare:* pro more facis ſi *cogis* me ad obedientiam præſtandam. cum *acerbitate* aliquâ hæc loquitur Clytæmneſtra. Ἐκ pro ὑπὸ, ut ἐκ σέθεν θανεῖν, Sophocl. *Elect.* 581. Sic *Iph. Taur.* 552. quod eſt ἐκ γυναικὸς σφαγεὶς, verſu 704. ejuſd. dramatis eſt ὑπὸ γυναικός.

Ver. 728. ἃ 'ν με δρᾶν χρεών; Parum Græcè ἂν iſto loco. Codd. A. B. ἃ με δρᾶν χρεων; Bene, ſi ſcribas ἃ 'με &c. ut Ariſtoph. *Equit.* ver. 16. ubi notatur, "ſumtum eſſe verſum ex quadam Tragœdia Euripidis quæ non extat." Imo extat: eſt enim ver. 348. *Hippolyti* ed. Oxon. (in *Barn.* 345.) φεῦ. Πῶς ἂν σύ μοι λέξειας ἃ μ' ἐχρῆν λέγειν; ut ex MSS. ibi bene editur. ἃ producitur propter coalitionem cum ſequente ε in ειμὶ. Neſcivit hoc Interpolator, qui inſerſit ἂν. vid. ver. 522.

Κλυ.

Κλυ. Οὐχ ὁ νόμος ἔτω, καὶ σὺ δὲ φαῦλ' ἡγῇ τάδε.
Αγα. Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ' ἐξομιλεῖσθαι στρατῷ.
Κλυ. Καλὸν τεκοῦσαν ταμά γ' ἐκδῦναι τέκνα.
Αγα. Καὶ τάς γ' ἐν οἴκῳ μὴ μόνας εἶναι κόρας.
Κλυ. Ὀχυροῖσι παρθενῶσι φυρᾶσθαι καλῶς.
Αγα. Πιθοῦ. Κλυ. Μὰ τὴν ἄναασσαν, Ἀργείαν θεάν.
Ἐλθὼν δὲ, τάξω στρατὸν, τὰν δόμοις δ' ἐγὼ,
Ἃ χρὴ παρεῖναι νυμφίοισι παρθένους.
Αγα. Οἴμοι. μάτην ἦξ', ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην,
Ἐξ ὀμμάτων δάμαρτ' ἀποσεῖλαι θέλων.
Σοφίζομαι δὲ, κἀπὶ τοῖσι φιλτάτοις
Τέχνας πορίζω, πανλαχῇ νικώμενος.
Ὅμως δὲ σὺν Κάλχανλι τῷ θυηπόλῳ,
Τὸ τῆς θεοῦ φίλον γ', ἐμοὶ δ' οὐκ εὐτυχὲς,
Ἐξισορήσων εἶμι, μόχθον Ἑλλάδι.
Χρὴ δ' ἐν δόμοισιν ἄνδρα τὸν σοφὸν τρέφειν
Γυναῖκα χρηστὴν κἀγαθὴν, ἢ μὴ τρέφειν.

Ver. 734. κὰ σὺ δὲ φαῦλ' ἡγῇ τάδε.] Scribi poteſt, ut vitetur Anapæſtus, καὶ σὺ φαῦλ' &c. et ita *Heathius*. Codd. A. B. hic omittunt καὶ: debuerant potius omittere δὲ: quod fecit *Valckenærius* ad *Phœniſſ.* 808. Pro ἡγῇ legendum videtur ἡγοῦ, *judica, exiſtima*, i. e. *judicare, exiſtimare debes*: ut ſit potius Admonitio quàm Affirmatio: non enim apparet Agamemnonem ita exiſtimaſſe. ſic ἡγοῦ *Med.* 454. *exiſtimare debes*: εὐλαβοῦ, *timere debes*, *Oreſt.* 791. εὔχου, *precari debes*, *Iph. Taur.* 336. φοβοῦ, *metuere debes*, Rom. xiii, 4.

Ver. 736. ταμά γ' ἐκδῦναι] Vel, μ' ἐκδῦναι τέκνα. *Andromach.* 677.

Οὔκουν δίκαιον τοῖς ἐμοῖς ἐμ' ὠφελεῖν;

ita Stobæus Tit. LXXII. Vulgo, οὐκοῦν, & ἐπωφελεῖν: & γ' ἐμοῖς, quod tamen prætulerim.

Ver. 740. Ἐλθὼν ΔΕ' τ' ἄξω] Forte,

Ἐλθὼν ΣΥ' τ' ἄξω στρατὸν, τὰν δόμοις δ' ἘΓΩ'.

Vide Æſchyl. *Sept. Theb.* 206, 207. & ſupra ver. 401. Pro δὲ Codd. A. C. γε.

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Ἥξει δὴ Σιμόεντα, καὶ
2 Δίνας ἀργυροειδεῖς,
3 Ἄγυρις Ἑλλάνων ςρατιᾶς,
4 Ἀνά τε ναυσὶν, καὶ σὺν ὅπλοις
5 Ἴλιον, ἐς τὸ Τροίας
6 Φοιβήϊον δάπεδον·
7 Τὰν Κασσάνδραν ἵν' ἀκούω
8 Ῥίπτειν ξανθὺς πλοκάμους,
9 Χλωροκόμῳ ςεφάνῳ δάφνας
10 Κοσμηθεῖσαν, ὅταν θεοῦ
11 Μαντόσυνοι πνεύσωσ' ἀνάγκαι.

Αντιςροφή.

1 Στάσονται δ' ἐπὶ περγάμων
2 Τροίας, ἀμφί τε τείχη

Ver. 761. Παντόσυνοι

Ver. 753. Ἄγυρις Ἑλλάνων ςρατιᾶς,] Ἑλλάνων ςρατιᾶς ἄγυρις, vel, ἄγυρις ςρατιᾶς. vide Antiſtrophen.

Ver. 755. Ἴλιον, ἐς τὸ] Diſtingui poteſt, Ἴλιον ἐς, τὸ Τροίας &c. ver. 754. pro ναυσὶν, Codd. A. B. ναυσι. & ver. 757. Κασανδραν Cod. C.

Ver. 761. Παντόσυνοι—ἀνάγκαι.] Lego, Μαντόσυνοι: *fatidicæ neceſſitates.* Virgilius dixiſſet, *afflata eſt numine quando Jam propiore Dei.* ſic λόχιοι ἀνάγκαι, *Bacch.* 90. & δεσπόσυνοι ἀνάγκαι, Æſchyl. *Perſ.* 589. Confirmant hanc conjecturam Codices A. B. C. & alii, niſi fallor, ita emendarunt ante me: non memini ubi. Ver. 765. pro εὐπόροισι iidem ευπρωροις. Ver. 768. omittit ἵν Cod. A. *Barneſius* edidit εἰν. Ver. 774. Codd. A. B. λαιν$^{ωι.}_{ους}$. volunt, opinor, λαϊνέους.

3 Τρῶες

3 Τρῶες, ὅταν χάλκασπις Ἄρης
4 Πόντιον εὐπορώροις πλάταις
5 Εἰρεσίᾳ πελάζῃ
6 Σιμωντίοις ὀχετοῖς,
7 Τὰν τῶν ἐν αἰθέρι δισσῶν
8 Διοσκόρων Ἑλένᾳν
9 Ἐκ Πριάμου κομίσαι θέλων
10 Εἰς γᾶν Ἑλλάδα, δοριπόνοις
11 Ἀσπίσι καὶ λόγχαις Ἀχαιῶν.

Επῳδός.

1 Πέργαμον δὲ, Φρυγῶν πόλιν,
2 Λαΐνους περὶ πύργους
3 Κυκλώσας Ἄρει φοινίῳ,
4 Λαιμοτόμους κεφαλὰς
5 Σπάσας, πόλισμα Τροίας
6 Πέρσας κατάκρας πόλιν,
7 Θήσει κόρας πολυκλαύτους,

Ver. 765. εὐπόροισι
776. λαιμητόμους
779. πολυκλαύτους

Ver. 775. Κυκλώσας Ἄρει φοινίῳ,] Forte, Ἄρης φοινίου: quod poſtulare videntur Participia κυκλώσας, πέρσας, & Verbum θήσει. Pro λαιμητόμους (ver. 776.) Codd. omn. λαιμοτόμους. unde ita edidi. Paſſivâ notione hic ſumitur: Activâ *Iph. Taur:* 444.

Ver. 778. πόλιν,] Conjeceram πάλιν; ſed præventus a *Barneſio*, & *Reiſkio:* qui (*Barneſius*) eruditè explicat πάλιν, *rurſus*, quia Hercules *priùs* Trojam everterat; nunc *iterum* Græci everſuri ſunt. vid. Sophocl. *Philoct.* 1484. Ver. 779. pro πολυκλαύτους, omnes Codd. πολυκλαυτους. vide *Dorvill.* ad Chariton. p. 40. Suſpecta eſſe poteſt vox πολύκλαυτος ver. 782. Ver. 783, 784. "Hi duo verſus in unum coaleſcere debent, Πόσιν "πρόλιπεῖσα. μητ' ἐμοὶ," *Heathius.* Ver. 785. Cod. C. τικνοισιν pro τέκνοις.

8 Δάμαρτά

8 Δαίμαρτά τε Πριάμε.
9 Ἁ δὲ Διὸς Ἑλένα
10 Κόρα, πολύκλαυτ' ἐσεῖται,
11 Πόσιν προλιποῦσα.
12 Μήτ' ἐμοὶ,
13 Μήτ' ἐμοῖσι τέκνων τέκνοις
14 Ἐλπὶς ἅδε ποτ' ἔλθοι,

Ver. 786. Ἐλπὶς ἅδε ποτ' ἔλθοι,
Οἵαι———
———Φρυγῶν ἅλοχοι
Στήσουσι, &c.] In toto Dramate non est hoc difficilior locus per septem versus. Explicatione ejus quàm breviter potero defungar. Ἐλπὶς non solùm significat *spes*, sed etiam *exspectatio*, utriusque generis, sive *boni*, sive *mali*. si *malum* sit quod exspectatur, ἐλπὶς significat *metus*: cujus exempla multa sunt: vide *Orest.* 857. Sophocl. *Trachin.* 968. Lucian. *Tyrannicid.* p. 694. ed. Græv. τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίς. Sic ἐλπὶς τῦ ἀπολέσθαι, *exspectatio*, vel *metus perundi*, Josephus *Ant. Jud.* II. 15. p. 85. ed. Hudson. Plato *De Legg.* I. Quod de Nomine, idem de Verbo ἐλπίζω dictum sit. vide Prisician. lib. 18. p. 1179. ed. Putsch. & Barnes. ad *Supplic.* 790. Ἐλπὶς itaque hoc loco sit *metus*

Sequitur: Οἵαν (ἐλπίδα) Φρυγῶν ἅλοχοι στήσουσι, *qualem* (metum) *uxores Phrygum instituent*, vel *statuent*. quemadmodum supra ver. 676. στήσομεν χορὸς est χορεύσομεν *saltabimus*: ἴασιν ἰαχὰν (ver. 1039.) est ἰάχησι, *vociferatus est*: στῆσαι κραυγὴν (*Orest.* 1529. ed. *Barn.*) est κραυγάσαι, *clamare*: ita στήσουσι ἐλπίδα, *instituent metum*, est, *metuent*. Σχήσουσι legit *Auct. Append. Musgr.*

Λυδαὶ πολύχρυσοι, ut *Bacch.* ver. 13. & sæpissime: nempe ob Auri ramenta e Tmolo monte a fluvio Pactolo deferri solita, Herodot. I, 93. & Strabo lib. XIII. p. 928. *Lydæ* vero hic memorantur, quia *Lydia* erat sub imperio *Priami*. Lucian. in *Dear. Judic.* p. 224.

Jam itaque hoc optat Chorus: Neque mihi, neque liberorum meorum liberis unquam eveniat talis *metus*, qualem Lydæ & Phrygum uxores metuent, dum Captivæ & servæ telam texentes, inter se colloquentur & deflebunt hæc quæ sequuntur, Τί; ἆρα &c.

15 Οἵαν αἱ πολύχρυσοι Λυ-
16 δαὶ καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι
13 Στήσασι, παρ' ἰσοῖς μυ-
18 θεῦσαι τάδ' ἐς ἀλλήλας. 790
19 Τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμους κόμας,
20 Ἔρυμα δακρυόεντ' ἄνυσας
21 Πατρί-

Ver. 792. ἀκέσας

Ver. 787—790. "Ita hæc metra conſtitui debent,
" Οἵαν αἱ πολύχρυσοι Λυδαὶ dactylicus tetrameter.
" Καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι periodus brachycatalectus, ſeu penthemimeris trochaïca.
" Στήσασι, παρ' ἰσοῖς μυθεῦσαι anapæſticus dimeter.
" Τάδ' ἐς ἀλλήλας. baſis anapæſtica." *Heathius.*

Ver. 789. μυθεῦσαι] Pro μυθῶσαι. Hæc ſcriptura, ſi ſana ſit, probat in uſu fuiſſe Simplex Verbum μυθέω, quod non niſi in Compoſitis nunc agnoſcitur. μυθεύω centies occurrit in Euripide.

Ver. 791. Τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμους κόμας,
Ἔρυμα δακρυόεντ' ἀκέσας &c.] Hæc non poſſunt intelligi. Pro ἀκέσας Codices A. B. C. ανυσας. Lego,

Τίς ἄρα μὴ ὲ πλοκάμους κόμας,
Ῥεύμαΐα δακρυόεντ' ἀνύσας,
Πατρίδος ἐλομένας, ἀπολωτιεῖ,
Διά σε τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνοι;
Quis non cincinnos comæ,
Effuſis lacrymis,
Evellet, patriâ pereunte
Propter (vel *per*) *te* (O Helena) *filiam cygni longum-collum-habentis?*

Μὴ ὲ eſt monoſyllabum. in Interrogatione, ut hic, *Troas.* 792. Sophocl. *Ajac.* 543. Vera ejus eliſio eſt Μὴ ὐ πλοκάμους: unde ex ſono factum μ' εὐπλοκάμους. nam μ' ὲ eſt με ὲ: & η non poteſt ibi elidi. Callimachus *Lavacr. Pallad.* ver. 52. φράζεο μ' ὲκ ἰθέλων τὴν βασίλειαν ἴδης. ita editur, pro μὴ ὐκ ἰθέλων.

Πλοκάμους κόμας (Dor. pro κόμης) ut πλοκάμους τριχὸς ver. 1438. πλόκαμος τριχὸς Æſchyl. *Sept. Theb.* 570. βοστρύχους κόμης *Helen.* 1240. πλόκαμον κόμης *Electr.* 1071.

Ῥεύμαΐα δακρυόεντ' ἀνύσαι, *fluxus lacrymoſos efficere*, vel *elicere*, eſt *lacrymari:* quod effertur per ῥάμαΐα ὕσσειν ἐξανύειν vel ἐξανύτιειν *Herc. Fur.* 625. Sic αἷμα ἐξανύειν vel ἐξανύτιειν, *elicere*, *Iph. Taur.* 1460. καλανύειν *Oreſt.* 89. Ῥεύμαΐα δακρυόεντα ſunt πηγαὶ δακρύων Sophocl.

21 Πατρίδος ἐλομένας, ἀπολωτιεῖ,
22 Διά σε τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνῦν;
23 Εἰ δὴ φάτις ἔτυμος,
24 Ὡς ἔτυχε Λήδᾳ ὄρνιθ' ἁλαμένῳ,
25 Διὸς ὅτ' ἀλλάχθη δέμας
20 Εἴτ' ἐν δέλτοις Πιερίσι
27 Μῦθοι ταῦθ' ἑς ἀνθρώπους
28 Ἤνεγκαν, παρὰ καιρὸν, ἄλλως.

Sophocl. *Antig.* 814. & ῥήξασα δακρύων ῥαμπὰς *Trachin.* 936. Appositè Æschylus *Prometh.* 398.

Δακρυσίσακτοι δ' ἀπ' ὄσσων
Ῥαδινῶν λιβομένα ῥεῖθρα
Νοτίοις ἔτεγξε παγαῖς.

ubi Schol. ῥεῖθρα] ῥεῦμα. Versus autem Euripidis, Ῥεύματα &c. est Dactylica ἰφθημιμερὴς. Virgillus dixisset *Quis talia fando temperet a lacrymis?* Hæc in Contextum tuto admitti potuissent, opinor.

Διά σε τὰν κύκνου γόνον, est, διὰ σὲ, ὦ κύκνου γόνε, ut ver. 856, σὺ τὸν Θιᾶς παῖδα, pro, σὺ, ὦ Θιᾶς παῖ, & innumera talia. Synchysis in Compositione verborum, in hunc ordinem redigenda est, Τίς ἄρα μὴ ἡ ἀπολωτιεῖ πλόκαμον πόμπις, ἀγύσας ῥεύματα δακρυόεντα, πατρίδος ἐλομένης διά σε, τὰν γόνον κύκνου δολιχαύχενος, διά σε hic sumi potest pro Genitivo διά σου. Absque τῷ Codicum ἀγύσας pro ἀκύσας, hic locus nunquam restitui potuisset. cetera non adeo difficilia erant. Melius forte distingueretur, Διά σε τὰν κύκνου | Δολιχαύχενος γόνον. ut prior versûs Trochaïci, posterior Iambici, pars esset.

Ver. 795. Εἰ δὴ φάτις] Legi potest cum *Reiskio*, Εἴθ' ἡ φάτις, propter sequens, Εἴτ' ἐν δέλτοις.

Ver. 796. ἔτυχε Λήδᾳ ὄρνιθ' ἁλαμένῳ,] Vel sine elisione, ὄρνιθι ἁλαμένῳ, (si hæ voces recte habent, neque scribendum ὄρνιθος ἁλαμένου) ut *Bacch.* 90. ἁλαμένας βροντᾶς. Verbum ἁλαμαι im, probat *Magister*. vid. Græv. ad Lucian. *Solœcist.* p. 752. Pro ἔτυχε Cod. A. ετυχες: B. ετυχεν. Utrumvis bene, si sit anapæsticus. ἀλλάχθη pro ἠλλάχθη, omisso augmento. Versus, Διὸς ὅτ' ἀλλάχθη &c. Pars Trochaïci.

ACTUS QUARTUS.

IAMBOI.

Αχ. Ποῦ τῶν Ἀχαιῶν ἐνθάδ' ὁ στρατηλάτης;
Τίς ἂν φράσειε προσπόλων, τὸν Πηλέως
Ζητοῦντά νιν παῖδ' ἐν πύλαις Ἀχιλλέα;
Οὐκ ἐξ ἴσου γὰρ μένομεν Εὐρίπου πέλας·
Οἱ μὲν γὰρ ἡμῶν ὄντες ἄζυγες γάμων,
Οἴκους ἐρήμους ἐκλιπόντες, ἐνθάδε
Θάσσουσ' ἐπ' ἀκτὰς· οἱ δ' ἔχοντες εὐνίδας,
Ἄπαιδες· ἕτω δεινὸς ἐμπέπλωκ' ἔρως
Τῆσδε στρατείας Ἑλλάδι γ', οὐκ ἄνευ θεῶν.
Τἀμὸν μὲν ἦν δίκαιον, ἐμὲ λέγειν χρεών·
Ἄλλος δ' ὁ χρῄζων, αὐτὸς ὑπὲρ αὑτοῦ φράσει·
Γῆν γὰρ λιπὼν Φαρσάλιον, ἥδε Πηλέα,

Ver. 804. πύλας·
812. Φάρσαλον,

Ver. 804. μένομεν Εὐρίπου πύλας.] In marg. *Barnes.* πύλαις vel πίλας. hoc ultimum ſine dubio verum eſt. μένομεν πύλας non puto eſſe Græcum.

Ver. 807. Θάσσουσ' ἐπ' ἀκτάς.] *Hecub.* 36. Θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς. Recte ἐπ' ἀκταῖς, *in littore*: ἐπ' ἀκτὰς, *ad litus*. *Iph. Taur.* 272. Εἴτ' ἂν ἐπ' ἀκταῖς Θάσσετον. *Helen.* 745. Μίμνω ἐπ' ἀκταῖς. Potuit quoque ſcribere ἐπ' ἀκτῆς.

Ver. 809. Ἑλλάδι γ', ἐκ ἄνευ θεῶν.] Anapæſtus pro quarto pede. *Scaliger*, Ἑλλάδ' ἐκ ἄνευ θεῶν. vulgatam tuetur *Barneſius*. Cod. B. omittit ἂν ver. 810.

Ver. 812. Γῆν γὰρ λιπὼν Φάρσαλον, ἥδε Πηλέα,] Codd. omnes Φαρσαλίαν, ut γῆς Φαρσαλίας *Andromach.* 22. & ſenſu eodem, πόλεως Φαρσαλίας ibid. ver. 16. Φάρσαλος quoque appellari potuit γῆν, ut Ἐλευσὶς vocatur χθὼν *Supplic.* ver. 1. i. e. πόλις. Ex hoc autem loco, & multis aliis, patet, vocem ἥδε, &, eſſe bene Atticam. ιον eſt unius ſyllabæ in pronuntiatione, quaſi eſſet γῆν.

Μένω

Μένω 'πὶ λεπταῖς ταῖσδέ γ' Εὐρίπου πνοαῖς,
Μυρμιδόνας ἔχων, οἵ μ' ἀεὶ περασκέμενοι
Λέγουσ', Ἀχιλλεῦ, τί μένομεν; ποῖον χρόνον
Ἔτ' ἐκμετρῆσαι χρὴ πρὸς Ἴλιον γόλον;
Δρᾶ γ', εἴ τι δρασεῖς, ἢ 'παγ, οἴκαδε στρατὸν,
Τοὐ τῶν Ἀτρειδῶν μὴ μένων μελλήμαθα.

Κλυ. Ὦ παῖ θεᾶς Νηρῇδος, ἔνδοθεν λόγων
Τῶν σῶν ἀκούσασ', ἐξέβην πρὸ δωμάτων.

Αχ. Ὦ πότνι' Αἰδὼς, τήνδε τίνα λεύσσω ποτὲ
Γυναῖκα, μορφὴν εὐπρεπῆ κεκτημένην;

Κλυ. Οὐ θαῦμά σ' ἡμᾶς ἀγνοεῖν, ἐς μὴ πάρος
Κατεῖδες, αἰνῶ δ' ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν.

Αχ. Τίς

Ver. 813. λεπταῖς—Εὐρίπου πνοαῖς,] Plura dici poſſent pro ῥοαῖς, ſi cum Codicibus: nam tentoria *Myrmidonum* fixa erant Εὐρίπου πύλας. Hæ λεπταὶ Εὐρίπου ῥοαὶ vocantur λεπτὸς Εὐρίπου πλόοι apud Strabon. lib. i. p. 104. ex Ione Chio. Credo Euripidem ſcripſiſſe ῥοαῖς, alterum eſſe ab Interpolatore qui meminerat πνοὰς a Græcis hoc tempore exſpectari. Si legatur πνοαῖς, verti poteſt ἐπὶ *cum*, ut ver. 656. μένε ἐπὶ τέκνοις, *mane cum liberis*.

Ver. 814. οἵ μ' ἀεὶ περασκέμενοι Λέγουσ',] Mallem οἵ γ' ἀεὶ (vel οἵτ', i. e. οἳ): nam μ' non poteſt, in Tragico, opinor, denotare μοι: & περασκέμενοί με, vel λέγουσί με, pro μοι, non videtur hic eſſe Græcum. Dicam mox de με & μοι. Parum differentiæ eſt inter μ & γ in Libris ſcriptis.

Ver. 816. πρὸς Ἴλιον γόλον;] Codd. omnes Πιμ. Forte, πρὸς Ἴλιον γόλα: ut Conſtructio ſit, ποῖον χρόνον γόλα πρὸς Ἴλιον χρὴ ἡμᾶς ὅτι ἐκμετρῆσαι; Sophocles *Philoct.* 249. κατ' ἀρχὰς τῶ πρὸς Ἴλιον γόλω, noſter infra, ver. 965. Duo Subſtantiva ὁμοιοτέλευτα raro conjungit Euripides.

Ver. 818. μὴ μένων μελλήμαθα.] *Ald.* & *Steph.* μελήμαθα. perperam, Æſchines *adv.* Cteſiph. p. 392. ed. *Taylor.* ἀλλὰ τὰ τῶν Ἑλλήνων ἀναμένειν μελλήμαθα. Et ita *Portus*, & Codices A. B.

Ver. 824. αἰνῶ δ' ὅτι σέβεις τὸ σωφρονεῖν.] Codd. A. B. C. habent, ὅτι προσίεσθ' ἂν τὸ σωφρονεῖν. Quæ lectio videtur partim vera, partim interpolata. Vera ſorte eſt,

αἰνῶ δ' ὃ προσίεσθ' τὸ σωφρονεῖν·
laudo autem pudorem iſtum cui accedis,

vel *acceſſiſti*. ὃ προσίεσθ, pro, πρὸς ὃ ἴεσθ, *quò tendis*, cui te adjungis,

Αχ. Τίς δ' εἶ; τί δ' ἦλθες Δαναϊδῶν εἰς σύλλογον,
Γυνὴ πρὸς ἄνδρας ἀσπίσιν πεφραγμένους;
Κλυ. Λήδας μέν εἰμι παῖς· Κλυταιμνήστρα δέ μοι
Ὄνομα· πρόσις δέ μοι σὺν Ἀγαμέμνονι ἄναξ.
Αχ. Καλῶς ἔλεξας ἐν βραχεῖ τὰ καίρια.
Αἰσχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους.
Κλυ. Μεῖνον· τί φεύγεις; δεξιάν γ' ἐμὴ χερὶ
Σύναψον, ἀρχὴν μακαρίαν νυμφευμάτων.
Αχ. Τί φῄς; ἐγώ σοι δεξιάν; αἰδοίμεθ' ἂν
Ἀγαμέμνονα, εἰ ψαύοιμ', ὧν μή μοι θέμις.
Κλυ. Θέμις μάλιστα, τὴν ἐμὴν ἐπεὶ γαμεῖς
Παῖδ', ὦ θεᾶς παῖ τῆσδε καὶ Νηρηΐδος.

Ver. 831. Δεινόν'
833. αἰδέμεθ'

jungis, vel adjunxisti, Aor. 2. Verbi προσβαίνω: *Androm.* 990. Interpolata videtur ὅτι ad supplendam mensuram versûs ab aliquo qui legebat σίζεις: ἂν vero additum a putante προσοίσεις esse Modi Subjunctivi, a προ & σίζω. Si legatur ὃ προσοίσεις, quod multis placebit, verti potest, *quem* (pudorem *præfatus sto colis*: quia Ille, *primo* Clytæmnestræ intui u dixerat, ὦ πότνα, αἰδώς, *o Pudor venerande.* Τὸ σωφρονεῖν pro τὴν σωφροσύνην.

Ver. 828. μοι 'στὶν] Ita scribitur μοί ἐστιν in Tragicorum Iambis: non μ' ἔστιν, quod foret μέ ἐστιν. Sophocles *Philoct.* 826. Ὡς ἐμὲ θέμις γ' ἐμοὶ τί σοῦ μολεῖν ἄτερ. *Ajac.* 1247. Δῆλος δὲ μοι 'γὶ σκαιὸν ἐκλύσων γόμα. non Δῆλος δέ μ' ἐστὶ. Diphthongus αι finalis apud Tragicos sæpe eliditur: non statim occurrit exemplum τῆ οι.

Ver. 831. Δεινόν τί φεύγεις;] Lego, Μεῖνον τί φεύγεις; Sic ver. 855. & *Phœniss.* 904. Μεῖνον· τι φεύγεις; & *Helen.* 555. Μεῖνον· τί φεύγεις; & sic correxerat *Valckenærius* ad locum *Phœniss.* adducto etiam isto ex *Helena.* Deinde mallem, δέξιαν τ' ἐμὴν χεῖρ' Σύναψον, ἀρχὴν μακαρίων νυμφευμάτων: pro γ' ἐμῇ, & μακαρίαν. sic ἐυδοῖσιν γάμοις. ver. 609. καλοῖσιν ὑμεναίοισιν, *Orest.* 1215.

Ver. 833. αἰδέμεθ' ἂν Ἀγαμέμνονα, εἰ] Codd. A. B. αἰδοιμεθ' αν. unde ita edidi, ut prius conjeceram.

Ver. 834. εἰ ψαύοιμεν, ὧν] Cod. C. η ψαυοιμεν αν ὧν. hoc est, εἰ ψαίοιμ' ἂν ὧν. *Electra* 223. μὴ ψαῦ', ἐν σε μὴ ψαῦειν χρεών.

Deinde, versu 835. distingui potest, Θέμις μάλιστα τὴν ἐμὴν &c. *Imo licet: præcipuè cum ducturus sis meam filiam.* Vulgo, Θέμις μάλιστα, τὴν &c. γαμεῖς, i. e. γαμήσεις, *ducturus es.*

Αχ. Πείθ

Αχ. Ποίας γάμους ἔφηθ'; ἀφασία μ' ἔχει, γύναι·
Εἰ μή τι παραινοῦσα, καινοεργεῖς λόγον.
Κλυ. Πᾶσιν τόδ' ἐμπέφυκεν, αἰδεῖσθαι φίλους
Καινὰς ὁρῶσι, καὶ γάμου μεμνημένους.
Αχ. Οὐ πώποτ' ἐμνήσευσα παῖδα σὴν, γύναι,
Οὐδ' ἐξ Ἀτρειδῶν ἦλθέ μοι λόγος γάμων.
Κλυ. Τί δῆτ' ἂν εἴη; σὺ πάλιν αὖ λόγους ἐμοὺς
Θαύμαζ'· ἐμοὶ γὰρ θαύματ' ἐστὶ τἀπὸ σοῦ.
Αχ. Εἴκαζε· κοινὸν ἐξιν εἰκάζειν τάδε.
Ἄμφω γὰρ ἐψευδόμεθα τοῖς λόγοις ἴσως.
Κλυ. Ἀλλ' ἦ πέπονθα δεινά· μνησεύω γάμους
Οὐκ ὄντας, ὡς εἴξασιν· αἰδοῦμαι τάδε.
Αχ. Ἴσως ἐκερτόμησε κἀμὲ καὶ σέ τις.
Ἀλλ' ἀμελίᾳ δὸς αὐτὰ, καὶ φαύλως φέρε.
Κλυ. Χαῖρ'· ἐ γὰρ ὀρθοῖς ὄμμασίν σ' ἔτ' εἰσορῶ,
Ψευδὴς γενομένη, καὶ παθοῦσ' ἀναξία.
Αχ. Καί σοι τόδ' ἐξιν ἐξ ἐμοῦ. πόσιν δὲ σὸν
Στείχω ματεύσων τῶνδε δομάτων ἔσω.

Ver. 837. Ποίας γάμους ἔφηθ'; *Barnesius* mutavit ἔφηθ' in φής. sed magis probabile videtur ut Scriba mutaret Ποῖοι γάμοι in Ποίας γάμους, quàm φὴς in ἔφηθα.

Ver. 838. Εἰ μή τι παραινοῦσα] Opinor περιτοῦσα, *Nisi quid vafri mente agitans*, nisi quid comminiscens. Vix enim quisquam tam inurbanè Reginam allocutus fuisset, ut eam παραπονίας (*dementiæ*) insimularet. Hesychius: Περίνοια· μηχανὴ, τέχνη. vide *Budæum* Comment. Gr. Ling. p. 422. Ver. 840. *Ald.* & Codd. A. B. habent μεμνημένοις. Vulgatam μεμνημένους veriorem puto.

Ver. 846. Ἄμφω γὰρ ἐψευδόμεθα] Achilles, mirans quid sibi vellet hæc historia de Nuptiis suis, dicit Clytæmnestræ, æque ac ille miranti,

Εἴκαζε· κοινὸν ἐστιν εἰκάζειν τάδε,
Ἄμφω γὰρ ἐψευδόμεθα τοῖς λόγοις ἴσως.
Conjectta: ad utrumque nostrûm spectat conjectare de hac re,
Uterque enim forte decepti fuimus logis, seu, *verbis inanibus.*

Vulgo plene distinguitur post Εἴκαζε & post τάδε: & legitur ἐ ψευδόμεθα pro ἐψευδόμεθα.

Τροχαῖοι.

Πρε. Ὦ ξέν'. Αἰακοῦ ψύεθλον, μεῖνον· ὡς σέ τοι λέγω
Τὸν θεᾶς γεγῶτα παῖδα, καὶ σὲ τὴν Λήδας κόρην. 856

Αχ. Τίς ὁ καλῶν, πύλας παροίξας; ὡς τεταρβηκὼς καλεῖ.

Πρε. Δοῦλος· οὐχ ἁβρύνομαι τῷδ'· ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἐᾷ.

Αχ. Τίνος; ἐμὸς μὲν οὐχί· χωρὶς τἀμὰ κἀγαμέμνονος.

Πρε. Τῶνδε τῶν πάροιθεν οἴκων, Τυνδάρεω δόντος πατρός.

Αχ. Ἔσαμεν· φράζ', εἴ τι χρῄζεις, ὧν μ' ἐπέσχες οὕνεκα.

Πρε. Ἦ μόνω πάροιθε δῆτα ταῖσδ' ἐφέστατον πύλαις;

Ver 855. ὡς σέ τοι λέγω,] Opinor, ὦ σέ τοι λέγω· ut Aristoph. *Avib.* 275. Οὗτος, ὦ, σέ τοι, sc. καλῶ. *Helen.* 1643. Οὗτος, ὦ, ποῖ σὸν πόδ' αἴρεις &c. Pro θερά. (θεράπων) Cod. C. habet πρε. (i. e. Πρεσβυτης) hic & in sequentibus. Recte. vid. ad ver. 891. & ad *Dram. Personas.* Pro παροίξας ver. 857, Cod. A. παροίξας.

Ver. 860. Τῶνδε, τῶν πάροιθεν, οἴκων, Τυνδάρεω δόντος πατρός.] MS. A. pro τῶνδε τῶν habet τῆσδε τῆς: quam scripturam (τῆσδε τῆς) vox πατρὸς poscere & confirmare videtur, ut & versus 46, 859, 870. Puto ab Euripide fuisse

Τῆσδε, τῆς πάροιθεν, οἰκεύς, Τυνδάρεω δόντος πατρός.

Hujusce, quæ hic stat, famulus, Tyndareo patre dante.

vide Harpocrat. V. Οἰκέως· Sophocl. *Oed. Tyran.* 775. Homer. *Odyss.* Ξ. 4. 63. *Iliad.* Z. 366. & *Valckenær.* ad Ammon. III. 3. Caussa interpolationis manifesta est.

Ver. 863. Ὡς ΜΟ'ΝΟΙΣ λέγοις ἄν·] Quæsiverat senex, an ΜΟ'ΝΩ ἐφέστατον πύλαις, Dualiter, *soli vos* DUO *statis ad portas?* probabile videtur Clytæmnestram respondisse, Ὡς ΜΟ'ΝΟΙΝ λέγοις ἄν, *tanquam nobis* DUOBUS SOLIS *dixeris.* In Ver. 864. pro σῶσον ὗς Cod. B. σωσουσ': A. σωσας: i. e. σῶσον ὗς, & σῶσον ἃς. utrumque de Iphigenia.

Κλυ,

Κλυ. Ὡς μόνοις λέγοις ἄν· ἔξω δ' ἐλθὲ βασιλείων δόμων.

Πρε. Ὦ τύχη, πρόνοιά θ' ἡ μὴ, σῶσον ὃς ἐγὼ θέλω.

Αχ. Ὁ λόγος εἰς μέλλοντ' ἂν ὤσῃ χρόνον· ἔχει δ' ὄγκον τινά.

Κλυ. Δεξιᾶς ἕκατι μὴ μέλλ', εἴ τι μοι χρῄζεις λέγειν.

Πρε. Οἶσθα δῆτά γ' ὅστις ὢν, σοὶ καὶ τέχνοις εὔνους ἔφυν;

Κλυ. Οἶδά σ' ὄντ' ἐγὼ παλαιὸν δωμάτων ἐμῶν λάτριν.

Πρε. Χ' ὥτι μ' ἐν ταῖς σαῖσι φερναῖς ἔλαβεν Ἀγαμέμνων ἄναξ;

Ver. 869. δή με ταῖς σαῖς

Ver. 865. ἂν ὤσῃ] Non intelligo, ἀνοίσει (Fut. ab ἀναφέρω) εἰς, usitata est locutio. Ambigua vel Dubia cum sint ἂν ὤσῃ, & μέλλοντα χρόνον, reliqui Versionem *Canteri* & *Barnesii*.

Ver. 866. Δεξιᾶς ἕκατι μὴ μέλλ', εἴ τι μοι χρῄζεις λέγειν.] Illustrationem postulat hic locus. Δεξιᾶς ἕκατι nunquam significat *Per dextram*, quemadmodum vertunt; sed vel, *propter dextram*, vel, *dextram quod attinet*, neque probabile est, *Reginam*, Agamemnonis uxorem, obsecraturam esse *servum* suum *per dextram* ejus. nam longe diversæ sunt circumstantiæ, ubi *Iphigenia in Tauris* ver. 1068 supplicat Choro πρὸς δεξιὰς, *per dextram*. Illæ enim *ingenuæ* erant, licet captivæ: & φίλας eas appellat Iphigenia, ver. 458. & φιλτάτας ver. 1056. Aliter explicanda hæc sunt. Regum & Magnatum mos erat dextram osculandam vel tangendam porrigere *servis* & humilioribus quibuscunque qui fidem ac protectionem eorum implorarent, aut aliud quid peterent, vel gratias agerent, vel gratularentur: vel denique simpliciter, in signum *approbationis* eorum. Res est notissima (in *Regibus* adhuc durat), & exempla ubique: vid. *Alcest.* 191. Sophoclem *Oed. Tyr.* 779. Arrianum *Dissert.* I, 19. Senex itaque pro more gratiam hanc exspectabat, atque hanc exspectationem gestu aliquo significasse supponendus est. sed Clytæmnestra, moræ impatiens, jubet eum pergere tanquam hoc signum accepisset: *quod ad dextram* meam *attinet ne cunctere, si quid habes mihi dicere.* Reticetur in narratione *actio* aliqua Senis, vel *gestus*, quem Spectatores videbant: quemadmodum *Mariæ* actio, vel apprehensio pedum Domini Nostri in isto D. Joannis XX, 17. Μή μου ἅπτου.

Ver. 869. Χ' ὥτι, δή με ταῖς σαῖς φέρναις &c.] Codices omnes, Χ ωτι μ' εν ταις σαισι φερναις ελαβεν &c. & ita edidi. σαῖσι pro ταῖς σαῖς conjecerat *Heathius*. Bene, ad Metrum. In prioribus Editt. Græcam linguam, vel Metrum, frustra quæsiveris.

Κλυ.

Τροχαῖοι.

Πρε. Ὦ ξέν'. Αἰακοῦ γένεθλον, μεῖνον· ὡς σέ τοι λέγω
Τὸν θεᾶς γεγῶτα παῖδα, καὶ σὲ τὴν Λήδας κόρην. 856

Αχ. Τίς ὁ καλῶν, πύλας παροίξας; ὡς τεταρβηκὼς καλεῖ.

Πρε. Δοῦλος· οὐχ ἁβρύνομαι τῷδ'· ἡ τύχη γάρ μ' οὐκ ἐᾷ.

Αχ. Τίνος; ἐμὸς μὲν οὐχί· χωρὶς τἀμὰ κἀγαμέμνονος.

Πρε. Τῶνδε τῶν πάροιθεν οἴκων, Τυνδάρεω δόντος πατρός.

Αχ. Ἔσαμεν· φράζ', εἴ τι χρῄζεις, ὧν μ' ἐπέσχες οὕνεκα.

Πρε. Ἦ μόνω πάροιθε δῆτα ταῖσδ' ἐφέστατον πύλαις;

Ver 855. ὡς σέ τοι λέγω,] Opinor, ὦ σέ τοι λέγω· ut Aristoph. *Avib.* 275. Οὗτος, ὦ, σέ τοι, sc. καλῶ. *Helen.* 1643. Οὗτος, ὦ, ποῖ σὸν πόδ' αἴρεις &c. Pro θερά. (θεράπων) Cod. C. habet πρε. (i. e. Πρεσβυτης) hic & in sequentibus. Recte. vid. ad ver. 891. & ad *Dram. Personas.* Pro παροίξας ver. 857, Cod. A. παροίξας.

Ver. 860. Τῶνδε, τῶν πάροιθεν, οἴκων, Τυνδάρεω δόντος πατρός.] MS. A. pro τῶνδε τῶν habet τῆσδε της: quam scripturam (τῆσδε της) vox πατρὸς poscere & confirmare videtur, ut & versus 46, 859, 870. Puto ab Euripide fuisse

Τῆσδε, τῆς πάροιθεν, οἰκεύς, Τυνδάρεω δόντος πατρός.

Hujusce, quæ hic stat, famulus, Tyndareo patre dante.

vide Harpocrat. V. Οἰκέως· Sophocl. *Oed. Tyran.* 775. Homer. *Odyss.* Ξ. 4. 63. *Iliad.* Z. 366. & *Valckenær.* ad Ammon. III. 3. Caussa interpolationis manifesta est.

Ver. 863. Ὡς ΜΟ'ΝΟΙΣ λέγοις ἄν·] Quæsiverat senex, an ΜΟ'ΝΩ ἐφέστατον πύλαις, Dualiter, *soli vos* DUO *statis ad portas?* probabile videtur Clytæmnestram respondisse, Ὡς ΜΟ'ΝΟΙΝ λέγοις ἄν, *tanquam nobis* DUOBUS SOLIS *dixeris.* In Ver. 864. pro σῶσον ὃς Cod. B. σωσοῦσ': A. σωσας: i. e. σῶσον ὃς, & σῶσον ἃς. utrumque de Iphigenia.

Κλυ,

Κλυ. Ὡς μόνοις λέγοις ἄν· ἔξω δ' ἐλθὲ βασιλείων δόμων.

Πρε. Ὦ τύχη, πρόνοιά θ' ἢ μὴ, σῶσον ὃς ἐγὼ θέλω.

Αχ. Ὁ λόγος εἰς μέλλοντ' ἂν ὤσῃ χρόνον· ἔχει δ' ὄγκον τινά.

Κλυ. Δεξιᾶς ἕκατι μὴ μέλλ', εἴ τι μοι χρῄζεις λέγειν.

Πρε. Οἶσθα δῆτά γ' ὅστις ὢν, σοὶ καὶ τέχνοις εὔνους ἔφυν;

Κλυ. Οἶδά σ' ὄντ' ἐγὼ παλαιὸν δωμάτων ἐμῶν λάτριν.

Πρε. Χ' ὤτι μ' ἐν ταῖς σαῖσι φερναῖς ἔλαβεν Ἀγαμέμνων ἄναξ;

Ver. 869. δή με ταῖς σαῖς

Ver. 865. ἂν ὤσῃ] Non intelligo, ἀνοίσει (Fut. ab ἀναφέρω) εἰς, usitata est locutio. Ambigua vel Dubia cum sint ἂν ὤσῃ, & μέλλοντα χρόνον, reliqui Versionem *Canteri* & *Barnesii*.

Ver. 866. Δεξιᾶς ἕκατι μὴ μέλλ', εἴ τι μοι χρῄζεις λέγειν.] Illustrationem postulat hic locus. Δεξιᾶς ἕκατι nunquam significat *Per dextram*, quemadmodum vertunt; sed vel, *propter dextram*, vel, *dextram quod attinet*, neque probabile est, *Reginam*, Agamemnonis uxorem, obsecraturam esse *servum* suum *per dextram* ejus. nam longe diversæ sunt circumstantiæ, ubi *Iphigenia in Tauris* ver. 1068 supplicat Choro πρὸς δεξιὰς, *per dextram*. Illæ enim *ingenuæ* erant, licet captivæ: & φίλας eas appellat Iphigenia, ver. 458. & φιλτάτας ver. 1056. Aliter explicanda hæc sunt. Regum & Magnatum mos erat dextram osculandam vel tangendam porrigere *servis* & humilioribus quibuscunque qui fidem ac protectionem eorum implorarent, aut aliud quid peterent, vel gratias agerent, vel gratularentur: vel denique simpliciter, in signum *approbationis* eorum. Res est notissima (in *Regibus* adhuc durat), & exempla ubique: vid. *Alcest.* 191. Sophoclem *Oed. Tyr.* 779. Arrianum *Dissert.* I, 19. Senex itaque pro more gratiam hanc exspectabat, atque hanc exspectationem gestu aliquo significasse supponendus est. sed Clytæmnestra, moræ impatiens, jubet eum pergere tanquam hoc signum accepisset: *quod ad dextram* meam *attinet ne cunctere, si quid habes mihi dicere.* Reticetur in narratione *actio* aliqua Senis, vel *gestus*, quem Spectatores videbant: quemadmodum *Mariæ* actio, vel apprehensio pedum Domini Nostri in isto D. Joannis XX, 17. Μή μου ἅπτου.

Ver. 869. Χ' ὤτι δή με ταῖς σαῖς φέρναις &c.] Codices omnes, Χ ωτι μ' εν ταις σαισι φερναις ελαβεν &c. & ita edidi. σαῖσι pro ταῖς σαῖς conjecerat *Heathius*. Bene, ad Metrum. In prioribus Editt. Græcam linguam, vel Metrum, frustra quæsiveris.

Κλυ.

Κλυ. Ἦλθες εἰς Ἄργ☉ μεθ' ἡμῶν, καμὸς ἦθ' ἀεί ποτε.

Πρε. Ὧδ' ἔχει· καὶ σοὶ μὲν εὔνους εἰμί, σῷ δ' ἧσσον πόσει.

Κλυ. Ἐκκάλυπτε νῦν πρὸ' ἡμῖν, ὡς τινας λέγεις λόγους.

Πρε. Παῖδα σὴν πατὴρ, ὁ φύσας, αὐτόχειρ μέλλει κλανεῖν.

Κλυ. Πῶς; ἀπέπτυσ', ὦ γεραιὲ, μῦθον· ἁγὰρ εὖ φρονεῖς.

Πρε. Φασγάνῳ λευκὴν φονεύων τῆς ταλαιπώρ δέρην.

Κλυ. Ὦ τάλαιν' ἐγώ· μεμηνὼς ἆρα τυγχάνει πόσις;

Πρε. Ἀρτίφρων, πλὴν εἰς σὲ καὶ σὴν παῖδα. τοῦτο δ' ἁ φρονεῖ.

Κλυ. Ἐκ τίνος λόγυ; τίς αὐτὸν ξυμπάγων ἀλαζόνων;

Πρε. Θέσφαθ', ὡς γε φησὶ Κάλχας, ἵνα πορεύσαι στρατός.

Κλυ. Ποῖ; τάλαιν' ἐγώ· τάλαιναν δ' ἢν πατὴρ μέλλει κλανεῖν.

Πρε. Δαρδάνυ πρὸς δώμαθ', Ἑλένην Μενέλεως ὅπως λάβῃ.

Κλυ. Εἰς ἄρ' Ἰφιγένειαν Ἑλένης νόσ☉ ἰοῦ πεπρωμένος;

Πρε. Πάντ' ἔχεις. Ἀρτέμιδι θύσειν παῖδα σὴν μέλλει πατήρ.

Κλυ. Ὁ δὲ γάμος τίν' εἶχε πρόφασιν, ἥ μ' ἐκόμισεν ἐκ δόμων;

Ver. 875. τὴν
884. εἶχε τὴν πρόφασιν,
Ibid. ἐκόμισ'

Ver. 875. Φονεύων τὴν ταλαιπώρ δέρην.] MSS. A. B. τῆς ταλαιπώρυ. Recte, ut ver. 491. & alibi.

Ver. 884. Ὁ δὲ γάμ☉ τίν' εἶχε τὴν πρόφασιν, ἥ μ' ἐκόμισ' ἐκ δόμων;] Neque hic eſt Trochaïcus, niſi ſcribatur.

Ὁ δὲ γάμος τίν' εἶχε πρόφασιν, ἥ μ' ἐκόμισεν ἐκ δόμων;

Et articulum τὴν abjicit Cod. B. Verſu proximè ſequenti, iterum legi poteſt πυμφεύσετα, ut 458. & ita *Barneſius*.

Πρε.

Πρε. Ἵν' ἀγάγῃς χαίρουσ' Ἀχιλλεῖ παῖδα νυμφεύουσα σήν.
Κλυ. Ὦ θύγατερ, ἥκεις ἐπ' ὀλέθρῳ καὶ σὺ, καὶ μήτηρ σέθεν.
Πρε. Οἰκτρὰ πάσχετον δύ' οὖσαι· δεινὰ δ' Ἀγαμέμνων ἔτλη.
Κλυ. Οἴχομαι τάλαινα, δάκρυόν τ' ὄμματ' οὐκέτι στέγει.
Πρε. Εἴπερ ἀλγεινὸν, τὸ τέκνων στερομένην δακρύῤῥοεῖν.
Κλυ. Σὺ δὲ τάδ', ὦ γέρον, πόθεν φῂς εἰδέναι πεπυσμένος;
Πρε. Δέλτον ᾠχόμην φέρων σοὶ, πρὸς τὰ πρὶν γεγραμμένα.
Κλυ. Οὐκ ἐῶν, ἢ ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θανουμένην;
Πρε. Μὴ μὲ οὖν ἄγειν· φρονῶν γὰρ ἔτυχε σὸς πόσις τότ' εὖ.
Κλυ. Κᾆτα πῶς φέρων γε δέλτον οὐκ ἐμοὶ δίδως λαβεῖν;
Πρε. Μενέλεως ἀφείλεθ' ἡμᾶς, ὃς κακῶν τῶνδ' αἴτιος.
Κλυ. Ὦ τέκνον Νηρῇδος, ὦ παῖ Πηλέως, κλύεις τάδε;
Αχ. Ἔκλυον οὖσαν ἀθλίαν σε· τόδ' ἐμὸν οὐ φαύλως φέρω.
Κλυ. Παῖδά μου κατακτενοῦσι σοῖς δολώσαντες γάμοις.
Αχ. Μέμφομαι κἀγὼ πόσει σῷ, κοὐχ ἅπλως οὕτω φέρω.

Ver. 886. καὶ σὺ, καὶ μήτηρ σέθεν.] Mallem, χ' ἡ μήτηρ, i. e. καὶ ἡ: quia ita fere scribitur post καὶ σὺ.

Ver. 887. οὖσαι.] Sic potiùs quam οὖσα dualiter, propter ὁμοιοτέλευτα ista οἰκτρὰ & δεινὰ.

Ver. 891. Δέλτον ᾠχόμην φέρων σοι] Hinc clare liquet hunc senem Famulum eundem esse qui initio Fabulæ unà cum Agamemnone Scenam ingressus est. Restitui igitur Πρε. (pro Θερά) ex Cod. C. Paullo ante pro τέκνων Cod. A. παιδων. Alterum ab Interpolatione, vel glossemate suprascripto.

Κλυ.

Κλυ. Οὐκ ἐπαιδεσθήσομαί γε προσπεσεῖν τὸ σὸν γόνυ,
Θνητὸς ἐκ θεᾶς γεγῶτος· τί γὰρ ἐγὼ σεμνύνομαι;
Ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τέκνου πέρι;
Ἀλλ' ἄμυνον, ὦ θεᾶς παῖ, τῇ τ' ἐμῇ δυσπραξίᾳ,
Τῇ τε λεχθείσῃ δάμαρτι σῇ· μάτην μὲ, ἀλλ' ὅμως
Σοὶ καταστέψασ' ἐγώνιν ἦγον, ὡς γαμουμένην·
Νῦν δ' ἐπὶ σφαγὰς κομίζω· σοὶ δ' ὄνειδος ἵξεται,
Ὅστις οὐκ ἤμυνας. εἰ γὰρ μὴ γάμοισιν ἐζύγης;
Ἀλλ' ἐκλήθης γοῦν ταλαίνης παρθένου φίλος πόσις.
Πρὸς γενειάδος, πρὸς σῆς δεξιᾶς, πρός τε μητέρος·
Ὄνομα γὰρ τὸ σόν μ' ἀπώλεσ', ᾧ σ' ἀμυνάθειν χρεών.
Οὐχ ἔχω βωμὸν καταφυγεῖν ἄλλον, ἢ τὸ σὸν γόνυ,
Οὐδὲ φίλος οὐδεὶς γελᾷ μοι. τὰ δ' Ἀγαμέμνονος κλύεις
Ὠμὰ, καὶ πάντολμ'. ἀφῖγμαι δ', ὥσπερ εἰσορᾷς, γυνὴ

Ver. 901. γεγῶτα·

Ναυ-

Ver. 901. ἐκ Θεᾶς γεγῶτα.] Codd. A. B. C. γεγωτ$^{ος}_{α}$. Bene τὸ σὸν γόνυ γεγῶτος, ut τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου 1 Cor. xvi, 21. τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον, init. *Phœnissarum*. Versu 900. non male scriberetur, Οὐκ ἐπαιδεσθήσομαι ἐγὼ προσπεσεῖν &c. pro γε. vide ver. 1396.

Ver. 909. Πρὸς γενειάδος, πρὸς σῆς δεξιᾶς, πρός τε μητέρος,] Peccat ter in numeros Trochaïcos. Recte legeretur,

Πρὸς γενειάδος σὲ, πρός τε (vel πρός σε) δεξιᾶς, πρὸς μητέρος.

Vide *Valckenær.* ad *Phœniss.* 1659. Paullo aliter conjicitur, Πρὸς γενειάδος, δεξιᾶς πρὸς σῆς τε, πρός τε μητέρος· Vel, Πρὸς γενειάδος, δεξιᾶς τε, πρός τε σῆς τῆς μητέρος——Dubito an Diphthongus ει unquam sic correptus inveniatur in versu Trochaïco vel Iambico. Exemplum desidero.

Ver. 912. γελᾷ μοι.] Verius videretur πέλας μοι, *prope est*, (auxilio est) *mihi*: omnes deseruerunt me. *Alcest.* 80. Ἀλλ' οὐδὲ

Ναυτικὸν ϛράτευμ', ἄναρχον, κἀπὶ τοῖς κακοῖς θρασύ,
Χρήσιμον δ', ὅταν θέλωσιν ἢν δὲ τολμήσῃς σύ μου
Χεῖρ' ὑπερτεῖναι, σεσώσμεθ'· εἰ δὲ μὴ, ȣ̓ σεσώσμεθα.

ΙΑΜΒΟΙ.

Χο. Δεινὸν τὸ τίκτειν, καὶ φέρει φίλτρον μέγα·
Πᾶσίν τε κοινὸν, ὥσθ' ὑπερκάμνειν τέκνων.
Αχ. Ὑψηλόφρων μοι θυμὸς αἴρεται πρόσω·
Ἐπίϛαται δὲ τοῖς κακοῖσί τ' ἀρχαλᾶν,
Μετρίως τε χαίρειν τοῖσιν ἐξωγκωμένοις.
Χο. Λελογισμένοι γὰρ οἱ τοιοίδ' εἰσὶ βροτῶν
Ὀρθῶς διαζῆν τὸν βίον, γνώμης μέτα.
Αχ. Ἔϛιν μὲν ȣ̓ν, ἵν' ἡδὺ, μὴ λίαν φρονεῖν,
Ἔϛιν δὲ χ' ὥπȣ χρήσιμον, γνώμην ἔχειν.
Ἐγὼ δ' ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεϛάτȣ τραφεὶς
Χείρωνος, ἔμαθον τȣ̀ς τρόπȣς ἁπλȣ̃ς ἔχειν·
Καὶ τοῖς Ἀτρείδαις, ἢν μὲν ἡγῶνται καλῶς,
Πεισόμεθ'· ὅταν δὲ μὴ καλῶς, ȣ̓ πεισόμε-

Ver. 929. ȣ̓ πείσομαι.

ȣ̓δὲ φίλων τις πέλας ȣ̓δεὶς. quæ ipsa fere sunt verba hujus loci. Propius esset, πελᾷ μοι, quomodo Æschylus & Sophocles scribunt.

Ver. 917. καὶ φέρει,] Codd. omnes, καὶ φερειν, an voluerunt φέρον?

Ver. 919. αἴρεται πρόσω·] Cum non certus sim me intelligere hæc verba, reliqui quod erat in Versione.

Ver. 929. ȣ̓ πείσομαι·] Priores Editt. & Cod. C. habent ȣ̓ πεισόμεθα. hoc modo ordinandum,

Πεισόμεθ'· ὅταν δὲ μὴ καλῶς, ȣ̓ πεισόμεθ', ἀλλ' ἐνθάδ' &c.

quo pacto turbatus animus Achillis, & festinata confusaque loquela optimè exprimitur: θυμὸς γὰρ τέχνης ȣ̓ δεῖται, ut Ille ait. Exempla habeo parium rejectionum syllabæ in omnium fere versuum generibus, utcumque hæc rejectio seu vocum divisio non placeat magno Emendatori in *Menand.* & *Philem. Reliq.* N° CV. p. 54.

θ', ἀλλ'

θ', ἀλλ' ἐνθάδ', ἐν Τροίᾳ τ', ἐλευθέραν φύσιν
Παρέχων, Ἄρη, τὸ κατ' ἐμὲ, κοσμήσω δορί. 931
Σὲ δ', ὦ σχέτλια παθοῦσα πρὸς τῶν φιλτάτων,
Ἃ δὴ κατ' ἄνδρα γίγνεσθαι νεανίαν,
Τοσοῦτον οἶκτον περιβαλοῦν καλαῖς ἐλῶ·
Κἄποτε κόρη σὴ πρὸς πατρὸς σφαγήσεται, 935
Ἐμὴ φατισθεῖσ'· ἐ γὰρ ἐμπλέκειν πλοκὰς
Ἐγὼ παρέξω σῷ πόσει τεμὸν δέμας.
Τέκνομα γὰρ, εἰ καὶ μὴ σίδηρον ἥρατο,
Τεμὸν φονεύσει παῖδα σήν· τὸ δ' αἴτιον,
Πόσις σός· ἀγνὸν δ' ὑκέτ' ἐξὶ σῶμ' ἐμὸν, 940
Εἰ δι' ἐμ' ὀλεῖται, διά τε τὰς ἐμὰς γάμους,
Ἡ δεινὰ τλᾶσα, κὐκ ἀνασχὰ παρθένος,
Θαυμαστὰ δ' ὡς ἀναξί' ἠτιμασμένη.
Ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνὴρ,
Ἐγὼ τὸ μηδὲν (Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν) 945
Ὡς ἐχὶ Πηλέως, ἀλλ' ἀλάστορος γεγὼς,
Εἴπερ φονεύει τεμὸν ὄνομα σῷ πόσει.
Μὰ τὸν δι' ὑγρῶν κυμάτων τεθραμμένον
Νηρέα, φυτεργὸν Θέτιδος, ἥ μ' ἐγείνατο,
Οὐχ ἅψεται σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ, 950

Ver. 931. Ἄρει, τῷ

Ver. 931. Ἄρει τῷ κατ' ἐμὲ κοσμήσω δορί·] Conjeceram, Ἄρη, τὸ κατ' ἐμὲ, &c. ſed poſt *Brodæum: Martem, quantum in me eſt, ornabo pugnando.* Codices omnes habent αρι.

Ver. 932. Σὲ δ' ὦ σχέτλια παθοῦσα] Ita MSS. & Edd. Veteſtæ. Recte. nam σχέτλια eſt tribrachys. Innumera ſunt exempla: ſed clarè Ariſtoph. *Plut.* 857.

Ver. 938. Τέκνομα γὰρ, &c.] Diſtinxi (& ita *Heathius*) poſt γὰρ, & poſt ἥρατο, non poſt τέμὸν.

Ver. 945. Ἐγὼ τὸ μηδὲν (Μενέλεως δ' ἐν ἀνδράσιν)
Ὡς ἐχὶ Πηλέως,] Ita hæc diſtingui debent. Magno in contemtu Menelaum habebat Euripides, ut ex pluribus locis patet. Πηλέως eſt diſſyllabum. Verſu 944. pro ἦν ἄρ' Ἀργείων, forte ſcrib. ἦν ἂν.

Οὐδ'

Οὐδ' εἰς ἄκραν χεῖρ', ὥστε προσβαλεῖν πέπλοις·
Ἡ Σίπυλος ἔσαι πόλις (ὅρισμα βαρβάρων,
Ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται) γένος
Φθίαι δὲ τἀμὸν ἁδαμῦ κεκλήσεσθαι.
Πικρὰς δὲ προχύτας, χέρνιβάς τ' ἀνάξεσθαι
Κάλκας ὁ μάντις· τίς δὲ μάντις ἐς' ἀνήρ;
Ὃς ὀλίγ' ἀληθῆ, πολλὰ δὲ ψευδῆ, λέγει
Τυχών· ὅταν δὲ μὴ τύχῃ, διοίχεσθαι.

Ver. 951. Οὐδ' ΕΙ'Σ ἄκραν χεῖρ', ὥστε] Literâ unâ additâ, legi poteſt & diſtingui, meliùs, ut opinor,

Οὐχ ἅψεσθαι σῆς θυγατρὸς Ἀγαμέμνων ἄναξ,
Οὐδ' ΤΙΣ, ἄκραν χεῖρ' ὥστε προσβαλεῖν πέπλοις, &c.

adumbratum ex Hom. Iliad. A. 88. Οὔ ΤΙΣ ἐμεῦ ζωοῖσιν—οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς. ſic hac Fab. 972. Εἴ ΤΙΣ με τὴν σὴν θυγατέρ' ἐξαιρήσεται. Si rectè habet Vulgata, intellige οὐδ' εἰς ἄκραν χεῖρ', *neque quod ad digitum attinet:* quod eſt Terentii *uno digito tangere*, Noſtri ἄκρᾳ δίγιν χειρὶ, *Helen.* 1460. Ἄκραν χεῖρα προσοίσει Ariſtoph. *Lyſiſtrat.* 436. & 444, ἄκραν χεῖρα προσβαλεῖν.

Ver. 952. Ἡ Σίπυλος ἔσαι πόλις, ὅρισμα &c.] Dixi de hoc loco in Not. ad *Supplic. Mulier.* ver. 1035. p. 195. ubi legebam,

Ἡ Σίπυλος ἔσαι μέγα, (πόλισμα Βαρβάρων
Ὅθεν πεφύκασ' οἱ στρατηλάται) γένος
Φθίαι δὲ τἀμὸν γ' ἁδαμῦ κεκλήσεσθαι.

ex loco *Andromach.* 208.

ἡ Λάκαινα μὲν πόλις
ΜΕΤ' ἐστὶ, τὴν δὲ Σκύρον ἁδαμῦ τίθης.

& ex præſtantiſſimo Cod. A. in quo omittitur vox μέγα, ab ignorantibus quomodo Σίπυλος & μέγα, vel μέγα & πόλισμα, poſſent conſiſtere. deinde, ex πόλισμα factum eſt πόλις ὅρισμα, ut Iambus eſſet integer. Omnes Codices habent τ' ἁδαμῦ, i. e. γ' ἁδαμῦ κεκλήσεσθαι. Γένος, *origo*, vel *patria*, ut *genus* Horatio, *Meſſi clarum* genus *Oſci*.

Ver. 955. ἀνάξεσθαι] Si hæc ſit vera Lectio, Senſus, opinor, erit, Merces quam *reportabit* Calchas ex his προχύταις & χέρνιψιν, illi futura eſt amara. Sin ἀνίξεσθαι' *ſentiet, experietur* illam amaram. Verſus qui ſequuntur diſtingui poſſunt, Τίς δὲ μάντις ἐς' ἀνὴρ; Ὃς ὀλίγ' ἀληθῆ (πολλὰ δὲ ψευδῆ) λέγει Τυχών· ὅταν δὲ &c. *Vir, qui pauca ſolùm vera (inter multa falſa) dicit, Si ſcopum attigerit: quum verò non attigerit, perit:* ſcil. vates *perit*, quatenus *vates*. Τίς eſt *qualis*.

Ἡ τοῖν

Ἦ τῶν γάμων ἕκατι μυρίαι κόραι
Θηρῶσι λέκτρον τοὐμόν; εἴρεται τόδε.
Ἀλλ' ὕβριν ἐς ἡμᾶς ὕβρισ' Ἀγαμέμνων ἄναξ.
Χρῆν δ' αὐτὸν αἰτεῖν τοὐμὸν ὄνομ' ἐμοῦ πάρα,
Θήραμα παιδός. ἡ Κλυταιμνήστρα δέ μοι
Μάλις' ἐπείσθη, θυγατέρ' ἐκδοῦναι πόσει·
Ἔδωκά τ' ἄν γ' Ἕλλησιν, εἰ πρὸς Ἴλιον
Ἐν τῷδ' ἔκαμνε νόστος· οὐκ ἠρνούμεθ' ἂν
Τὸ κοινὸν αὔξειν, ὧν μέτ' ἐστρατευόμην.
Νῦν δ' οὐδέν εἰμι πρᾶγέ γε τοῖς στρατηλάταις,
Ἐν εὐμαρεῖ τε δρᾷν τε, καὶ μὴ δρᾷν καλῶς.
Τάχ' εἴσεται σίδηρος, ὃν πρὶν εἰς Φρύγας
Ἐλθεῖν, φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ,
Εἴ τις μη τὴν σὴν θυγατέρ' ἐξαιρήσεται.
Ἀλλ' ἡσύχαζε· θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι
Μέγιστος;

Ver. 959. Ἦ τῶν γάμων ἕκατι] In Exemplar. antiquis est τῶν γαμούντων. nesciebant interpolatores secundam in ἕκατι longam esse. Deesse puto Negativum, Ἦ οὐ τῶν γάμων ἕκατι &c. animosè & ex persona Achillis: *Nonne sunt decem millia puellarum quæ libenter & avidè acciperent me maritum?* Sumtum ex Hom. Iliad. I, 395. Ἦ οὐ, monosyllabicè, ut sæpe, & semper. Quando ν & ε concurrunt in diversis pedibus, ut hic; sæpe dirimuntur per γ', vel alio quo modo.

Ver. 965. Ἔδωκά τ' ἂν Ἕλλησιν] *Barnesius*, opinor, inseruit γ' post ἂν. potuit σφ', *illam*.

Ver. 969. Ἐν εὐμαρεῖ τε &c.] Reliqui Versionem *Barnesii*. Longè aliter *Canterus*. & adhuc longè aliter verti potest.

Ver. 970. Τάχ' εἴσεται σίδηρος,] *Phœniss.* 260. Ἂν Ἄρης τάχ' οἴσεται, vel εἴσεται. quod ultimum placet *Valckenærio*, ab hoc loco non parum adjutum. Ex iis quæ ibi citat Vir Doctissimus, hæc locutio, τάχ εἴσεται, videtur fuisse Formula.

Ver. 971. φόνου κηλῖσιν αἵματι χρανῶ.] Vel, φόνου κηλῖσι, χ' αἵματι χρανῶ. Cogitavi de αἷμά του (i. e. τινὸς, nempe, Agamemnonis) χρανεῖ vel ῥανεῖ. Si omnia sana sunt, αἵματι appositivum erit τῷ, κηλῖσιν φόνου.

Ver. 973. Θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι
Μέγιστος, οὐκ ὤν· ἀλλ' ὅμως γενήσομαι.

Ego

Μέγιστος, οὐκ ὢν, ἀλλ' ὅμως γενήσομαι.
Χο. Ἔλεξας, ὦ παῖ Πηλέως, σὲ τ' ἄξια,
Καὶ τῆς ἐναλίας δαίμονος, σεμνῆς θεᾶς.
Κλυ. Φεῦ. πῶς ἂν σ' ἐπαινέσαιμι μὴ λίαν λόγοις,
Μήτ' ἐνδεῶς, μήτ' ἀπολέσαιμι τὴν χάριν;
Αἰνέμενοι γὰρ οἱ 'γαθοὶ, τρόπον τινὰ
Μισοῦσι τὰς αἰνέσεις, ἐὰν αἰνῶσ' ἄγαν·
Αἰσχύνομαι δὲ παραφέρειν οἰκτρὰς λόγους,
Ἰδίας νοσοῦσα. σὺ δ' ἄνοσος κακῶν ἐμῶν.
Ἀλλ' ἔν ἔχει τι χἠμὰς, κἂν ἄπωθεν ᾖ
Ἀνὴρ ὁ χρηστὸς, δυσυχεῖσθαι ὠφελεῖν.
Οἴκτειρε δ' ἡμᾶς· οἰκτρὰ γὰρ πεπόνθαμεν·
Ἢ πρῶτα μέν σε γαμβρὸν αἰθεῖσ' ἔχειν,
Κενὴν κατέσχον ἐλπίδ'. εἶτά σοι τάχα
Ὀρνὶς γένοιτ' ἂν, τοῖσι μέλλουσιν γάμοις,

Ego tibi apparui Deus
Maximus, quamvis Deus non ſim: ſed tamen ero fortaſſis.]
Lego, (nam vulgata ſunt ſtultiſſima)
Θεὸς ἐγὼ πέφηνά σοι.
Μέγιστος ὢν 'γὼ· ἀλλ' ὅμως γενήσομαι.
Ego tibi apparui Deus.
Maximum eſt diſcrimen: nihilominus fiet.
Γενήσομαι pro γενήσομαι non mirum eſt, in ultimâ vocis Syllabâ, & ad finem verſûs. Μέγιστος ἀγὼν, ver. 1002. Potuit hoc, & multa alia, opinor, in Contextum tutò admitti. Sed tutius viſum eſt neminem offendere.

Ver. 978. Μήτ' ἐνδεῶς, μήτ' ἀπολέσαιμι τὴν χάριν;] Hæc ſunt interpolata. Codices omnes, μητ ενδεως μη τυδ. Forte,

Μήτ' ἐνδεὴς τῦδ', ἀπολέσαιμι τὴν χάριν!
Utinam te poſſem laudare non nimis verbis,
Neque deficiens in hac re, corrumperem gratiam!

Ἐνδεὴς τῦδε, ut *Troad.* 906. Ἄκουσον αὐτῆς, μὴ θάμὴ τῦδ' ἐνδεής. & Fragm. Incert. p. 511. Ἦδ' ἐνδεὴς τῦδ' ὕσα.

Ver. 979. pro οἱ 'γαθοι A. B. αγαθοι: & η pro ἐὰν, ver. 980. Ver. 981, οικτρως A. pro οἰκτρὰς. Ver. 982. A. κακων γ' ἐμων. Bene. γ' enim ſæpiſſime inſeritur, præcipue inter ν & vocalem ſ, metro illud non poſtulante. vid. ad ver. 959.

Ver. 988. τοῖσι μέλλουσιν γάμοις,] Prætulerim σοι—σοῖς τι μέλλουσιν γάμοις; ut ver. 941, 1253. *tibi & tuæ futuræ uxori.*

Θανεῖσ' ἐμὴ παῖς· ὅ σε φυλάξασθαι χρεών.
Ἀλλ' εὖ μὲ ἀρχὰς εἶπας, εὖ δὲ καὶ τέλη·
Σὲ γὰρ θέλουσ', παῖς ἐμὴ σωθήσεσθαι.
Βάλει νιν ἱκέτιν σὸν περιπλύξαι γόνυ;
Ἀπαρθένευτα μὲν τάδ'· εἰ δέ σοι δοκεῖ,
Ἧξει δι' αἰδοῦς, ὅμμ' ἔχουσ' ἐλεύθερον.
Ἢ μὴ παρούσης, ταῦτα τεύξομαι σέθεν;

Αχ. Μενέτω κατ' οἴκους· σεμνὰ γὰρ σεμνύνεσθαι.

Κλυ. Ὅμως δ' ὅσον γε δυνατὸν, αἰδεῖσθαι χρεών.

Αχ. Σὺ μήτε σὴν παῖδ' ἔξαγ' ὄψιν εἰς ἐμὴν,
Μήτ' εἰς ὄνειδος ἀμαθὲς ἔλθωμεν, γύναι.
Στρατὸς γὰρ ἀθρόος, ἀργὸς ὢν τῶν οἴκοθεν,
Λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ.
Πάντως δέ μ' ἱκετεύοντες ἥξετ' εἰς ἴσον,
Εἴτ' ἀνικέτευτος ἦς· ἐμοὶ γὰρ ἐς ἀγὼν
Μέγις Θ' ὑμᾶς ἐξαπαλλάξαι κακῶν.
Ὡς ἔν γ' ἀκούσασ', ἴσθι μὴ ψευδῶς μ' ἐρεῖν.
Ψευδῆ λέγων δὲ καὶ μάτην ἐγκερτομῶν,
Θάνοιμι· μὴ θάνοιμι δ', ἢν σώσω κόρην.

Κλυ. Ὄναιο, συνεχῶς δυσυχοῦντας ὠφελῶν.

Ver. 995. Ἢ μὴ παρούσης, ταῦτα τεύξομαι σέθεν.] Cum Interrogatione. & ita *Heathius*. Pro Ἢ μὴ A. habet ἴδως: quod forte nihil est præter Ἢ μὴ ὡ, corruptum. Mallem, ταυτὰ, i. e κατὰ ταυτὰ. constructio enim, opinor, est, τεύξομαί σε κατὰ ταυτὰ; *habebo te eodem modo bene affectum?*

Ver. 997. αἰδεῖσθαι χρεών.] Non intelligo αἰδεῖσθαι. intellexissem αἰτεῖσθαι, *petere*.

Ver. 1003. Εἴτ' ἀνικέτευτος ἦς· ἐμοὶ] Vel, ἦσθ'· ἐμοὶ &c. si sit M di Indicativi, quod puto. sin Subjunctivi, addendum est junctum, ἦς. ἀνικέτευτος est *non-supplicans*, ut ἄνευκτος *non-precans*, in Epigrammate, καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις.

Ver. 1005. Ὡς ἔν γ'] Forte, Ὡῶ' ἔν γ' ἀκύσασ' &c.

Ver. 1006. μάτην ἐγκερτομῶν] Forte, μάτην σ' ἐγκερτομῶν, ex Sensu. μάτην est *falso*, ut ἰαχὲ. ἐγκερτομῶν est ἐὰν ἐγκερτομῶ, ut ἢν σώσω mox, pro quo scribere potuit σώσας.

Αχ.

Αχ. Ἄκουε δὴ νῦν, ἵνα τὸ πρᾶγμ' ἔχῃ καλῶς.
Κλυ. Τί τοῦτ' ἔλεξας; ὡς ἀκουστέον γέ σου.
Αχ. Πείθωμεν αὖτις πατέρα, βέλτιον φρονεῖν.
Κλυ. Κακός τίς ἐστι, καὶ λίαν ταρβεῖ στρατόν.
Αχ. Ἀλλ' οἱ λόγοι γε καταπαλαίουσιν λόγους.
Κλυ. Ψυχρὰ μὲν ἐλπίς· τί δὲ χρή με δρᾶν, φράσον.
Αχ. Ἱκέτευ' ἐκεῖνον πρῶτα, μὴ κτείνειν τέκνα.
Ἂν δ' ἀντιβαίνῃ, πρὸς ἐμέ σοι πορευτέον,
Εἰ γὰρ τὸ χρῇζον ἐπίθετ', οὐ τοὐμὸν χρεὼν
Χωρεῖν· ἔχει γὰρ τοῦτο τὴν σωτηρίαν·
Κἀγώ τ' ἀμείνων πρὸς φίλον γενήσομαι,
Στρατός τ' ἂν οὐ μέμψαιτό μ', εἰ τὰ πράγματα

Ver. 1011. Πειθώμεθ'

Ver. 1009. ἔχῃ καλῶς.] Codd. A. B. ἐχῃ. ita ut ἵνα significet *ubi*.

Ver. 1010. Τί τοῦτ' ἔλεξας; ὡς ἀκουστέον γέ σου.] Distinguendum opinor, Τί τοῦτ' ἔλεξας, ὡς ἀκουστέον γέ σου: *Quid hoc dicis quare me oportet audire te?* id est, Quid vis mihi significare per tuum istud, Ἄκουε δή νυν? quod Achilles versu superiore dixerat. *Tread.* 889. Τί δ' ἐστιν, εὐχὰς ὡς ἐκαίνισας Θεῶν: Si aliter accipiatur, ὡς significabit *nam*.

Ver. 1011. Πειθώμεθ' αὖτις πατέρα] *Scaliger* Πίθωμεν. mallem Πείθωμεν, quia proprius est. Et mox idem, ver. 1017, εἰ πείθετ' (i. e. πείθεται) pro εἰ ἐπίθετ'. Forte, εἰ-ἔπιθες, *si persuasisti*, i. e. persuadere potes. Codd. A. C. habent πειθομεν, B. πειθωμεν. Edidi itaque Πείθωμεν. & ita *Reiskius*.

Ver. 1013. Ἀλλ' οἱ λόγοι γε καταπαλαίουσιν λόγους.
Sed rationes superant rationes.] Obscurè, exspectasses κακὸς pro λόγους, hoc sensu: Sit Agamemnon, ut ais, κακὸς, tamen οἱ λόγοι interdum superant etiam κακὸς. pergit Ilia: ψυχρὰ μὲν ἐλπίς· τί δὲ χρὴ με δρᾶν φράσον: Deest syllaba iambo. verum puto, ὅ,τι δὲ χρή με δρᾶν φράσον, & ita, opinor, *Reiskius*.

Ver. 1016, Ἂν δ' ἀντιβαίνῃ] Cod. A. Αντιβαινοι. Pro Ἂν mallem Ἤν, ob sonum; cujus in his rebus magna habenda est ratio. Pro γενήσομαι (ver. 1019.) potuit scripsisse φανήσομαι, ut sæpe: & ver. 1018. ἔχει ponitur sensu τοῦ ἕξει.

Λελογισμένως πράσσοιμι μᾶλλον, ἢ σθένει.
Καλῶς δὲ κρανθέντων, πρὸς ἡδονὴν φίλοις,
Σοί τ' ἂν γένοιτο, κἂν ἐμοῦ χωρὶς, τάδε.
Κλυ. Ὡς σώφρον' εἶπας. δραστέον δ' ἅ σοι δοκεῖ.
Ἢν δ' αὐτὰ μὴ πράσσωμεν, ἃ 'ν ἐγὼ θέλω,
Ποῦ σ' αὖθις ὀψόμεθα; ποῦ χρή μ' ἀθλίαν
Ἐλθοῦσαν εὑρεῖν σὴν χέρ', ἐπίκουρον κακῶν;
Αχ. Ἡμεῖς σε φύλακες, οὗ χρεὼν, φυλάσσομεν,
Μή τις σ' ἴδῃ στείχουσαν ἐπτοημένην
Δαναῶν δι' ὄχλου, μηδὲ πατρῷον δόμον
Αἴσχυν'. ὁ γάρ τοι Τυνδάρεως, οὐκ ἄξιος
Κακῶς ἀκούειν· ἐν γὰρ Ἕλλησιν μέγας.
Κλυ. Ἔστιν τάδ', ἄρχε· σοί με δουλεύειν χρεών.
Εἰ δ' εἰσὶ θεοὶ, δίκαιος ὢν ἀνὴρ σύ γε
Ἐσθλῶν κυρήσεις· εἰ δὲ μὴ, τί δεῖ πονεῖν;

Ver. 1029. τις σ' ἴδῃ
1030. μὴ δὲ

Ver. 1021. Pro σθένει Codd. A. C. σθενω. & B. σθεν$^{ει}_{ω}$. quasi esset ὁ σθένος in Recto, æquè ac τὸ σθένος· quemadmodum ὁ σκότος & τὸ σκότος, ὁ σκύφος & τὸ σκύφος. Argutum magis quàm necessarium videri potest, εἰ τὸ πρᾶγμα τῷ Λελογισμένῳ πράσσοιμι &c. τῷ λελογισμένῳ foret λογισμῷ, cui opponeretur σθένει.

Ver. 1028. φυλάσσομεν, Μή τις σ' ἴδῃ στείχουσαν] Post φυλάσσομεν (vel φυλάξομεν: licet illud defendi possit) ponenda est plena distinctio. Deinde legendum, Μή τις δ' ἴδῃ στείχουσαν &c. *Cave autem ne quis te videat euntem* &c. & scribendum, μηδὲ πατρῷον &c. *neque patris domum dedecora.* vide *Andromach.* 876. seqq. Pro σε φύλακες Cod. A. γε: frequenti mutatione γ & σ.

Ver. 1033. Ἔστιν τάδ'. ἄρχε·] Mallem, Ἔσται τάδ', *Hæc erunt:* i. e. ita faciam. sæpissime ita scribit. Si Codd. consentiant in Ἔστιν τάδ', sensus erit, *Vera dicis*; & de Tyndareo intelligendum. Sed prius verum puto. Notabis voces ἄρχε, & δουλεύειν, a Regina fastosa.

Ver. 1034. σύγε] Σύ τοι *Valckenær.* ad Hippol. 952.

Ε Π Ω-

ΕΠΩΔΙΚΑ.

Στροφή.

Χο. 1 Τίς ἄρ' ὑμήναιος διὰ λωτοῦ Λίνου,
2 Μετά τε φιλοχόρου κιθάρας,
3 Συρίγγων θ' ὑπὸ καλαμοίσσαν
4 Ἔσασαν ἰαχὰν,

Ver. 1036. Τίς ἄρ' ὑμέναιος—&c.
Ἔσασαν ἰαχὰν,
Ὅτ' ἀνὰ Πήλιον &c.] Dolet videre hunc Chorum, omnium in Euripide, mea opinione, pulcherrimum & ſuaviſſimum, ipſo initio tam fœdè habitum. Ne te morer, lego & diſtinguo,

Τίν' ἄρ' ὑμέναιος, διὰ λωτοῦ Λίνου,
Μετά τε φιλοχόρου κιθάρας,
Συρίγγων θ' ὑπὸ καλαμοισσᾶν,
Ἔσασιν ἰαχὰν,
Ὅτ' ἀνὰ Πήλιον &c.

Chorus confert nuptias Thetidis & Pelei, cum his ſimulatis & funeſtis nuptiis filii eorum Achillis, & Iphigeniæ; & diſſimilitudinem deflet. Conſtructio eſt: Τίνα ἆρα ἰαχὰν ὑμέναιος ἴσησι διὰ λωτοῦ Λίνου—ὅτε αἱ Πιερίδες—ἦλθον εἰς γάμον Πηλέως—καθ' ὕλαν Πηλιάδα; Τίν' ἄρα, ut *Helen.* 343. Hoc loco ὑμέναιος poteſt eſſe Deus *Hymenæus*. Præpoſitiones διὰ, μετὰ, & ὑπὸ, ejuſdem fere hic ſunt ſignificationis, & exprimunt id quod Latini *per* tibiam, *cum* cithara, *ſub* fiſtulis. Λωτῷ male veritur *fiſtula*, cum ſit *tibia*; & συρίγγων æque male *tibiis* pro *fiſtulis*. Secunda in ἰαχὰν hic longa eſſe debet: vide Antiſtrophen. & ita in ἰάχει *Herc. Fur.* 349. *Helen.* 1502. *Heraclid.* 783. Homerus quoque (in edit. quatuor, *Oxon.* 1675. 8vo.) ſecundam in ἰάχουσα producit, *Iliad.* E. 343. Niſi in iſtis locis, ut & hic, per κ & χ ſcribendum ſit, ut Æſchyl. Ἑπτ. ἐπ. Θήβ. 641. Ἀλώσιμον παιᾶν' ἐπιξιακχάσας. De locutione ἴσησιν ἰαχὰν, adi dicta ad ver. 786. Notam Interrog. quæ erat poſt ἰαχὰν, poſui infra poſt ὕλαν. Pro καλαμοίσσαν mallem καλαμοισσῶν vel καλαμοισσᾶν. Video jam *Porto* ſuboluiſſe de ἔσασιν pro ἔσασαν. & de *Hymenæi* perſona. Non abſimiliter incipit. Act. V. *Supplicum* Noſtri, Τί φίγγος, τίν' αἴγλαν &c.

5 Ὅτ' ἀνὰ Πήλιον αἱ καλλιπλόκαμοι
6 Πιερίδες ἐν δαιτὶ θεῶν
7 Χρυσεοσάνδαλον ἴχνος
8 Ἐν γᾷ κρύψαι,
9 Πηλέως εἰς γάμον ἦλθον
10 Μελῳδοὶ, Θέτιν ἰαχή-
11 μασι τόν τ' Αἰακίδαν,
12 Κενταύρων ἐν ὄρεσι κλείσαι,
13 Πηλιάδα καθ' ὕλαν;
14 Ὁ δὲ Δαρδανίδας, Διὰς
15 Λέκτρων τρύφημα φίλον,
16 Χρυσέοισιν ἄφυσσε λοιβὰν
17 Ἐν κρατήρων γυάλοις,
18 Ὁ Φρύγιος Γανυμήδης.
19 Παρὰ δὲ λευκοφαῆ
20 Ψάμαθον εἱλισσόμεναι

Ver. 1054. λευκοφανῆ

21 Κύκλια

Ver. 1041. Πιερίδες ἐν δαιτὶ θεῶν] Longe abesse ab his numeris videtur Antistrophicum, Παίδες αἱ Θέσσαλαι, Μέγα φῶς. Si deleatur αἱ, idem erit numerus Temporum in utroque. Et ita *Heathius*.

Ver. 1044. Cod. A. Πηλιος. B. delet εις. quasi fuisset Πηλῆος, ut Νηρῆος mox. B. delet εις: ut sit, Πηλῆος γάμον ἦλθον.

Ver. 1045, 1046. "Ita hæc metra constituenda,

"Μελῳδοὶ Θέτιν — dochmaïcus

"Ἰαχήμασι τόν τ' Αἰακίδαν anapæsticus dimeter catalectus.

"& in Antistropha,

"Ὃς ὤξει χθόνα

"Λογχήρεσι σὺν Μυρμιδόνων—" *Heathius*.

Ver. 1047. Pro κλείσαι, Ald. & B. κλυσαι. Ibid. αν ορεσι A.

Ver. 1050. Λέκτρων τρύφημα] Scribo Λέκτρων τὸ τρύφημα φίλον. vid. Antistroph.

Ver. 1054. Pro λευκοφαῆ *Port. Steph.* λευκοφανῆ. sequor *Aldinam*, & *Barnes.*

Ver. 1054, 1055. "Ita hæc etiam metra melius constitui "possunt,

"Παρὰ

21 Κύκλια πεντήκοντα κόραι
22 Νηρῆος, γάμους ἐχόρευσαν.

Ἀντιστροφή.

1 Ἀνὰ δ' ἐλάταισι, στεφανώδει τε χλόᾳ
2 Θίασος ἔμολεν ἱπποβότας
3 Κενταύρων, ἐπὶ δαῖτα τὰν θεῶν, 1060
4 Κρατῆρα τε Βάκχᾳ.
5 Μέγα δ' ἀνέκλαγον, Ὦ Νηρηὶ κόραι,

Ver. 1060. τῶν Θεῶν

" Παρὰ δὲ λευκοφαῆ ψάμαθον" Glyconius
" Εἱλισσόμεναι" basis dactylica (anapæstica)
" quibus in antistropha respondebunt,
" Μακάριον τότε Δαίμονες
" Τὰς εὐπατρίδος" *Heathius.*

Ver. 1057. Forte, Νηρῆος γάμον (non γάμους) ἐχόρευσαν, in antistropha voce Πηλέως pro dissyllabo acceptâ, ut sit Parœmiacus.

Ver. 1060. Pro τῶν Θεῶν *Aldina* τὰν, sc. δαῖτα. Recte. & ita Codd. A. B. Θεῶν est monosyllabon.

Ver. 1062—1074. Totus hic locus sic forte distingui & legi potest, donec acriori examini subjiciatur;

Μέγα, δ' ἀνέκλαγον, Ὦ Νηρηὶ κόραι,
Παῖδες Θισσαλαὶ, μέγα φῶς,
Μάντις ὁ Φοίβος, ὁ Μοιρᾶν τ'
Εἰδὼς, ΓΕΝΝΑΣΕΙΣ,
Χειρῶν ἐξονόμασσεν,
Ὃς ἦξει χθόνα (λογχή-
ρεσι σὺν Μυρμιδόνων
Ἀσπιγαῖσι) Πριάμειο, κλεινὰν
Γαῖαν ἐκπυρώσων,
Περὶ σώματι χρυσέων
Ὅπλων Ἡφαιστοτόνων
Κεκορυθμένος ἐνδυτοῖς, Θεᾶς
Ματρὸς δωρήματ' ἔχων &c.

Vide Versionem.

Hæc Pindaro videntur digna, quàm brevissimè potero, explicabo. Utrumque μέγα cum φῶς conjungo, sic ut *Heathius*, quocum deleo αἱ post Παῖδες, ob Metrum. Παῖδες Θισσαλαὶ sunt *Musæ, Pierides.* Mela II, 3. *hic* (in Thessalia) *Musarum parens domusque, Pieria.*

6 Παῖδες αἱ Θεσσαλαὶ, μέγα φῶς,
7 Μάντις ὁ Φοῖβος, ὁ Μοιρᾶν
8 Τ' εἰδὼς, Γεννάσεις,
9 Χείρων ἐξωνόμασεν,
10 Ὃς ἥξει χθόνα (λογχή-
11 ρεσι σὺν Μυρμιδόνων
12 Ἀσπισταῖσι) Πριάμοιο, κλεινὰν
13 Γαῖαν ἐκπυρώσων,
14 Περὶ σώματι χρυσέων
15 Ὅπλων Ἡφαιστοπόνων
16 Κεκορυθμένος, ἔνδυτ' ἐκ θεᾶς
17 Ματρὸς δωρήματ' ἔχων

Ver. 1064. ὁ Μοιρᾶν τ' Εἰδὼς] Scil. Chiron: ut τόξων εὖ εἰδὼς, Homero: *citharæ sciens*, Horatio: apud quem *Epod.* XIII. Chiron, utpote *Deus*, (Sophocl. *Trachin.* 727.) prædicit de Achille, quod & facit de *Cyrene* Pindar. *Pyth.* IX. Vulgata Μουσᾶν non est ad rem; & ipsæ *Musæ* hæc loquuntur. De τ' ad finem versûs, non initio, vid. *Valckenær.* ad *Phœniss.* 891. Pro τ' Cod. B. γ. & pro Μάντις ὁ Φοῖβος, Codd. omnes, μαντις δ' ὁ Φοιβος.

Ver. 1065. Γεννάσεις] Doricè pro γεννήσεις, *gignes*, *paries*: quam significationem hujus Verbi hoc loco, suggessit mihi, nisi fallit memoria, vir doctiss. *Sam. Musgravius.* Vulgo vertitur *generationes*.

Ver. 1067. Voces λογχήρεσι——Ἀσπισταῖσι parenthesi inclusi ob nihil aliud nisi ut connexus pateret inter χθόνα & Πριάμοιο.

Ver. 1071. περὶ σώματι] *Canterus* περιζώματι. Dubito an περίζωμα de *armis* recte dici possit. Videtur esse imitatio Homerici istius,

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἕσσαντο ΠΕΡΙ ΧΡΟΙ νώροπα καλχόν.

Quid sit περίζωμα vide Athenæum VII. 11. p. 290. Plutarch. *Paul. Æmil.* p. 273. A. *Romulo* p. 31. C. Strabon. lib. XV. p. 1048. A. B. Pausan. *Attic.* p. m. 82.

Ver. 1073. ἐνδυτοῖς, pro ἔνδυτ' ἐκ, est ex conjectura. sed κεκορυθμένος, *armatus*, eodem modo Dativum post se habet apud Homerum passim, & alios: & ἐκ ante Θεᾶς, minime est necessarium. Δωρήματα Θεᾶς sunt Virgilio *dona Deæ*, & *dona parentis*. Homer. *Iliad.* T. 18. Τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν ἔχων Θεοῦ (*Vulcani*) ἀγλαὰ δῶρα. Ἐνδυτὰ ὅπλων, ut ἐνδυτὸν νεβρίδος *Bacch.* 137. Moneo, Catullum in *De Nupt. Pel. & Thet.* multa ex hoc Musarum Cantico videri sumsisse, vel respexisse.

18 Θέτιδος, ἅ νιν ἔτικλε
19 Μακάριον. Τότε δαί-
20 μονες τᾶς εὐπατρίδος
21 Γάμον Νηρηΐδᾳ ἔθεσαν
22 Πρώτας, Πηλέως θ' ὑμεναίους.

Επῳδός.

1 Σὲ δ' ἐπὶ κάρᾳ στέψουσι καλλικόμαν
2 Πλόκαμον Ἀργεῖοί γ', ἀλιᾶν
3 Ὥστε πετραίων ἀπ' ἄντρων ἐλθεῖν
4 Ὀρέων, μόσχον ἀκήρατον,
5 Βρότειον αἱμάσσοντες λαιμὸν,
6 Οὐ σύριγξι τραφεῖσαν, ἀ-
7 δ' ἐν ποιμέσι βουκόλων,
8 Παρὰ δὲ μητέρι νυμφοκόμον
9 Ἰναχί-

Ver. 1078. Γάμον Νηρηΐδᾳ ἔθεσαν
Πρώτας, &c.] Ἔθεσαν γάμον, ut θήσομεν θοίνην 722. Pro Νηρηΐδᾳ conjeceram cum *Heathio*, Νηρήδων, ut Δαίμονα πρῶτον Μακάρων *Bacch.* 377. & Ἀχιλλέα πρῶτον Ἑλλάδᾳ, *Andromach.* 1237. *primis Urbis*, Horat. Epist. I, 20. Sequitur, Σὲ δ' ἐπὶ κάρᾳ &c. quasi dixisset, Tales erant Thetidis nuptiæ: Tu verò, O Iphigenia, coronaberis, non ut *Sponsa*, sed ut *Victima*. Hic est Sensus, satis planus: Sed Constructionem & Versionem non præstabo istorum, ἐπὶ κάρᾳ στέψουσι καλλικόμαν πλόκαμον.

Ver. 1081. γ' ἀλιᾶν] *Scaliger* βαλιὰν, sc. μόσχον, *maculosam juvencam.* ut βαλιαὶ λύγκες, *Alcest.* 759.

Ver. 1087. Μητέρι νυμφοκόμον
Ἰναχίδαις γάμον.] Mallem,
Παρὰ δὲ ματέρι νυμφοκόμῳ,
Ἰναχίδαις γάμον.
Sed apud matrem sponsæ-ornatricem,
Alicui ex Argivis uxorem:
id est, σὸν γάμον, *te*, O Iphigenia, futuram *uxorem* alicui *Argivo*, vel *Græco*, ut videbatur. Ἰναχίδαις *alicui ex Argivis*, ut εἰς φίλους, *ad aliquem ex amicis*, Iph. Taur. 59. sic ἐξ Ἀτρειδῶν, hac Fab. 842. ὑπ' Ἰναίχοις, *sub aliquo ex illis*, Lucian. Dial. *Cyclop.* & *Nept.*

In

9 Ἰναχίδαις γάμον.
10 Πῆ τὸ τᾶς αἰδοῦς,
11 Ἢ τὸ τᾶς ἀρετᾶς δύνασιν ἔχει
12 Σθένειν τι πρόσωπον,
13 Ὁπότε τὸ μὲ αἰσεπὲς ἔχει
14 Δύναμιν, ἃ δ' ἀρετὰ κατόπιθεν
15 Θνατοῖς ἀμελεῖται,
16 Ἀνομία δὲ νόμων κρατεῖ;
17 Καὶ κοινὸς ἀγὼν βροτοῖς,
18 Μή τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ.

In seqq. ver. 1095. 1096. voces ἀγὼν & θεῶν φθόνος sunt significationis admodum ambiguæ & incertæ. θεῶν φθόνος, sæpe significat, *Deorum ira*; & ἀγὼν *periculum*, quemadmodum vertitur: sed & notare potest, *discrimen, contentio*, &c. & φθόνος, *invidia, odium*, &c. Reliqui vulgatam Versionem.

ACTUS

ACTUS QUINTUS.

IAMBOI.

Κλυ. ΕΞΗΛΘΟΝ οἴκων προσκοπευμένη πόσιν,
Χρόνιον ἀπόντα, καὶ λελοιπότα ςέγας·
Ἐν δακρύοισί θ' ἡ τάλαινα παῖς ἐμὴ,
Πολλὰς ἱεῖσα μελαβολὰς ὀδυρμάτων,
Θάνατον ἀκέσασ', ὃν πατὴρ βεβούλευται.
Μνήμην δ' ἄρ' εἶχον πλησίον βεβηκότος
Ἀγαμέμνονος τῆδ', ὡς ἐπὶ τοῖς αὑτῆ τέκνοις
Ἀνόσια πράσσων αὐτίχ' εὑρεθήσεται.
Αγα. Λήδας γένεθλον, ἐν καλῷ σ' ἔξω δόμων
Εὗρηχ', ἵν' εἶπω παρθένα χωρὶς λόγου,
Οὓς οὐκ ἀκούειν τὰς γαμουμένας πρέπει.
Κλυ. Τί δ' ἐςιν, ᾧ σοι καιρὸς ἀντιλάζυσθαι;
Αγα. Ἔκπεμπε παῖδα δωμάτων πατρὸς μέτα,
Ὡς χέρνιβες πάρεισιν ἠυτρεπισμέναι,

Ver. 1098. προσκοπευμένη πόσιν.] Cod. C. προσσκοπευμενη, ut προσσημαίνειν, quod ex Ariſtotele citat *Budæus* Gr. Ling. p. 658. προσσαίνω Æſchyl. *Prometh.* 834. & Nauſter *Hippol.* 863. προσσίζειν Æſchyl. *Sept. Theb.* 1031. Diverſo ſenſu vertitur προσκοπέμενος τὸ σὸν *Med.* 460. *tuo commodo proſpiciens.* non recte tamen, opinor; ſed, *prævidens tuam conditionem*, tuum ſtatum in Exilio, quod ſecum mala multa fert. Non puto multa eſſe Verba Græca a σ incipientia quæ hoc modo componuntur. Vult Clytæmneſtra, *proſpectura maritum*, quemadmodum fit, cum adventus alicujus cupidè exſpectatur. Chorum alloquitur. Ver. 1100. pro δακρύοισί θ', mallem δανρύοισι δ'.

Προχύται τε βάλλειν πῦρ καθάρειον ἐκ χερῶν,
Μόχοι τε, πρὸ γάμων ἃς θεᾷ πεσεῖν χρεὼν
Ἀρτέμιδι, μέλανος αἵματος φυσήματα.
Κλυ. Τοῖς ὀνόμασιν μὲν εὖ λέγεις, τὰ δ' ἔργα σε
Οὐκ οἶδ', ὅπως χρή μ' ὀνομάσασαν, εὖ λέγειν.
Χώρει δὲ, θύγατερ, ἐκτός· οἶδα γὰρ πατρὸς
Πάντως ἃ μέλλει γε, χ' ὑπὸ τοῖς πέπλοις ἄγε
Λαβοῦσ' Ὀρέστην, σὸν κασίγνητον, τέκνον.
Ἰδοὺ πάρεσιν ἥδε πειθαρχοῦσά σοι.
Τὰ δ' ἄλλ' ἐγὼ πρὸς τῆσδε, κἀμαυτῆς φράσω.
Αγα. Τέκνον, τί κλαίεις; ὧδ' ἔθ' ἡδέως ὁρᾷς·
Εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα, πρόσθ' ἔχεις πέπλους;
Ιφι. Φεῦ. Τίν' ἂν λάβοιμι τῶν ἐμῶν ἀρχὴν κακῶν;
Ἅπασι γὰρ πρώτοισι χρήσασθαι πάρα,
Κἀν ὑσάτοισι, κἀν μέσοισι πανλαχῇ.

Ver. 1122. οὐδέ θ'

Ver. 1112. πῦρ καθάριον ἐκ χερῶν] Ἐκ deeſt Cod. A. Unde adſtruitur πῦρ καθάρσιον χερῶν. vide ver. 1472. *Helen.* 875. *Herc. Fur.* 936. Καθάρσιον quoque conjicit Perſonus *Veriſim.* I, 5. & *Reiſkius.*

Ver. 1116. εὖ λέγειν.] Defenditur multis locis. non quin εὐλογεῖν Euripidis ſcripturam hic putem.

Ver. 1117. Χώρει δὲ, θύγατερ, ἐκτός. οἶδα γὰρ πατρὸς
Πάντως ἃ μέλλει γε, χ' ὑπὸ] *Canterus* legit πάρεσ- pro πατρὸς, probante *Barneſio.* Sed dubito an Πάντως recte habeat. Totus locus ita forte legi & diſtingui poteſt,

Χώρει δὲ, θύγατερ, ἐκτός, (οἶδα γὰρ πατρὸς, vel πατὴρ
Πάνθ' ὅσα γε μέλλει) χ' ὑπὸ τοῖς &c.

Πάνθ' ὅσα γε μέλλει, *omnia quæ deſtinat*, ſc. facere. Cod. A. omittit δὲ. Forte σὺ ibi olim fuit, ut *Phœniſſ.* 707. & *Helen.* 1428. Πάνθ' ὅσα ut *Supplic.* 1176. Γε, ante χ' ὑπὸ, metrum corrumpit.

Ver. 1121. πρὸ τῆσδε, κἀμαυτῆς φράσω.] Exemplaria habent πρὸς τῆσδε, quod nolui mutare. vid. ver. 1201.

Ver. 1122. ὧδέ θ' ἡδέως ἐρᾷς;] Opinor, ὧδ' ἔθ' ἡδέως μ' ὁρᾷς, Εἰς γῆν—πέπλους; in Cod. C. legitur ὧδ' ἰθ', & ita *Reiſkius.* in A. deeſt πρόσθ.

Ver. 1126. κἀν μέσοισι πανλαχῇ.] Scripſit Euripides, niſi fallor, κἀν μέσοις,] ᾗ πανλαχῇ, ut *Iph. Taur.* 568.

Αγα.

Αγα. Τί δ' ἐστὶν, ὥς μοι πάντες εἰς ἓν ἥκετε,
Σύγχυσιν ἔχοντες, καὶ ταραγμὸν ὀμμάτων;
Κλυ. Εἴφ' ἃ 'ν ἐρωτήσω σε γενναίως, πόσι.
Αγα. Οὐδὲν κελευσμοῦ δεῖ γ', ἐρωτᾶσθαι θέλω.
Κλυ. Τὴν παῖδα τὴν σὴν, τήν τ' ἐμὴν μέλλεις κλανεῖν;
Αγα. Ἔα. τλημονά γ' ἔλεξας, ὑπονοεῖς δ' ἃ μή σε χρή.
Κλυ. Ἔχ' ἥσυχος,
Κακεῖνό μοι τοπρῶτον ἀπόκριναι πάλιν.
Αγα. Σὺ δ' ἦν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκότ' ἂν κλύσις.
Κλυ. Οὐκ ἄλλ' ἐρωτῶ, καὶ σὺ μὴ λέγ' ἄλλα μοι.
Αγα. Ὦ πότνια τύχη, καὶ μοῖρα, καὶ δαίμων γ' ἐμός.
Κλυ. Κἀμός τε, καὶ τῆσδ', εἷς τριῶν δυσδαιμόνων.
Αγα. Τίν' ἠδίκησαι; Κλυ. Τῶτ' ἐμοῦ πεύθῃ πάρα;
Ὃ νῦς ὁδ' αὐτὸς, νῦν ἔχων ἃ τυγχάνει.

Αγα.

Ver. 1133. Deest Ἔχ' ἥσυχος,
1134. εἰκότα κλύεις.

Ver. 1127. Τί δ' ἐστίν; ὥς μοι] Delevi Interrog. post ἐστίν, & verti, *Quid vero est quare* &c. vide supra ad ver. 1010.

Ver. 1130. Οὐδὲν κελευσμοῦ δεῖ γ',] Vel δεῖ μ', i. e. με. sic enim sæpe scribitur. *Hippol.* 491. *Phœniss.* 928. Æschyl. *Prometh.* 86.

Ver. 1133. Κακεῖνό μοι] Præclarè Codd. A. B. C. supplent,

Ἔχ' ησυχος,
Κακεινο μοι το πρωτον &c.

unde patet quare κακεῖνο dicitur; quod mirum videbatur. Abrupta autem est oratio, qualiter sit in re inexspectata subitò accidente. sæpe ita Sophocles.

Ver. 1134. Σὺ δ' ἦν γ' ἐρωτᾷς εἰκότ', εἰκότα κλύεις.] Lego εἰκότ' ἂν κλύοις. ἂν κλύοις est *audies*.

Ver. 1136. Ὦ πότνια τύχη, καὶ μοῖρα, καὶ δαίμων γ' ἐμός.] Scribendum forte, ὦ πότνι' | Τύχη, | καὶ Μοῖρα, &c. Codd. A. B. μοιρα δαιμων τ' εμος. Cod. C. μοιρα τ' δαιμων γ. Artificii autem est hoc loco, quòd Agamemnon, pro directo Responso, tergiversatur, & ad Exclamationem subterfugit. *Heathius* quoque conjicit πότνια.

Ver. 1138. Τίν' ἠδίκησα;] Codd. B. C. τιν' ηδικησε. *Ald.* & *Barn.* Τίν' ἠδίκησαι; *Qua in re* (vel *quibus in rebus*) *læsa fuisti?*

Hoc

Αγα. Ἀπωλόμεσθα· προδέδοται τὰ κρυπτά μου.
Κλυ. Πάντ' οἶδα, καὶ πέπυσμ', ἃ σύ γε μέλλεις με δρᾷν.
Αὐτὸ δὲ τὸ σιγᾶν, ὁμολογοῦντός ἐστι σοῦ,
Καὶ τὸ στενάζειν πολλά· μὴ κάμνῃς λέγων.
Αγα. Ἰδοὺ σιωπῶ· τὸ γὰρ ἀναίσχυντόν με δεῖ,
Ψευδῆ λέγοντα, προσλαβεῖν τῇ συμφορᾷ.
Κλυ. Ἄκουε δὴ νῦν· ἀνακαλύψω γὰρ λόγους,
Κοὐκέτι παρῳδοῖς χρησόμεσθ' αἰνίγμασιν.
Πρῶτον μὲν, ἵνα σοι πρῶτα τοῦτ' ὀνειδίσω,
Ἔγημας ἄκουσάν με, κἀλαβες βίᾳ,
Τὸν πρόσθεν ἄνδρα Τάνταλον κατακτανὼν,
Βρέφος τε τοὐμὸν σῷ προσούδισας πάλῳ,
Μαστῶν βιαίως τῶν ἐμῶν ἀποσπάσας·
Καὶ τὼ Διός γε παῖδ', ἐμώ τε συγγόνω,
Ἵπποισι μαρμαίροντ', ἐπεστρατευσάτην.

Ver. 1149. Ἔγημες
1151. προσούρισας

Hoc sequor propter *Aldinam*. Alioquin non male legeretur Τί σ' ἠδίκησα; ut Alcest. 689. *Electr.* 1087. Vel, Τίς σ' ἠδίκησε; ut supra 382. Τις ἀδικεῖ σε; Parum refert.

Ver. 1139. Ὁ νοῦς ὅδ' αὐτὸς] Disting. post ὅδ', ut αὐτὸς abundet. sicut passim. vid. ver. 811. *Iph. Taur.* 389. 556. In Evangeliis sæpe. *Hæc mens tua, mentem illa non habet.*

Ver. 1141. μέλλεις με δρᾷν·] Non male μέλλεις σφε δρᾷν· *illi*, sc. Iphigeniæ: ut hoc referatur ad ver. 1131. τὴν παῖδα— μέλλεις κτανεῖν; Pro πέπυσμ' Codd. A. B. πεπεισμ'.

Ver. 1143. Distinguo, Καὶ τὸ στενάζειν πολλά· μὴ κάμνῃς λέγων· Prò στενάζειν, omnino verius mihi videtur στεγάζειν. sed paucis ita videbitur.

Ver. 1149. Ἔγημες ἄκουσάν με] Nescio quid sit Ἔγημες, quod tamen habent omnes quas vidi Editiones. Scribo Ἔγημας, Aor. 1. a γαμέω: ἐγάμησα, ἔγημα.

Ver. 1151. σῷ προσούρισας πάλῳ,] Consentiunt Viri Docti in προσούδισας, *solo adflixisti*.

Ver. 1153. τὼ Διός γε παῖδ'] Vel, Διός τε παῖδ', quia sequitur, ἐμώ τε συγγόνω: vel, Καὶ τὼ Διός σε παῖδ'—ἐπεστρατευσάτην: ut *Phœniss.* 294. ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

Πατὴρ

Πατὴρ δὲ πρέσβυς Τυνδάρεως σ' ἐρρύσατο,
Ἱκέτην γενόμενον, τἀμὰ δ' ἔχεις αὖ λέχη.
Οὗ σοι καλλαχθεῖσα, περὶ σὲ καὶ δόμους,
Συμμαρτυρήσεις ὡς ἄμεμπτος ἦν γυνή,
Εἰς τ' ἀφροδίτην σωφρονοῦσα, καὶ τὸ σὸν
Μέλαθρον αὔξουσ', ὥστε σ' εἰσιόντα τε
Χαίρειν, θύραζέ τ' ἐξιόντ' εὐδαιμονεῖν.
Σπάνιον δὲ θήρευμ' ἀνδρὶ, τοιαύτην λαβεῖν
Δάμαρτα· φλαύραν δ' ὡς σπάνις γυναῖκ' ἔχειν.
Τίκτω δ' ἐπὶ τρισὶ παρθένοισι, παῖδά σοι
Τόνδ'· ὧν μιᾶς σὺ τλημόνως μ' ἀποσερεῖς.
Κἄν τις σ' ἔρηται, Τίνος ἕκατί νιν κλένεις,
Λέξον· τί φήσεις; ἢ 'μὲ χρὴ λέγειν τὰ σά;
Ἑλένην Μενέλαῳ ἵνα λάβῃ. καλόν γε, νὴ
Κακῆς γυναικὸς μισθὸν ἀποτίσαι τέκνα,
Τἄχθιστα τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα.
Ἀγ', ἢν στρατεύσῃ, καταλιπών μ' ἐν δώμασιν,
Κἀκεῖ γενήσῃ διὰ μακρᾶς ἀπουσίας,
Τίν' ἐν δόμοις με καρδίαν ἕξειν δοκεῖς,
Ὅταν

Ver. 1160. ὡς εἰσιόντα
1170. Τ' ἀχθίστα

Ver. 1158. Συμμαρτυρήσεις] Vel Σὺ μαρτυρήσεις. Æschyl. *Eum.* 616. Ἦδη σὺ μαρτύρησον.

Ver. 1160. In Aldina & cæteris hic est, ὡς' εἰσιόντα τε. emendavit *Canterus*, ὥστ' εἰσιόντα τε. Ver. 1163. pro φλαύραν A. φαυρον.

Ver. 1170. Τἄχθιστα τοῖσι φιλτάτοις ὠνούμεθα.] Constructio claudicat. Lego, ὠνεμίνω, *redimentes*, dualiter. & ita conjecerat eruditus editor *Hippolyti*, Oxon. 1746. Τἄχθιστα (τὰ ἴχθιστα) est ex conjectura virorum doctorum (post *Brodæum*) pro Ταχθίστα. *Aldina* propius Ταχθεῖσα, ut & Cod. B.

Ver. 1173. Τίν' ἐν δόμοις με καρδίαν ἕξειν δοκεῖς,] Qui Euripidæ Iambis assueti sunt, hunc præferent,

Τίν ἐν δόμοισι καρδίαν μ' ἕξειν δοκεῖς, &c.

Sed præcessit ἐν δώμασι, in hac ipsa sententia. unde igitur hic iterum

Ὅταν θρόνους τῆσδ' εἰσίδω πάντας κενοὺς,
Κενοὺς δὲ παρθενῶνας; ἐπὶ δὲ δακρύοις
Μόνη κάθημαι, τήνδε θρηνῳδοῦσ' ἀεὶ,
Ἀπώλεσέν σ', ὦ τέκνον, ὁ φυτεύσας πατὴρ,
Αὐτὸς κτανὼν, οὐκ ἄλλος, οὐδ' ἄλλῃ χερὶ,
Τοιόνδε μισθὸν καταλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους.
Ἐπεὶ βραχείας προφάσεως ἔδει μόνον,
Ἐφ' ᾗ σ' ἐγὼ καὶ παῖδες, αἱ λελειμμέναι,
Δεξόμεθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών.
Μὴ δῆτα, πρὸς θεῶν, μήτ' ἀναγκάσῃς ἐμὲ
Κακὴν γένεσθαι περὶ σὲ, μήτ' αὐτὸς γένῃ.

iterum ἐν δόμοις vel δόμοισι, in scriptore tam accurato, & a Negligentia tam longe remoto? Τίν' ἔνδον εἴς σε καρδίαν μ' ἕξειν δοκεῖς, &c. Sed multa exempla in contrariam partem adferri possunt, pro ἐν δώμασι & ἐν δόμοις, in eadem Periodo. Non inter talia reputandum existimo istud *Orest.* 1326.

ἥν τινι' ἐκ ΔΟΜΟΙΣ,
Τηλουρὸς οὖσα δωμάτων, κλύω βοήν·

ibi enim legendum puto, Τηλουρὸς οὖσ', ὀδυρμάτων κλύω βοήν· ut θρήνους ὀδυρμάτων Hecub. 297. Eandem vocem optime Sensum et Metrum ferrent hoc loco quoque, καταλιπών μ' ἐν ὀδύρμασιν— Τιν' ἐν δόμοις με, &c. Ob quam rem istud *ex Oreste* adduxi.

Ver. 1179. καταλιπὼν πρὸς τοὺς δόμους.] Explicet qui potest. nisi πρὸς τοὺς δόμους sit idem quod τοῖς δόμοις, *familiæ tuæ*. cujusmodi multa esse Verba scio, quæ Dativum post se trahunt, vel Accusativum cum Præpositione πρὸς. Aliquando subintelligitur Participium ante πρὸς, *portandum*, vel tale aliquid. Versus autem isti duo, Μὴ δῆτα,—&, Κακὴν γενέσθαι—bene poni possent post hunc. nam vox Ἐπεὶ, *Quoniam*, videtur reddere *rationem* duorum istorum versuum, non præcedentium. Sic, μήτ' αὐτὸς γένῃ. Ἐπεὶ βραχείας—δέξασθαι χρεών. Εἶεν· Θύσεις δὲ &c.

Ver. 1180. προφάσεως ἔδει μόνον,] Forte ἐνδεῖ, i. e. ἐνδεήσει, *opus erit*. Herodotus III, 57. in Oraculo Siphniis dato, τότε δὴ δεῖ φράδμονος ἀνδρὸς, i. e. δεήσει: *tunc opus erit solerti viro*. Et ita *Reiskius*.

Ver. 1181. ἐγὼ, καὶ παῖδες αἱ λελειμμέναι] Forte, ἐγὼ, χἀὶ παῖδες, αἱ λελειμμέναι. quæ amarissima sunt: *ego, & filiæ, quæ relictæ sunt*: id est, quas *Pater* suus nondum *interfecit*. Pro Ἐφ' ᾗ Cod. A. εφον vel εφυ.

Εἶεν.

Εἶεν. Θύσεις δὲ τὴν παῖδ' ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς; 1185
Τί σοι κατεύξῃ ταὐγαθὸν, σφάζων τέκνον,
Νόσον πονηρὸν οἴκοθεν γ' αἰσχρῶς ἰών;
Ἀλλ' ἐμὲ δίκαιον ἀγαθὸν εὔχεσθαι τί σοι;
Οὐτ' ἄρ' ἀσυνέτους τὰς θεὰς ἡγοίμεθ' ἂν,
Εἰ τοῖσιν αὐθέναισιν εὖ φρονήσομεν; 1190
Ἦκων δ' ἐς Ἄργος προσπέσῃ τέκνοισι σοῖς;
Ἀλλ' ἔ θέμις σοι· τίς δὲ καὶ προσβλέψεται
Παίδων σ', ἐὰν αὐτῶν προθέμενος κάνῃς τινά;
Ταῦτ' ἦλθον ἤδη διὰ λόγων· ἢ σκῆπτρά σοι

Μόνον

Ver. 1191. προσπίσοις

Ver. 1185. Distinguendum:

Εἶεν· Θύσεις δὲ τὴν παῖδ' ἔνθα τίνας εὐχὰς ἐρεῖς;

i. e. "Esto: supponamus igitur te statuisse filiam *tuam* (nam "σὴν, quod multo acerbius est, mallem) mactare: quæso te, "quas preces eo tempore concepturus es? Quidnam boni tibi "precabere, tu qui occidis filiam tuam, tu qui profectionem "(νόσον) improbam a domo profectus es?" Ita enim distinguendi sunt versus 1186, 1187. posito commate post τέκνον, & sublato isto post πονηρὸν: quæ neglecta miras absurditates pepererunt. Sane hæc sunt animosissima, Spiritûs, Indignationis, & justæ Argumentationis plena, & fortissimâ Tyndaridarum digna. Inter præcipua Euripidis, in hoc genere, haberi possunt.

Ver. 1189. Οὔτ' ἄρ' ἀσυνέτους] Non opus est Οὐκ ἄρ' *Duporti*. Οὔτ' hic est οὔτι, non οὔτε. Mallem ἆρ'. *nonne igitur* &c.

Ver. 1191. προσπίσοις τέκνοισι σοῖς;] *Amplecteris liberos tuos?* ut *Electr.* 376. Sed Codd. A. B. hic habent προσπέσῃς, ut *Hecub.* 736. vide *Dorvill.* ad Charitonem, p. 44. *Budæus* hanc verbi significationem non notavit. Cum quarto & cum tertio Casu ponitur, nonnunquam cum Præpositione πρὸς, ut & observavit Priscianus.

Ver. 1193. Παίδων σ'. ἐὰν αὐτῶν] Minore nec opus scripsisset ἐν αὐτῶν· quod & notat *Heathius*.

Ver. 1194. Ταῦτ' ἦλθον ἤδη διὰ λόγων· ἢ σκῆπτρά σοι &c.

De his scilicet inter nos — *jam verbis convenit: an sceptris* &c.] Ita vertitur: sed non ex Lingua. ἦλθον est primæ Personæ, *veni*; ταῦτ' est εἰς ταῦτα, *ad hæc*, ut centies in Euripide post Verbum πείθω διὰ λόγων, *per sermones*, i. e. oratione. Dicit Clytem-

Μόνον διαφέρειν, καὶ ςρατηλατεῖν σε δεῖ,
Ὃν χρὴ δίκαιον λόγον ἐν Ἀργείοις λέγειν,
Βούλεσθ', Ἀχαιοὶ, πλεῖν Φρυγῶν ἐπὶ χθόνα;
Κλῆρον τίθεσθε, παῖδ' ὅτου θανεῖν χρεών.
Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ'· ἀλλὰ μή σ' ἐξαίρετον
Σφάγιον πραχεῖν Δαναΐδαισι παῖδα σήν·
Ἢ Μενέλεων πρὸς μητρὸς Ἑρμιόνην κτανεῖν,
Οὗπερ τὸ πρᾶγμ' ἦν. νῦν δ' ἐγὼ μὲν, ἡ τὸ σὸν
Σώζουσα λέκτρον, παιδὸς ὑςερήσομαι·

Clytæmneſtra: *Jam oratio mea devenit ad hæc,* quæ ſtatim ſequuntur, ἢ σκῆπτρα &c. & quæ novum argumentum contra cædem Iphigeniæ conſtituunt. Idem dicitur ver. 1392. Κἀπ' ἐκεῖν' ἐλθωμεν· Οὐ δεῖ &c. In Cod. C. eſt ηλθεν: quod etiam explicari poteſt.

Ibid. ἢ σκῆπτρά σοι
Μόνον διαφέρειν &c.] Donec certò ſtatuatur ex Libris de hoc loco, qui innumeris conjecturis patet, totus legi & diſtingui poteſt, parvâ admodum mutatione, ita ut intelligi ſaltem poſſit:

Ταῦτ' ἦλθον ἤδη διὰ λόγων· εἰ σκῆπτρά σε
Μόνον διαφέρειν, καὶ ςρατηλατεῖν γ' ἔδει,
Οὐ χρὴ δίκαιον λόγον ἐν Ἀργείοις λέγειν,
Βούλεσθ', Ἀχαιοὶ, πλεῖν Φρυγῶν ἐπὶ χθόνα;
Κλῆρον, τίθεσθε, παῖδ' ὅτου κτανεῖν χρεών.

Vide Verſionem. Διαφέρειν σκῆπτρα pro φέρειν, ut διαφέρειν ψῆφον, pro φέρειν, *Oreſt.* 49. 1690. & Herodot. IV. 138. γλῶσσαν διαφέρειν Sophocl. *Trachin.* 326. Pro Ὃν ſcripſi Οὐ: quod & *Barneſium* conjeciſſe video: pro χρὴ, χρῆν: & pro θανεῖν mallem κτανεῖν, quod atrocitatem auget; & hac voce per totam hanc ſatiram Clytæmneſtra utitur, Invidiæ faciendæ cauſsâ. Longius abeſt, σκήπτροισί σ' εἰ Μόνον διαφέρειν &c. diverſâ ſignificatione Verbi διαφέρειν. nam Menelaus *ſceptrum* geſtavit, & alii Duces apud Homerum: ſed cum aliqua forte *differentia* in *forma* ejus.

Ver. 1199. Ἐν ἴσῳ γὰρ ἦν τόδ'] Mallem, γ' ἂν ἦν τόδ'· *Æquale ſaltem hoc fuiſſet.* nam ἂν ἦν eſt uſitatiùs *fuiſſet*; quod poſtulat Senſus. *Ion.* 839. Ἁπλοῦν ἂν ἦν γὰρ τὸ κακὸν, εἰ παρ' εὐγενοῦς &c. ubi legendum, ἐγγενοῦς, *indigenâ.* Sed ἂν non ſemper exprimitur.

Ver. 1203. παιδὸς ὑςερήσομαι·] Attici dicunt ςερήσομαι, vel ἀποςερήσομαι: quod & hic reſtituendum opinor, παῖδ' ἀποςερήσομαι. Notat Priſcianus lib. 18. Græcos dicere ἀποςερούμενοι τοῦτο καὶ τούτου. & ita iterum p. 1176. ubi videtur oblitus ſe eadem prius dixiſſe. Exempla Verbi ἀποςερεῖσθαι cum Accuſativo ubique occurrunt. Quid ſit ὑςερεῖσθαι vid. ap. *Bezam* ad Rom. III, 23.

Ἡ δ

Ἡ δ' ἐξαμαρτεῖσ', ὑπότροπον νεανίδα
Σπάρτῃ κομίζουσ', εὐτυχὴς γενήσεται.
Τούτων ἄμειψαί μ' εἴτι μὴ καλῶς λέγω·
Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶϊ, μὴ δή γε κλάνῃς
Τὴν σήν τε, κἀμὴν παῖδα, καὶ σώφρων ἔσῃ.
Χα. Πιθοῦ· τὸ γάρ τοι τέκνα συσσώζειν καλὸν,
Ἀγάμεμνον· εὐδεὶς πρὸς τάδ' ἀντείποι βροτῶν.
Ιφι. Εἰ μὲν τὸν Ὀρφέως εἶχον, ὦ πάτερ, λόγον,
Πείθειν ἐπᾴδουσ' ὥσθ' ὁμαρτεῖν μοι πέτρας,
Κηλεῖν τε τοῖς λόγοισιν ὃς ἐβουλόμην,
Ἐνταῦθ' ἂν ἦλθον· νῦν δὲ ταὐπ' ἐμοῦ σοφὰ,
Δάκρυα παρέξω· ταῦτα γὰρ δυναίμεθα.

Ver. 1204. ὑπόστροφον

Ver. 1204. ὑπόστροφον νεανίδα Σπάρτῃ κομίζουσ',] Codd. A. B. C. υπετροφοι. Lego, ὑπότροπον, *reducem*. Hesychius: Ὑπότροπος: ἐξαπατεροφῆς, forte, ἐξ ὑποστροφῆς, quemadmodum Brevia Schol. in Homer. *Il.* Z. 367. Suidas: Ὑπότροπος, ἐξ ὑποστροφῆς ἐπαυλη-λυθὼς. vid. Demoſth. *De Coron.* p. 94. ed. Oxon. Sophocl. *Elect.* 727. Per νεανίδα intelligitur *Hermione*, Helenæ & Menelai filia. Κομίζουσ' ambiguum eſt: & dubito an Σπάρτῃ recte habeat. Quæro an Σπάρτην κομίζουσ', *Spartam reducens*. Legit *Heathius* ὑπότροπ- & de *Helena* intelligit.

Ver. 1207. Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶϊ, μὴ δή γε] Νῶϊ pro νῶν ſolœcum eſt (Auctor *Solœciſt.* p. 744.) idem ac, *ſi* NOBIS *recte diximus*, pro, *ſi* NOS. vide Notam *Grævii* ibi: præterea νῶϊ hic diſſyllabum eſt, contra morem Atticum. Euripides forte ſcripſit, Εἰ δ' εὖ λέλεκται νῶϊν (i. e. νῶν), σὺ μὴ δή γε (vel δῆτα) κλάνῃς. Μὴ δῆτα, *orantis*, frequenter occurrit. *Pierſonus* ad Mœrin legit,—λέλεκται ταῦτα νῶν, μὴ δὴ κλάνῃς.

Ver. 1209. Cod. A. συσσωζειν. vid. ad ver. 407. Ver. 1210. Cod. B. αντειπη, pro ἀντείποι. Demoſthenes inſeruiſſet ἄν, Adv. *Leptin.* p. 36. ed. *Tayl.* ᾧδεὶς ἂν ἀντείποι. vid. ver. 1016. Ver. 1212. idem Codex μέλαδσ' pro ἐπᾴδουσ'.

Ver. 1215. ταῦτα γὰρ δυναίμεθα.] Forte, δυναίμεθ' ἄν. ut *Iph. Taur.* 62. ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἂν Σὺν προσπόλοισιν. & ita forte leg. *Troas.* 771. Scio tamen hanc particulam apud Atticos ſæpe ſubaudiri.

Ἱκετηρίαν δὲ γόνασιν ἐξάπτω σέθεν,
Τὸ σῶμα τοὐμὸν, ὅπερ ἔτικτεν ἥδε σοι,
Μή μ' ἀπολέσῃς ἄωρον. Ἡδὺ γὰρ τὸ φῶς
Βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆς μή μ' ἰδεῖν ἀναγκάσῃς.
Πρώτη σ' ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ' ἐμέ·
Πρώτη δὲ γούνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμὸν,
Φίλας χάριτας ἔδωκα, κἀντεδεξάμην.
Λόγος δ' ὁ μὲν σὸς ἦν ὅδ'· Ἆρά σ', ὦ τέκνον,
Εὐδαίμονος ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν ὄψομαι
Ζῶσάν τε καὶ θάλλουσαν, ἀξίως ἐμοῦ;
Οὐ 'μὸς δ' ὅδ' ἦν αὖ, περὶ σὸν ἐξαρτωμένης
Γένειον, οὗ νῦν ἀντιλάζομαι χερὶ,
Τί δ' ἆρ' ἐγώ; σε πρέσβυν ἆρ' εἰσδέξομαι
Ἐμῶν φίλαισιν ὑποδοχαῖς δόμων, πάτερ,
Πόνων τιθηνοὺς ἀποδιδοῦσά σοι τροφάς;
Τούτων ἐγὼ μὲν τῶν λόγων μνήμην ἔχω,
Σὺ δ' ἐπιλέλησαι, καί μ' ἀποκτεῖναι θέλεις.

Ver. 1216. γόνασιν ἐξάπτω] Lego, γόνατος (i. e. γονάτων, ut ver. 911. 992. *Supplic.* 165.) ἐξάπτω, ut *Bacch.* 24. Aristides *Isthm.* p. 23. & talia innumera, cum Casu secundo.

Ver. 1219. Βλέπειν· τὰ δ' ὑπὸ γῆς] Plutarch. *De audiend. Poet.* p. 17. C. habet λεύσσειν, & ὑπὸ γῆν. utrumvis probum. Verba, ἡδὺ—βλέπειν, in parenthesi non male poni possunt, ob ceterorum connexionem, μὴ ἀπολέσῃς—μηδὲ ἀναγκάσῃς.

Ver. 1221. in exemplaribus est γούνασι; non γόνασιν: quod notatu dignum est propter Ionicum γούνασι, ut *Andromach.* 892. in Iambo, ut hic: & Sophocl. *Oed. Col.* 1678. Vide ad *Iph. Taur.* ver. 36.

Ver. 1224. Εὐδαίμονος ἀνδρὸς ἐν δόμοισιν] Legeram Εὐδαίμοσ' sc. ἐν δόμοισιν; &, Εὐδαιμονοῦντος ἐν δόμοισιν, ut vulgata esset ab explicatione suprascriptâ, εὐδαίμονος ἀνδρὸς. Εὐδαιμονοῦντος. Sed melius Piersonus *Verisimil.* p. 65. Εὐδαίμον' ἀνδρὸς, i. e. σε εὐδαίμονα. Ver. 1225. pro ἀξίως A. αξιαν.

Ver. 1227. Distinguo, οὗ νῦν ἀντιλάζομαι χερὶ,
Τί δ' ἆρ' ἐγώ σε; πρέσβυν ἆρ' εἰσδέξομαι &c.
Vulgo, Τί δ' ἆρ' ἐγώ σε πρέσβυν; ἆρ' &c. & plene distinguitur post χερὶ. ista vero οὗ—χερὶ, in parenthesi, si malis, includi possunt.

Μὴ,

Μὴ, πρός γε Πέλοπος, καὶ πρὸς Ἀτρέως πατρὸς,
Καὶ τῆς γε μητρὸς, ἣ πρὶν ὠδῖνας ἐμὲ,
Νῦν δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνει,
Τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων,
Ἑλένης τε; πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῷμῷ, πάτερ;
Βλέψον πρὸς ἡμᾶς, ὄμμα δὸς φίλημά τε,
Ἵν' ἄλλα τοῦτο κἀσθανῇ ἔχω σέθεν
Μνημεῖον, εἰ μὴ τοῖς ἐμοῖς πειθῇ λόγοις.
Ἀδελφὲ, μικρὸς μὲν σύ γ' ἐπίκουρος φίλοις,
Ὅμως δὲ σὺν δάκρυσιν ἱκέτευσον πατρὸς,
Τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν. αἰδημά τι
Κἂν νηπίοις γε τῶν κακῶν ἐγγίνεται.

Ver. 1234. τῆς γε
1242. ἱκέτης γίνε

Ver. 1233. Μὴ, πρός γε Πέλοπος,] Περός σε Πέλοπος, scil. ἱκετεύω σε πρὸς Πέλοπος. *Phœniss.* 1659. Ναὶ, πρός σε τῆσδε μητρὸς. ubi vide *Valckenærium:* & Notas meas ad *Supplic.* 277.

Ver. 1234. Καὶ τῆς γε μητρὸς,] Scribo τῆσδε. *hujusce*, δεικτικῶς: ut *Phœniss.* modo citato loco, & supra hac Fab. 1217. & ita Cod. C.

Ver. 1236. Lego & distinguo,

Τί μοι μέτεστι τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων;
Ἑλένη τε πόθεν ἦλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῷμῷ, πάτερ;

nam in vulgata, Ἀλεξάνδρου γάμων Ἑλένης τε; πόθεν ἦλθ' &c. deest certus Nominativus Verbo ἦλθε. *Brodæus* dicit, Πάρις esse Nominativum. Quæso te, quare non æquè Ἑλένη sit Nominativus?

Ver. 1242. Ὅμως δὲ σὺν δάκρυσιν ἱκέτης γίνε πατρὸς,] *Heathius*, δάκρυσ' ἱκέτης. Sed omnes Codices habent, ἱκέτευσον. unde forte legendum est πάρος: quia ἱκέτευσον πατρὸς a Græcis ignoratur: & probabile videtur voces ἱκέτης γίνε scriptas fuisse supra ἱκέτευσον, & postea πατρὸς subditum esse loco πάρος.

Ver. 1243. Τὴν σὴν ἀδελφὴν μὴ θανεῖν. αἰδημά τι &c.] Cod. A. τὴν σὴν αδελφὴν ως αιδημα τι. unde veri simile est voces μὴ θανεῖν esse ab interpolatione, & aliud quid ab Euripide scriptum fuisse: quale esset, Τὴν σήν τ' ἀδελφὴν σῶσον. ὡς αἰδημά τι &c. Non mirandum est, Euripidem nobis tam sæpe obscurum esse: mirum est potiùs, post tot Interpolatrices vel negligentes manus, restare aliquid quod nos intelligamus.

Ἰδὲ σιωπῶν λίσσεταί σ' ὅδ', ὦ πάτερ.
Ἀλλ' αἴδεσαί με, καὶ κατοίκτειρον βίον.
Ναὶ, πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα δύω φίλω·
Ὁ μὲν νεοσσός ἐστιν, ἡ δ' ἠυξημένη.
Ἓν συντεμοῦσα, πάντα νικήσω λόγον·
Τὸ φῶς τόδ' ἀνθρώποισιν ἥδιστον βλέπειν·
Τὰ νέρθε δ' ἀδές. μαίνεσθαι δ', ὃς εὔχεται
Θανεῖν. κακῶς ζῆν κρεῖσσον, ἢ θανεῖν καλῶς.
Χο. Ὦ τλῆμον Ἑλένη, διὰ σὲ καὶ τὰς σὰς γάμους,
Ἀγὼν Ἀτρείδαις καὶ τέκνοις ἥκει μέγας.
Αγα. Ἐγὼ τάτ' οἰκτρὰ συνετὸς εἰμι, καὶ τὰ μὴ, φίλων
Ἐμαυτῷ τέκνα· μαινοίμην γὰρ ἄν.
Δεινῶς δ' ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, γύναι,
Δεινῶς δὲ, καὶ μὴ· τοῦτο γὰρ πρᾶξαί με δεῖ.
Ὁρᾶθ' ὅσον στράτευμα ναύφρακτον τόδε,
Χαλκέων ὅπλων ἄνακτες Ἑλλήνων ὅσοι,
Οἷς νόστος οὐκ ἔς' Ἰλίου πύργους ἔπι,
Εἰ μή σε θύσω, μάντις ὡς Κάλχας λέγει,
Οὐδ' ἔξι Τροίας ἐξελεῖν καινὸν βάθρον.

Ver. 1247. δύω φίλω,] Mihi videtur Auctor ſcripſiſſe δύω τέκνω: præ quo, δύω φίλω trigidum eſt & inefficax. Favet huic opinioni verſus proxime ſequens. Viri docti ſtatuunt, Atticos non ſcribere δύω, ſed δύο. aliter tamen Ariſtophanes Ἱππ. 1347. ubi metrum non admittit δύο. Verſu antecedente pro κατοίκτειρον βίον forte leg. βίε, ut οἰκτίρεω σε μόρε Æſchyl. *Agam.* 1330. Sumtus videtur ex *Iliad.* X. 82. τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. Βίε erit ἕνεκα βίε, *quod ad vitam attinet.* vide ver. 1336.

Ver. 1251. Τὰ νέρθε δ' ἀδές.] Scil. ἥδιστα βλέπων. Sed Stobæus Tit. 118. habet, Τὸ νέρθεν ἀδές· & ex eo *Heathius.* Bene ἀδὲς de *mortuis Alceſt.* 381. *Electr.* 1172. *Troad.* 627. Verum videtur, Τὰ νέρθε δ' ἀδές, i. e. *Mortui verò nihil ſunt.*

Ver. 1256. φίλων ἐμαυτῷ τέκνα,] Mallem, φίλω τ' ἐμαυτῷ τέκνα. Similis locus *Helen.* 1004. φίλω τ' ἐμαυτὸν, &c. *Herc. Fur.* 280. Ἐγὼ φίλω μὲν τέκνα. *Hippol.* 315. φίλω τέκνα.

Ver. 1263. Τροίας ἐξελεῖν καινὸν βάθρον.] *Scalig.* κενὸν. *Barneſius* omnino manere vult καινὸν, Lego, πλεινὸν, quod eſt frequentiſſimum *Troiæ* Epitheton. ſic ver. 1069. *Troad.* 25. 1278. *Helen.* 104. & multis aliis locis. *Valckenærius* quoque ita emendat ad *Phœniſſ.* 1746. & *Reiſkius.* Hic autem verſus præcedenti bene præponi poteſt, & forte debet.

Μέμνε

Μέμηνε δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατῷ,
Πλεῖν ὡς τάχιστα βαρβάρων ἐπὶ χθόνα, 1265
Παῦσαί τε λέκτρων ἁρπαγὰς Ἑλληνικάς,
Οἳ τὰς ἐν Ἄργει παρθένους κλείνυσί μου,
Ὑμᾶς τε, κἀμὲ, θέσφαλον εἰ λύσω, θεάς.
Οὐ Μενέλεώς με καταδεδάκωται, τέκνον,
Οὐδ' ἐπὶ τὸ κείνου βουλόμενον ἐλήλυθα· 1270
Ἀλλ' Ἕλλας, ἣ δεῖ, κἂν θέλω, κἂν μὴ θέλω,
Θῦσαί σε. τύτυ δ' ἥσσονες καθέσταμεν.
Ἐλευθέραν γὰρ δεῖ νιν, ὅσον ἐν σοὶ, τέκνον,
Κἀμοὶ, γενέσθαι, μηδὲ βαρβάροις ὕπο
Ἕλληνας ὄντας, λέκτρα συλᾶσθαι βίᾳ. 1275

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Κλυ. Ὦ τέκνον, ὦ ξέναι,
Οἳ ἐγὼ, θανάτῳ σε μελέᾳ.
Φεύγει σε πατὴρ ἄδη παραδύς.
Ιφι. Οἳ ἐγὼ, μῆτερ, μῆτερ· ταυτὸ γὰρ
Μέλ☉ εἰς ἄμφω πέπλωκε τύχης, 1280
Κἀκέτι μοι φῶς,
Οὐδ' αἰθέριον τόδε φέγ☉.
Ἰὼ, ἰώ· νιφοβόλον
Φρυγῶν νάπος,
Ἴδας τ' ὄρεα, Πρίαμος ὅθι ποτὲ 1285

Ver. 1267. κλείνυσι] Viri docti κλινῦσι: probabiliter. vid. ver. 533. 535. Iidem legunt θίσφατ' (ver. 1268.) pro θέσφατον: quod certum eſt, ſi Anapæſtus 4to loco Iambi excludi debeat.

Ver. 1277. "Legendum opinor, θανάτῳ τῷ σῷ, ut conſtet "Metrum, quod in ſeptem hiſce primis verſiculis anapæſticum "eſt." *Heathius.*

Ver. 1279. ταυτὸ γὰρ
Μέλ☉] Scribendum opinor ταυτὸ δὴ (niſi malis γε, ut *Heathius*) Μέλ☉, propter anapæſtum.

Βρέφος ἁπαλὸν ἔβαλε,
Μητρὸς ἀπόπρο νοσφίσας,
Ἐπὶ μόρῳ θανατόεντι,
Πάριν, ὃς Ἰδαῖος, Ἰδαῖος
Ἐλέγετ', ἐλέγετ' ἐν Φρυγῶν πόλει.
Μή ποτ' ὤφειλε τὸν ἀμφὶ
Βωσὶ βυκόλον τραφέντ'
Ἀλέξανδρον οἰκίσαι
Ἀμφὶ τὸ λευκὸν ὕδωρ, ὅθι πρῆναι
Νομφᾶν κεῖνται,
Λειμών τ' ἄνθεσι
Θαλλων χλωροῖς,
Καὶ ῥοδόεντ' ἄνθεα, ὑακίν-
θινά τε θεαῖσι, δρέπειν.
Ἔνθα ποτὲ Παλλὰς ἔμολε, καὶ
Δολιόφρων Κύπρις,
Ἥρα θ', Ἑρμᾶς θ' ὁ Διὸς ἄγγελος,
Ἃ μὲν ἐπὶ πόθῳ τρυφῶσα Κύπρις,
Ἃ δὲ δορὶ Παλλὰς,
Ἥρα τε Διὸς ἄνακτος
Εὐναῖσι βασιλείοις,
Κρίσιν ἐπὶ συγγνὰν,
Ἔριν τε τᾶς καλλονᾶς,

Ver. 1296. Λειμών τ' ΑΝΘΕΣΙ
Θάλλων χλωροῖς,
Καὶ ῥοδόεντ' ΑΝΘΕΑ,] Ῥοδόεντ' ἄνθια sunt *rosæ*. Ἄνθεσι & ἄνθια tam prope posita, suspecta esse possent, in alio scriptore.

Ver. 1298, 1299. "Ita hos versiculos constitui debere opinor
"Καὶ ῥοδόεντ' ἄνθια ὑακίνθινα dactylicus tetrameter.
"Τε Θεαῖσι δρέπειν basis anapæstica." *Heathius.*

Ver. 1302. "Hic versus in duos dividatur,
"Ἥρα θ' Ἑρμᾶς θ' spondaïcus dimeter.
"Ὁ Διὸς ἄγγελος penthemimeris trochaïca." *Heathius.*

Ἐμοὶ

Ἐμοὶ δὲ θάνατον, ὄνομα μὴ
Φέρουσα Δαναΐδαισιν, ὦ κόραι.
Χο. Πρόθυμά σ' ἔλαβεν Ἄρτεμις πρὸς Ἴλιον.
Ιφι. Ὁ δὲ τεκὼν με τὰν τάλαιναν,
Ὦ μῆτερ, ὦ μῆτερ,
Οἴχεται προδὺς ἔρημον.
Ὦ δυσάλαιν' ἐγὼ, πικρὰν
Πικρὰν ἰδοῦσα δυσελέναν,
Φονεύομαι, διόλλυμαι
Σφαγαῖσιν ἀνοσίοισιν
Ἀνοσίᾳ πατρός.
Μή μοι ναῶν χαλκεμβολάδων
Πρύμναις ἄδ' Αὐλὶς δέξαθαι
Τύχᾳ δ' εἰς ὅρμους εἰς Τροίαν.
Ὤφελεν ἐλάταν πομπαίαν,
Μήτ' ἀγλαΐαν Εὐρίπῳ πνεῦσαι πομπὰν
Ζεὺς, μειλίσσων αὔραν ἄλλοις
Ἄλλαν θνατῶν, λαίφεσι χαίρειν,
Τοῖς δὲ λύπαν, τοῖς δ' ἀνάγκαν,
Τοῖς δ' ἐξορμᾶν, τοῖς δὲ σέλλειν,
Τοῖσι δὲ μέλλειν.

Ver. 1309. ὄνομα μὴ] Codd. B. C. ον. μιν, latet aliquid. Ver. 1305. pro Ἥρα τι mallem δὴ.

Ver. 1318, 1319. Σφαγαῖσιν &c.] Unum Iambum efficiunt hi duo verſus, Σφαγαῖσιν ἀνοσίοισιν ἀνοσίᾳ πατρός. & præcedentes dividi poſſunt, Πικρὰν ἰδοῦσα δυσελέναν φονεύομαι.

Διόλλυμαι
Σφαγαῖσιν ——— πατρός.

Sed hæc incerta ſunt: neque quiſquam, opinor, nunc poteſt affirmare, quâ modificatione Auctor ea reliquerit, & innumera alia in melicis ſeu choricis, quæ in diverſa verſuum genera facilè redigi poſſunt.

Ver. 1327. Τοῖς δὲ λύπαν, &c.] Anapæſtus proculdubio fuit, ut ſequens, & præcedentes. proinde ſcribendum, Τοῖσι δὲ λύπαν, τοῖσι δ' ἀνάγκαν. Et ita *Heathius*, & *Auct. Append. Muſgrav.* quem vide.

Ἢ πο-

Ἢ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος,
Ἢ πολύμοχθον ἀμερίων;
Χρεὼν δέ τι
Δύσποτμον ἀνδράσιν ἀνευρεῖν;
Χο. Ἰὼ, ἰώ. μεγάλα πάθεα, μεγάλα δ' ἄχεα,
Τοῖς Δαναΐδαις τιθεῖσα Τυνδαρὶς κόρα.
Ἐγὼ μὲ οἰκτείρω σε συμφορᾶς κακῶν
Τυχοῦσαν, οἵας μή ποτ' ὤφελες τυχεῖν.

Τροχαῖοι.

Ιφι. Ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἀνδρῶν ὄχλον εἰσορῶ πέλας.
Κλυ. Τόνδε τῆς θεᾶς παῖδ', ὦ τέκνον γ', ᾧ δεῦρ' ἐλήλυθας.
Ιφι. Διαχαλᾶτέ μοι μέλαθρα, δμῶες, ὡς κρύψω δέμας.

Ver. 1331. Tollo Interrog. poſt ἀμερίων: ante quam vocem deeſſe opinor τῶν ad ſupplendum Anapæſtum.

Ver. 1333. ἀνδράσιν] Forte ἄνδρισσιν: ut ſit Parœmiacus.

Χρεὼν δέ τι
Δύσποτμον ἀνδρίσσιν ἀνευρεῖν.

Poëtica conceduntur in Choris. Anapæſtica hæc incipiunt ab iſtis, Μή μοι ναῶν &c. ver. 1321. Si retineatur ἀνδράσιν, forte leg. ἐξευρεῖν. Ἀνδράσιν pro ἀνθρώποις.

Ver. 1335. Τυνδαρὶς κόρα] Pro κόρη. Sententia per ſe abſoluta eſt, qualis illa *Iph. Taur.* 788. Ὦ ῥᾴδιος ὅρκοισι περιβαλεῖσά με! ubi vide.

Ver. 1339. ΚΛΥ. Τόν τε τῆς Θεᾶς παῖδ', ὦ τέκνον γ', ᾧ δεῦρ' ἐλήλυθας.] Bis peccat in leges Trochaïcorum. Reſtitueris parva mutatione,

Τόν τε τῆς Θεᾶς παῖδα, τέκνον, ᾧ γε δεῦρ' ἐλήλυθας.

Θεᾶς eſt monoſyllabon, ut perſæpe. Et ita *Heathius*. Hæc tamen aliter diſtinguenda eſſe opinor,

ΙΦΙ. Ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἀνδρῶν ὄχλον εἰσορῶ πέλας,
Τόν τε τῆς Θεᾶς παῖδα. ΚΛΥ. Τέκνον, ᾧ γε δεῦρ' ἐλήλυθας; *eúmne, fili, cujus cauſâ huc veniſti?*

Κλυ.

Κλυ. Τί δὲ φεύγεις, τέκνον; Ιφι. Τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ἰδεῖν αἰσχύνομαι.
Κλυ. Ὡς τί δή; Ιφι. Τὸ δυστυχές μοι τῶν γάμων αἰδῶ φέρει.
Κλυ. Οὐκ ἐν ἀβρότητι κεῖσαι, πρὸς τὰ νῦν πεπλωκότα. Ἀλλὰ μίμν'· ἐ σεμνότητος ἔργον, ἣν δυνώμεθα.
Αχ. Ὦ γύναι τάλαινα, Λήδας θύγατερ, Κλυ. Οὐ ψευδὴ θροεῖς. 1345
Αχ. Δεῖν' ἐν Ἀργείοις βοᾶται. Κλυ. Τίνα βοήν; σήμαινέ μοι.
Αχ. Ἀμφὶ σῆς παιδός· Κλυ. Πονηρὸν εἶπας οἰωνὸν λόγον.
Αχ. Ὡς χρεὼν σφάξαι νιν. Κλυ. Οὐδεὶς τοῖσδ' ἐναντίον λέγει;
Αχ. Εἰς θόρυβον ἐγώ τοι καὐτὸς ἦλυθον. Κλυ. Ἐς τίν', ὦ ξένε;

Ver. 1343. πεπραγμένα.
1348. κ' οὐδεὶς

Ver. 1341. ΚΛΥ. Τί δὲ φεύγεις, τέκνον; ΙΦΙ. τὸν Ἀχιλλέα, τὸν ἰδεῖν αἰσχύνομαι.] Tria ſunt menda metrica in hoc Trochaïco. Scribo, ΚΛΥ. Τίνα δὲ φεύγεις, τέκνον; ΙΦΙ. Ἀχιλλέα, τόν γ' ἰδεῖν αἰσχύνομαι. Duæ ultimæ ſyllabæ in Ἀχιλλέα contrahuntur in unam, quaſi eſſet Ἀχιλλ-ᾶ, ut *Rheſ.* 977. Codd. A. B. delent τὸν priore loco. quod huic ordinationi favet, & Τίνα neceſſarium reddit. Τὸν pro ὅν, ut paſſim, & in *Menandreis* n. CCII. Ἡ δ' οἰκί' ἐν τῇ πάλαι πρωτεύσι γυνὴ, &c. ſic ſcribendum. ἐν τῇ pro ἐν ᾗ. ſic ἔνθα pro ἐν τᾷ (i. e. ᾇ vel ᾗ) *Iph. Taur.* 176. In Menandro vulgo legitur ἐν ᾗ, contra metrum.

Ver. 1343. πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα.] Bene: ut Æſchyl. *Perſ.* 803. Sed cum Codd. A. B. habeant πεπλωκότα, ita edidi, ut *Hippol.* 718. *Electr.* 639. Plutarch. *ad Apollon.* p. 112. E. unde patebit metaphora.

Ver. 1347. πονηρὸν εἶπας οἰωνὸν λόγον.] Vel λόγων, vel λόγῳ. *Phœniſſ.* 1346. *Herc. Fur.* 538. *Ion.* 753. Verſu proximè ſequenti, pro κ' ἀδεὶς metrum poſcit ἀδεὶς Ortum eſt mendum a repetitione præcedentis Κ in Κλυ. Ita quoque legit *Heathius.*

Ver. 1349. Εἰς θόρυβον ἐγώ τοι καὐτὸς ἦλυθον.] Metrum poſtulat ἔγωγε, vel ἐγὼ δὴ, vel ἐγώ τε, vel brevem aliquam ſyllabam poſt ἐγὼ. Pro ἦλυθον mallem ἦλθεν, ſi cum MSS.

Αχ.

Αχ. Σῶμα λευσθῆναι πέτροισι. Κλυ. Μῶν κόρην σώζειν ἐμήν;
Αχ. Αὐτὸ τοῦτο. Κλυ. Τίς δ' ἂν ἔτλη σώμαλος τῇ σῇ θιγεῖν;
Αχ. Πάντες Ἕλληνες. Κλυ. Στρατὸς δὲ Μυρμιδόνων ἔ σοι πάρη;
Αχ. Πρῶτος ἦν ἐκεῖνος ἐχθρός. Κλυ. Δι' ἄρ' ὀλώλαμεν, τέκνον.
Αχ. Οἵ με τῶν γάμων ἀπεκάλεν ἥσσον'. Κλυ. Ἀπεκρίνω δὲ τι;
Αχ. Τὴν ἐμὴν μέλλουσαν εὐνὴν μὴ κλανεῖν. Κλυ. Δίκαια γάρ.
Αχ. Ἣν ἐφήμισεν πατήρ μοι. Κλυ. Κἀργόθεν γ' ἐπέμψαλο.
Αχ. Ἀλλ' ἐνικόμην κεκραγμῷ. Κλυ. Τὸ πολὺ γὰρ δεινὸν κακόν.
Αχ. Ἀλλ' ὅμως ἀρήξομαί σοι. Κλυ. Καὶ μάχῃ πολλοῖσιν εἷς;
Αχ. Εἰσορᾷς τεύχη φέρονλας τάσδ'; Κλυ. Ὄναιο τῶν φρενῶν.
Αχ. Ἀλλ' ὀνησόμεθα. Κλυ. Παῖς ἄρ' ἐκέτι σφαγήσεται;
Αχ. Οὐκ, ἐμὲ γ' ἐκόντα. Κλυ. Ἦξει δ' ὅστις ἅψεται κόρης;

Ver. 1350. Pro σώζειν legi poſſet σώζων cum *Cantero* & *Reiſkio*: vel σώσων & tamen neutro opus eſt. σώζειν eſt ὥστε σώζειν, ut bene *Portus*. ſic μιαφονεῖν ver. 1364. & δρέπειν ver. 1299.

Ver. 1355. Recte *Barneſius* rejicit *Scaligeri* conjecturam εἶναι pro εὐνὴν, quod ſignificat *uxorem* (*Hippol.* 885. Sophocl. *Antig.* 1238.) ut εὐνίς, εὐνέτις, & λέκτρον.

Ver. 1359. τάσδ';] Quæri poteſt, Quinam fuerint hi? nam *omnes Græci* (ver. 1352.) et in primis *Myrmidones*, hac in re Achilli adverſabantur. Neceſſe videtur, ut hi fuerint Achillis famuli, ad aram Dianæ arma ejus portantes, ver. 1427, 1432.

Αχ.

Αχ. Μυρίοι γ'· ἄξει δ' Ὀδυσσεύς. Κλυ. Ἆρ' ὁ Σισύφου γόνος;

Αχ. Αὐτὸς ἔτος. Κλυ. Ἰδίᾳ πράσσων, ἢ στρατῷ ταχθεὶς ὕπο;

Αχ. Αἱρεθεὶς ἑκών. Κλυ. Πονηράν γ' αἵρεσιν, μιαιφονεῖν.

Αχ. Ἀλλ' ἐγὼ χήσω νιν. Κλυ. Ἄξει δ' οὐχ ἑκοῦσαν ἁρπάσας;

Αχ. Δηλαδὴ ξανθῆς ἐθείρης. Κλυ. Ἐμὲ δὲ τί χρὴ δρᾶν τότε;

Αχ. Ἀνέχου θυγατρός. Κλυ. Ὡς τοῦδ' ἕνεκ' ἐσφαγήσεσθαι;

Αχ. Ἀλλὰ μὴν εἰς τοῦτό γ' ἥξει. Ιφι. Μῆτερ, εἰσακούσατε

Τῶν ἐμῶν λόγων· μάτην γάρ σ' εἰσορῶ θυμουμένην

Σῷ πόσει. τὰ δ' ἀδύνατ' ἡμῖν, καρτερεῖν ὡ ῥᾴδιον.

Τὸν μὲ ἔν ξένον δίκαιον αἰνέσαι προθυμίας·

Ἀλλὰ καὶ σὲ τοῦδ' ὁρᾶν χρὴ, μὴ διαβληθῆς στρατῷ,

Ver. 1363. ἰδίᾳ

Ver. 1363. ἰδίᾳ πράσσων] Metrum poſcit ἴδια, adverbialiter, ultimâ brevi. Et ita *Heathius*.

Ver. 1364. πονηράν γ' αἵρεσιν, μιαιφονεῖν.] Sic diſtinguendum. Conſtructio eſt αἱρεθεὶς πονηράν γε αἵρεσιν, (ὥςε, vel εἰς τὸ) μιαιφονεῖν. *malam ſane electionem electus, ut homicidium perpetret.*

Ver. 1367. τοῦδ' ἕνεκ'] Codd. A. B. ἕνεκ', quaſi voluiſſent εἵνεκ'. nam τοῦδ' ἕνεκ' forte dubium videbatur: ſine cauſſa.

Ver. 1368. Ἀλλὰ μὴν εἰς τοῦτό γ' ἥξει.] Imo, ἥξω. *Atqui ad hoc veniam:* ſcil. ἵνα μὴ σφαγήσηται.

Ibid. Μῆτερ, εἰσακούσατε] Syllepſis, poetis frequenter uſurpata: ut iſto Virgilii,

Vos, o Calliope, precor, adſpirate canenti.

unam alloquitur, *plures* intelligit.

Καὶ

Καὶ πλέον πράξωμεν ἀδὲν, ὃς δὲ συμφορᾶς τύχῃ.
Οἷα δ' εἰσῆλθέν μ' ἄκυρον, μῆτερ, ἐννοεμένην.
Κατθανεῖν μέν μοι δέδοκται· τοῦτο δ' αὐτὸ βέ-
λομαι 1375
Εὐκλεὼς

Ver. 1373. ὃς δὲ] Cod. A. ὁδὲ συμφορας. Hoc erat, opinor, ὁδὲ δὲ συμφορᾶς τύχη. Cod. C. ὃς ὁδὲ. Verſu 1376. B. C. δυσγενὶς pro δυσμενὶς. vid. ad *Iph. Taur.* 592.

Ver. 1375. Καλθανεῖν μέν μοι δέδοκται·] Liceat hic paullum evagari. Ariſtoteles *Poëtic.* cap. XV. *de moribus Perſonarum in Tragœdia*, quatuor res circa eos exigit; quarum quarta eſt τὸ ὁμαλὸν, *æquabilitas*, ſive conſtans ſibi Similitudo qualis ab incepto proceſſerat; & exemplum Contrarii, ſive τῷ ἀνωμάλῳ, *inæquabilitatis*, profert *hanc Iphigeniam* Euripidis: ἀδὲν γὰρ (inquit) ἔοικεν ἡ ἱκετεύουσα τῇ ὑστέρᾳ· *ea enim ſupplicans, nihil ſimilis eſt ei quæ poſtea fuit.* Verum dicit. Sed & eandem rem in ceteris hujus Dramatis Perſonis, exceptâ Clytæmneſtrâ, obſervare potuiſſet. Singulas ſiſtamus, poſthabito *Nuncio*, quia ejus eſt nihil præter *narrare*:

Agamemnonis & *Menelai* ſubita animi & partium invicem mutatio, nullâ novâ exiſtente vel apparente cauſâ verâ, æquè ἀνωμάλῳ conſideranti apparebit, ac iſta Iphigeniæ fuit:

Achilles, qui quidvis pati vel facere paratus erat ut puellam ſervaret, mox Ipſe in ejuſdem *ſacrificio* primas partes agit:

Chorus, qui tam ſuaviter & miſerabiliter ſortem Iphigeniæ defleverat ad finem Actûs Quarti, poſtea cædem jam certam æquo animo fert, neque adhuc δαιμοπαθεῖ, & promittit ei *gloriam immortalem*, ver. 1504: & Dianam celebrat ob ejus mortem, *tanquam* ἐπ' εὐτυχεῖ πότμῳ, *ob eventum fortunatum*:

Ipſe *Famulus ſenex*, qui ſe ἀγαθὸν & πιστὸν Agamemnoni jactaverat ver. 45, mentem poſtea mutat, Agamemnonem prodit, & conſilia ejus Clytæmneſtræ enarrat:

Sola *Clytæmneſtra* immutabilis manet. hoc enim Hiſtoriæ fides, & cædes Agamemnonis, hujus ſacrificii prætextu ab illa poſtea perpetrata, poſtulabat.

His rebus obſervatis, jam forte eluceſcet mens & propoſitum Sapientiſſimi Poëtæ in hoc Dramate: nempe, ut (præter mala *Ambitionis*) Humani Animi *Levitatem*, & τὸ εὐμετάβλητον, & *Inconſtantiam* in *Conſiliis* ſuis, per tot *inſtabiles* Dramatis Perſonas repræſentaret. quam Inſtabilitatem, ita exhibitam, Laudi potiùs quàm *Vitio*, cum Ariſtotele, vertendam duxerim. non enim aliter propoſitum ſuum aſſequi potuit Scriptor: & licet Perſonæ ſint ἀνώμαλοι, (id ipſum quod voluit, & neceſſarium erat) Poëta tamen

Εὐκλεῶς πρᾶξαι, παρεῖσά γ' ἐκποδὼν τὸ δυσμένες.

Δεῦρο δὴ, σκέψαι μεθ' ἡμῶν, μῆτερ, ὡς καλῶς λέγω.

Εἰς ἐμ' Ἑλλὰς ἡ μεγίστη πᾶσα γῆν ἀποβλέπει,
Κἀν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν, καὶ Φρυγῶν καλασκαφαὶ,
Τάς τε μελλέσας γυναῖκας, ἤν τι δρῶσι βάρβαροι,
Μηκέθ' ἁρπάζειν ἐᾶν τᾶς ὀλβίας ἐξ Ἑλλάδος,
Τὸν Ἑλένης σίσανλας ὄλεθρον, ἥντιν' ἥρπασεν Πάρις,
Ταῦτα πάνλα κατθανοῦσα, ῥύσομαι· καί με κλέος,
Ἑλλάδ' ὡς ἠλευθέρωσα, μακάριον ἡσήσεται.
Καὶ γὰρ ὧδέ τοι λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεών·
Πᾶσι

tamen in iis describendis servat τὰ ὁμαλὸν. Equidem πρᾶξιν Euripidis, quam κρίσιν Aristotelis, in hac re sequi mallem; & mirari subiret, ἀγχίνοιαν ejus fugisse hoc, quod aliis obvium videtur, nisi scirem, *Nos omnes æquè esse Homines.*

Nihil dico de Odio Politico in *Argivos* & *Lacedæmonios*, sub Personis *Agamemnonis* & *Menelai*: quod tamen non dubito quin Noster *Athenienses* animo haberet infixum cum hanc Fabulam composuit.

Ver. 1378. Ἑλλὰς ἡ μεγίστη] Opinor, ἡ μεγίστη, Græcia *quâ parte* maxima est. ut intelligat Peloponnesum præcipuè. sic ἡ τομώτατον Soph. *Ajac.* 831. ἡ βαθύταλον, Lucianus *Navigant.* p. 493. ἡ βράχιστον τῷ λόγῳ, Aristoph. *Lysistr.* 716. *ut uno verbo dicam.*

Ver. 1381. τᾶς ὀλβίας] Scribendum τὰς: nam τὰς ὀλβίας est Accusativus, *divites*, *locupletes* mulieres. Genitivus foret τῆς in Trochaïco, ut ver. 1339, et τῇ Θεᾷ, 1396. Distinguendum igitur ante et post ὀλβίας. Intelligit feminas primarias.

Ver. 1385. Καὶ γὰρ ὧδέ τοι λίαν γ' ἐμοὶ φιλοψυχεῖν χρεών·] Scribi oportuit γε μοι: alioquin quartus pes non terminabitur in voce integra. vid. ad ver. 384. Ob quam rationem mox ver. 1391.

pro

Πᾶσι γάρ μ' Ἕλλησι κοινὸν ἔτεκες, οὐχὶ σοὶ μόνῃ.
Ἀλλὰ μυρίοι μὲ ἄνδρες ἀσπίσιν πεφραγμένοι,
Μυρίοι δ' ἐρέτμ' ἔχοντες, παῖδος ἠδικημένης,
Δρᾶν τι τολμήσουσιν ἐχθρούς τε, κ' ὑπὲρ Ἑλ-
λάδος θανεῖν, 1389
Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ μί' ὄσα, πάντα κωλύσει τάδε;
Τί τὸ δίκαιον τοῦτό γ'; ἆρ' ἔχοιμεν ἀντειπεῖν
ἔπος;
Καὐπ' ἐκεῖν' ἔλθωμεν· οὐ δεῖ τόνδε διὰ μάχης
μολεῖν
Πᾶσιν Ἀργείοις γυναικὸς ἕνεκ', οὐδὲ καλθανεῖν·
Εἷς γ' ἀνὴρ κρείσσων γυναικῶν μυρίων ὁραν φάος.
Εἰ δ' ἐβουλήθη τὸ σῶμα τὸμὸν Ἄρτεμις λαβεῖν,

Ver. 1391. τοῦτό γ';

pro ἆρ' ἔχοιμεν scribendum videtur ἆρα σχοῖμεν, eodem sensu. Sed Codd. A. B. hic habent ωδι τι λιαν εμε &c. χρειών ἐστι est χρὴ. non autem Græcè, opinor, dicitur χρειών ἐστι (vel χρὴ) ΕΜΟΙ τοῦτο ποιεῖν, sed, χρειών ἐστι (vel χρὴ) ΕΜΕ ποιεῖν. vide hujus Dramatis ver. 345. 728. 810. 910. 989. 1033. 1372: nam exempla ex Sophocle, Nostri *Ione*, & Luciano, omnia exiitimo mendosa: quod facilè probare possem, nisi brevitati studerem. Puto Euripidem scripsisse, Καὶ γὰρ ὦδ' τοι λιαν ἐμέ γε φιλοψυχεῖν χρεών, ultima in λίαν sæpe longa est. Idem est χρὴ & χρειὼν ἐστι. Excidit γε ob similitudinem præcedentis syllabæ, με.

Ver. 1389. Sic distinguo & lego,

ἐχθρούς τε, κ' ὑπὲρ Ἑλλάδος θανεῖν,
Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ, μί' ὄσα, πάντα κωλύσει τάδε;
hostes, & pro Græcia mori,
Mea vero unius anima hæc omnia impediet?

Vulgo plenè distinguitur post θανεῖν, & Interrog. deest post τάδε, & legitur ἐχθρούς τε (Cod. B. γε) κ' ὑπὲρ, contra metrum. Versus ferret, Ἡ δ' ἐμὴ ψυχὴ μιᾶς, πάντα &c. Sed tale acumen non desideratur.

Ver. 1392. Cod. A. ου χε. Versu antecedenti pro τοῦτό γ' rectè *Canterus* τοῦτό γ'. & ita A. B. Cod. C. τουτογε. Pro ἆρ' ἔχοιμεν paullo ante monui scribendum videri ἆρα σχοῖμεν.

Ἐμποδὼν

Ἐμποδὼν γενήσομαι γὼ θνητὸς ὤσα τῇ θεῷ;
Ἀλλ' ἀμήχανον. δίδωμι σῶμα τὠμὸν Ἑλλάδι.
Θύετ', ἐκπορθεῖτε Τροίαν. ταῦτα γὰρ μνήμεῖά μου
Διὰ μακρῦ, καὶ παῖδες ἔτοι, καὶ γάμοι, καὶ δόξ' ἐμή.
Βαρβάρων δ' Ἕλλήνας ἄρχειν εἰκὸς, ἀλλ' οὐ βαρβάρους 1400
Μῆτερ, Ἑλλήνων· τὸ μὲν γὰρ δοῦλον, οἱ δ' ἐλεύθεροι.

IAMBOI.

Χο. Τὸ μὲν σὸν, ὦ νεᾶνι, γενναίως ἔχει·
Τὸ τῆς τύχης δὲ, καὶ τὸ τῆς θεοῦ, νοσεῖ.
Αχ. Ἀγαμέμνονος παῖ, μακαρίαν μέ τις θεῶν 1405
Ἔμελλε θήσειν, εἰ τύχοιμι σῶν γάμων.
Ζηλῶ δέ σε μὲν Ἑλλάδ', Ἑλλάδος δὲ σε·
Εὖ γὰρ τόδ' εἶπας, ἀξίως τε παιδιᾶς.
Τὸ θνητὸν ἀλλὰ γὰρ ἀπολιπεῖν, ὃ σε κρατεῖ.
Ἐξελογίσω τὰ χρησὰ, τἀναγκαῖά γε. 1410
Μᾶλλον δὲ λέκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται,

Ver. 1396. γενήσομ' ἐγὼ
1400. εἰκὸς ἄρχειν
1410. τὰ ἀναγκαῖά

Ver. 1396. γενήσομ' ἐγὼ] Non constat metrum nisi scribatur γενήσομαι γὼ, ut sæpe in Aristophane. Ita quoque *Reiskius* & *Heathius*.

Ver. 1400. εἰκὸς ἄρχειν,] Multi monuerunt scribendum ἄρχειν εἰκὸς.

Ver. 1409. ὃ σε κρατεῖ,] Si retinendum sit ὃ, subintellige τὸ θνητὸν, petendum ex Verbo θνήσκειν: sin ὅς, legendum, ex eodem Verbo pete θνὸς. Versu proximè sequenti, scribe τἀναγκαῖά γε, *quæ necessaria saltem sunt*.

Εἰς τὴν φύσιν βλέψασα· γενναία γὰρ εἶ.
Ὅρα δ'· ἐγὼ γὰρ βέλομαί σ' εὐεργετεῖν,
Λαβεῖν τ' ἐς οἴκους· ἄχθομαί τ', ἴσως θέτις,
Εἰ μή σε σώσω Δαναΐδαισι διὰ μάχης
Ἐλθών. ἄθρησον· Ὁ θάνατος δεινὸν κακόν.
Ιφι. Λέγω τάδ' ὐδέν' εὐλαβουμένη.
Ἡ Τυνδαρὶς πατὴς διὰ τὸ σῶμ' ἄρχει, μάχας
Ἀνδρῶν τιθεῖσα, καὶ φόνους· σὺ δ', ὦ ξένε,
Μὴ θῇσκε δι' ἐμὲ, μηδ' ἀπαλείπῃς τινά·
Ἔα δὲ σῶσαί μ' Ἑλλάδ', ἣν δυνώμεθα.
Αχ. Ὦ λῆμ' ἄριστον, οὐκ ἔχω πρὸς τοῦτ' ἔτι
Λέγειν, ἐπεί σοι τάδε δοκεῖ. γενναῖα γὰρ
Φρονεῖς· (τί γὰρ ταλῆθες οὐκ εἴποι τις ἄν;)
Ὅμως δ' ἴσως γε κἂν μεταγνοίης τάδε.
Ὡς ἂν ἀν εἰδῇς ταῦτ' ἐμοῦ λελεγμένα,
Ἐλθών, ταδ' ὅπλα θήσομαι βωμοῦ πέλας,
Ὡς οὐκ ἐάσων σ', ἀλλὰ κωλύσων θανεῖν·
Χρήσῃ δὲ καὶ σὺ τοῖς ἐμοῖς λόγοις τάχα,
Ὅταν πέλας σῆς φάσγανον δέρης ἴδῃς.
Οὔκουν ἐάσω σ' αἰφροσύνῃ τῇ σῇ θανεῖν·
Ἐλθὼν δὲ σὺν ὅπλοις τοῖσδε πρὸς ναὸν θεᾶς,
Καραδοκήσω σὴν ἐκεῖ παρουσίαν.
Ιφι. Μῆτερ, τί σιγᾷ δακρύοις τέγξεις κόρας;

Ver. 1412. Εἰς τὴν φύσιν] *Barnes.* edidit σὴν φύσιν, ex conjectura *Scalig.* & *Canteri.* sine causſa, ut mihi videtur, quatenus ſine Neceſſitate vel Codicibus, cum nemo de ſenſu dubitare potuit, & præceſſit σᾶς.

Ver. 1418. διὰ τὸ σῶμ' ἄρχει,] Conjeceram ἄρχει: ſed multo melius *Hardio* ἀρκεῖ (citatus *Heathio*) Hiſt. Acad. Gallic. Inſcrip. T. IV. p. 296. ἀρκεῖ τιθεῖσα μάχας, *ſufficit effeciſſe bella Helenam.* Antig. 553. ἀρκέσω θνήσκων' ἐγώ: *ſatis erit* (ſufficiet) *ſi ego moriar.*

Ver. 1425. Ὅμως δ' ἴσως γε κἂν,] Cod. A. ομως γ ισως καν. videtur deeſſe σὺ ante κἂν; Ὅμως γ' ἴσως σὺ κἂν μεταγνοίης τάδε.

Κλυ-

Κλυ. Ἔχω τάλαινα πρόφασιν, ἥτις ἀλγεῖν φρένα.
Ἰφι. Παῦσαί με, μὴ κάκιζε· τάδε δ' ἐμοὶ πιθοῦ.
Κλυ. Λέγ', ὡς παρ' ἡμῶν ἥδεν ἀδικήσῃ, τέκνον.
Ἰφι. Μήτ' ἔν γε τὸν σὸν πλόκαμον ἐκτέμῃς τρίχος,
Μήτ' ἀμφὶ σῶμα μέλανας ἀμπίσχῃ πέπλους.
Κλυ. Τί δῆτα τόδ' εἶπας, ὦ τέκνον; ἀπολέλασά σε—
Ἰφι. Οὐ σύ γε· σέσωσμαι· κατ' ἐμὲ δ' εὐκλεὴς ἔσῃ.
Κλυ. Πῶς εἶπας; ἢ πενθεῖν με σὴν ψυχὴν χρεών;
Ἰφι. Ἧκις, ἐπεί μοι τύμβος ἡ χωσθήσεται.
Κλυ. Τί δαί, τὸ θνήσκειν ἢ τάφῳ νομίζεται;
Ἰφι. Βωμὸς θεᾶς μοι μνῆμα, τῆς Διὸς κόρης.
Κλυ. Ἀλλ', ὦ τέκνον, σοὶ πείσομαι· λέγεις γὰρ εὖ.
Ἰφι. Ὡς εὐτυχοῦσά γ', Ἑλλάδος τ' εὐεργέτις.
Κλυ. Τί δαὶ κασιγνήταισιν ἀγγελῶ σέθεν;
Ἰφι. Μήθ' ἁμφὶ κείναις μέλανας ἐξάψῃ πέπλους.
Κλυ. Εἶπω δὲ πρὸς σὲ φίλον ἔπος τί παρθένους;
Ἰφι. Χαίρειν γ'. Ὀρέστην τ' ἔκτρεφ' ἄνδρα τόνδε μοι.
Κλυ. Προσέλκυσαί νιν, ὕσαλον θεωμένη.
Ἰφι. Ὦ φίλτατ', ἐπεκέρησας, ὅσον εἶχες, φίλοις.
Κλυ. Ἔοθ' ὅ,τι κατ' Ἄργος δρῶσά, σοι χάριν φέρω;

Ver. 1436. Distingue, Παῦσαι, με μὴ κάκιζε· ut *Bacch.* 504. Αὐδῶ, με μὴ δέδιν.

Ver. 1440. Τί δῆτα τάδ' εἶπας, ὦ τέκνον; ἀπολέλασά σε] Alii conjecerunt δὴ pro δῆτα. ultima in δῆτα potuit esse a Scriba dubitante utrum τάδ' an τόδ' poneret. Concinnior Iambus erit, Τί δὴ τόδ' εἶπας, τέκνον; ἀπολέλασά σε—— porrectura erat Clytæmnestra ἀπολέλασά σε ὦ κλαύσω, vel tale quidpiam. sed locutionem ejus, ἀπολέλασα, improbat & corrigit Iphigenia, Οὐ σύ γε, scil. ἀπώλεσάς με, *Tu non amisisti me.* Notabis, tiro, differentiam inter Οὐ σύ γε hic, & Μὴ σύ γε, ver. 1460. Οὐ hic *negat*: Μὴ ibi *vetat.*

Ver. 1444. τὸ θνήσκειν ἢ τάφος νομίζεται;] Longe aliter intelligi potest quam fit in Versione, quæ est *Cauteria.*

Ver. 1449. ἐξάψῃ] *Reiskius* ἐξάψῃς. Vere, opinor. ἀμφὶ κείναις hic, est ἀμφὶ σῶμα ver. 1439.

Ver. 1454. κατ' Ἄργος] Alibi κατ' Ἄργος, *Supplic.* 368. 891. *Ipb. Taur.* 752. *Heraclid.* 7. Quod verum puto, Linguâ ita postulante. vide Sophocl. *Oed. Col.* 1229.

Ιφι. Πατέρα τὸν ἀμὸν μὴ ϛύγει, πόσιν τε σόν.
Κλυ. Δεινοὺς ἀγῶνας διὰ σὲ κεῖνον δεῖ δραμεῖν.
Ιφι. Ἄκων μ' ὑπὲρ γῆς Ἑλλάδος διώλεσεν.
Κλυ. Δόλῳ δ', ἀγεννῶς, Ἀτρέως τ' οὐκ ἀξίως.
Ιφι. Τίς μ' εἶσιν ἄξων πρὶν σπαράξεσθαι κόμας;
Κλυ. Ἐγὼ μετά γε σοῦ, Ιφι. Μὴ σύ γ'· οὐ καλῶς λέγεις.
Κλυ. Πέπλων ἐχομένη σῶν. Ιφι. Ἐμοὶ, μῆτερ, πιθοῦ.
Μέν', ὡς ἐμοί τε, σοί τε κάλλιον τόδε.
Πατρὸς δ' ὀπαδῶν τῶνδέ τίς με πεμπέτω
Ἀρτέμιδος εἰς λειμῶν', ὅπου σφαγήσομαι.
Κλυ. Ὦ τέκνον, οἴχῃ; Ιφι. Καὶ πάλιν γ' οὐ μὴ μόλω.
Κλυ. Λιποῦσα μητέρ'; Ιφι. Ὡς ὁρᾷς γ', οὐκ ἀξίως.
Κλυ. Σχὲς, μὴ με προλίπῃς. Ιφι. Οὐκ ἐῶ ϛάζειν δάκρυ.
Ὑμεῖς δ' ἐπευφημήσατ', ὦ νεανίδες,
Παιᾶνα τῇ μῇ συμφορᾷ, Διὸς κόρην
Ἄρτεμιν· ἴτω δὲ, ΔΑΝΑΓΔΑΙΣ ΕΥ'ΦΗΜΙΆ,
Κανᾷ δ' ἐναρχέσθω τις, αἰθέσθω δὲ πῦρ
Προχύταις καθαρσίοισι· καὶ πατὴρ ἐμὸς
Ἐνδεξιούσθω βωμόν· ὡς σωτηρίαν
Ἕλλησι δώσουσ' ἔρχομαι νικηφόρον.

MONO-

Ver. 1455. τὸν ἐμὸν, vel, γε τὸν ἐμὸν

Ver. 1455. Πατέρα γε τὸν ἐμὸν] *Barnesius* fatetur se supplesse γε. Proprior erat medicina, Πατέρα τὸν ἀμὸν μὴ ϛύγει· ut *Electr.* 555. vid. Homer. *Il.* Z, 414. Sophocl. *Electr.* 281, 590. 1526. Et ita ante me *Scaliger*, qui hic scribit ἀμὸν: & tamen Idem *Electr.* 188. pro θ' ἀμοῦ πατέρος scribit τ' ἀμοῦ. Sententia similis *Hippol.* 1435. Edidi τὸν ἀμὸν, quia indubitabile est.

Ver. 1460. Ἐγὼ μετά γε σοῦ.] Pro Ἔγωγε μετά σου. nisi sic scribendum. nam ἔγωγε & ἐγώ τοι κάλλιον ἢ ἐγὼ, ait *Tho. Magister.*

Ver. 1465. Ὦ τέκνον, οἴχῃ;] Ita distinxi, vulgo sine Interrogatione. *Electr.* 1337. Ὦ πιϛοτάτη, Στείχεις ἤδη;

Ver. 1470. Disting. Παιᾶνα τῇ μῇ συμφορᾷ, Διὸς κόρην Ἄρτεμιν]

Ἄρτεμιν appositivum est ad Παιᾶνα seu *hymnum*. hymnus vester sit *Dianae*

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ιφι. Ἄγετέ με ταὰν Ἰλίᾳ
Καὶ Φρυγῶν ἐλέπτολιν·
Στέφεα περίβολα δίδοτε, φέρε-
τε· πλόκαμος ὅδε, καλαϊσφιν·
Χερνίβων τε παγαῖσιν
Ἑλίσσετ' ἀμφὶ ναὸν,
Ἀμφὶ βωμὸν, Ἄρτεμιν,
Τὰν ἄνασσαν Ἄρτεμιν,
Τὰν μάκαιραν·
Ὡς ἐμοῖσιν, εἰ χρεὼν,
Αἵμασι, θύμασί τε,
Θέσφατ' ἐξαλείψω.

Χο. Ὦ πότνια, πότνια μᾶτερ,
Ὡς δάκρυα γέ σοι
Δώσομεν ἀμέτερα·
Παρ' ἱεροῖς γὰρ ἃ πρέπει.

Ιφι. Ὦ νεανίδες,
Συνεπαείδετ' Ἄρτεμιν,

Diana. Ver. 1471. Sustuli distinctionem post πῦρ. προχύται καθαρσίοισι, est *propter moras falsas lustrales*, i. e. ut mola salsa in ignem, seu victimam ardentem, conjiciatur. vide ver. 1112. Sic δινεύσαις ἵπποις, *propter equas currentes*, Iph. Taur. 192.

Ver. 1474. ἔχομαι νικηφόρου.] *Brodæus:* "Deest post hunc "versum Clytæmnestræ vel Chori sermo." Aliter censet *Barnesius*, quem vide. Assentior *Brodæo*, & puto duos *Chori* lambos excidisse.

Ver. 1477. Distinguo,

Στέφεα περίβολα δίδοτε, φέρε-
τε· πλόκαμος ὅδε, καλαϊσφιν·

Vide Versionem. καλαϊσφιν, est, εἰς τὸ καλαΐσφιν, *ut coronetis*, ad coronandum. De sequentibus vid. ver. 1569.

Ver. 1487. μᾶτερ.] Mallem μᾶτερ, hic et ver. 1497.

Ver. 1488. Ὡς δάκρυα] Forte ὧς, *sic*, id est, quemadmodum nunc facimus: ut hæc loquatur Chorus lacrymans.

Χαλκίδος ἀντίπορον·
Ἵνα τε δόρατα
Μέμονε δαΐα δι' ἐμὸν ὄνομα,
Τᾶςδ' Αὐλίδος ξενοπόροις
Ὁρμοῖς. ἰὼ γᾶ μῆτερ
Ὦ Πελασγία,
Μυκηναῖαί τ' ἐμαὶ θεράπαιναι,
Χο. Καλεῖς πόλισμα Περσέως,
Κυκλωπίων πόνον χερῶν;
Ιφι. Ἔθρεψας Ἑλλάδι μέγα φάος·
Θανοῦσα δ' οὐκ ἀναίνομαι.
Χο. Κλέος γὰρ ἔ σε μὴ λίπῃ.
Χο. Ἰὼ, ἰώ. λαμπαδοῦχος ἁμέρα,
Διός τε φέγγος, ἕτερον,
Ἕτερον αἰῶνα,
Καὶ μοῖραν οἰκήσομεν.
Χαῖρέ μοι, φίλον φάος.
Χο. Ἰὼ, ἰώ. ἴδεσθε τὰν Ἰλίᾳ
Καὶ Φρυγῶν ἐλέπολιν
Στείχουσαν, ἐπὶ κάρα ξίφη

Ver. 1496. τᾶς γ'
1499. Μυκηναί τ'

Ver. 1496. Τᾶς γ' Αὐλίδ.] Correxeram Τᾶςδ' *hujusce*, ex ver. 82. 1321. Confirmant *Aldina* & Codd. A. B. & *Reiskius*. Iidem Codd. ξενοπόροισι.

Ver. 1499. Μυκηναί τ' ἐμαὶ θεράπαιναι.] *Scaliger.* & alii Θέραπναι. Sed Codd. omnes legunt Μυκηναῖαι. vid. ad ver. 615. Versu 1502. Cod. C. ἐξιφ[illegible]ας quasi voluisset ἐξείψαν'. Forte bene, ut sit sensus aliquis. Versu 1501. deesse opinor Notam Interrog. post χερῶν, ut in isto *Helen.* 133. λύδαν ἔλιξας; vid. ad ver. 1405. Ver. 1503. Θανοῦσα, &c. reliqui vulgatam versionem, de ea forte tamen dubitari potest.

Ver. 1512. ἐπὶ κάρα ξίφη βαλλομέναν] Forte, βαλομέναν, passivè. ἐπιβαλομέναν ξίφη κάρᾳ, *postquam ferta habuerit capiti imposita*: quod *mox* futurum erat (ver. 1567.) antequam sacrificaretur. Ad ver. 1510. Cod. C. habet ξιφ. sine ulla nota Antistrophes in sequentibus.

Βαλλο-

Βαλλομέναν χερνίβων τε παγὰς,
Βωμόν γε δαίμονος θεᾶς
Ῥανίσιν αἱματορρύτοις
Θανοῦσαν, εὐφυῆ τε σώματος
Δέρην σφαγεῖσαν. εὔδροσοι παγαὶ
Πατρῷαι μένουσί σε, χέρνιβές τε,
Στρατός τ' Ἀχαιῶν, θέλων
Ἰλίου πόλιν μολεῖν.
Ἀλλὰ τὰν Διὸς κόραν
Κλήσωμεν Ἄρτεμιν, θεῶν ἄνασσαν,
Ὡς ἐπ' εὐτυχεῖ πότμῳ·
Ὦ πότνια, θύμασι βροτησίοις
Χαρεῖσα, πέμψον εἰς Φρυγῶν
Γαῖαν Ἑλλάνων στρατὸν,
Καὶ δολόεντα Τροίας ἕδη.
Ἀγαμέμνονά τε λόγχαις
Ἑλλάδι κλεινότατον στέφανον
Δὸς ἀμφὶ κάρα γ' ἑὸν,
Κλέος ἀείμνηστον, ἀμφιθεῖναι.

IAM-

Ver. 1513. παγαῖς,
1530. τεὸν

Ver. 1513. παγαῖς] Libri B. C. παγ$^{ας}_{αις}$. Quæ διόρθωσις omnino vera mihi videtur: nempe, ἐπιβαλομέναν κάρᾳ στέφη, παγάς τε χερνίβων· postquam habuerit coronam capiti impositam, & aquas lustrales *capiti aspersas*. nam iste mos erat in hujusmodi Sacrificiis. Loquitur hæc Chorus, *exeunte* ex Scena Iphigenia,

Ver. 1514. Βωμόν γε δαίμονος Θεᾶς] Non puto locutionem δαίμων Θεὰ, vel δαίμων Θεὸς, inveniri. nam aliud est Θεοῖς δαίμοσι in Inscriptionibus Antiquis. Forte, Βωμὸν διαίμονος Θεᾶς, *Aram cruentæ Deæ*, nempe *Dianæ*, quæ erat θύμασι βροτησίοις χαρεῖσα ver. 1523. Δίαιμος & διαίμων, *cruentus*, ut ἄναιμος & ἀναίμων, *sanguine carens*, αὔθαιμος & αὐθαίμων, *ejusdem sanguinis*, ὅμαιμος & ὁμαίμων, σύναιμος & συναίμων, αἵμονι χαλᾷ, *cruento ungue*, Hecub. 91.

IAMBOI.

Αγ. Ὦ Τυνδαρεία παῖ Κλυταιμνήστρα, δόμων
Ἔξω πέρασον, ὡς κλύῃς ἐμῶν λόγων.
Κλυ. Φθογγῆς κλύουσα δεῦρο σῆς ἀφικόμην,
Ταρβοῦσα τλήμων, κἀκπεπληγμένη φόβῳ,
Μή μοι τιν' ἄλλην ξυμφορὰν ἥκεις φέρων,
Πρὸς τῇ παρούσῃ. Αγ. Σῆς μ' οὖν παιδὸς πέρι,
Θαυμαστά σοι, καὶ δεινὰ σεμῆνας θέλω.
Κλυ. Μὴ μέλλε τοίνυν, ἀλλὰ φράζ', ὅσον τάχος.
Αγ. Ἀλλ', ὦ φίλη δέσποινα, πᾶν πεύσῃ σαφῶς.
Λέξω δ' ἀπαρχῆς, ἤν τι μὴ σφαλεῖσά μου
Γνώμη, ταράξῃ γλῶσσαν ἐν λόγοις ἐμήν.
Ἐπεὶ γὰρ ἱκόμεσθα τῆς Διὸς κόρης
Ἀρτέμιδος ἄλσος, λείμακάς τ' ἀνθηφόρους,

Ver. 1533. κλύοις

Ver. 1514——1517. Βωμὸν—Θανοῦσαν—σφαγεῖσαν.] Obvium erat βωμὸν Ῥανοῦσαν, *aspersuram aram.* σφαγεῖσαν, *postquam cæsa* (percussa) *fuerit* δέρην (i. e. κατὰ δέρην) σώματος, ut παρηΐδι χροὸς, *genis corporis*, *Helen.* 1095. & *Bacch.* 767. Pro τε, quod nihil ibi agit, scribo γε.

Ver. 1524. Codd. A. B. ποτνα pro πότνια. Non male. Reliqui Versionem ver. 1523. Ὡς ἐπ' &c. aliter tamen censens.

Ver. 1530. κάρα τεὸν] Omnes MSS. ἑον pro τεὸν, hoc est, γ' ἑὸν, *suum caput:* & leg. puto λόγχαις Ἑλλάσι, *armis Græcis*, non Ἑλλάδι κλεινότατον στέφανον. sic Ἑλλὰς αἰχμὰ, *Troas.* 899. Ἑλλὰς στρατηγία *Iph. Taur.* 17. Ver. 1531. pro ἀείμνηστον, legi potest ἀείμναστον.

Ver. 1532. ὡς κλύοις] Potius ὡς κλύῃς. & ita Codd. A. B.

Ver. 1536. Μή μοι—ἥκεις φέρων,] *Scalig.* ἥκοις. quod verum putant *Valckenær*, ad *Phœniss.* 93. & *Heathius*. *Portus* ἥκῃς. *Barnesius* ἥκεις.

Ver. 1541. σφαλεῖσά μου &c.] Mallem που, quia sequitur ἐμὴν. Pro Γνώμη legi posset Μνήμη. Sophocl. *Oed. Tyr.* 1261. Ὅμως δ' ὅσον γε κἂν ἐμοὶ μνήμης ἔνι. Ibid. απ αρχης Cod. C. & ανθ' σφορους, ver. 1544.

Ἵν'

Ἵν' ἦν Ἀχαιῶν σύλλογος στρατεύματος,
Σὴν παῖδ' ἄγοντες, εὐθὺς Ἀργείων ὄχλος
Ἠθροίζεθ'. ὡς δ' ἐσεῖδεν Ἀγαμέμνων ἄναξ
Ἐπὶ σφαγὰς στείχουσαν εἰς ἄλσος κόρην,
Ἀνεστέναζε· κἀμπαλιν στρέψας κάρα
Δάκρυα προῆγεν, ὀμμάτων πέπλον προθείς.
Ἡ δὲ σταθεῖσα τῷ τεκόντι πλησίον,
Ἔλεξε τοιάδ'· ὦ πάτερ, πάρειμί σοι.
Τὲμὸν δὲ σῶμα τῆς ἐμῆς ὑπὲρ πάτρας,
Καὶ τῆς ἁπάσης Ἑλλάδος γαίας ὕπερ,
Θῦσαι δίδωμι· ἐκτὸς, πρὸς βωμὸν θεᾶς
Ἄγουσιν, εἴπερ ἐστὶ θέσφατον τόδε.
Καὶ, τἀπ' ἐμοῦ, εὐτυχοῖτε, καὶ νικηφόρου
Δώρου τύχοιτε, παῖδά τ' ἐξικοισθε γῆν.
Πρὸς ταῦτα, μή ψαύσῃ τις Ἀργείων ἐμοῦ
Σιγῇ· παρέζω γὰρ δέρην εὐκαρδίως.

Ver. 1549. Ἀνεστέναζε·] Nullum est in sensu neque in scriptura discrimen: et tamen non dubitarem quin Euripides scripserit Ἀνεστέναξε, nisi ex Dionysio Halicarnass. scirem, Euripidem solum ex Tragicis *lævem* compositionem sectatum esse.

Ver. 1551. σταθεῖσα—πλησίον,] Vel πλησία, ut ver. 269. πλησία σταθεῖσα.

Ver. 1556. Ἄγουσιν,] Recte habet. plenè foret, δίδωμι [ὑμῖν, ὑμᾶς] ἄγουσιν πρὸς βωμὸν θεᾶς, θῦσαι τὲμὸν σῶμα, &c. Ellipsis notissima est, & ab eruditis sæpe illustrata. Mirum autem videri potest (si in *Hominibus* quidquam sit mirum) Virum Doctum, quem torsit hæc locutio in *Iphigenia*; ad *Electr.* 1251. eruditè defendere hanc ipsam locutionem, contra alium Virum Doctum qui contextum ibi mutari voluit eodem isto modo quem prior Ille hîc proposuit. hoc est, eruditè defendit hunc locum contra *scipsum*. Vocem Δώρου (ver. 1558.) *Brodæus* exponit per τῷ ἐμῷ σώματι, cui expositioni acquiescendum puto, propter ver. 1555. Piersonus *Veris.* I, 6. conjicit Δορὸς, & ita *Reiskius*: qui & Νόσου.

Ver. 1560. Σιγῇ· παρέζω] Si auferas distinctionem post Σιγῇ, & ponas post ἐμοῦ, versu præcedenti, sensus tolerabilis effici potest, & ita multi distinguunt. Sed Interpolationis suspecta hæc mihi reddit locus similis *Hecub.* 548.

Τοσαῦτ'

Τοσαῦτ' ἔλεξε. πᾶς δ' ἐθάμβησε κλύων
Εὐψυχίαν τε, κἀρέᾳ̃ν τῆς παρθένου.
Στὰς δ' ἐν μέσῳ Ταλθύβιος, ὧ τόδ' ἦν μέλον,
Εὐφημίαν ἀνεῖπε, καὶ σιγὴν στρατῷ.
Κάλχας δ' ὁ μάντις εἰς κανῆν χρυσήλατον
Ἔθηκεν, ὀξὺ χειρὶ φάσγανον σπάσας,
Κολεῶν ἔσωθεν, πρᾶτά τ' ἔσεμεν πόρης.
Ὁ παῖς δ' ὁ Πηλέως ἐν κύκλῳ βωμὸν θεᾶς,
Λαβὼν κανῆν, ἔθρεξε, χέρνιβάς θ' ὁμοῦ.
Ἔλεξε δ'· ὦ Διὸς Ἄρτεμις θηροκτόνε,
Τὸ λαμπρὸν εἰλίσσουσ' ἐν εὐφρόνῃ φάος,
Δέξαι τὸ θῦμα τόδ', ὅγε σοι δωρούμεθα
Στρατός τ' Ἀχαιῶν, Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ,
Ἄχραντον αἷμα καλλιπαρθένου δέρης·
Καὶ δὸς γενέσθαι πλοῦν νεῶν ἀπήμονα,
Τροίας τε πέργαμ' ἐξελεῖν ἡμᾶς δορί.

Ver. 1570. θηροκτόν' Ἄρτεμι, παῖ Διός,

Ver. 1567. Κολεῶν ἔσωθεν,] Ita Codd. A. B. & *Aldina*. Vult, opinor, Calchantem e vagina cultrum extraxisse, nempe, ut aciem ejus inspiceret & tentaret: & deinde inspectum *intra vaginam* rursus condidisse. Diverso intuitu Doctiss. Piersonus *Verisim.* I, 6. legit, σπάσας Ἔξωθε κολεῶν· & *Reiskius*.

Ver. 1568. ἐν κύκλῳ βωμὸν Θεᾶς—ἔθρεξε,] Forte, ἐν κύκλῳ βωμοῦ &c. ut *Herc. Fur.* 926. ἐν κύκλῳ δ' ἤδη κανῆν Εἵλικτο βωμῷ. Sic & *Heathius*. Ἐν κύκλῳ βωμοῦ est *circum aram*.

Ver. 1570. ὦ θηροκτόν' Ἄρτεμι, παῖ Διός,] Codices omnes ω Διος Αρτεμις θηροκτονε. & sic edidi. Nominativus pro Vocativo frequentissimè ponitur. vid. ad ver. 446. hinc loci hujus depravatio, & hinc perspicere licet, quantum in his Fabulis Interpolatio grassata fuerit.

Ver. 1573. Ἀγαμέμνων ἄναξ θ' ὁμοῦ] Voces Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ videntur debuisse Senarium claudere, ut supra 1543. & *sexies* præterea in hoc Dramate in Iambis, vel, quod idem est, in Trochaïcis. Legi potest, Στρατός τ' Ἀχαιῶν κοινὸς, Ἀγαμέμνων τ' ἄναξ, ut ver. 1591. Ὦ τᾶδ' Ἀχαιῶν κοίρανοι κοινῷ στρατῷ. Sed hujusmodi conjecturæ parvi sunt. Certum puto, locum esse interpolatum.

Εἰς

Εἰς γῆν δ' Ἀτρεΐδαι, πᾶς στρατὸς τ' ἔσῃ βλέπων.
Ἱερεὺς δὲ, φάσγανον λαβὼν, ἐπεύξατο,
Λαιμόν τ' ἐπεσκοπεῖθ', ἵνα πλήξειεν ἄν.
Ἐμοὶ δέ τ' ἄλγος ἐ μικρὸν εἰσῄει φρενὶ,
Κἄζην νεγευκὼς. θαῦμα δ' ἦν αἰφνης ὁρᾶν·
Πληγῆς κλύπον γὰρ πᾶς τις ἤθελ' ἂν σαφῶς,
Τὴν παρθένον δ' οὐκ οἶδεν ἔ γῆς εἰσέδυ.
Βοᾷ δ' ἱερεὺς, ἅπας δ' ἐπῄχησε στρατὸς,
Ἄελπτον εἰσιδόντες ἐκ θεῶν τινος
Φάσμ', ἔ γε μήθ' ὁρωμένην πίστις παρῆν.
Ἔλαφος γὰρ ἀσπαίρουσ' ἔκειτ' ἐπὶ χθονὶ,
Ἰδεῖν μεγίστη, διαπρεπής τε τὴν θέαν,
Ἧς αἵματι βωμὸς ἐρράνετ' ἄρδην τῆς θεᾶς.

Κἆτ'

Ver. 1586. ὁρωμένη

Ver. 1579. ἵνα πλήξειεν ἄν·] Vel, ἵνα πλήξειέ νιν, *ubi id* (vel *eam*) *feriret*. Seneca *Agamemn.* 899. *Deſignat oculis antequam ferro petat.* Sed nihil muto. ἵνα ſignificat *ubi*. vid. ad 349. not. 2.

Ver. 1580. Ἐμοὶ—εἰσῄει φρένα.] Priores Editt. φρενὶ, quod Græcum eſſe, diſcere potes ex *Dorvillio* ad Chariton. p. 494. Sed ſpurium hunc Iambum cenſet *Valckenær.* ad *Phœniſſ.* 1378.

Ver. 1583. Οὐκοῖδεν ἔ γῆς εἰσέδυ·] Ego nihil muto, vel propter iſtud *Hippol.* 1248. in re non abſimili, ἐ κάτοιθ' ὅπου χθονός.

Ver. 1586. ὁρωμένην πίστις παρῆν·] Feceram ex ſenſu ὁρωμένῃ. mirum eſt nullam mentionem ab editoribus factam eſſe hujus Lectionis, quam in *Aldina* poſtea inveni, & veriſſimam puto. *Reiſkius* monet ita recte eſſe in Vet. edit. *Brubachiana.*

Ver. 1587. Ἔλαφος γὰρ ἀσπαίρουσ' ἔκειτ' ἐπὶ χθονὶ,] In hoc Iambo, ita interciſo, cervæ anhelantis *palpitationem* nonnulli forte deprehendent. Ab hac arte Euripidem certe non abhorruit. Exempla ſunt in his duabus Fabulis. Non poſſum non proferre locum Æſchyli in hoc genere, Perſ. ver. 509. ubi deſcribitur Perſarum difficilis tranſitus per Thraciam:

Θράκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ.

Videtur laborare Iambus, et vix poſſe eluctari.

Ver. 1589. Ἧς αἵματι βωμὸς ῥαίνετ' ἄρδην τῆς Θεᾶς.] Exemplaria omnia, quantum ſcio, habent ἐρράνετ'. Ego totum verſum ob multas rationes, νοθείας ſuſpectum habeo. Conjecturæ, quæ ſine numero

Κἂν τῷδε Κάλχας, πῶς δοκεῖς χαίρων, ἔφη·
Ὦ τοῦδ' Ἀχαιῶν κοίρανοι κοινοῦ στρατοῦ,
Ὁρᾶτε τήνδε θυσίαν, ἣν ἡ θεὸς
Προὔθηκε βωμίαν, ἔλαφον ὀρειδρόμον;
Ταύτην μάλιστα τῆς κόρης ἀσπάζεται,
Ὡς μὴ μιαίνοι βωμὸν εὐγενεῖ φόνῳ·
Ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο, καὶ πλοῦν οὔριον
Δίδωσιν ἡμῖν, Ἰλίου τ' ἐπιδρομάς.
Πρὸς ταῦτα πᾶς τις θάρσος αἶρε ναυβάτης,
Χώρει τε πρὸς ναῦν· ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ,
Λιπόντας ἡμᾶς Αὐλίδος κοίλους μυχοὺς,
Αἰγαῖον οἶδμα διαπερᾶν. Ἐπεὶ δ' ἅπαν
Κατηνθρακώθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστου φλογὶ,
Τὰ πρόσφορ' ἠύξαθ', ὡς τύχοι νόστου στρατός.

numero esse possunt, parum valere hic mihi videntur: alioquin legi posset, Ἧς αἷμα βωμὸν ῥαῖνεν ἄρδην τῆς Θεοῦ, pro ἔῤῥαινεν: vel Ἧς βωμὸς αἵματι ῥαίνετ' ἄρδην τῆς Θεοῦ: vel sub ἄρδην latere aliquid ab ἄρδω, *irrigo*. Sed spurium puto.

Ver. 1590. Κάλχας, πῶς δοκεῖς; χαίρων ἔφη·] Delevi Interrog. post δοκεῖς, præeunte magno magistro *Hemsterhusio* ad Lucian. *Necyom.* p. 475. Πῶς δοκεῖς χαίρων est *summo gaudio affectus*.

Ver. 1592. Ὁρᾶτε τήνδε θυσίαν,] "Claudicat metrum, θυσία "enim primam corripit. Forsan legi potest Ὁρᾶτε δὴ τήνδε θυσίαν, "ἣν ἡ Θεός." *Heathius*. Legi quoque potest. Ὁρᾶτε θυσίαν τήνδε; ταύτην ἡ Θεὸς Προὔθηκε &c. & aliis forte modis, omnibus incertis. Pro μιαίνοι (ver. 1595.) *Ald.* & Cod. A. μιανοι. B. μιανῃ, ut κερδάνῃς Sophocl. *Ajac.* 107.

Ver. 1594. μάλιστα τῆς κόρης] Pro μᾶλλον. Sic οὐχ ἥκιστα τῶν ἀῤῥένων, pro οὐχ ἧττον, ap. Plutarch. *De placit. Philosophorum*. V. 5. p. 905. ἐλάχιστα τῶν ἱκανῶν pro ἐλάττω, Theophrast. Charact. περὶ βδελυρίας. ubi vide Casaub.

Ver. 1596. Ἡδέως τε τοῦτ' ἐδέξατο, καὶ πλοῦν οὔριον] Piersonus *Verisim*. p. 65. conjicit, ἐδέξατο, πλοῦν τ' οὔριον. Legi etiam potest, ἐδέχετο, καὶ πλοῦν.

Ver. 1598. ὥστε δεῖ τῇδ' ἡμέρᾳ.] Hæc est conjectura *Duporti*. Vetus Lectio est, ὡς ἡμέρᾳ τῇδε δεῖ. *Scaliger*, ἡμέρα γὰρ τῇδε δεῖ· & alius potest conjicere, δεῖ γὰρ ἐν τῇδ' ἡμέρᾳ· alius, ὡς δέον τῇδ' ἡμέρᾳ alius, ὡς ἐν ἤματι τῷδε δεῖ· alius fortasse aliter. incertè omnes. De sensu dubitari non potest.

Πέμπει

Πέμπει δ' Ἀγαμέμνων μ', ὥςε σοι φράσαι τάδε,
Λίγειν θ' ὁποίας ἐκ θεῶν μοίρας κυρεῖ,
Καὶ δόξαν ἔσχεν ἄφθιτον καθ' Ἑλλάδα.
Ἐγὼ παρὼν δὲ, καὶ τὸ πρᾶγμ' ὁρῶν, λέγω,
Ἡ παῖς σαφῶς σοι πρὸς θεὺς ἀφίκετο.
Λύπης δ' ἀφαίρει, καὶ πόσει πάρες χόλον.
Ἀπροσδόκητα δὲ βροτοῖς τὰ τῶν θεῶν
Σώζουσί θ' ὡς φιλοῦσιν· ἦμαρ γὰρ τόδε
Θανοῦσαν εἶδε, καὶ βλέπουσαν παῖδα σήν.
Χο. Ὡς ἥδομαί τοι ταῦτ' ἀκούσας' ἀλγέλα.
Ζῶν δ' ἐν θεοῖσι σὸν μένειν φράζει τέκος.
Κλυ. Ὦ παῖ, θεῶν τῦ κλέμμα γέγονας; 1615
Πῶς σε προσείπω; πῶς δὲ φῶ;
Παραμυθεῖσθαι τάςδε μάτην μύθους,
Ὡς σε πένθος λυγρῦ παυσαίμαν;
Χο. Καὶ μὴν Ἀγαμέμνων ςείχει,

Ver. 1619. Ἀγαμέμνων ἄναξ ςείχει,

Ver. 1604. Cod. A. pro φράσαι habet φρασιν· quod vult φράζειν, opinor, ut λίγειν. Pro Λύπης γ' ἀφαίρει, Idem δ' αφαιρες prout edidit *Barnesius*, qui verſu 1610 dedit βροτοῖς, cum in Editt. ſit βροτοῖσι. De utraque mutatione ſilet.

Ver. 1606. Καὶ δόξαν ἔσχεν ἄφθιτον, &c.] Ἔσχεν eſt *habebat*: quod neque ſenſus admittet, neque conſtructio. Lego,

Καὶ δόξαν ἕξειν ἄφθιτον——

ἕξειν, *ſe habiturum*, nondum enim ἔσχεν *habebat* (qui potuit?) gloriam ſempiternam, et per Græciam, ex facto unâ ante horâ, ſi forte, et Aulide, perpetrato.

Ver. 1615. Forte, Ὦ παῖ, Θεῶν τῦ κλέμμα σὺ γέγονας: ut ſit Anapæſtus, Vulgo deeſt σὺ. τῦ eſt τινος. Θεῶν eſt unius ſyllabæ.

Ver. 1616. πῶς δὲ φῶ; Scribendum opinor καὶ (vel δὴ, ſed, καὶ potiùs) pro δὲ, quod non eſt anapæſticum. *quomodo etiam exiſtimabo?* exiſtimabóne *hos ſermones fictos eſſe ut* &c.? Καὶ & δὲ ſæpiſſime commutantur. Pone notam Interrog. poſt παυσαίμαν, ver. 1618. Παραμυθεῖσθαι ambiguum videtur, utrum *decipere* an *conſolari*.

Ver. 1619. Lego, Καὶ μὴν Ἀγαμέμνων ἄναξ ςείχει. Non dubito quin vox ἄναξ ſcripta fuerit ſupra Αγαμεμνων.

Τάςδ'

Τάδ' αὐτὸς ἔχων σοι φράζειν μύθους.
Αγα. Γύναι, θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν,
Ἔχει γὰρ ὄντως ἐν θεοῖς ὁμιλίαν.
Χρὴ δέ σε, λαβοῦσαν τόνδε μόσχον νεαγενῆ,
Στείχειν πρὸς οἴκους· ὡς σφαγὸς πρὸς πλὴν ὁρᾷ.
Καὶ χαῖρε· χρόνια γε τἀμά σοι προσφθέγματα
Τροίηθεν ἔσαι. καὶ γένοιτο σοι καλῶς.
Χο. Χαίρων, Ἀτρείδη, γῆν ἵκοι Φρυγίαν,
Χαίρων δ' ἐπάνηκε,
Κάλλιστά μοι σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών.

Ver. 1620. αὐτοὺς

Ver. 1620. Τάδ' αὐτὸς ἔχων] Optimè *Heathius*, Τάδ' αὐτὸς, ἔχων.

Ver. 1621. Γύναι, θυγατρὸς ἕνεκ' ὄλβιοι γενοίμεθ' ἄν,] omnino assentior *Barnesio*, suspicanti istud ἕνεκ' esse ab aliena manu. scriptum forte supra θυγατρὸς. vid. ad *Ipb. Taur.* 1490.

Versus ultimus videtur fuisse Iambus, Κάλλιστά μοι τὰ σκῦλ' ἀπὸ Τροίας ἑλών. vulgo deest τὰ. Πλεονάζει vox μοι, ut ἰαμβε.

IN Notis ſuperioribus dixi aliquoties, vocum ultimas ſyllabas in his Dramatibus depravationi eſſe maximè obnoxias. Quæcumque cauſſa fuerit, ita factum eſſe Lector poteſt intelligere ex paucis Exemplis in hoc genere, quæ ex hac Fabula excerpſi; idem facturus & in altera Iphigenia. eorum nonnulla ex MSS. Codd. ſumta ſunt; cetera, ex Conjectura.

	Iphig. in Aulide.	Forte leg.
Ver. 63.	ἀπώσασθαι	ἀπωθοίη
73.	λαβὼν	λαθὼν
89.	κεχρημένος,	κεχρημένοις
105.	ἀντὶ	ἀμφὶ
124.	ἀμπλακὼν,	ἀμπλακέων,
150.	ἀντήσαις	ἀντήσῃς
186.	ὀρωμέναν	ὀρομένα
194.	Σαλαμῖνος	Σαλαμινίοις
250.	μωνύχοις	Μωνυχίοις
254.	Σημεῖοις ἐστολισμένας	Σημεῖον εὖ 'στολισμέναις
275.	Πρύμνας	Πρύμναισι
307.	φέρω	φέρον
309.	Ἄλλως	Ἄλλοις
349.	εὕρω	εὗρον
375.	Πόλεως	Πόλεος
380.	αἰσχρὸς αἰδεῖσθ' ἢ	χρηστὸς αἰδεῖσθαι
382.	ἐρᾷς χρηστὰ	ἐμὰ χρῄζεις
384.	δώσω	δῶ, σῶν
392.	μὲν Θεὸς	γ' εὐνίδος
394.	οἶμαι δ' εἴσῃ	ἤ μοι, σῇ δὲ
399.	ἐγείναμεν;	ἐγεινάμην;
456.	πάρα,	πάρος,
516.	λήσομαι.	λήσομεν.
548.	Μαινόμεν' οἴστρων,	Μαινόμεθ', οἰστρῶν
550.	Τόξ' ἐντείνεται	Τόξ' ἐντείνει, τὰν
571.	ἔνδον	ἐνὼν
603.	Ἀγαμέμνονος,	Ἀγαμεμνόνιον.
614.	ἀσθενές	ἀσθενῆ
615.	νεανίδαισιν	νεάνιδες, νιν

Iphig.

Iphig. in Aulide.	Forte leg.
Ver. 627. κάθησο	καθίςω
668. πλεύσασ'	πλεύσουσ'
689. τοὺς τεκόντας,	τὸν τεκόντα γ',
694. συνισχάνει.	συνανίσχεται.
703. κακῶν	κακὰ
775. Ἄρει φοινίῳ,	Ἄρης φοίνιος,
791. μ' εὐπλοκάμους	μὴ 'υ πλοκάμους i. e. μὴ οὐ
792. Ἔρυμα	Ῥεύματα
834. ψαύοιμεν	ψαύοιμ' ἂν
837. Ποίους γάμους	Ποῖον γάμον
860. οἴκων,	οἰκοὺς,
863. μόνοις	μόνοιν
901. γεγῶτα.	γεγῶτος.
929. πείσομαι,	πεισόμε-θ',
974. γενήσομαι.	γενήσεται.
1011. Πειθώμεθ'	Πείθωμεν
1013. λόγους.	κακούς.
1064. Μουσᾶν	Μοιρᾶν
1073. ἔνδυτ' ἐκ	ἐνδυτοῖς
1078. Νήρηΐδος	Νηρήδων
1126. μέσοισι	μέσοις, καὶ
1143. Ἔγημες	Ἔγημας
1170. ὠνούμεθα.	ὠνουμένω.
1216. γόνασιν	γόνατος
1224. Εὐδαίμονος	Εὐδαίμον'
1251. οὐδείς·	οὐδέν·
1256. φιλῶν	φιλῶ τ'
1368. ἥξει	ἥξω
1454. Ἄργους	Ἄργος
1513. παγαῖς	παγὰς
1568. βωμὸν	βωμοῦ
1586. ὀρωμένη	ὀρωμένου
1620. αὐτοὺς	αὐτὸς

ΕΥΡΙ-

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ

ΗΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΙΦΙΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΗΣ ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

Ὀρέσης καλὰ χρησμὸν ἐλθὼν εἰς Ταύρους τῆς Σκυθίας μετὰ Πυλάδου, παρανηθεὶς, τὸ παρ' αὐτοῖς τιμώμενον τῆς Ἀρτέμιδος ξόανον ὑφελέσθαι προῃρεῖτο. προελθὼν δ' ἀπὸ τῆς νεὼς, καὶ φανεὶς ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, ἅμα τῷ φίλῳ συλληφθεὶς, * ἀνήχθη κατὰ τὸν παρ' αὐτοῖς ἔθισμον, ὅπως τῇ τῆς Ἀρτέμιδος Ἱερεῖ σφάγιον θῶνται· τοὺς γὰρ καταπλεύσαντας ξένους ἀπέσφαττον. Ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματός, ὑπόκειται ἐν Ταύροις τῆς Σκυθίας. ὁ δὲ χορὸς συνέσηκεν ἐξ Ἑλληνίδων γυναικῶν, θεραπαινίδων τῆς Ἰφιγενείας.

* ἀνήχθη—ὅπως γένηται.] Vel, ἀνήχθησαν, quod Hiſtoria; vel ἀνήχθη—ὅπως γένηται, quod Lingua poſtulat: niſi adhibeatur Syllepſis, & voces, ἅμα τῷ φίλῳ ponantur poſt Verbum ἀνήχθη. Mox, poſt ἀπίσφατον, multa videntur excidiſſe.

ARGUMENTUM IPHIGENIÆ

IN TAURIS.

Oreſtes oraculo juſſus, veniens in Tauros Scythiæ cum Pylade, inſaniâ commotus, furtim auferre ſimulachrum Dianæ, quod apud eos colitur, inſtituit. Progreſſus autem ex navi & conſpectus ab incolis, & captus unà cum amico Pylade, adducti ſunt ad templum Dianæ, ut ibi mactarentur, prout ipſorum erat conſuetudo, ut eò navigantes hoſpites occiderent. Scena fabulæ fingitur in Tauris Scythiæ. Chorus conſtat ex Græcis mulieribus, ancillis Iphigeniæ.

TA

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.	PERSONÆ HUJUS FABULÆ SUNT HÆ.
ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ.	IPHIGENIA.
ΟΡΕΣΤΗΣ.	ORESTES.
ΠΥΛΑΔΗΣ.	PYLADES.
ΧΟΡΟΣ.	CHORUS.
ΒΟΥΚΟΛΟΣ.	PASTOR.
ΘΟΑΣ.	THOAS.
ΑΓΓΕΛΟΣ.	NUNCIUS.
ΑΘΗΝΑ.	MINERVA.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἰφιγένεια. *Prologum autem agit* Iphigenia.

ΙΦΙΓΕΝΕΙΑ Η ΕΝ ΤΑΥΡΟΙΣ.

ACTUS PRIMUS.

IAMBOI.

Ἰφι. Πέλοψ ὁ Ταντάλειος, εἰς Πίσαν μολὼν
Θοαῖσιν ἵπποις, Οἰνομάου γαμεῖ κόρην,
Ἐξ ἧς Ἄτρευς ἔβλασεν· Ἀτρέως δὲ παῖς
Μενέλαος, Ἀγαμέμνων τε. τὴν δ' ἔφυν ἐγὼ,
Τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς Ἰφιγένεια παῖς·
Ἣν ἀμφὶ δίναις, ἃς θάμ' Εὔριπος πυκναῖς
Αὔραις ἐλίσσων, κυανέαν ἅλα ςρέφει,
Ἔσφαξεν, Ἑλένης ἕνεχ', ὡς δοκεῖ, πατὴρ,
Ἀρτέμιδι, κλεινᾶις ἐν πτυχαῖσιν Αὐλίδος·
Ἐνταῦθα γὰρ δὴ χιλίων ναῶν ςόλον
Ἑλληνικὸν συνήγαγ' Ἀγαμέμνων ἄναξ,

Ver. 11. Vulgo, Ἑλληνικῶν

Ver. 1. εἰς Πίσαν] Parum refert utrum ſcribatur Πίσσαν vel Πίσαν. Iſtud eſt in Codd. Gallicis & multis editionibus: huic propugnat Steph. Byzantinus, & alii. Ratio diverſitatis videtur fuiſſe, quia nonnulli ex Veteribus, Pindarus & Simonides, primam corripierent. Sed Πίσα (in Cod. Medic. Πίσα, Herodot. II. 7.) primâ longâ, obtinuit.

Ver. 8. ὡς δόκει, πατὴρ,] Editt. Vett. δοκεῖ, melius, ut γαμεῖ, ver. 2. τίκτει, ver. 1319. Ὡς δοκεῖ connectendum eſt cum Ἔσφαξεν, poſt quam vocem idcirco poſui diſtinctionem.

Ver. 9. Pro πτυχαῖσιν Exemplaria mendosè habent πτυχαῖς, ut Ἔσφαξ' ver. 8. pro Ἔσφαξεν. κλεινᾶς Αὐλίδος præferrem κλειναῖς πτυχαῖσιν. Vid. ad *Iph. Aul.* 1263. Nam Αὐλὶς erat κλεινὴ potius quàm πτυχαὶ ejus; & κλεινὴ eſt uſitatum *urbium* epitheton.

Ver. 11. Ἑλληνικῶν] Codd. A. B. ελληνικον. Bene: & melius quàm Ἑλλήνικῶν. ſic λίκτρων ἀρπαγὰς Ἑλληνικὰς, potius quam λίκτρων Ἑλληνικῶν, *Græcarum uxorum*, Iph. Aul. 1266.

Τὸν καλλίνικον φέφανον Ἰλίᾳ θέλων
Λαβεῖν Ἀχαιὸς, τὰς θ' ὑβριθέντας γάμους
Ἑλένη μετελθεῖν, Μενέλεῳ χάριν φέρων·
Δεινῆς τ' ἀπλοίας, πνευμάτων τ' ἀτυγχάνων,
Εἰς ἔμπυρ' ἦλθε, καὶ λέγει Κάλχας τάδε·
Ὦ τῆσδ' ἀνάσσων Ἑλλάδος στρατηγίας
Ἀγάμεμνον, ὡς μὴ ναῦς ἀφορμίσῃ χθονὸς,
Πρὶν ἂν κόρην σὴν Ἰφιγένειαν Ἄρτεμις
Λάβοι σφαγεῖσαν. ὅ,τι γὰρ ἐνιαυτὸς τέκοι
Κάλλιστον, εὔξω φωσφόρῳ θύσειν θεᾷ.
Παῖδ' ἣν ἐν οἴκοις σὴ Κλυταιμνήστρα δάμαρ
Τίκτει (τὸ καλλίστειον εἰς ἐμὲ ἀναφέρων)
Ἣν χρὴ σε θῦσαι. καί μ' Ὀδυσσέως τέχναις
Μητρὸς πάρειλον' ἐπὶ γάμοις Ἀχιλλέως.
Ἐλθοῦσα δ' Αὐλίδ' ἡ τάλαιν', ὑπὲρ πύρας
Μέλαρσία ληφθεῖσ', ἐκαινόμην ξίφει·
Ἀλλ' ἐξέκλεψεν, ἔλαφον ἀντιδοῦσά μὲ
Ἄρτεμις Ἀχαιοῖς· διὰ δὲ λαμπρὸν αἰθέρα,
Πέμψασά μ', εἰς τήνδ' ὤκισεν Ταύρων χθόνα,
Οὗ γῆς ἀνάσσει βαρβάροισι βάρβαρος
Θόας, ὃς ὠκὺν πόδα τιθεὶς, ἴσον πτεροῖς,
Εἰς τἄνομ' ἦλθε τόδε ποδωκείας χάριν.
Ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερέαν τίθησί με,
Ὅθεν νόμοισι τοῖσιν ἥδεται θεὰ

Ver. 14. Ἑλένης

Ver. 14. Ἑλένης μετελθεῖν,] MSS. omnes ἐλένη. Verum puto Ἑλένην, ut sit, μετελθεῖν Ἑλένην τὰς ὑβρισθέντας γάμους, i. e. διὰ τὰς ὑβρισθέντας γάμους, ut *Orest.* 423. Ἐρίννυες μετῆλθόν σε αἵματος μητρός: & sic *Cyclop.* 279, 280. Mutatum videtur ex ignorantia Constructionis.

Ver. 15. Δεινῆς τ' ἀπλοίας,] Scil. ὔσης. Exemplaria τ'. *Barnesius* edidit δ', quod verius puto. Ἀπλοίας, absolutè.

Ver. 35. Ὅθεν νόμοισι τοῖσιν] Scribo, Ὅθ', ἐν νόμοισι, τοῖσιν, &c. *Ubi*, (Ὅθ') *inter ritus, quibus delectatur Dea*, &c. τοῖσιν pro οἷς, ut sæpe. sed νόμοισιν οἷσιν insuavem sonum edidisset.

Ἄρτεμις ἑορτῆς, τοὔνομ' ἧς καλὸν μόνον·
Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν θεὸν φοβουμένη.
Θύω γὰρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει,
Ὃς ἂν κατέλθῃ τήνδε γῆν Ἕλλην ἀνήρ·
Κατάρχομαι μὲν, σφάγια δ' ἄλλοισιν μέλει
Ἄῤῥητ', ἔσωθεν τῶνδ' ἀνακτόρων θεᾶς.
Ἃ καινὰ δ' ἥκει νὺξ φέρουσα φάσματα,
Λέξω πρὸς αἰθέρ', εἴ τι δὴ τόδ' ἐς' ἄκος.
Ἔδοξ' ἐν ὕπνῳ, τῆσδ' ἀπαλλαχθεῖσα γῆς,
Οἰκεῖν ἐν Ἄργει, παρθένοισι δ' ἐν μέσαις
Εὕδειν· χθονὸς δὲ νῶτα σειοθῆναι σάλῳ·
Φεύγειν δὲ, κἄξω στᾶσα, θριγκὸν εἰσιδεῖν
Δόμων πιτνόντα, πᾶν δ' ἐρέψιμον στέγος
Βεβλημένον πρὸς οὖδας ἐξ ἄκρων σταθμῶν.

Ver. 48. ἐρείψιμον

Ver. 36. ἑορτῆς, τοὔνομ' ἧς καλὸν μονον.] Ἑορτὴ, sc. ἐστὶ. vel, sine literæ unius mutatione, ἑορτή 'ς', οὔνομ' ἧς καλὸν μόνον, i. e. ἑορτή ἐστι. nam οὔνομα pro ὄνομα in Iambo Sophoclis *Philoct.* 253. & γουνάτων pro γονάτων Noster *Andromach.* 892. & alibi. Οὔλυμπος pro Ὄλυμπος Aristoph. Ἵππ. ver. 9. δουρύπληκτα pro δορύπληκτα Æschyl. Ἑπτ. Θήβ. 284. μούνη Sophocl. *Antig.* 515. & alibi. in Iambis hæc omnia. negatum enim vidi, Ionica in Scenam Atticam intrare posse. Si vero *Dorica*, multo magis *Ionica*.

Ver. 37. Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ, τὴν Θεὸν φοβουμένη] Suspectus haberi potest hic Iambus, hoc loco. nam *statim* Iphigenia dicit id quod ex metu vel reverentia Deæ se *tacere* velle dixerat, Θύω γὰρ, &c. Boni potest forte post ver. 41. Τὰ δ' ἄλλα σιγῶ est hemistichium Æschyli, init. *Agamemnonis*. Quid velit Iphigenia per Τὰ ἄλλα, vid. ver. 74 & 404.

Ver. 45. παρθένοισι δ' ἐν μέσαις] Mal'em παρθενῶσι δ' ἐν μέσοις, *in medio cubiculi mei*. De voce μέσος abundante vide *Dorvill.* ad Chariton. p. 547. Singulæ virgines videntur singulos παρθενῶνας habuisse. *Iph. Aul.* 1175. hac Fab. 826.

Ver 48. πᾶν δ' ἐρείψιμον στέγος] Imo, ἐρέψιμον, quod est per periphrasin ἡ ὀροφὴ, (unde nostrum *roof*) pars quæ domum ἐρέφει, *tegit*. unde ξύλα ἐρέψιμα apud Suidam. Alii quoque ita emendarunt.

Μόνος

Μόνος δ' ἐλείφθη ϛύλος, ὡς ἔδοξέ μοι,
Δόμων πατρώων· ἐκ δ' ἐπικράνων κόμας
Ξανθὰς καθεῖναι, φθέγμα δ' ἀνθρώπῳ λαβεῖν.
Κἀγὼ τέχνην τήνδ', ἣν ἔχω ξενοκτόνον,
Τιμῶσ', ὕδραινον αὐτὸν, ὡς θανούμενον,
Κλαίουσα. τέναρ δ' ὧδε συμβάλλω τόδε·
Τέθνηκ' Ὀρέστης, ἕ κατηρξάμην ἐγώ.
Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες·
Θνήσκουσι δ' ὃς ἂν χέρνιβες βάλωσ' ἐμαί.
Οὐδ' αὖ συναίψαι τέναρ εἰς φίλυς ἔχω·
Στροφίῳ γὰρ οὐκ ἦν παῖς, ὅτ' ὠλλύμην ἐγώ.
Νῦν ἔν ἀδελφῷ βέλομαι δέναι χοὰς,
Παρὸν' ἀπόντι· ταῦτα γὰρ δυναίμεθ' ἂν
Σὺν προσπόλοισιν, ἃς ἐδωχ' ἡμῖν ἄναξ
Ἑλληνίδας γυναῖκας. ἀλλ' ἐξ αἰτίας
Οὔπω τινὸς πάρεισιν ἐς ἐμ' εἴσω δόμων,
Ἐν οἷσι ναίω, τῶνδ' ἀνακλόρων θεᾶς.

Ορε. Ὅρα, φυλάσσε, μή τις ἐν ϛίβῳ βροτῶν.

Ver. 58. ὡς—βάλωσί με
62. Παρὸν' ἀπόντι.

Ver 53. λαβεῖν.] Vel λακεῖν.

Ver. 58. ὃς ἂν χέρνιβες βάλωσ' ἐμαί·] Ita *Scal.* & *Canter.* pro ὡς—βάλωσί με. & ita *Miltonus* in marg. exemplaris sui: ut & Παρὸν' ἀπόντι Idem, pro Παρὸν' ἀπόντι, quemadmodum *Canterus:* a quo *Miltonus* multa videtur sumsisse, non sublegisse: privato enim ului, nullo edendi proposito, in marginem libri sui ea retulit.

Ver. 60. Στροφίῳ γὰρ οὐκ ἦν παῖς,] Pravè argumentatur. non ita, si scripsisset, Στροφίῳ γε παῖς οὐκ ἦν, &c. *Strophio saltem filius non erat*, &c. Casúne, an consilio, factum hoc? *Consilio*, ut mihi videtur, si γὰρ erat ab Euripide. Vid. ad ver. 477. & 658.

Ver. 65. τινὸς] Scrib. τίνος, Interrogativè.

Ver. 67. μή τις ἐν ϛίβῳ] Potuit scribere, μή τις ἦ ἐν ϛίβῳ. sed non opus.

Πυλ. Ὁρῶ, σκοπῦμαι δ', ὅμμα πανταχῦ στρέφων.
Ορε. Πυλάδη, δοκεῖ σοι μελάθρα ταῦτ' εἶναι θεᾶς,
Ἔνθ' Ἀργόθεν ναῦν ποντίαν ἐστείλαμεν;
Πυλ. Ἐμοί γ', Ὀρέστα· σοὶ δὲ συνδοκεῖν χρεών.
Ορε. Καὶ βωμὸς, Ἕλλην ὃ καταστάζει φόνος;
Πυλ. Ἐξ αἱμάτων γῦν ξάνθ' ἔχει τριγχώματα.
Ορε. Θριγχοῖς δ' ὑπ' αὐτοῖς σκῦλ' ὁρᾷς ἠρτημένα;
Πυλ. Τῶν κατθανόντων τἀκροθίνια ξένων.
Ορε. Ἀλλ' ἐγκυκλῦντ' ὀφθαλμὸν εὖ σκοπεῖν χρεών.

Ὦ Φοῖβε, ποῖ μ' αὖ τήνδ' ἐς ἄρκυν ἤγαγες
Χρήσας; ἐπειδὴ πατρὸς αἷμ' ἐτισάμην,
Μητέρα κατακτὰς, διαδοχαῖς δ' Ἐριννύων
Ἠλαυνόμεσθα, φυγάδες, ἔξεδροι χθονὸς,
Δρόμυς τε πολλὺς ἐξέπλησα καμπίμυς.
Ἐλθὼν δέ σ' ἠρώτησα, πῶς τροχηλάτυ
Μανίας ἂν ἔλθοιμ' εἰς τέλος, πόνων τ' ἐμῶν,
[Οὓς ἐξεμόχθυν περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα.]
Σὺ δ' εἶπας ἐλθεῖν Ταυρικῆς μ' ὄρυς χθονὸς,
Ἔνθ' Ἄρτεμις σὴ σύγγονος βωμὺς ἔχει,
Λαβεῖν τ' ἄγαλμα θεᾶς, ὅ φασιν ἐνθάδε

Ver. 73. τριχώματα.

Ver. 73. ξάνθ' ἔχει τριχώματα.] Τρίχωμα est *capillitium*: Æsch. *Sept. Theb.* 672, Herodot. VII. 70. & aliis. Sed quid sunt *comæ* in Templo? Lego, τριγχώματα, *parietes*. sequitur enim, Θριγχοῖς (idem quod τριγχοῖς) ὑπ' αὐτοῖς &c. i. e. τριγχώμασι. Glossæ: τριγχὸς, *maceria*. τρίγχωσις, *maceriatio*. Idem sunt τριγχώματα & θριγχώματα.

Ver. 78. ἐπειδὴ πατρὸς] Mallem, ἐπεὶ γὰρ: & γ' Ἐριννύων pro δ': quod (δ') Constructionem turbat.

Ver. 84. [Οὓς ἐξεμόχθυν περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα] Hic Iambus, iisdem omnibus verbis, legitur infra ver. 1454. unde opinor huc translatus fuit: ibi enim est omnino necessarius; hic nihil agere videtur. quare uncinis eum inclusi.

Εἰς

Εἰς τούςδε ναὸς οὐρανοῦ πεσεῖν ἄπο·
Λαβόντα δ' ἢ τέχναισιν, ἢ τύχῃ τινὶ,
Κίνδυνον ἐκπλήσαντ', Ἀθηναίων χθονὶ
Δοῦναι τόδ'· ἐνθένδ' οὐδὲν ἐῤῥήθη πέρας·
Καὶ ταῦτα δράσαντ' ἀπμνοὰς ἕξειν πόνων.
Ἥκω δὲ, πεισθεὶς σοῖς λόγοισιν, ἐνθάδε
Αγνωςον εἰς γῆν, ἄξενον. Σὲ δ' ἱςορῶ
Πυλάδη· σὺ γάρ μοι τοῦδε συλλήπτωρ πόνου·
Τί δρῶμεν; ἀμφίβληςρα γὰρ τοίχων ὁρᾷς
Ὑψηλά· πότερα δωμάτων πρὸς ἀμβάσεις
Ἐλβησόμεσθα; πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἄν;
Ἢ χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς;
Ὧν οὐδὲν ἴσμεν. ἢν δ' ἀνοίγοντες πύλας
Ληφθῶμεν, εἰσβάσεις τε μηχανώμενοι,
Θανούμεθ', ἀλλὰ πρὶν θανεῖν, νεὼς ἔπι

Ver. 87. φασιν ἐνθάδε] Forte οἱ ἐνθάδε, (scil. ἄνθρωποι) *incolæ:* quod scriberetur, οἱ 'νθάδε, ut ἡ 'νθάδε ver. 1313 & ita sæpe.

Ver. 91. Δοῦναι τόδ' ἐνθένδ' οὐδὲν ἐῤῥήθη πέρας.] Conjeceram, cum *Brodæo*, πέρα, *nil ultra dictum fuit*: ut ver. 554. *Hippol.* 1033. Pausan. lib. IV. πέρα δ' ἐδήλωσεν οὐδὲν ἔτι. Distinctio autem post τόδ' debet, opinor, promoveri, & poni post ἐνθένδε· *dare hanc statuam Atheniensium terræ* HINC, i. e. a terra Taurica, ἐνθένδε ἐκεῖσε. vid. ver. 978.

Ver. 98. Ἐκβησόμεσθα;] Sed *unde* egrederentur? nam e navi jam egressi fuerant, & stabant in litore, juxta Templum, quum hæc loquitur Orestes. Mihi legendum videtur, Ἐσβησόμεσθα; *utrùm intrabimus apud ascensiones Templi*, id est, Intrabimúsne per fastigium, muros ascendendo?

Ibid. πῶς ἂν οὖν μάθοιμεν ἄν;] Pro ἂν οὖν Cod. A. αρ υν. Lego, πῶς ἄρ' οὖν λάθοιμεν ἄν; *quomodo igitur latebimus? Reiskius* quoque λάθοιμεν.

Ver. 100. Ὧν οὐδὲν ἴσμεν.] Cum Interrogatione. *Eáne* claustra *de quibus nihil novimus?* quæ, quomodo obfirmentur, & quo pacto aperienda sint, nihil omnino scimus?

Ver. 102. ἀλλὰ πρὶν θανεῖν &c.] Lego cum Interrog. ad finem sententiæ. Orestes enim non *statuit*, fugiendum esse; sed *quærit* solummodo, an fugerent? quod statim magnanimiter negat Pylades.

Φεύ-

Φεύγωμεν, ἥπερ δεῦρ' ἐναυςολήσαμεν.
Πυλ. Φεύγειν μὲ ουκ ἀνεκτὸν, ὃδ' εἰώθαμεν.
Τὸν τῆς θεᾶς δὲ χρησμὸν ὃ κακιςέον.
Ναῦς δ' ἁπαλλαχθέντε κρύψωμεν δέμας
Κατ' ἄντρ', ἃ πόντος νοτίδι διακλύζει μέλας,
Νεὼς ἄπωθεν· μή τις εἰςιδὼν σκάφος,
Βασιλεῦσιν εἴπῃ, κἄςτα ληφθῶμεν βίᾳ.
Ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λυγαίας μόλῃ,
Τολμητέον τοι ξεςὸν ἐκ ναὸς λαβεῖν
Ἄγαλμα, πάσας ωροσφέροντε μηχανάς.
Ὅρα δέ γ' εἴσω τριγλύφων, ὅπου κενὸν,
Δέμας καθεῖναι. Τὰς πόνους γὰρ οἱ θεοὶ
Τολμῶσι δειλοὶ δ' εἰσὶν ὃδὲν ὑδαμοῦ.
Οὗτοι μακρὸν μὲ ἦλθομεν κώπῃ πορον,
Ἐκ τερμάτων δὲ νάςον ἄρωμεν πάλιν.

Ορε.

Ver. 112. ωροσφίρονλα

Ver. 105. χρησμὸν ὃ κακιςέον] Ex Oreſtis reſponſo ver. 118. opinor Euripidem ſcripſiſſe, unâ literâ mutatâ, ὃν ἀπιςέον: ſcil. ἐμοῖ. *Iph. in Aul.* 634. ἐφετμαις ὃν ἀπιςᾶσαι σέθεν. *Alceſt.* 1130. ἀπίςειν ὃ σε θαυμάζω τύχην. vid. Harpocrat. voce Ἀπιςεῖν. Forte intelligitur Præpoſitio καλὰ, ante χρησμὸν & τύχην. De hujuſmodi *Gerundiis* videndus *Bergler.* ad Alciphron. Epiſt. qui liber non eſt nunc ad manus. Sic *Iph. Aul.* 1204. δρασέον δ' ἃ σοι δοκεῖ. quod plenè fuiſſet, opinor, τὸ δρᾶμα (vel πρᾶγμα) ἢ δρασέον ἐςί μοι καλὰ ταῦτα καθ' ἃ δοκεῖ σοι δρᾶν.

Ver. 112. ωροσφίρονλα] Conjeceram ωροσφίροντι, dualiter, ut ver. 76. ἐγκυκλῶντι, & alibi. Confirmant omnes Codd. Pariſienſes. Sic Κήρυκα nunc legitur pro Κήρυκι, *duos præcones*, Ariſtoph. Ὀρ. 844.

Ver. 113. ὅπου κενὸν, Δέμας καθεῖναι.] Ita diſtinxi, poſt alios: non κενὸν δέμας. Clarius nonnullis fuiſſet, εἴ πω κενὸν, *ſi quâ vacuitas.* ſed vide *Dorvill.* ad Chariton. p. 119.

Ver. 117. ἄρωμεν πάλιν;] Οὗτοι, initio ſententiæ, Interrogationem excludit: ὅτι admiſiſſet, ſic ut μήτι. Cod. omn. ἀρωμεν, contra metrum, quaſi fuiſſet νάσον ἀπαιξῶμεν, ut ἀπαίξειν μακρὰν, ſcil. ὁδὸν, *Iph. Aul.* 664. Ut nunc habet locus, falſum cicit. nam

Pylades

Ορε. Ἀλλ', εὖ γὰρ εἶπας, πειστέον. χωρεῖν χρεὼν
Ὅποι χθονὸς κρύψαντε λήσομεν δέμας·
Οὐ γὰρ τὸ τεῦ θεῦ γ' αἴτιον γενήσεται.
Πεσεῖν ἄχρηστον θέσφατον. τολμητέον.
Μόχθος γὰρ ἀδεὶς τοῖς νέοις σκῆψιν φέρει.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ιφι. Εὐφαμεῖτ', ὦ πόντιαι
Δισσαὶ

Pylades & Oreſtes venerunt huc *ut redirent*; ſed non ut *re infectâ* redirent. Putari poſſet verſum excidiſſe poſt πάλιν, ad hunc ſenſum, *Nihilo eorum effecto ob quæ huc venimus*, Τῶν δ' ὅ τι πράξαιθ' ὧν χάριν δεῦρ' ἥκομεν. Utcumque hoc ſit, hi duo Iambi, Οὗτοι μακρὸν, &, Ἐκ τεμάτων &c. certiſſimè *Pyladis* ſunt, ut præcedentes. deinde *Oreſtis*, Ἀλλ', εὖ γὰρ εἶπας, &c.

Ver. 118. χωρεῖν χρεὼν] *Scaligeri* hæc eſt pulchra reſtitutio, pro χώρει νεκρῶν. Firmatur loco *Elect.* 393. Reliqui Verſionem ver. 120. cujus ſenſus eſt ambiguus. Pro Ὅποι (ver. 119.) Valckenær. in Hippol. p. 298. legit Ὅπου.

Ibid. πάτρας Εὐξείνου] Ignoſcas brevi excurſui. Verius forſan Ἀξείνου, ut infra 218. 253. 341. *Andromach.* 794. *Med.* 1264. & alibi. ſed & ita ſcribendum forte ver. 395. 437. ubi nunc legitur Εὔξεινον & Εὔξεινον, & alibi in hac Fabula. Librariis quidem notiora erant Εὔξεινος & Εὔξεινον: ſed dubitationem admittit, an Euripides ea confuderit, aut promiſcuè uſurpaverit. Ratio hujus dubitationis erit, quia reſtatur diſertim Lucianus *Toxar.* p. 34. (ed. Græv.) Pontum illum, *eo tempore* quo *Pylades* & *Oreſtes* illuc appulerint, Ἄξεινον dictum fuiſſe: & Strabo lib. VII. p. 458. T. I. etiam Homeri ævo idem nomen manſiſſe refert, neque in Εὔξεινον mutatum fuiſſe, donec *Iones* poſtea urbes aliquot ibi condidiſſent: de qua re vide eundem lib. XIV. p. 941. & Athenæum XII. 5. p. 523. E. F. Ἄξεινος itaque poſtulat ἀκριβεία, & Euripidis conſtantia. ſed non audeo deſerere Exemplaria quia Poëtæ ſæpe *anticipant*; quemadmodum Noſter ad finem *Alceſtidis*, ubi Admetus mentionem facit *Tetrarchiarum* Theſſaliæ. nam Euripidis quidem ævo diviſa fuerit Theſſalia in *quatuor* partes, ſive *Tetrarchias*: ſed non niſi diu poſt tempus Admeti. Vide Harpocration. V. Τετραρχία, & Strabon. lib. IX. p. 658. Tale quiddam obſervat Scholiaſt. Æſchyl. ad *Eumenid.* 5. 9. Κήρυσσε, κήρυξ, &c.

Ver. 123. ὦ πόντιαι] Miror nullum Codicem habere ὦ τὰς πόντιαι,

Δισσὰς συγχωρήσας πέτρας
Εὐξείνου ναίοντες.
Ὦ παῖ τᾶς Λατοῦς,
Δίκλυνν' ἱκέτα,
Πρὸς σὰν αὐλὰν, εὐξύλων
Ναῶν χρυσήρεις θρῃσκὸς,
Πόδα παρθένιον,
Ὅσιον ὁσίας
Κληδοῦχε δούλα πέμπω,
Ἑλλάδος εὐίππου πύργους,
Καὶ τείχη, χόρτων τ' εὐδένδρων
Ἐξαλλαξασ' Εὐρώταν,

Ver. 135. Εὐρώπαν

πόντου, quia Metrum videtur debuisse procedere hoc modo,

Εὐφαμεῖτ', ὦ τὰς πόντου
Δισσὰς συγχωρήσας πέ-
τρας Εὐξείνου ναίοντες.
Ὦ παῖ &c.

Ver. 130. Πόδα παρθένιον
Ὅσιον ὁσίας] Continuari forte debent hi duo versiculi ob metrum anapæsticum,

Πόδα παρ|θένιον ὅσιον ὁ|σίου ὁσί|ας.

Ver. 132. Κληδοῦχε δούλα] *Dianæ clavigeræ serva. Barnesius* λαμπαδοῦχε, refragante metro: & eruditè probat vir maximus *Petr. Wesselingius* (Observat. I. 3.) multas Dearum, imo & ipsam *Dianam*, κληδοῦχους appellari solitas. alioquin, non malè lectum fuisset κληδοῦχος δούλα, ipsæ enim *ædituæ* κληδοῦχοι sæpe dictæ. & sic legit *Barnesius* ad ver. 1463.

Ver. 134. Καὶ τείχη, χόρτων τ' εὐδένδρων
Ἐξαλλάξασ' Εὐρώταν,] Ita *Barnesius* pro Εὐρώπαν. Ille & *Canterus* vertunt *χόρτων εὐδένδρων agris nemorosis insignem.* Equidem dubito cum de Versione tum de Contextu. Forte,

Ἑλλάδος εὐίππου πύργους, καὶ
Τείχη, χόρτου τ' εὐδένδρου
Ἐξαλλάξασ' Εὐρώτα,
Πατρῴων οἴκων ἕδρας.

vel. Σ' ἕδρας. χόρτος est χώρα, Hesychius. Εὐρώτα εὐδένδρου, quia *lauris ejus ripæ sunt plenæ*, Servius ad Virgil. *Ecog.* VI. 83.

Πατ-

Πατρῴων οἴκων ἕδρας.
Χο. Ἔμολον· τί νέον; τίνα φροντίδ' ἔχεις;
Τί με πρὸς ναὺς ἄγαγες, ἄγαγες,
Ὦ παῖ τᾶς Τροίας πύργως
Ἐλθόντος κλεινᾷ σὺν κώπᾳ
Χιλιοναύτᾳ μυριοτεύχοις
Τῶν Ἀτρειδᾶν τῶν κλεινῶν;
Ιφι. Ὤ δμωαὶ, δυοθρηνήτοις
Ὡς θρήνοις ἔγκειμαι,
Τᾶς οὐκ εὐμέσω μολπᾶς βοᾶν
Ἀλύροις ἐλέγοις.
Ἔ, ἔ. ἐν κηδείοις οἴκτοισιν,
Αἵ μοι συμβαίνω' ἄται,
Σύγγονον ἀμὸν καλα-
κλαιομένᾳ ζωᾶς.
Οἵαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων
Νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα.
Ὤλόμαν, ὠλόμαν.
Οὐκ εἴσ' οἶκοι πατρῷοι.
Οἵ μοι, φρυγὸς γέννα,

Ver. 140. κώπᾳ
Χιλιοναύτᾳ μυριοτεύχοις
Τῶν Ἀτρειδᾶν &c.] Non intelligo quid ſit κώπᾳ χιλιοναύτᾳ. neque quid μυριοτεύχοις. videtur aliquid excidiſſe. Pro τῶν Ἀτρειδᾶν ſuſpicor ſcribendum eſſe τῶν Ἀργείων, ut Æſchyl. *Agam.* 45. & 205. 586. *Iph. Aul.* 171, 172. Suſpecta quoque eſſe poſſunt κλεινᾷ vel κλεινῶν.

Ver. 145. βοᾶν.] Unde hoc venerit, aut quid velit, ignoro: niſi forte primitus fuerit βοᾶς ſcriptum explicationis gratia ſuperæ vocis ἐν εὐμέσῳ μολπᾶς. Diſtinctiones quoque in ſequentibus ſunt admodum incertæ, mallem tamen, ver. 149. Καλακλαιομένᾳ ζωᾶς. & ἀμὸν non ἀμὸν.

Ver. 152. Ὤλόμαν, ὠλόμαν.] Opinor, Ὀλόμαν, ὀλόμαν, omiſſo Augmento; ut ſit Baſis Anapæſtica. Nam ultima μαν pro μη, longa eſt, opinor, ut in ἰδόμαν paullo ante. Sic Ariſtoph. Εἰρην. 1013. Ὀλόμαν, ὀλόμαν, ἀποχειρωθὶς &c. in anapæſto pariter.

Φεῦ,

Φεῦ, φεῦ, τῶν Ἄργει μόχθων.
Ἰὼ δαῖμον, ὃς τὸν
Μόνον με κασίγνητον συλᾷς,
Ἀΐδᾳ πέμψας, ᾧ τάςδε
Χοὰς μέλλω, κρατῆρά τε
Τὸν φθιμένων
Ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις,
Πηγάς τ' ἐρείων ἐκ μόχων,
Βάκχῳ τ' οἰνηρὰς λοιβάς,
Ξυθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν,
Ἃ νεκροῖς θελκτήρια κεῖ-
τ'. ἀλλ' ἔνδος μοι πάγκρυσον
Τεῦχος, καὶ λοιβὰν αἰδᾳ·
Ὦ κατὰ γαίας
Ἀγαμεμνόνειον θάλος,
Ὡς φθιμένῳ τάδε σοι
Πέμπω. δέξαι δ' ὑ γὰρ πάρος
Τύμβῳ σοι ξανθὰν χαίταν,
Οὐ δάκρυ' οἴσω.
Τηλίσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάσθην

Ver. 157. Ἰὼ δαῖμον, ὃς τὸν
Μόνον με κασίγνητον συλᾷς,] In anapæsticos levi mutatione hæc redigi possunt,

Ἰὼ δαῖμων, ὃς τάνδε μόνον
Με κασίγνητον συλᾷς
Ἀΐδᾳ πέμψας, ᾧ τάς δε χοὰς
Μέλλω, κρατῆρά τε τὸν φθιμένων
Ὑδραίνειν &c.

Ver. 170. Ἀγαμεμνόνειον θάλος] Scrib. Ἀγαμεμνόνιον. & mox, πάρος (vel παρὰ) τύμβον, *ad tumulum*, non πάρος τύμβῳ. Ita:

Ὦ κατὰ γαίας Ἀγαμεμνόνιον
Θάλος, ὡς φθιμένῳ τάδε σοι πέμπω.
Δέξαι δ' ὑ γὰρ πρὸς τύμβον σοι
Ξανθὰν χαίταν, ὑ δάκρυ οἴσω,
Τηλόσε γὰρ &c.

πρὸς τύμβον ut *Troas* 480. *Electra* 517.

Πατ-

Πατρίδος, κεμὰς ἐν τᾷ δοκίμα
Κεῖμαι, σφαχθεῖσα τλάμων.
Χο. Ἀνʃιψάλμους ὠδὰς,
Ὕμνον τ' Ἀσιήταν σοι,
Βάρβαρον ἰαχὰν,
Δέσποινα γ' ἐξαυδάσω,
Τὰν ἐν θρήνοισιν μῦσαν,
Νέκυσιν μέλεον·
Τὰν ἐν μολπαῖς Ἀΐδας
Ὑμνεῖ, δίχα παιάνων.
Ιφι. Οἴ μοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων·
Ἔρρει φῶς σκήπτρων.
Οἴ μοι πατρῴων οἴκων.
Τίν' ἐκ τῶν εὐόλβων
Ἄργει

Ver. 176. κἐμᾶς, ἔνθα
181. Δέσποιν', ἐξαυδάσω,
182. Θρήνοις
187. φόως

Ver. 176. κἐμᾶς ἔνθα] Scribo ex Metro, κεμὰς ἐν τᾷ (i. e. ᾇ vel ᾗ) δοκίμα & pro σφαχθεῖσα τλάμων, forte σφαχθεῖσ' ἀ τλάμων.

Ver. 181. Δέσποιν', ἐξαυδάσω.] Omnes Libri ſcripti, δεσποινα γ' ἐξαυδασω, i. e. δεσποίνη γ', ſcil. σοι.

Ver. 182. Θρήνοις] Idem Codd. Θρηνοισι; hoc eſt Θρήνοισιν.

Ver. 183. Νέκυσιν μέλεον,] *Mortuis miſeram.* Quid hoc ſit neſcio. Intellexiſſem Νέκυσι μελομέναν, ut *Phœniſſ.* 1312. ἰαχὰν μελομέναν νεκροῖς: & μελόμενον αἱμακταῖς ῥαγίσι, hac rab. 644. Diſtingui poteſt,—μῦσαν Νέκυσιν, μέλεον, Τὰν &c.

Ver. 187. φόως σκήπτρων.] Opinor φῶς ob metrum. Oreſtem forte intelligit per φῶς σκήπτρων.

Ver. 188. Οἴ μοι πατρῴων οἴκων.] Vox ultima ſuſpecta eſſe poteſt, cum eadem res & idem verbum præceſſerit verſu 186, Οἴ μοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων. Hoc quidem non eſt certum & perpetuum; & tamen οἴκων ſubeſſe poteſt in alterutro loco, ut ver. 147, ἐν κηδείοις οἴκτοισιν.

Ver. 189. Τίν' ἐκ τῶν εὐόλβων] Omitto ob brevitatem conjecturas aliorum in hunc locum. Codex C. τιν εκ της της ευολβων. Forte,

Ποίνα

Ἄργει βασιλέων,
Ἀρχά. μόχθος δ' ἐκ μόχθων
Αἴσσει, δινευούσαις ἵπποισιν
Πτανοῖς. ἀλλάξας
Δ' ἐξέδρασ' ἱερᾶς ὄμμ' αὐγᾶς ἅλιος.
Ἄλλοις δ' ἄλλα προσέβα
Χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα,
Φόνος ἐπὶ φόνῳ,
Ἄχεα ἄχεσιν.

Ενθεν

Ver. 194. ἱερὸν

Ποίνα τᾶς τῶν εὐόλβων
Ἄργει βασιλέων
Ἀρχᾶς, μόχθος τ' ἐκ μόχθου
Αἴσσει, δινευούσαις ἵπποις
Πταναῖς.

Vide versionem. Scribi quoque potest τᾷ Ἀρχᾷ. Sed mallem Ποίνα τᾶς &c. ita tamen ut incertissima hæc putem. Quæ vero hic narrat Iphigenia, eodem fere modo refert Electra, soror Iphigeniæ, *Orest.* 989. seqq. Et ob fraudem hanc Pelopis in δινευούσαις ἵπποις, & necem Myrtili, huic Familiæ (Pelopidis) calamitates subsequentes divinitùs immissas fuisse alibi in his Fabulis defletur, & in *Electra* Sophoclis ver. 506. seqq. Has calamitates hic recenset Iphigenia, & inter eas, *Orestis* partem tangit, & *suam* pleniùs exsequitur.

Ver. 194. Δ' ἐξέδρασ' ἱερὸν ὄμμ' αὐγᾶς ἅλιος.
Ἄλλοις δ' ἄλλα &c.] Vox ἱερὸν pessundat anapæsticum. Forte,

Δ' ἐξέδρασ' ἱερᾶς ὄμμ' αὐγᾶς,
Ἅλιος. αὐτοῖς δ' ἄλλα προσέβα
Χρυσέας ἀρνὸς μελάθροις ὀδύνα.

vulgo, ἄλλοις—μελάθροις pro αὐτοῖς. Δὲ & Τε integras, initio versûs collocari non posse certum puto. Num & quando apocopen partiuntur? affirmat Vir Doctiss. ad *Phœniss.* 891. secundùm quem scribi hic oportuit, ἀλλάξας δ' | Ἐξέδρασ' &c. & mox, σπεύδει δ' | Ἀσπούδας' &c.

Ver. 198. Φόνος ἐπὶ φόνῳ,
Ἄχεά τ' ἄχεσιν.] Omittunt τ Codices, & Ald. Port. Steph. Citat *Brodæus* Ἄχε' ἐπ' ἄχεσιν. In *Helen.* Ἄχεά τ' ἄχεσι. Hi duo versiculi conjuncti metrum anapæsticum efficient, si legatur, φόνος ἐπὶ | φόνῳ, ἄχε | ά τ' ἐπ' ἄχε | σιν. Videntur

Ἔνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέν-
των Ταντ̣αλιδᾶν ἐκβαίνει
Ποίνα γ' εἰς οἴκους, σπεύδει
Δ' ἀσπέδας ἐπὶ σοὶ δαίμων,
Ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων,
Δαίμων τᾶς ματρὸς ζώνας·
Καὶ νυκτὸς κείνας ἐξ ἀρχᾶς
Λοχείαν, σερρὰν παιδείαν
Μοῖραι συντείνυσι θεαί·
Ἃ μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων,
Ἂν πρωτόγονον θάλος ἐν θαλάμοις,
Αἰδᾶς ἃ τλάμων κύρα
Σφάγιον πατρῴαι λώβᾳ,
Καὶ θῦμ' οὐκ εὐγάθητον
Ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκλαίαν

Ἰπ-

Ver. 201. ἐς
209. θαλάμῳ,

tur has Numerorum mutationes *varietatis* causâ injicere Tragici Poëtæ, ne continuo tractu verorum anapæstorum aures Auditorum obtunderentur.

Ver. 202. ἐπὶ σοὶ] Ita edidi pro τοῖς, conjecturâ *Duporti*. ἐπὶ σοὶ, *contra te*, O Oresta.

Ver. 206. λοχείαν, σερρὰν &c.] Forte λοχίας, ut Constructio sit, καὶ ἐξ ἀρχᾶς νυκτὸς κείνας λοχίας, Μοῖραι θεαὶ συντείνυσι (μοι) σερρὰν παιδείαν.

Ver. 208. Ἃ μναστευθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων,] Scil. Ἃ ἂν μναστευθεῖσα: nisi suspendatur sententia usque ad κύρα, ver. 219. & legatur νῦν γ', pro νῦν δ', ver. 218. hoc modo: ἃ μναστευθεῖσα—νῦν γ'—κύρα &c. De ἐξ vel ἐκ pro ὑπὸ, vid. ad *Iph. Aul.* 726.

Ver. 209 ἐν θαλαμοις A. B. θαλλος pro θάλος Cod. C. θάλος de *liberis* in hac monostrophe ter ponit Euripides.

Ver. 211. Σφάγιον πατρῴᾳ λώβᾳ,] Explicari potest vel ex hujus Fab. 20. & seqq. vel ex Sophoclis *Electra*, 568. seqq.

Ver. 213. Ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκλαίαν &c.] Mallem ita,

Ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκλαίαν
(Ἰππείοις ἐν ὄχοισι

Ἱππείοισιν ἐν δίφροισι
Ψαμάθων Αὐλίδος ἐπέβασαν
Νύμφαιον, οἵμοι δύσνυμφον,
Τῷ τᾶς Νηρέως κύρας.
Αἰ, αἰ. νῦν δ' ἀξεινε πόντε ξείνα,
Δυσχόρτες οἴκως ναίω,
Ἄγαμος, ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλος·
Οὐ ταὶν Ἄργει μέλπτσ' Ἥραν,
Οὐδ' ἰσοῖς ἐν καλλιφθόγγοις
Κερκίδι Παλλάδος Ἀθίδος εἰκὼ
Τιτάνων ποικίλλσα·
Ἀλλ' αἱμορῥάντων δυσφόρμιγα ξείνων αἱμάσσσ' ἄταν,
Βωμὺς οἰκτράν τ' ἀιάζοντων,
Οὐδὲν ἄνοικτρόν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.
Καὶ νῦν κείνων μὲν μοι

Ver. 227. Οὐδ'

Ψαμάθων Αὐλίδος ἐπιβᾶσαν)
Νύμφαν, &c.

Parenthesin posui solummodo ut comexio verborum planior foret. ἐπιβᾶσαν, & Νύμφαν sunt a *Scaligero* & aliis. Metrum postulat Ἱππείοι; pro Ἱππείοισιν.

Ver. 225, αἱμάσσσ' ἄταν,] Non intelligo. Opinor, οἰμώζσ' ἄταν, *lamentans calamitatem*; non, *cruentans Atea*, quod Oedipo indiget. Mendum ortum a similitudine *soni* in vocibus οἰμώζσω & αἱμάσσσα, a Dictante, vel a Scribente.

Ver. 227. Οὐδ' ἄνοικτρόν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.
Καὶ νῦν &c.] Hæc leviter corrupta existimo. Primo, ver. 226. pro οἰκτράν τ' scribendum existimo οἰκτρόν τ', i. e. οἰκτρῶς τε, ut *Supplic.* 104. *Helen.* 184. & ita *Brodæus*. Deinde deest syllaba anapæstica. Lego,

Οὐδὲν ἄνοικτόν τ' ἐκβαλλόντων
Δάκρυον. Καὶ νῦν &c.

id est, ἐκβαλλόντων τι οὐδὲν δάκρυον ἀνοικτον. mitissimæ enim indolis fuisse Iphigeniam, passim innuitur. ἄνοικτον, *sine commiseratione a me.*

Λάθα·

Λάθα· τὸν δ' Ἄργει δμαθέντα
Κλαίω σύγγονον,
Ὃν ἔλιπον ἔπιμαστίδιον
Ἔτι βρέφος, ἔτι νέον,
Ἔτι θάλος ἐν χερσὶ
Ματρὸς, ὠρὸς γέρνοισι-
τ' Ἄργει σκηπτοῦχον Ὀρέσαν——

Ver. 229. τόνδ'

Ver. 229. τόνδ' Ἄργει] Scrib. τὸν δ', ſcil. τὸν σύγγονον. & ita *Aldina*. Ultima in δμαθέντα, *mortuum*, producitur ob ſequens Κλ.

Ver. 231. Ὃν ἔλιπον &c.] In numeros anapæſticos hæc redigi poſſunt, ſcribendo χερσὶν, & γέρνοισίν τ', & producendo ultimam in ἔτι (ver. 232.) ante duas conſonantes in βρέφος. Poſt Ὀρέσαν poſui Notam abrupti ſermonis—perrectura enim erat Iphigenia, niſi eam interpellaſſet Chorus. Pro ἐπιμαστίδιον, ne quis conjiciat ἔτι μαστίδιον, vel ὑπομαστίδιον, vetat Pollux lib. II. 8. p. 155. Diſtinguendi verò anapæſtici.

Ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον ἔ-
τι βρέφος, ἔτι νέον, &c.

ACTUS SECUNDUS.

IAMBOI.

Χο. Καὶ μὴν ὅδ' ἀκτὰς ἐκλιπὼν θαλασσίας
Βυφορβὶς ἥκει, σημανῶν τί σοι νέον.
Βυ. Ἀγαμέμνονος παῖ, καὶ Κλυταιμνήστρας τέκνον,
Ἄκουε καινῶν ἐξ ἐμοῦ κηρυγμάτων.
Ιφι. Τί δ' ἐστὶ τοῦ παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου; 240
Βυ. Ἥκουσιν εἰς γῆν, Κυανέαν Συμπληγάδα

Ver. 241. κυανεᾶν συμπληγάδων

Ver. 238. Non opus est ut pro παῖ legatur τι, quod olim putavi. Defenditur παῖ ex Nostri *Cretens.* citatis Porphyrio *De Abstinent.* IV. 19. Soph. *Trach.* 61. Eurip. *Iph. Aul.* 896. & aliis locis, ubi παῖ & τέκνον in eadem sententia, vel versu: ut θύγατερ & τέκνον, *Iph. Aul.* 1117—1119.

Ver. 240. Τί δ' ἐστὶ τοῦ παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου;
Quid vero terroris est in præsenti nuncio?] Non dubito quin Euripides scripserit, Τί δ' ἐστὶ τό μι παρόντος ἐκπλῆσσον λόγου; sensu longe diverso a recepta Interpretatione: *Quid vero est quod me deturbat* (excutit) *ex præsenti sermone?* id est, ex luctuosa Monostrophe, in qua deflendâ occupata erat Iphigenia quando intravit Nuncius. De locutione ἐκπλήσσειν λόγῳ, *excutere, depellere, divertere a sermone, interpellare* aliquem *loquentem*, vid. ad ver. 773. Vulgatam tamen Versionem reliqui.

Ver. 241. Κυανέαν Συμπληγάδων] Codd. Paris. A. B. C. συμπληγαδα, quemadmodum ex conjectura emendaverat *Piersonus*, Verisimil. I. 2. nempe Κυανέας Συμπληγάδα. Quæro, an Sensus & Constructio versûs 1325 πόρον φεύγουσιν, defendi possint ex hoc loco Συμπληγάδα φυγόντες: subintellectâ nempe Præpositione κατὰ, vel διὰ *(per)* cum Accusativo. nam φεύγειν in his locis, videtur esse (ut τρέχειν seu δραμεῖν, *currere:* vid. ad ver. 427.) *navigare*, non ἐκφεύγειν, *effugere* vel *evadere.*

Πλάτῃ

Πλάτῃ φυγόντες, δίπτυχοι νεανίαι,
Θεᾷ φίλον πρόσφαγμα, καὶ θυτήριον
Ἀρτέμιδι. χέρνιβας δὲ, καὶ κατάργματα
Οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη.
Ιφι. Ποδαποί; τίνος γῆς ὄνομ' ἔχουσιν οἱ ξένοι;
Βου. Ἕλληνες· ἓν τοῦτ' οἶδα, κοὐ περαιτέρω.
Ιφι. Οὐδ' ὄνομ' ἀκούσας οἶσθα τῶν ξένων φράσαι;
Βου. Πυλάδης ἐκλήζεθ' ἅτερος ὠρὸς θατέρου.
Ιφι. Τοῦ συζύγου δὲ τοῦ ξένου τι τοὔνομ' ἦν;
Βου. Οὐδεὶς τόδ' οἶδεν· οὐ γὰρ εἰσηκούσαμεν.
Ιφι. Πῶς δ' εἴδετ' αὐτοὺς, καὶ τυχόντες εἵλετε;
Βου. Ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου——
Ιφι. Καὶ τίς θαλάσσης βουκόλοις κοινωνία;
Βου. Βοῦς ἤλθομεν νίψοντες ἐναλίᾳ δρόσῳ.
Ιφι. Ἐκεῖσε δὴ 'πάνελθε, πῶς νιν εἵλετε,
Τρόπῳ θ' ὁποίῳ; τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω·
Χρόνιοι γάρ ἥκουσ'. οὐδέπω βωμὸς θεᾶς

Ἑλλη-

Ver. 253. Ἀκταῖσιν
258. ἥκουσιν·

Ver. 245. εὐπρεπῆ ποιουμένη.] Imo εὐτρεπῆ ποιουμένη, i. e. εὐτρεπίζουσα, ver. 470.

Ver. 252. καὶ τυχόντες] *Reiskius* κἀντυχόντες, i. e. καὶ ἐντυχόντες. *Helen.* 1234. Ναῦταί σφ' ἀνεῖλον, ἐντυχόντες, ὡς λέγει.

Ver. 253. Ἀκταῖσιν ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἀξένου πόρου—] Plutarchus *De Exil.* p. 602. A. Ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν Εὐξείνου πόντου, manifestè huc adludit Diogenes. Εὐξείνου πόντου, explicatio est istius, ἀξένου πόρου. Ἐπὶ ῥηγμῖσιν, ut Homer. *Il.* A. 437. Hunc quoque locum mecum emendat *Piersonus*, ibid. p. 16. Ἄκραις ἐπὶ ῥηγμῖσιν, ex Plutarchi loco. *Dawesius* legit, Ακταις, vel potius Αυταις επι ῥηγμισιν, *ad ipsa littora*, Miscell, Crit. p. 161.

Ver. 255. ἐναλίᾳ δρόσῳ.] In Joan. Malela legitur divisim, ἐν ἁλίᾳ δρόσῳ.

Ver. 258. οὐδέπω βωμὸς θεᾶς] Forte,
Χρόνιοι γὰρ ἥκουσ'· οὐδ' ὅπως βωμὸς Θεᾶς
Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς.

Ἑλληνικαῖσιν ἐξεφοινίχθη ῥοαῖς.
Βȣ. Ἐπεὶ τὸν εἰσρέοντα διὰ Συμπληγάδων
Βȣ̃ς ὑλοφορβȣ̀ς πόντον εἰσεβάλλομεν,
Ἦν τις διαῤῥὼξ κυμάτων πολλῷ σάλῳ
Κοιλωπὸς ἀγμὸς, πορφυρευτικαὶ ςέγαι,
Ἐνταῦθα δισσȣ̀ς εἶδέ τις νεανίας
Βȣφορβὸς ἡμῶν, κἀπεχώρησεν πάλιν,
Ἄκροισι δακτύλοισι πορθμεύων ἴχνος.
Ἔλεξε δ'· Οὐχ ὁρᾶτε; δαίμονές τινες
Θάσσȣσιν οἵδε. Θεοσεβὴς δ' ἡμῶν τις ὢν,
Ἀνέσχε χεῖρα, κ̀ προσεύξατ' εἰσιδών·
Ὦ ποντίας παῖ Λευκοθέας, νεῶν φύλαξ,
Δέσποτα Παλαῖμον, ἵλεως ἡμῖν γενȣ̃·
Εἴτ' ȣ̃ν ἐπ' ἀκταῖς θάσσετον, Διοσκόρω,

Ἢ

Ver. 261. ὑλοφορβοὶ
263. ἁρμὸς,

Post longum enim tempus veniunt: neque sic madefit *Deæ ara quemadmodum*
Madefieri solita est Græcis cruoribus.

Ellipsis satis unsitata, in qua vox, diversi Modi, repetenda est ex ultima parte sententiæ. Appositum exemplum est *Orest.* 1042. ed. *King.*

Σὺ νῦν μ', ἀδελφὲ, μή τις Ἀργείων κτάνῃ.

i. e. *Tu nunc me* occide, *frater, ne quis Argivorum* me *occidat.* Ita & hîc: Constructio est, ȣ̀δὲ βωμὸς Θεᾶς [ἐκφονίσσεται] ῥοαῖς Ἑλληνικαῖς. ὅπως ἐξεφοινίχθη, i. e. ȣ̃τως ὡς ἐξεφοινίχθη.

Ver. 261. Βȣ̃ς ὑλοφορβοὶ] Exemplar. Oxon. (& omnia Parisiensia) βȣ̃ς ὑλοφορβȣ̀ς· *boves in-silvis-pascentes.* Homer. *Il.* E. 162. Πόρτιος, ἠὲ βοὸς ξύλοχον καταβοσκομενάων. sic θηρῶν ὑλονόμων, *Anth.* III. 25. p. 270.

Ver. 263. Κοιλωπὸς ἁρμὸς,] *Brodæus* ἀγμὸς, alii ὅρμος. prius prætuleram, & postea inveni in Collat. Oxon. & in omnibus Gallicis.

Ver. 269. ἀνέσχε χεῖρα, καὶ προσεύξατ'] Imo χεῖρε: *utramque* enim manum in *precibus* sursum levabant: DUPLICES *tendens ad sidera palmas.* Χεῖρας ἀνασχὼν apud Homerum sæpe.

Ver. 272. Εἴτ' ȣ̃ν ἐπ' ἀκταῖς θάσσετον, Διοσκόρω,] Ignoscat Lector

Ἢ Νηρέως ἀγάλμαθ', ὃς τὸν εὐγενῆ
Ἔτικτε πεντήκοντα Νηρήδων χορόν.
Ἄλλος δέ τις μάταιος, ἀνομίᾳ θρασύς,
Ἐγέλασεν εὐχαῖς, ναυτίλους δ' ἐφθαρμένους
Θάσσειν φάραγγ' ἔφασκε, τῷ νόμῳ φόβῳ,
Κλύοντας ὡς θύοιμεν ἐνθάδε ξένους.
Ἔδοξε δ' ἡμῶν εὖ λέγειν τοῖς πλείοσιν,
Θηρᾶν τε τῇ θεῷ σφάγια τἀπιχώρια.
Κἂν τῷδε πέτραν ἄτερος λιπὼν ξένοιν,
Ἔσῃ, κάρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω,
Κἀπεξέναξεν, ὠλένας τρίμων ἄκρας,
Μανίαις ἀλαίνων, χ βοᾷ κυναγὸς ὡς,
Πυλάδη, δέδορκας τήνδε; τήνδε δ' ἐχ ὁρᾷς
Ἀΐδᾳ δράκαιναν, ὥς με βέλεαι κλανεῖν,
Δειναῖς ἐχίδναις εἰς ἐμ' ἐσομωμένη;

Ver. 281. πέτροις vel πέτρας—ξένην,

tor & hîc, ſi paullum de via exceſſero. Quæri enim poteſt, qua *probabilitate* hoc fictum ſit. nuper enim admodum mortui erat Dioſcuri, *Caſtor* & *Pollux*; neque de eorum *Divinitate* adhuc etiam inter *Græcos* convenerat. Duplex enim fama de iis obtinuerat (prout Sorori eorum Helenæ narrat Teucer, *Helen.* 137. ſeqq.) Alii enim dicebant, eos ſibi manus intuliſſe ex mœrore ob flagitia & dedecora Sororis ſuæ Helenæ: Alii, in numerum Deorum adſumtos fuiſſe. Itaque quæri, inquam, poteſt, unde Barbaris *Tauris*, tam longe a Græcia diſſitis, neque hoc ſolùm, ſed & Paſtoribus & Bubſequis (ignariſſimis mortalium, & quibus *parum erat commercii cum mari*, ut Iphigenia dicit ſupra ver. 254.) *marinum* Dioſcurorum *Numen* tam familiari ex innoteſceret? Et dicendum eſt, opinor, Vel, hoc Tauris notum eſſe potuiſſe ex narrationibus *Græcorum captivorum*; quod fieri forte potuit: Vel, Euripidem Sui oblitum fuiſſe; quod etiam fieri forte potuit. puto enim hoc ei (& cui non?) alibi accidiſſe. Hic autem armentarius *Tauricus* precatur quaſi merus eſſet *Græcus*, & in ævo Euripidis natus.

Ver. 281. πέτρας—ξένην,] Cod. Oxon. & omnes Gall. πέτραν. ξένοιν eſt conjectura *Brodæi* & *Barneſii*, quam prætulerim. nam vulgata ξένην, nihili eſt.

Ἡ δ' ἐκ χιτώνων πῦρ πνέυσα, χ' φόνον,
Πτεροῖς ἐρέσσει, μητέρ' ἀγκάλαις ἐμὴν
Ἔχυσα, πέτρινον ὄχθον ὡς ἐπεμβάλῃ.
Οἴ μοι, κλύεις με. ποῖ φύγω; ποῖ δ' ἐρᾶν
Οὐ ταὐτὰ μορφῆς σχήματ'· ἀλλ' ἠλάσσεται
Φθογγάς τε μόχων, χ' κυνῶν ὑλάγματα,
Ἃ φασ' Ἐριννῦς εἶναι μιμήματα.
Ἡμεῖς δὲ συγαλέντες, ὡς θανέμενοι,
Σιγῇ καθήμεθ'. ὁ δὲ περισπάσας ξίφος,
Μόχθες ὀρέσσας εἰς μέσας, λέων ὅπως
Παίει σιδήρῳ λαγόνας εἰς πλευρὰς ἰείς,

Δοκῶν

Ver. 288. Ἡ δ' ἐκ χιτώνων πῦρ πνέυσα,] Verum puto, Ἡ δ' ἐξ ἐχιδνῶν πῦρ &c. nam hæ Furiæ erant πεπλεκλανημέναι πυκνοῖς δράκουσιν. Æschyl. Χοηφ. 1050. *Electr.* 1256. Catullus *De Nupt. Pel. & Thet.* 193. Ex χιδνων, omissâ literâ ι, fecerunt, uti videtur, χιτώνων, *tunicis*, pro *viperis*.

Ver. 290. πέτρινον ὄχθον ὡς ἐπεμβάλῃ.] *Ut injiciat* mihi *saxeam* hanc *molem*. stabat enim juxta rupem quando hæc locutus est, ἐπεμβάλῃ, scil. ἐμοὶ ut ver. 935. & *Helen.* 860. quæ non opus fuisset notasse, nisi in Versione & Explicatione hujus loci a viris doctis mirè erratum vidissem. Memineris autem hunc esse *insani* sermonem. & quidem nemo nisi *insanus* ita cogitare & ratiocinari potuit, "Furia hæc adsilit mihi, in brachiis gestans "*Matrem* meam, UT — Quid? *ut hunc montem injiciat mihi.*" Non absimile istud *Orest.* 265. Μίσον μ' ὀχμάζεις, ὡΣ—βάλῃς εἰς Τάρταρον. Est παρὰ προσδοκίαν: *insano* tamen convenientissimum, atque adeò hoc loco pulcherrimum.

Ver. 291. Οἴ μοι, κλύεις με. ποῖ φύγω;] In Longini περὶ Ὕψ. cap. XV. editur κλάνεις με. Vide locum, in quo prædicatur Euripidis studium & felicitas in exprimendis his duabus Animi affectionibus, *Furore* & *Amore*. Et sane ἀναίσθητος sit oportet qui hæc Orestis (a versu 285.) sine animi commotione legere possit.

Ver. 292. Οὐ ταὐτὰ μορφῆς σχήματ'·] Non intelligo. pro μορφῆς intellexissem φωνῆς. Orestis enim μορφὴ non mutabatur ex eo quod *mugitus bovum* & *latratus canum* emitteret & imitaretur: sed φωνὴ ejus mutabatur. Nonnullis placebit forte, Οὐ ταῦτα μορφῆς σήματ': *Non hæc* (usitata) *figuræ* humanæ *signa*.

Ver. 296. ὁ δὲ περισπάσας ξίφος,] Unâ literâ mutatâ lego, ὁ δὲ χερὶ σπάσας ξίφος, quia περισπᾶν ξίφος pro *educere gladium* non puto esse (neque *posse* esse) Græcam locutionem. χερὶ σπάσας

μὶς

Δοκῶν Ἐριννῦς θεὰς ἀμύνεσθαι τάδε·
Ὡς αἱμαληρὸν πέλανον ἐξανθεῖν ἁλός.
Κἀν τῷδε πᾶς τις, ὡς ὁρᾷ βυθόρβια
Πίπτοντα, καὶ πορθμέν', ἐξωπλίζετο,
Κόχλας τε φυσῶν, συλλέξων τ' ἐγχωρίους·
Πρὸς εὐτραφεῖς γὰρ, καὶ νεανίας ξένους,
Φαύλως μάχεσθαι βυκόλους ἡγούμεθα.
Πολλοὶ δ' ἐτληρώθημεν ἐν μικρῷ χρόνῳ.
Πίπτει δὲ μανίας πίτυλον ὁ ξένος μεθείς,
Στάζων ἀφρῷ γένειον. ὡς δ' ἐσείδομεν
Πρῶργε πεσόντα, πᾶς ἀνὴρ ἔχεν πόνον,
Βάλλων, ἀράσσων. ἄτερος δὲ τοῖν ξένοιν,
Ἀφρόν τ' ἀπέψα, σώματός τ' ἐτημέλει,
Πέπλων τε πρυκάλυπτεν εὐπήνεις ὑφὰς,
Καραδοκῶν μὴ ταὐπιόντα τραύματα,
Φίλον δὲ θεραπείαισιν ἄνδρ' εὐεργετῶν.
Ἔμφρων δ' ἀναίξας ὁ ξένος πεσήματος,
Ἔγνωκε κλύδωνα πολεμίων προσκείμενον,
Καὶ τὴν παρεῖσαν συμφορὰν αὐτοῖν πέλας·

Ver. 312. εὐπήκτοις ὑφαῖς,

ut mox, ver, 322. & *Iph. Aul.* 1566. Vide & *Oreſt.* 1475. & Homer. *Il.* A. 210. Hanc quoque emendationem mihi præripuit *Pierſonus* Veriſimil. p. 17.

Ver. 298. λαγόνας εἰς πλεύρας ἰοὺς,] Mallem, λαγόνας εἰς, πλευράς θ' ἰοὺς. & ita *Reiſkius.*

Ver. 300. Ὡς αἱμαληρὸν πέλανον] Legerim, Ὥσθ' αἱμαληρὸν— ut 935. Ὥσθ' αἱμαληρὰ γόμια,

Ver. 312. πρυκάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς,] Codd. omnes habent εὐπήνεις ὑφας. Recte; ut πρυκάλυπτεν ſit Tranſitivum, *tegendo prætendebat*, prævit Euripidi Homerus *Il.* E. 315. vide *Iliad.* P. 132.

Ver. 316. Ἔγνωκε κλύδωνα] *Barneſius* edidit Ἔγνω, Conjecturam *Scalig.* & *Duporti.* MSS. tamen non abeunt ab Editt. ante *Barn.* Ἔγνωκε. Notandum ab iis qui in *paribus* Iamborum locis Anapæſtos admittunt. Vid. ad ver, 710.

Ὦμωξέ

Ὦμωξέ θ'. ἡμεῖς δ' οὐκ ἄνιεμεν πέτρας
Βάλλοντες, ἄλλος ἄλλοσθεν προσκείμενοι.
Οὗ δὲ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ' ἠκούσαμεν.
Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα
Καλλιστ'. ἔπαι μοι, φάσγανον σπάσας χερί.
Ὡς δ' εἴδομεν δίπαλτα πολεμίων ξίφη,
Φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν κάπας.
Ἀλλ' εἰ φύγοι τις, ἄτεροι προσκείμενοι,
Ἔβαλλον αὐτούς· εἰ δὲ τύσδ' ὠσαίατο,
Αὖτις τὸ νῦν ὑπεῖχον ἥρασσον πέτροις.
Ἀλλ' ἦν ἄπιστον· μυρίων γὰρ ἐκ χερῶν
Οὐδεὶς τὰ τῆς θεᾶς θύματ' εὐτύχει βαλών.

Ver. 327. Οὔτις—ἥρασσεν
329. λαβών.

Ver. 321. ἀλλ' ὅπως θανούμεθα Καλλιστ', ἔπαι μοι, &c.] Id est, σκόπει vel σκοπῶμεν ὅπως: quamobrem distinguendum plenè post Καλλιστ'. vid. Æschyl. *Prom.* 68. & Schol. Aristophanem *Equit.* ver. 80.

Ver. 327. Οὔτις τὸ νῦν ὑπεῖχον ἥρασσεν πέτροις.] Multi restituimus Αὖτις, quod habet & Collat. Oxon. & Cod. Gallic. C. Νῦν, *modò*, *nuper*, de re *præterita*, ut *Hecub.* 1144. D. Joan. XI. &. Omnes MSS. Paris. pro ἥρασσεν habent ῥασσον. recte: nam τὸ ὑπεῖκον, sc. μέρος, denotat *multitudinem*.

Ver. 329. εὐτύχει λαβών.] Scribendum βαλών, cum Codd. Gall. & Collat. Oxon. Absolutè & sine πέτροις vel πέτρας, ut ver. 310. Εὐτύχει (vel ἐυτύχει) idem est quod ἐυτύχει vel ἐπέτυχεν, *fortunatus fuit*, vel *scopum attigit*. Vers. 330. pro ὡ χειρώμεθα, Cod. A. ἐχειρώμεθα. vid. *Iph. Aul.* 896.

Ver. 335. καὶ σφάγι' ἱξέπεμπέ σοι] Codd. A. B. non ἱξέπεμπε, hic habent, sed ἔπεμπε: ut verum forte fit, καὶ σφάγι' ἔπεμπέ σφι σοὶ. Pro Ὡς χείρωσας legit Ἐς χείρωσας *Valckenærius* ad *Phœniss.* 1409. quia ὡς, isto modo positum, rarissimè adhibetur nisi περὶ ἀψύχων, apud Tragicos & Comicos. Notam ejus omnino vide, & *Magistrum* V. ὡς.

Ver. 337. ξένους Τοιόσδε,] Libenter inveniſſem in MSS. νέους Τοιόσδε. vide vers. præced. & *quater* occurrit intra novem versus vox ξένος, præter ἄξενον. Ne legatur σὰς-σφαγὰς ver. 339, obstat quod dixerat σὸν φόνον ver. 338.

Μόλις

Μόλις δέ νιν, τόλμῃ μὲ ὑ, χειρώμεθα,
Κύκλῳ δὲ περιβάλλοντες, ἐξεκλέψαμεν
Πέτροισι χειρῶν φάσγαν', εἰς δὲ γῆν γόνυ
Καμάτῳ καθεῖσαν, πρὸς δ' ἄνακτα τῆσδε γῆς
Κομίζομέν νιν. ὃδ' ἐσιδὼν. ὅσον τάχος
Ὡς χερνιβάς τε, κ) σφάγι' ἐξέπεμπέ σοι.
Εὔχῃ δὲ τοιάδ', ὦ νεᾶνι, σοι ξένων
Σφάγια πορεῖνας· κἂν ἀναλίσκῃς ξένους
Τοιόσδε, τὸν σὸν Ἑλλὰς ἀποτίσει φόνον,
Δίκας τίσασα τῆς ἐν Αὐλίδι σφαγῆς.

Χο. Θαύμας ἔλεξας τὸν φανέντ', ὃς ποτὲ
Ἕλληνος ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον.

Ιφι. Εἶεν. σὺ μὲ κόμιζε τὰς ξένους, μολών·
Τὰ δ' ἐνθάδ' ἡμεῖς οἷα φροντιοῦμεθα.

Ὦ καρδία τάλαινα, πρὶν μὲ εἰς ξένους
Γαληνὸς ἦδα, κ) φιλοικτίρμων ἀεὶ,
Εἰς τὸ μόφυλον ἀναμετρουμένη δάκρυ,
Ἕλληνας ἄνδρας ἥνικ' εἰς χέρας λάβοις·

Νῦν

Ver. 341. Ἕλλην, ὃς ἐκ γῆς] Vulgata Ἕλληνος omnino neceſſaria erat Senſui (quid enim vult ἐκ γῆς ſine Ἕλληνος?) & defenditur *Heraclid.* 131. Ἕλλην γολὴ, quam Ἑλλάδα γολὴν vocat Sophocles *Philoct.* 225. & Ἕλληνα φάτιν, *Græcum ſermonem*, Æſchyl. *Agam.* 1263. ubi ἐπίσασαι ſcribend. pro ἐπίσαμαι. Schema Ἰωνικὸν hoc appellat Leſbonax. Reduxi itaque antiquam lectionem, & mutavi diſtinctiones:

Θαύμας' ἔλεξας τὸν φανέντ', ὅς ποτὲ
Ἕλλην' ἐκ γῆς πόντον ἦλθεν ἄξενον.

id eſt, ὅς ποτὲ ὢν, ἦλθε &c. & ver 350. Οἵ τινες ποτε ὄντες, ἥκετε. Τὸν φανέντα, εἰ, περὶ τῷ φανέντος. ſæpe occurrit hoc Schema Ὁμηρικὸν. vid. Ariſtoph. Ὄρν. 167. & Scholiaſt. Rectè hic Chorus in voce ἄξενον. vid. ad ver. 125.

Ver. 346. Εἰς τὸ μόφυλον] *Barneſius* edidit τὸμόφυλον. An recte, dubito. reſtineo itaque vulgatam, a qua Exemplaria non recedunt, quantum ſcio.

Ver. 347. ἥνικ'—λάβοις·] Cod. A. λαβοις. Forte, λάβῃς pro

ἕλαβες,

Νῦν δ' ἐξ ὀνείρων, οἷσιν ἠγριώμεθα,
Δοκοῦσ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν,
Δύσνεν με λήψεσθ', οἵ τινές ποθ' ἥκετε.
Καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθὲς, ἠχθόμην, φίλας·
Οἱ δυσυχεῖς γὰρ, τοῖσιν εὐτυχεστέροις,
Αὐτοὶ κακῶς πράξαντες, ὑ φρονοῦσιν εὖ.
Ἀλλ' ὅτε πνεῦμα Διόθεν ἦλθε πώποτε,
Οὐ πορθμὶς, ἥτις διὰ πέτρας Συμπληγάδας
Ἑλένην ἀπήγαγ' ἐνθάδ', ἥ μ' ἀπώλεσεν,
Μενέλεών θ', ἵν' αὐτὸς ἀντελιμωρησάμην,
Τὴν ἐνθάδ' Αὐλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ,

Οἵ

Ver. 357. Μενίλαόν θ',

ἴλαβες. Sic *Alceſt.* 1102, pro λάβοις conjeceram λάβες; & ita poſtea inveni in Edit. vetuſtiſſima. Vocem ἥκα, ſine ἄν, non niſi cum Indicativo ponere ſolet Euripides.

Ver. 349. ἠγριώμεθα Δοκοῦσ' Ὀρέστην] Δοκοῦσ' poteſt eſſe δοκοῦσαι, (Codd. A. C. δοκουσαν) vel Nominativus Abſolutus, Δοκοῦσα, pro Δοκούσης ἐμοῦ, per parentheſin ſumto verſu. Vide notata ad ver. 947.

Ver. 351. Καὶ τοῦτ' ἄρ' ἦν ἀληθὲς, ἠχθόμην, φίλαι·] Sic diſtinguendum puto, ſi locus ſanus ſit. Senſus videtur eſſe, Vera ratio hujus malevolentiæ meæ erga hos hoſpites, eſt, quia *angor*, & felicitati eorum invideo: felices enim eos exiſtimo præ me ipſa. Verſ. 353. "Αὐτοὶ κακῶς πράξαντες eſt mera tautologia "præcedentis οἱ δυσυχεῖς" *Reiſkius*. Quis vult, & poteſt, defendere? Sed tamen vix fieri poteſt ut hæc ita reliquerit Euripides. Senſus bonus eſt in vulgata verſione, ad quam ſi exigatur Contextus, erit, "Ατ' ὑ παλαὶς πράξαντες, &c. quod rationem reddet malevolentiæ iſtorum. Sed Αὐτοὶ peſſimum videtur quacumque ſuppoſitione. Ex οἵτ' αὖ pro αὐτοὶ, poſſet forte aliquid probabile effingi. ſed ἀφίσαμαι.

Ver. 355. διὰ πέτρας Συμπληγάδας] Lego Συμπληγάδος, in Genitivo, & Numero Singulari, ut ver. 241. Sic διὰ Κυανέας πέτρας, *per Cyaneam petram*, 889. quamquam non ignoro Euripidem ſæpe ponere διὰ, *per*, cum Accuſativo. Μενίλεων pro Μενέλαον, eſt a *Barneſio*.

Ver. 358. Τὴν ἐνθάδ' Αὐλιν ἀντιθεῖσα τῆς ἐκεῖ·] Ἀντιτίθημι frequentiùs

Οἵ μ', ὥσε μόσχον, Δαναΐδαι χειρώμενοι,
Ἔσφαζον· ἱερεὺς δ' ἦν ὁ γενήσας πατήρ.
Οἵ μοι. κακῶν γὰρ τῶν τότ' οὐκ ἀμνημονῶ·
Ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα,
Γονάτων τε τῶν τεκόντος ἐξαρθωμένη,
Λέξουσα τοιάδ'. Ὦ πάτερ, νυμφεύομαι
Νυμφεύματ' αἰσχρὰ πρὸς σέθεν. μήτηρ δ' ἐμὴ,
Σέθεν κακίονος, Ἀργείαι τέ νιν
Ὑμνοῦσιν ὑμεναίοισιν, αὐλεῖται δὲ πᾶν
Μέλαθρον· ἡμεῖς δ' ὀλλύμεσθα πρὸς σέθεν.
Ἅδης Ἀχιλλεὺς ἦν ἄρ', οὐχ ὁ Πηλέως,
Ὃν μοι προσεῖπας πόσιν· ἐν ἁρμάτων δ' ὄχοις
Εἰς αἱμαρὸν γάμον ἐπόρθμευσας δόλῳ.
Ἐγὼ δὲ λεπτῶν ὄμμα διὰ καλυμμάτων
Ἔχευ', ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν εἰλόμην χεροῖν,
Ὃς νῦν ὄλωλεν. ὦ κασιγνήτη ξύμα

quentiùs conſtruitur cum Dativo, ſecundùm quam conſtructionem hic ſcribi debuit, τῇ γ' ἰκνεῖ. Verſu 359. pro Οἵ ſcripſeram Οὗ, *ubi:* ut *Iph. Aul.* 1157. & ſic *Pierſonus* Veriſim. p. 10.

Ver. 362. Ὅσας γενείου χεῖρας ἐξηκόντισα,] Locutionem ὅσας χεῖρας, quæ recte habet, unicè explicat & illuſtrat locus Callimachi *Hymn. in Dian.* ver. 26.

Ὡς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρὸς
Ἅψασθαι, ΠΟΛΛΑΣ δὲ μάτην ἐτανύσσατο ΧΕΙΡΑΣ.

i. e. *ſæpe* extendit, ut recte cepit *Vulcanius.* ejuſdem generis videtur πᾶσαν ἵης γλῶσσαν, apud Soph. *Electr.* 598. *ſemper in ore habes.* Homerus *Odyſſ.* B. 151. de duobus aquilis Telemacho miſſis a Jove, τινάξάσθην πτερὰ ΠΟΛΛΑ· MULTAS *alas quatiebant:* i. e. frequenter. Pro γενείου ἐξηκόντισα aliquis forte conjecerit γένειον—ἐσηκόντισα. Si retineatur γενείου, καὶ vel ἐπὶ intelligendum erit. quæ ſatis frequens eſt Conſtructio. In noſtro Idiomate ſervatur ſuperius loquendi genus. nam D. Luc. XXII. 53. vertitur, *Yeſtretched forth* NO HANDS *againſt me: extendiſtis* NULLAS MANUS *in me.*

Ver. 372. λιπτῶν ὄμμα διὰ καλυμμάτων
Ἔχευα,] Cod. A. λιπτὸν. B. λιπτὸν, ſed λιπτῶν a prima manu. Voces ὄμμα & διὰ καλυμμάτων ambiguæ ſunt: ſed explicantur verſu 1123. *Iph. Aul.* vide & hic Verſionem.

Συνῆψ'

Συνῆψ' ὑπ' αὐδᾶς, ὡς ἱκέσ' εἰς Πηλέως
Μέλαθρα· πολλὰ δ' ἀπεθέμην ἀσπάσματα
Εἰσαῦτις, ὡς ἥξουσ' ἐς Ἄργος αὖ πάλιν.
Ὦ τλῆμον, εἰ τέθνηκας, ἐξ οἵων κακῶν
Ἔρρεις, Ὀρέστα, κ' πατρὸς ζηλωμάτων.
Τὰ τῆς θεᾶς δὲ μέμφομαι σοφίσματα,
Ἥτις, βροτῶν μὴ ἦν τις ἅψηται φόνου,
Ἢ κ' λοχείας, ἢ νεκρᾶ δίγκ χεροῖν,
Βωμῶν ἀπείργει, μυσαρὸν ὡς ἡγουμένη,
Αὐτὴ δὲ θυσίαις ἥδεται βροτοκτόνοις.
Οὐκ ἔρθ' ὅπως ἔτεκεν ἂν ἡ Διὸς δάμαρ,
Λητώ, τοσαύτην ἀμαθίαν. ἐγὼ μὲν οὖν
Τὰ Ταντάλου θεοῖσιν ἐξιάματα,
Ἄπιστα κρίνω, παιδὸς ἡδῆναι βορᾷ·
Τοὺς δ' ἐνθάδ', αὐτοὺς ὄντας ἀνθρωποκτόνους,
Εἰς τὴν θεὸν τὸ φαῦλον ἀναφέρειν δοκῶ.
Οὐδένα γὰρ οἶμαι δαιμόνων εἶναι κακόν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ ά.

Χο. 1 Κυάνεαι, Κυάνεαι
2 Σύνοδοι θαλάσσας

Ver. 377. εἰς
Ver. 390. τὸν θεὸν
394. ἱερὸς

Ver. 378. ἐξ οἵων κακῶν] Pro κακῶν ipse sensus ducit ad καλῶν, & ad Interpretationem quam dedi. Iphigenia enim nondum audiverat de *cæde* Patris sui. putavit illum adhuc εὐδαιμονεῖν, ver. 543. *Reiskius* quoque legit καλῶν.

Ver. 390. Εἰς τὸν Θεὸν] Amicus suggessit τὴν Θεὸν, *Dianam*, quæ certissima est emendatio.

3 Ἢ

3 Ἦν Οἴτρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν
4 Εὔξενον ἐπ' αἶδμα
5 Διεπέρασέν ποτε,
6 Ἀσιήτιδα γαῖαν
7 Εὐρώπας διαμείψας·
8 Τίνες ποτ' ἆρα, τὸν εὔυδρον
9 Καὶ δονακόχλοα λιπόντες Εὐρώταν,
10 Ἢ ῥεύματα σεμνὰ Δίρκας,
11 Ἔβασαν, ἔβασαν ἄμικτον
12 Αἶαν, ἔνθα κέρα
13 Διατέγγει βωμούς,
14 Καὶ περὶ κίονας να-
15 ῶν αἷμα βρότειον;

Ἀντιστροφὴ ά.

1 Ἢ ῥοθίοις ἐλατίνοις,
2 Δικρότοισι κώπαις
3 Ἔπλευσαν ἐπὶ ποντίας κύμαθα
4 Ναΐου ὄχημα
5 Λινοπόροις αὔραις,
6 Φιλόπλουν ἅμιλλαν
7 Αὔξοντες μελάθροισιν;
8 Φίλα γὰρ ἐλπὶς ἐγένετ', ἐπὶ

Ver. 394. Οἴτρος ὁ ποτώμενος Ἀργόθεν] Bonam hanc *Brodæi* correctionem confirmat omnes Codd. Paris. Ἐπ' (ver. 395.) deest Cod. A. Ἦν (ver. 394.) usitatiùs in Choris scribitur Ἂν.

Ver. 399. εὔυδρον Εὐρώταν] Vel ἔνυδρον.

Ver. 410. Λινοπόροις αὔραις] Videtur deesse copula, Λινοπόροις τ' αὔραις, *& velis intrantibus flatibus*, conjungenda cum κώπαις, ut sit, quod dicitur, *remis velisque*. In Stropha quærit Chorus, *unde* venerunt hi hospites; hic quærit, *quare* venerunt; an *lucri* & commercii causâ.

Ver. 414. ἐλπὶς ἐγένετ'] Codd. omnes Gall. γεγητ'.

9 Πήμασι

9 Πήμασι βροτῶν, ἄπληστος ἄνθρώποις,
10 Ὄλβου βάρος· οἳ φέρονται
11 Πλάνητες ἐπ' οἶδμα, πόλεις τε
12 Βαρβάρους περῶντες,
13 Κεναὶ δόξαι. γνώμα
14 Δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου,
15 Τοῖς δ' εἰς μέσον ἥκει.

Στροφὴ β'.

1 Πῶς τὰς συνδρομάδας πέτρας,
2 Πῶς Φινεΐδας αὐπνους
3 Ἀκτὰς ἐπέρασαν,
4 Παράλιον αἰγιαλὸν
5 Ἐπ' Ἀμφιτρίτας, ῥοθίῳ
6 Δραμόντες, ὅπου πεντήκοντα κορᾶν

7 Τῶν

Ver. 417. Πλάνητες, οἶδμα

Ver. 417. Πλάνητες, οἶδμα, πόλεις τε] Deficit metrum. vide Strophen. Restituto ex *Aldina*, Πλάνητες ἐπ' οἶδμα. & ita mercatores appellat Plato De Repub. II. τοὺς δὲ πλάνητας ἐπὶ τὰς πόλεις, ἐμπόρους, sc. καλοῦμεν.

Ver. 419. Κεναὶ δόξαι. γνώμα Δ' οἷς μὲν] Metrum & Sensus videntur ducere ad,

Πλάνητες ἐπ' οἶδμα, πόλεις τε
Βαρβάρους περῶντες,
Κενόδοξοι. γνώμα
Δ' οἷς μὲν ἄκαιρος ὄλβου,
Τοῖς δ' &c.

vide Strophen. Κενόδοξοι, *vani* vel *falsi opinionibus* suis, habentes pravas rerum notiones. De Δ' initio versûs, vid. ad ver. 194.

Ver. 425. Παράλιον] Id est, Παῤῥάλιον, primâ longâ. interdum scribitur cum ῥ duplici.

Ver. 427. Δραμόντες, ὅπου &c.

— Ξεινὸν

7 Τῶν Νηρηΐδων χοροὶ
8 Μέλπωσιν ἐγκυκλίοις,
9 Καὶ πλησιςίοισι πνοαῖς, 430
10 Συριζόντων καλὰ πρύμναν
11 Εὐναίων πηδαλίων,
12 Αὔραις ἐννοτίαις, ἢ
13 Πνοαῖσι Ζεφύρου, ταὶν
14 Πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν, 435
15 Λευκὰν ακταν, Αχιλῆϊ
16 Δρόμος καλλιςαδίους, Εὖ-
17 ξεινον καλὰ πόντον.

— Ξεινὸν καλὰ πόντον.] Constructio horum (omissis parenthesibus, quas in Versione posui) videtur esse Δραμόντες παράλιον αἰγιαλὸν, ἐπὶ Ἀμφίτρίτης, ῥοθίῳ καὶ πνοαῖς, ἐπὶ ἅλαν τὰν πολυόρνιθον, καλὰ Ἄξεινον πόντον; Τρέχειν (unde particip. δραμόντες) est *navigare*, ut *currere* Latinis. sic ἵδρομε ῥόθια, *cucurrit per fluctus*, Helen. 1126. δραμεῖν αἰγιαλὸν, est, *currere* vel *navigare per litus*, id est, *navigando transire litus*.

Ῥοθίῳ καὶ πνοαῖς, *fluctibus* (vel *æstu*) & *ventis* adjuvantibus.

Pro μέλπωσιν, quod Metrum non admisit, conjeci μελπωσᾶν. Ὅπου χοροὶ ἐγκυκλίοι (non ἐγκυκλίοις) scil. εἰσὶ. vel, μελπωσᾶν ἐγκύκλια, adverbialiter, ut κύκλιον ὠρχήσαντο, *in orbem saltarunt*, Callimach. *Hymn. in Del.* 313. quod est *Iph. Aul.* 1056. κύκλια — ἐχόρευσαν.

Pro Εὐναίων (quod vertunt *firmis*) Cod. Oxon. Εὐναίων. An

Συριζούσᾶν καλὰ πρύμναν
Εὐναίων, πηδαλίων τ',
Αὔραισιν νοτίοις, &c.

Hesychius: Εὐναῖαι, ἄγκυραι.

Ver. 434. Pro Πνοαῖσι vel Πνοιαῖσι, Cod. B. πνεύμασι, ex Glossa.

Ver. 436. Codd. A. B. αχιλλεος: male, pro Ἀχιλλέος. Post Καλλιςαδίους addendum τι ante Δρόμος, ob anapæstum. vid. Antistroph. Non Δρόμος καλλιςαδίους, sed Καλλιςαδίους τὸ Δρόμος.

De Λευκὴν ἀκτὴν vid. Schol. ad *Andromach.* 1262. Λευκὴν τὴν ἄκτὴν ἐντὸς Εὐξείνου (vel Ἀξείνου) πόντου. & Steph. *De Urb.* V. Ἀχιλλεὼς Δρόμος. De Εὔξεινος & Ἄξεινος vid. dicta supra ad ver. 125. Chorus, hoc tempore, debuit nescire nomen Εὐξείνου πόντου. Utrum hoc sit Euripidis an Scribarum, sciri non potest.

Αντιςροφὴ β'.

1 Εἴθ' εὐχαῖσι δεσποσύνας
2 Λήδας Ἑλήνα φίλα παῖς
3 Ἐλθοῦσα τύχοι, τὰν
4 Τρῳάδα λιποῦσα πόλιν·
5 Ἵν' ἀμφὶ χαίταν δρόσον αἱ-
6 ματηρὰν ἑλιχθεῖσα, λαιμοτόμῳ
7 Δεσποίνας χερὶ θάνῃ,
8 Ποινὰς δοῦσ' ἀντιπάλους.
9 Ἥδις' ἂν τήνδ' ἀγγελίαν
10 Δεξαίμεσθ', Ἑλλάδος ἐκ γᾶς
11 Πλωτήρων εἴ τις ἔβα,
12 Δουλείας ἐμέθεν δει-
13 λαίας παυσίπονος. ϗ

Ver. 439. Εἴθ' εὐχαῖσι δεσποσύνας] Forte εὐχαῖσιν δεσποσύνοις: quia δεσποσύνη pro *domina* a Græcis ignoratur, pro *dominatu* eâ utitur Herodot. VII. 102. Sed δεσπόσυνος, *herilis*, Adjectivum, frequenter occurrit. appositè *Hecub.* 98. δεσποσύνας σκηνὰς: quod Atticum est, potius quàm δεσποσύνας σκηνὰς. ob quam rationem paullo ante scripsi Αὔραισιν νοτίοις, non Αὔραις ἐννοτίαις. sic δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις Æschyl. *Pers.* 589.

Ver. 444. ἑλιχθεῖσα, λαιμοτόμῳ] Forte, ἑλιχθεῖσ', ἐν λαιμοτόμῳ. vid. Strophen. Hinc apparet, *Feminas* quoque *Græcas* huic Dianæ Tauricæ mactatas fuisse. & proinde, non strictè, quamquam verè, sumendum est quod dicitur ver. 39. Ἕλλην ἀνὴρ. Quare igitur, inquiet aliquis, non sacrificabant *Chorum* qui ex *Feminis Græcis* constabat? Respondetur, Quia illæ non *casu* aliquo illuc delatæ erant, Sed Regi Thoanti *venditæ*, utpote captivæ.

Ver. 447. Ἥδις' ἂν τήνδ' ἀγγελίαν] Strophe, Καὶ πλησιστίοισι πνοαῖς, uno tempore brevior videtur. Forte, τόδ' ἀγγελίας, cujus explicatio fuerit τήνδ' ἀγγελίαν, supra Contextum scripta. sic τόδε ἡλικίης pro τήνδε ἡλικίην, Herodot. VII. 38. εἰς τόδ' ἡμέρας pro εἰς τήνδε ἡμέραν, Noster *Phœn.* 1092, & *Alcest.* 9. Nisi in Strophe scribendum πλησιεστείοισι, epenthesi usitatæ, quod verius puto.

Ver. 448. Leg. θεᾷ, ut ver. 595.

14 Γὰρ

14 Γὰρ ὀνείρασι συμβαίην
15 Οἴκοις πόλει τε πατρῴᾳ
16 Τερπνῶν ὕμνων ἀπολαύειν,
17 Κοινὰν χάριν ὄλβῳ.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ιφι. Ἀλλ' οἵδε χέρας δεσμοῖς διδύμοις
Συνερειοθέντες χωροῦσι, νέον
Πρόσφαγμα θεᾶς. σιγᾶτε, φίλαι·
Τὰ γὰρ Ἑλλήνων ἀκροθίνια δὴ
Ἐν ναοῖσι, πέλας τάδε βαίνει,
Οὐδ'

Ver. 460. λάκε

Ver. 452. Γὰρ ὀνείρασι συμβαίην
Οἴκοις, &c.] Primo, ſcriberem Οἴκοισι, propter metrum anapæſticum. Deinde, *Portus* obſervat *novo more* dictum hoc eſſe, συμβαίην pro συμβαίῃ μοι. Præſtare videtur nihil innovare *nunc* in locutionibus Græcæ Linguæ, cum iiſdem Literis tutò ſcribere liceat, ὀνείρασι συμβαίῃ 'ν Οἴκοισι, πόλει τε πατρῴᾳ &c. Dubito de iſto Γὰρ initio versûs: (Vide ſummi *Bentleii* Menandrea, n. CX.) unde in Strophe ſcriberem, ver. 434.

Πνοιαῖσι Ζεφύρου
Τὰν πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν,

in Antiſtrophe, 451.

—λαίας παυσίπονος.
Καὶ γὰρ ὀνείρασι συμβαίῃ 'ν
Οἴκοισι &c.

penultima in πολυόρνιθον longa eſt, ut omnibus notum. Hæc metricè reſpondent, & hoc pacto vitatur poſitio vocis γὰρ in initio versûs. Pro Καὶ tamen clarius fuiſſet Μοὶ. Intelligo κατὰ ante χάριν. Verſionem priorem reliqui, de ſenſu versûs incertus.

Ver. 456. οἵδε χέρας δεσμοῖς διδύμοις] Mallem, οἵδε δίδυμοι, *hi duo*, δίπτυχοι νεανίαι. ut ſupra vocantur, & infra.

Ver. 459. θεᾶς.] Leg. θεᾷ, ut ver. 595.

Ver. 460. Ἐν ναοῖσι πέλας τάδε βαίνει· ιν
Οὐδ' ἀγγελίας &c.] Scribo, Ναοῖσι πέλας, &c. hoc jubet metrum, & anapæſtus præcedens & ſubſequens, niſi in priori ſcribatur,

Οὐδ' ἀγγελίας ψευδεῖς ἔλακεν
Βουφορβὸς ἀνήρ.
Χο. Ὦ πότνι', εἴ σοι τάδ' ἀρεσκόντως
Πόλις ἥδε τελεῖ, δέξαι θυσίας,
Ἃς ὁ παρ' ἡμῖν νόμος, οὐχ ὁσίας
Ἕλλησι, διδοὺς ἀναφαίνει.

Τὰ γὰρ Ἑλλήνων ἀκροθίνια δὴ ἐν
Ναοῖσι πέλας &c.

ut Ἡ ἐν Αὐλίδι σφαγεῖσα ver. 770. & forte συμβαίῃ ἐν Οἴκοισι, paullo ante. Sed certum puto ἐν positum fuisse supra Ναοῖσι, quia conjungenda sunt ἀκροθίνια ναοῖσι: quod Ille ignoravit, qui addidit ἐν. Ἀκροθίνια ναοῖσι, ut ἱστιάματα Θεοῖσιν, ver. 387. & forte ὅρκους Τυνδάρεῳ, *Iph. Aul.* 78. ἐλέους τῷ Ἀβραάμ, Luc. I. 54, 55. sic ibi distinguendum puto, intermediis parenthesi inclusis. Participium subintelligitur in his omnibus, *debitum*, *datum*, *promissum*, &c. Distinguendum post Ναοῖσι. Πέλας est Adverbium. Ἐν nihili est. Ἀκροθίνια non proprie usurpatur hic, neque ver. 75.

Ver. 461. ἔλακε] Λάκε, Ald. Port. Steph. Sed Codd. A. B. ἔλακεν.

ACTUS

ACTUS TERTIUS.

IAMBOI.

Ιφι. ΕΙ'ΕΝ· Τὰ τῆς θεᾶ μὲν πρῶτον ὡς καλως ἔχῃ,
Φροντιστέον μοι. μέθετε τῶν ξένων χέρας,
Ὡς ὄντες ἱεροὶ, μηκέτ' ὦσι δέσμιοι
Ναὸς δ' ἔσω στείχοντες, εὐτρεπίζετε
Ἃ χρὴ 'πὶ τοις παροῦσι, κ) νομίζεται.

Φευ· Τίς ἆρα μήτης ἡ τεκοῦσ' ὑμᾶς ποτε,
Πατήρ τ', ἀδελφή τ', εἰ γεγῶσα τυγχάνει;
Οἵων στερεῖσα δισσὺχων νεανιῶν,

Ἀνά-

Ver. 467. ἴχοι,
473. τυγχάνοι;
474. στερηθεῖσα

Ver. 467. καλῶς ἴχοι,] Codd. A. B. ιχη. recte.

Ver. 470. Ναὸς δ'—εὐτρεπίζετε.] Pro Ναὸς reponendum esse Ναῶ monuit Cl. *Valckenærius* ad *Phœniss.* 454. Observa autem Verbum εὐτρεπίζετε. nam ex eo forte pendet explicatio versûs 725.

Ver. 472. Τίς ἆρα μήτης] Usitatius ἆρα quando interrogat. Φευ̃ est extra versum. Totâ hac Scenâ, & duabus sequentibus, pauca apud Antiquos in suo genere pulchriora inveneris.

Ver. 473. ἀδελφή τ'; εἰ γεγῶσα τυγχάνοι,] Codd. A. B. C. τυγχανει. Distinguo & lego,

Φευ· Τις ἆρα μήτης ἡ τεκοῦσ' ὑμᾶς ποτε,
Πατήρ τ'; ἀδελφὴ δ' εἰ γεγῶσα τυγχάνει,

Ἀνάδελφος ἔςαι; Τὰς τύχας τίς οἶδ' ὅτῳ
Τοιαίδ' ἔσονται; πάντα γὰρ τὰ τῶν θεῶν
Εἰς ἀφανὲς ἕρπει, κοὐδὲν οἶδ' οὐδεὶς κακόν·
Ἡ γὰρ τύχη παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθές.
Πόθεν πόθ' ἥκετ', ὦ ταλαίπωροι ξένοι;
Ὡς διὰ μακροῦ μὲν τήνδ' ἐπλεύσατε χθόνα,
Μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεσθ', ἀεὶ κάτω.
Ορε. Τί ταῦτ' ὀδύρῃ, κἀπὶ τοῖς μέλλουσι νῷν
Κακοῖσι λυπεῖς, ἥτις εἶ ποτ', ὦ γύναι;
Οὗτοι νομίζω σοφὸν, ὃς ἂν μέλλων θανεῖν,
Οἴκτῳ τὸ δεῖμα τοὐλέθρου νικᾷν θέλῃ·

Ver. 475. ὅτι

Οἵων ςερεῖσα διπτύχων νεανίων
Ἀνάδελφος ἔςαι!

Si vero vobis sit aliqua soror, &c. Ratio & artificium in mentione *sororis* tam emphaticâ, obvia sunt. *Scaligeri* est ςερεῖσα: antea ςερηθεῖσα.

Ver. 475. τὰς τύχας τίς οἶδ' ὅτι
Τοιαίδ' ἔσονται] Codd. B. C. οτῳ. bene: ut *Herc. Fur.* 511.

Ὁδ' ὄλβος ὁ μέγας, ἥτε δόξ', οὐκ οἶδ' ὅτῳ
Βέβαιός ἐςι.

ἡ τύχη, *fortuna:* αἱ τύχαι sæpe, *infortunia.* Ponitur τὰς τύχας pro αἱ τύχαι, ut sæpe fit.

Ver. 477. κοὐδὲν οἶδ' οὐδεὶς κακόν·] Imo neque ἀγαθὸν, dixerit aliquis. κακὸν, *dimidium* tantum rei exprimere videtur. *integrum* foret, *quod obventurum est*, sive Bonum, sive Malum. Antiquum obtinet Iphigenia, quod ad Argumentationem (vid. ver. 60.) gnaro, ut opinor, Euripide. *Mulier* enim, & *Argiva* mulier, quantæ opportunitates!

Ver. 480. ἔσεσθ', ἀεὶ κάτω] Frigidam hanc explicationem, ἀεὶ κάτω, persuasum habeo ab Euripide non profectam esse; tametsi scio κάτω de *inferis* centies occurrere. An scribere potuit, ἔσεσθ' ἐοίκατε? i. e. ἔσεσθαι. Versu præcedente Ως significare potest *Nam.*

Ver. 481. Κακοῖσι λυπεῖς,] Scribo, λυπεῖ γ', *tristitiâ afficeris.* patere videtur ex sensu, & ex ὀδύρῃ, ver. 482. & ver. 490. Ἡμᾶς δὲ μὴ θρήνει σύ. Literæ ς & γ frequenter in his Fabulis commutatæ sunt. Ita quoque Interpretes vertunt.

Οὐχ

Οὐχ ὅστις ἄδην ἐγγὺς ὄντ' οἰκτίζεται,
Σωτηρίας ἄνελπις· ὡς δὺ' ἐξ ἑνὸς
Κακὼ συνάπτει, μυρίαν τ' ὀφλισκάνει,
Θνήσκει θ' ὁμοίως. τὴν τύχην δ' ἐᾶν χρεών.
Ἡμᾶς δὲ μὴ θρήνει σύ· ταῖς γὰρ ἐνθάδε
Θυσίας ἐπισάμεθα, κ' γινώσκομεν.
Ιφι. Πότερος ἆρ' ὑμῶν ἐνθάδ' ὠνομασμένος
Πυλάδης κέκληται; τόδε μαθεῖν πρῶτον θέλω.
Ορε. Οὗ', εἴ τι δή σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν·
Ιφι. Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλληνος γεγώς;
Ορε. Τί δ' ἂν μαθοῦσα τόδε, πλέον λάβοις, γύναι;
Ιφι. Πότερον ἀδελφὼ μητρὸς ἐξὸν ἐκ μιᾶς;
Ορε. Φιλότητι γ', ἐσμὲν δ' ὦ κασιγνήτω, γύναι.

Ιφι.

Ver. 486. Οὔθ' ὅσις
494. ἴσι
497. ματρὸς
498. ἐσμὲν, ὦ κασιγνήτω,

Ver. 486. Οὔθ' ὅσις] Omnes Gallici μὴ ὅσις. Suspectum habeo hunc Iambum, ob præcedentes duos, in quibus eadem res exprimitur. Et ita *Reiskius*. Videtur esse alicujus qui uno Iambo sensum duorum exprimere voluit. Per ἅδην intelligit *mortem*, ut *Troas*. 463. & sæpe.

Ver. 491. ἐπισάμεθα καὶ γινώσκομεν] *Novimus & scimus*. τῆς ταυλότητος suspicionem leviorem fore putaverit forte aliquis, si legatur, κ' οὐ γινώσκομεν, *& probe cognita habemus*. Sed reclamat ipse Euripides *Hippol*. 380.

Τὰ χρὴ ἐπισάμεσθα καὶ γιγώσκομεν.

& D. Lucas *Act. Apost*. XIX. 15. Plautus *Mil. Glor*. II. 5: 42. *neque vos, qui homines sitis*, NOVI, *neque* SCIO.

Ver. 494. Οὗ· ἴσι δή σοι] Codd. omnes Par. οὗ εἰ τι δή σοι: recte. ut ver. 43. εἴ τι δὴ τόδ' ἴσ' ἄμος. Ἐν ἡδονῇ pro ἡδύ, ut apud Herodotum VII. 15.

Ver. 495. πατρίδος Ἕλληνος γεγώς;] Satis Græcè, πατρίδος Ἕλληνος: vid. ad 341. Scio tamen quibus magis placuisset Ποίας πολίτης πατρίδος Ἕλλην εἶ γεγώς; In Vulgata, quinque voces in ς exeunt. πατρὶς est *civitas*. sic ver. 509. Πρὸς Θεῶν, ἀληθῶς, ὦ ξέν', εἶ κεῖθεν γεγώς; Quo versu nihil est pulchrius.

Ver. 498. Φιλότητί γ' ἐσμὲν, ὦ κασιγνήτω, γύναι.] Codd. A. B. C.

Ιφι. Σοὶ δ' ὄνομα ποῖον ἔθεθ' ὁ γενήσας πατήρ;
Ορε. Τὸ μὲν δίκαιον, δυςυχεῖς καλοίμεθ' ἄν.
Ιφι. Οὐ τοῦτ' ἐρωτῶ· τοῦτο μὲν δὸς τῇ τύχῃ.
Ορε. Ἀνώνυμοι θανόντες, οὐ γελώμεθ' ἄν.
Ιφι. Τί δὲ φθονεῖς τοῦτ', ἢ φρονεῖς οὕτω μέγα;
Ορε. Τὸ σῶμα θύσεις τοὐμὸν, οὐχὶ τοὔνομα.
Ιφι. Οὐδ' ἂν πόλιν φράσειας, ἥτις ἐςί σοι;
Ορε. Ζητεῖς γὰρ οὐδὲν κέρδος, ὡς θανουμένῳ.
Ιφι. Χάριν δὲ δοῦναι τήνδε, κωλύει τί σε;
Ορε. Τὸ κλεινὸν Ἄργος, πατρίδ' ἐμὴν ἐπεύχομαι.
Ιφι. Πρὸς θεῶν, ἀληθῶς, ὦ ξέν, εἶ κεῖθεν γεγώς;
Ορε. Ἐκ τῶν Μυκηνῶν, αἵ ποτ' ἦσαν ὄλβιαι.
Ιφι. Φυγὰς δ' ἀπῆρας πατρίδος, ἢ ποίᾳ τύχῃ;
Ορε. Φεύγω τρόπον γε δή τιν' οὐχ' ἑκὼν, ἑκὼν.
Ιφι. Ἆρ' ἂν τί μοι φράσειας, ὧν ἐγὼ θέλω;
Ορε. Ὡς ἐν παρέργῳ τῆς ἐμῆς δυσπραξίας.
Ιφι. Καὶ μὴν ποθεινός γ' ἦλθες ἐξ Ἄργους μολὼν.
Ορε. Οὔκουν ἐμαυτῷ γ'. εἰ δέ σοι, σὺ τοῦτ' ἔρα.

Ver. 503. φρονεῖς τοῦτ',
511. φυγὰς ἀπῆρας

C. ἐσμὲν δ' οὐ κασιγνήτω. hoc est, φιλότητί γ' [ἐσμὲν ἀδελφὼ], οὐ δὲ ἐσμὲν κασιγνήτω: *Amicitiâ saltem sumus fratres, non autem natu.* Sensui magis quàm Verbis attendendum. κασιγνήτω resolvi potest quasi esset κάσιε γεννητὼ, vel κάσεις γενέσει. Distinguendum post γ', non post ἐσμὲν.

Ver. 543. Τί δὲ φρονεῖς τοῦτ'] Egregiè Exemplar Oxon. & omnia Gallica;

Τί δὲ φθονεῖς τοῦτ'; ἢ φρονεῖς οὕτω μέγα;

Distingui quoque potest, Τί δὲ, φθονεῖς &c. quasi diceret, Quid vero? ex invidiane, an ex animi elatione hoc facis?

Ver. 511. Post φυγὰς *Scal.* & *Barn.* inserunt δ', quod sensui & metro necessarium videtur. Versu 514. pro τῆς ἐμῆς, legi potest, τῆσδ' ἐμῆς.

Ver. 516. σὺ τοῦτ' ἔρα.] Mallem, σὺ τοῦδ' ἔρα, ut ver. 530. & ita *Barnesius* et *Reiskius*. Versu 517. delevi Not. Interrog. post λόγος, quia vox ἴσως eam non admittit isto loco.

Ιφι.

Ιφι. Τροίαν ἴσως οἶσθ', ἧς ἁπανταχοῦ λόγος.
Ορε. Ὡς μή ποτ' ὤφελόν γε, μήδ' ἰδὼν ὄναρ.
Ιφι. Φασίν νιν οὐκέτ' οὖσαν, οἴχεσθαι δορί.
Ορε. Ἔςιν γὰρ οὕτως. οὐδ' ἄκραντ' ἠκούσατε.
Ιφι. Ἑλένη δ' ἀφῖκται δῶμα Μενέλεω πάλιν;
Ορε. Ἥκει· κακῶς γ' ἐλθοῦσα τῶν ἐμῶν τινι.
Ιφι. Καὶ ποῦ ἐςι; κἀμοί γάρ τι προὐφείλει κακόν.
Ορε. Σπάρτῃ ξυνοικεῖ τῷ πάρος ξυνευνέτῃ.
Ιφι. Ὦ μῖσος εἰς Ἕλληνας, οὐκ ἐμοὶ μόνῃ.
Ορε. Ἀπέλαυσα κἀγὼ δή τι τῶν κείνης γάμων.
Ιφι. Νόςος δ' Ἀχαιῶν ἐγένεθ', ὡς κηρύσσεται;
Ορε. Ὡς πάνθ' ἅπαξ με συλλαβοῦσ' ἀνιςορεῖς.
Ιφι. Πρὶν γὰρ θανεῖν σε, τοῦδ' ἐπαυρέσθαι θέλω.
Ορε. Ἔλεγχ', ἐπειδὴ τοῦδ' ἐρᾷς· λέξω δ' ἐγώ.
Ιφι. Κάλχας τις ἦλθε μάντις ἐκ Τροίας πάλιν;
Ορε. Ὄλωλεν, ὡς ἦν ἐν Μυκηναίοις λόγος.
Ιφι. Ὦ πότνι'. ὡς ἔςι γὰρ ὁ Λαέρτου γόνος;
Ορε. Οὔπω νενόςηκ' οἶκον· ἔςι δ', ὡς λόγος.
Ιφι. Ὄλοιτο, νόςου μή ποτ' ἐς πάτραν τύχων.
Ορε. Μηδὲν κατεύχου· πάντα τὰ κείνου νοσεῖ.
Ιφι. Θέτιδος δ' ὁ τῆς Νηρῇδος ἐςι παῖς ἔτι;
Ορε. Οὐκ ἔςιν· ἄλλως λέκτρ' ἔγημεν Αὐλίδι.
Ιφι. Δόλια γὰρ, ὥς γε φασὶν οἱ πεπονθότες.
Ορε. Τίς εἶ ποθ', ὡς εὖ πυνθάνῃ τἀφ' Ἑλλάδος;

Ver. 533. Ὦ πότνι'· ὡς ἔςι γὰρ ὁ &c.] Conjeceram, Ὦ πότνι ἄ! σῶς ἐςι γὰρ ὁ Λαέρτου γόνος; sed *Canterus* ante me erat. Illa quærit an Ulisses σῶς ἐςι: respondet Ille, ἐςὶ quidem, sed non σῶς. nam σῶς de eo dicitur qui *domum* rediit *salvus*. In multis Editt. & in Codicibus Gall. deest Articulus ὁ. extat in *Aldina*. *Scaligeri* ἔςιν ἄρ' pro ἔςι γὰρ, minimè necessarium est. vid. ad ver. 936. Scribere potuit, σῶς γάρ ἐςι Λαέρτου γόνος; Articulus enim non est ex toto necessarius.

Ver. 538. λέκτρ' ἔγημεν Αὐλίδι.] Vel divisim, ἔγημ' ἐν Αὐλίδι· *ducere uxorem voluit in Aulide*: non enim *duxit*: sic ἔσχ' ἐν Αὐλίδι, Soph. *Electr.* 566.

Ιφι.

Ιφι. Ἐκεῖθέν εἰμι· παῖς ἔτ' ἔσ' ἀπωλόμην.
Ορε. Ὀρθῶς ποθεῖς ἄρ' εἰδέναι τἀκεῖ, γύναι.
Ιφι. Τί δ' ὁ στρατηγὸς, ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν;
Ορε. Τίς; ἢ γὰρ ὄν γ' ἐγ' ᾠδα τῶν εὐδαιμόνων.
Ιφι. Ἀτρέως ἐλέγετο δή τις Ἀγαμέμνων ἄναξ. 545
Ορε. Οὐκ οἶδ· ἄπειλθε τῇδε λόγῳ τούτῳ, γύναι.
Ιφι. Μὴ, πρὸς θεῶν, ἀλλ' εἰπέ, ἵν' εὐφρανθῶ, ξένε.
Ορε. Τέθνηκ' ὁ πλήμων, πρὸς δ', ἀπώλεσέν τινα.
Ιφι. Τέθνηκε; ποίᾳ συμφορᾷ; τάλαιν' ἐγώ.
Ορε. Τί δ' ἐξεναίζας τοῦτο; μῶν προσῆκέ σοι; 550
Ιφι. Τὸν ὄλβον αὐτῷ τὸν πάροιθ' ἀναξένω.
Ορε. Δεινῶς γὰρ ἐκ γυναικὸς οἴχεται σφαγείς.
Ιφι. Ὦ παιδόκρυτος ἡ κλαυστὸς, ὡς ἐμοὶ θανών.
Ορε. Παῦσαί νιν ἤδη, μήθ' ἑρωτήσῃς πέρα.
Ιφι. Τοσόνδε γ', εἰ ζῇ τῇ ταλαιπώρῳ δάμαρ; 555
Ορε. Οὐκ ἔστι· παῖς νιν, ὃν ἔτεκε, τοῦτος ὤλεσεν.
Ιφι. Ὦ συμφορᾶς ἐκβεβηκὸς οἶκος· ὡς τί δὴ θέλων;
Ορε. Πατρὸς θανόντος τήνδε τιμωρούμενος.
Ιφι. Φεῦ. ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσεπράξατο.
Ορε. Ἀλλ' ἃ τὰ πρὸς θεῶν εὐτυχεῖ, δίκαιος ὤν. 560
Ιφι. Λείπει δ' ἐν οἴκοις ἄλλον Ἀγαμέμνονος γόνον;
Ορε. Λέλοιπεν Ἠλέκτραν γε, παρθένον μίαν.
Ιφι. Τί δὲ, σπαρεῖσης θυγατρὸς ἔξι τις λόγος;
Ορε. Οὐδείς γε, πλὴν θανοῦσαν ἐχ ὁρᾶν φάος.
Ιφι. Τάλαιν' ἐκείνη, χ' ὡ κλαυτὸν αὐτὴν παῖδ'. 565

Ver. 552. Δεινὸς

Ver. 543. ὃν λέγουσ' εὐδαιμονεῖν;] Vel, εὐδαίμονα: & λέγουσι dicitur pro ἔλεγον, ut τίκτει, ver. 23. vid. ad ver. 8.

Ver. 552. Δεινὸς γὰρ] Forte Δεινῶς vel Δεινῆς. prius maluit *Portus*, & *Reiskius*. confirmant omnes Codices. Ver. 554. scribi potest, μή μ' ἐρώτησης: sed non est opus.

Ver. 560. δίκαιος ὤν] Significare potest, *licet meretur*, scil. εὐτυχεῖν.

Ορε.

Ορε. Καπῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλεσο.
Ιφι. Ὁ τῦ θανόντος δ' ἔστι παῖς Ἄργει πατρός;
Ορε. Ἔς', ἄθλιός γε, κἀδαμῦ, κ' πανλαχῦ.
Ιφι. Ψευδεῖς ὄνειροι, χαίρετ'· ἐδὴν ἦτ' ἄρα
Ορε. Οὔθ' οἱ σοφοί γε δαίμονες κεκλημένοι, 570
Πτηνῶν ὀνείρων εἰσὶν ἀψευδέστεροι.
Πολὺς ταραγμὸς ἔν τε τοῖς θείοις ἔνι,
Κἀν τοῖς βροτείοις. ἓν δὲ λυπεῖται μόνον,
Ὅτ' οὐκ ἄφρων ὢν, μάντεων πειθεὶς λόγοις,
Ὤλωλεν, ὡς ὄλωλε τοῖσιν εἰδόσιν. 575
Χο. Φεῦ, φεῦ. τίδ' ἡμεῖς, οἵ τ' ἐμοὶ γενήτορες,
Ἆρ' εἰσίν; ἆρ' οὐκ εἰσί; τίς φράσειεν ἂν;
Ιφι. Ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δή τιν' ἤκομεν λόγον,
Ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, σπυδαῖς ἅμα.

Καὶμοὶ

Ver. 570. deest Ορε.
572. θεοῖς
573. λειπέλαι

Ver. 566. χάριν ἄχαριν] Oxon. χάρις ἄχαρις. Locutionem sæpe habet Æschylus. Vertunt, quasi legissent—χάριν, ἄχαρις ἀπώλετο· *Malæ mulieris gratiâ, sine gratia periit.*

Ver. 570. Οὔθ' οἱ σοφοί γε δαίμονες] Codd. A. B. præfigunt Ορε, seu Personam Orestis, vocibus Πολὺς ταραγμὸς, (ver. 572.) quæ ante hunc versum poni debuit. hæc enim verba non conveniunt nisi Oresti. cui non dubitavi ea restituere, antea Iphigeniæ absurdè attributa, in hoc, & quinque sequentibus Iambis.

Ver. 573. ἓν δὲ λείπεται μόνον,] B. C. & Oxon. λυπεῖται. Bene. scil. Orestes λυπεῖται καθ' ἓν μόνον, *hac una re*, quòd inductus fuit Oraculo Apollinis, ut faceret quæ fecit. nam per μάντεων intelligit *Apollinem*, ut & ver. 570. οἱ σοφοὶ δαίμονες καλούμενοι. Eandem querelam queritur ver. 77. & ver. 711.

Ver. 579. σπυδαῖς ἅμα.

Καὶμοὶ τόδ' εὖ μάλιστα] Ex Sensu & scripturæ vestigiis legenda forte & distinguenda hæc, jam prorsus non intelligibilia:

Ἀκούσατ'· εἰς γὰρ δή τιν' ἤκομεν λόγον,
Ὑμῖν τ' ὄνησιν, ὦ ξένοι, ταύταις θ' ἅμα,
Καὶμοί. Τὸ δ' εὖ μάλιστα &c.

Vide

Κἀμοὶ τόδ' εὖ μάλιστά γ' οὕτω γίγνεται,
Εἰ πᾶσι ταὐτὸν πρᾶγμ' ἀρεσκόντως ἔχει.
Θέλεις, ἂν εἰ σώσαιμί σ', ἀγγεῖλαι τί μοι,
Πρὸς Ἄργος ἐλθὼν, τοῖς ἐμοῖς ἐκεῖ φίλοις,
Δέλτον τ' ἐνεγκεῖν, ἥν τις οἰκτείρας ἐμὲ,
Ἔγραψεν αἰχμάλωτος, οὐχὶ τὴν ἐμὴν
Φονέα νομίζων χεῖρα, τοῦ νόμου δ' ὕπο
Θνήσκειν γε, τῆς θεοῦ ταῦτα δίκαι' ἡγουμένης;
Οὐδένα γὰρ εἶχον, ὅς τις ἀγγεῖλαι, μολὼν
Εἰς Ἄργος αὖτις, τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς

Πέμ-

Ver. 581. ἔχοι.

Vide Versionem. λόγον est *rem*, ut ver. 753. & sæpe. ὄνησιν appositivum est ad λόγον. ταύταις *his*, scil. *Choro*. Τὸ δ' εὖ, *Quod autem rectum est*; est gnome universalis. Codd. Par. B. C. σπουδ[illegible]ς. Oxon. σπουδῆς ἅμα Καὶ μοι. quod confirmat meam Distinctionem. Virorum doctorum conjectura σπουδάσομεν, pro σπουδαῖς ἅμα, a metro prohibetur. Ver. 581. pro ἔχοι Codd, A. C. εχει. recte, ut τυγχάνει ver. 473. pro τυγχάνοι.

Ver. 582. Θέλεις ἂν εἰ σώσαιμί σ'] "Mallem, Θέλοις ἂν. *Portus*." Non opus. *Tho. Magister*. V. Εἰ: εἰ δὲ τῷ ἈΝ τὸ ΕΙ' προστεθείη, μετὰ ΕΥ'ΚΤΙΚΟΥ καὶ Ὁριστικοῦ ἐκφέρεται. Exempla ubique sunt. voces ἂν εἰ pertinent ad σώσαιμι, non ad Θέλεις: post quam igitur distinxi. Cum *Indicativo* Aristoph. *Ecclez*. 730. quem locum optime explicat doctiss. *Kusterus*.

Ver 587. ταῦτα δίκαι' ἡγουμένης] Forte, τάδε δίκαι'. *Phœniss*. 1254. τάδε—ὡς δίκαι' ἡγούμενοι. Pro Θνήσκειν γε legi potest σφε, i. e. ἑ, *se*. *Piersonus* quoque *Verisim*. p. 65. legit τάδε, vel potiùs delet ταῦτα. Ego puto scriptum fuisse ταυτα / τάδε δίκαι' αἰτουμένης & δίκαια esse Substantivum *justa*, *ritus*: *Deâ poscente hæc justa*, hos ritus: ex sensu.

Ver. 589. αὖτις, τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς] Videtur aliquid deesse Constructioni & Sensui, qui hic esse debuit: *Neminem enim hucusque habui, qui servatus, ad Argos perferret, aut mitteret, mea mandata ad Amicos*. hoc est,

Οὐδένα γὰρ εἶχον, ὅστις ἀγγείλαι, μολὼν
Εἰς Ἄργος αὖτις, τὰς ἐμὰς ἢ ἐπιστολὰς
Πέμψειε σωθεὶς &c.

Portus

Πέμψειε σωθεὶς τῶν ἐμῶν φίλων τινί.
Σὺ δ', εἶ γὰρ, ὡς ἔοικας, οὔτε δυσμενὴς,
Καὶ τὰς Μυκήνας οἶσθα, χ' οὓς κἀγὼ θέλω,
Σώθητι, καὶ σὺ μισθὸν οὐκ αἰσχρὸν λαβὼν,
Κούφων ἕκατι γραμμάτων, σωτηρίαν·
Οὗτος δ', ἐπείπερ πόλις ἀναγκάζει τάδε,
Θεᾷ γενέσθω θῦμα, χωρισθεὶς σέθεν.
Ορε. Καλῶς ἔλεξας τἄλλα, πλὴν ἓν, ὦ ξένη·
Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδε, μοι βάρος μέγα.
Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφορὰς,
Οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν.
Οὔκουν δίκαιον ἐπ' ὀλέθρῳ τῷ τοῦδ' ἐμὲ
Χάριν τίθεσθαι, καὐτὸν ἐκδῦναι κακῶν.
Ἀλλ' ὣς γενέσθω· τῷδε μὲν δέλτον δίδου,
Πέμψει γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν,
Ἡμᾶς δ' ὁ χρῄζων, κτεινέτω. Τὰ τῶν φίλων
Αἴσχιστον ὅς τις καταβαλὼν εἰς ξυμφορὰς,

Ver. 603. γενέσθαι.

Portus quoque defectum notaverat. Pro αὖτις legi posset αὐτὸς, cui (αὐτὸς μολὼν) opponeretur ἢ πέμψειε: *aut ipse perferret, aut per alium mitteret.* Pro τινὶ, Cod. B. τινος.

Ver. 592. χ' οὓς κἀγὼ θέλω,] Lego, χ' οὓς ἐγὼ θέλω. nam κἀγὼ, *ego quoque*, nimium videtur. *Heraclid.* 790. εἴ μοι ζῶσιν, οὓς ἐγὼ θέλω. Versu præcedenti pro δυσμενὴς Codd. omnes δυσγενης, solenni mutatione. vide tamen *Tho. Magistrum* V. Ἐχθρὸς.

Ver. 593. Σώθητι καὶ σὺ, μισθὸν] Conjeceram, καὶ ζῆ, & *vive*: ut ver. 699. Ἀλλ' ἕρπε, καὶ ζῆ, *Sed abi, & vive* & sic *Canterus*. Ζῆ pro ζῆθι, Suidas. Sophocles *Antig.* 1183. *Reiskius*, καὶ σοῦ, i. e. σόου, *vive & evade*. est, inquit, Imperat. Passivus vel Medius Verbi σοῦσθαι. Hesych. Σοῦ· ἴε, τρέχε, ὅρμα.

Ver. 598. τόνδε μοι, βάρος μέγα.] Lucianus in *Amor.* p. 907. legit & distinguit, Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.

Ver. 603. Ἀλλ' ὣς γενέσθαι· τῷδε] Codd. omnes γενεσθω. scribendum quoque ὣς, *sic*.

Ver. 604. Πέμψει γὰρ Ἄργος,] Lucianus ibid. citat Πέμψω. non male. vide ver. 700.

Αὐτὸς σέσωσαι. τυγχάνει δ' ὅδ' ὢν φίλος,
Ὃν οὐδὲν ἧσσον, ἤ με, φῶς ὁρᾶν θέλω.
Ιφι. Ὦ λῆμ' ἄριστον, ὡς ἀπ' εὐγενοῦς τινος
Ῥίζης πέφυκας, τοῖς φίλοις τ' ὀρθῶς φίλος.
Τοιοῦτος εἴη τῶν ἐμῶν ὁμοσπόρων
Ὅσπερ λέλειπται· καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ, ξένοι,
Ἀνάδελφός εἰμι, πλὴν ὅσ' οὐχ' ὁρῶσά νιν.
Ἐπεὶ δὲ βούλει ταῦτα, τόνδε πέμψομεν
Δέλτον φέροντα, σὺ δὲ θανῇ· πολλὴ δέ τις
Προθυμία σε τοῦδ' ἔχουσα τυγχάνει.
Ορε. Θύσει δὲ τίς με, καὶ τὰ δεινὰ τλήσεται;
Ιφι. Ἐγώ· θεᾶς γὰρ τῆσδε προστροπὴν ἔχω.
Ορε. Ἄζηλά γ', ὦ νεᾶνι, κοὐκ εὐδαίμονα.
Ιφι. Ἀλλ' εἰς ἀνάγκην κείμεθ', ἣν φυλακτέον.
Ορε. Αὐτὴ ξίφει θύουσα, θῆλυς ἄρσενας;
Ιφι. Οὐκ· ἀλλὰ χαίτην ἀμφὶ σὴν χερνίψομαι.
Ορε. Ὁ δὲ σφαγεὺς τίς; εἰ τάδ' ἱστορεῖν με χρή.
Ιφι. Εἴσω δόμων τῶνδ' εἰσὶν, οἷς μέλει τάδε.
Ορε. Τάφος δὲ ποῖος δέξεταί μ', ὅταν θάνω;

Ver. 610. ὀρθὸς

Ver. 610. ὀρθὸς φίλος.] Oxon. ὀρθῶς & Par. B. C. ορθ$^{ως}_{ος}$. Bene. Sophocles *Antig.* 99. τοῖς φίλοις ὀρθῶς φίλος, & ita Noster *Herc. Fur.* 56. *Androm.* 376. ὀρθῶς συγγενὴς, Diphilus ap. Stobæum *Serm.* 82. et *Valckenar.* et *Hippol.* 725. Vocales ο & ω perpetuò commutantur. unde (tanti sit extra oleas vagari) ex ἑκατέρων, amisso apice quo signatur syllaba ερ, factum ἑκάτων, & inde absurdè ἑκατον, Joan. XIX. 39. atque ita pro *duabus* libris pondo, dederunt *centum*. In nostro idiomate ita verti debuit: *bringing a mixture of myrrh and aloes, of about a pound of each.* λίτρας ibi est secundi Casûs. Nemo conjiciet ἑκάστων, nisi *Alexandriæ* Græcam Linguam didicerit. ἑκάτερος de *duobus* dicitur: ἕκαστος de *pluribus*. λίτραι ἑκατὸν absque plaustro vel jumento advehi vix potuerunt: & cui bono, ad curandum *unum* cadaver ritu Judaïco, sine combustione?

Ιφι.

Ιφι. Πῦρ ἱερὸν ἔνδον, χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας.
Ορε. Φεῦ. πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περισείλειεν ἄν;
Ιφι. Μάταιον εὐχὴν, ὦ τάλας, ὅσις ποτ' εἶ,
Ηὔξω· μακρὰν γὰρ βαρβάρα ναίει χθονός.
Οὐ μὴν, ἐπειδὴ τυγχάνεις Ἀργεῖος ὤν,
Ἀλλ' ὧν γε δυνατὸν, οὐκ ἐγὼ λείψω χάριν.
Πολύν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ,
[Ξανθῷ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν καλασθέσω·]
Καὶ τῆς ὀρείας ἀνθεμόρρυτον γάνος
Ξυθῆς μελίσσης εἰς πυρὰν βαλῶ σέθεν.
Ἀλλ' εἶμι, δέλτοι τ' ἐκ θαλᾶς ἀναιρήσων
Οἴσω. τὸ μέντοι δυσμενὲς μή μοι λάβῃς.
Φυλάσσετ' αὐτὸν, πρόσπολοι, δεσμῶν ἄτερ.
Ἴσως ἄελπτα τῶν ἐμῶν φίλων τινὶ
Πέμψω πρὸς Ἄργος, ὧν μάλις' ἐγὼ φιλῶ,

Καὶ

Ver. 634. πῦρ ἐμβαλῶ

Ver. 626. χάσμα τ' εὐρωπὸν πέτρας] Diod. Siculus lib. XX. (monente *Brodæo)* pro πέτρας citat χθονὸς. Sic *Ion.* 281. *Electr.* 1271. Herodot. VII. 30. Obſtare videri poteſt, quòd verſu abhinc tertio repetatur ναίει χθονός.

Ver. 631. ὃ δ' ἐγὼ λείψω χάριν·] Forte ἐγὼ λλείψω, i. e. ἐλλείψω, vide *Budæum* Comm. Gr. L. p. 757.

Ver. 632. Πολύν τε γάρ σοι] Poſt hunc verſum in Codicibus omnibus legitur,

Ξανθῷ τ' ελαιῳ (A. B. ελεω) σωμα σον καλασθεσω.

Oleum quidem in χοαῖς effundebatur in *tumulos* (χώμαῖς) Amicorum. ſed abſurdum videtur σῶμα καλασθέσω, *extinguam.* corpus enim ardens non poteſt extingui *oleo*, niſi ſit *gagates* lapis, qui (ſi credas Solino cap. XXV.) in noſtra hac Inſula invenitur, & *aqua ardet, oleo extinguitur.* & voci χῶμα obſtat, quod nullum χῶμα in hac regione habiturus erat Oreſtes, quantum ſcimus. Edidi hunc verſum in Contextu quia in Quatuor MSS. inveniebatur. Conjecturas aliis relinquo. Pro εἰς πῦρ ἐμβαλῶ *Canterus* εἰς πυρὰν βαλῶ, ob metrum. Cod. C. πυρ ἐμβαλων. De hac reſtitutione non poteſt dubitari.

Ver. 639. ὧν μάλις' ἐγὼ φιλῶ·] Legi poſſet ὅν, id eſt, τινὶ ὃν φιλῶ. ſequitur enim αὐτῷ. Oreſten innuit. Et poſtea in *Aldina*

inveni

Καὶ δέλτος αὐτῷ ζῶντας, ὃς δοκεῖ θανεῖν, 640
Λέξασα, πιστὰς ἡδονὰς ἀπαγγελεῖ.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. Καλλολοφύρομαί σε
Τὸν χερνίβων ῥανίσι
Μελόμενον αἱμακταῖς.
Ορε. Οἴκτος γὰρ ὁ ταῦτ'. ἀλλὰ χαίρετ', ὦ ξέναι. 645

Στροφὴ β'.

Χο. Σὲ δὲ τύχας μάκαρος,
Ὦ νεανία,
Σεβόμεθ', εἰς πάτραν
Ὅτι ποτ' ἐπεμβάσῃ.
Πυλ. Ἄζηλα τοῖς φίλοισι, θνησκόντων φίλων. 650

Στροφὴ γ'.

Χο. Ὦ σχέτλιοι πομπαί.

Ver. 643. Τῶν
645. μὲν ὁ

inveni ὃν: & *Reiskius* ita legit. Si quem offendat, φίλων—ὃν φιλῶ, is legere poteſt ὃν θέλω, ut 592. & alibi. Λέγουσα, πιστὰς recte habet, non Λέξασ' ἀπίστους. Diverſis modis ea diſtingui poſſunt.

Ver. 642. Τῶν χερνίβων] Cod. A. & *Aldina*, & *Reiſkius* ex conjectura, Τὸν χερνίβων meliùs.

Ver. 645. γὰρ ὁ ταῦτ'] Ita Codices. longe meliùs. vulgo, μὲν ὁ. De hoc uſu particulæ γὰρ, vid. ad *Supplic.* init.

Φεῦ,

Φεῦ, φεῦ· διόλλυσαι.
Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ.
Πότερ' ὁ μέλλων;
Ἔτι γὰρ ἀμφίλοσα
Δίδυμα μέμονε φρήν,
Σὲ πάρος, ἢ σ' ἀναζεναίξω γόοις.

IAMBOI.

Ορε. Πυλάδη, πίπτουθας ταυλὸ, πρὸς θεῶν, ἐμοί;
Πυλ. Οὐκ οἶδ'· ἐρωτᾷς δ' λέξειν ἔχονλά με.
Ορε. Τίς ἐσιν ἡ νεᾶνις; ὡς Ἑλληνικῶς
Ἀνήρεθ' ἡμᾶς τάς τ' ἐν Ἰλίῳ πόνους,
Νόσον τ' Ἀχαιῶν, τόν τ' ἐν οἰωνοῖς σοφὸν
Κάλχανθ', Ἀχιλλέως τ' ὄνομα· χ τὸν ἄθλιον

Ver. 663. Ἀχιλέως

Ver. 652. Φεῦ, φεῦ· διόλλυσαι.
Αἰ —— αἰ.
Πότερ' ὁ μέλλων;] Ita etiam Codd. A. B. Non puto hæc posse intelligi. Forte,
Φεῦ, φεῦ· διόλλυσθαι
(Αἰ, αἰ, αἰ, αἰ,)
Πότερ' ὁ μέλλων;
argutè. "Uter ex his magis proprie *perire* dici potest? Ille qui "restat, jamjam occidendus; an Ille qui abit, ab Amico sepa"randus? Sane nescio utrum ex duobus magis deficiam." Αἰ, αἰ, &c. per parenthesin, ut *Orest.* 1405. Sophocl. *Antig.* 1280. Pro ἀμφίλοσα *ambigua*, Ald. & Codd. A. B. ἀμφιφλοσα. *Brodæus* ἀμφίξολα. Potuit & ἀντίλοσα, ut *Helen.* 1556.

Ver. 656. Codd. B. C. μεμ᾽ῆ. Μίμνω non significat *manet*, sed θίλει, ἐρᾷ, &c. Hesychius.

Ver. 658. Πυλάδη, πίπτουθας ταυλὸ &c.] Pueriliter, ut alibi *Orestes*, qui erat *Argivus*, id est, paullo minus quàm *Lacædemonius*; ut & *Menelaus*, & *Iphigenia*. Nihil tale in Pylade *Phocensi* observabis. Euripides verò non magis erat μονόγνω quàm μισολάκων. libenter captat occasiones traducendi *Lacædemonios*, & *Argivos*.

Ἀγαμέμνον' ὡς ὤκτειρεν· ἀνηρώτα τ' ἐμὲ
Γυναῖκα, παῖδάς τ'. ἔςιν ἡ ξένη γένος
Ἐκεῖθεν, Ἀργεία τις· οὐ γὰρ ἄν ποτε
Δέλτον τ' ἔπεμπε, καὶ τάδ' ἐξεμάνθανεν,
Ὡς κοινὰ πράσσουσ', Ἄργος εἰ πράσσει καλῶς.
Πυλ. Ἔφθης με μικρόν· ταυτὰ δὲ φθάσας λέγεις,
Πλὴν ἕν· τὰ γὰρ τῶν βασιλέων παθήματα
Ἴσασι πάντες, ὧν ἐπιςροφή τις ἦν·
Ἀτὰρ διῆλθε χ' ἅτερον λόγον τινά.
Ορε. Τίν'; εἰς τὸ κοινὸν δοὺς, ἄμεινον ἂν μάθοις.
Πυλ. Αἰσχρὸν θανόντος σου βλέπειν ἡμᾶς φάος.
Κοινῇ τ' ἔπλευσα, δεῖ με καὶ κοινῇ θανεῖν.
Καὶ δειλίαν γὰρ, καὶ κάκην κεκτήσομαι,
Ἄργει τε, Φωκέων τ' ἐν πολυπτύχῳ χθονί.
Δόξω δὲ τοῖς πολλοῖσι, πολλοὶ γὰρ κακοὶ,
Προδούς σε, σώζεσθ' αὐτὸς εἰς οἴκους μόνος·
Ἢ καὶ φονεύσας, ἐπὶ νοσοῦσι δώμασιν,
Ῥάψαι μόρον σοι σῆς τυραννίδος χάριν,
Ἔγκληρον ὡς δὴ σὴν κασιγνήτην γαμῶν.
Ταῦτ' οὖν φοβοῦμαι, καὶ δι' αἰσχύνης ἔχω·

Ver. 669. φράσας

Ver. 664. Mallem ὤκτειρ' pro ὤκτειρεν. sed nulla in Libris variatio notatur. vid. ad ver. 710. Unde legas, ὡς ὤκτειρεν· ἠρώτα τ' ἐμὲ &c. ut ἂν in ἀνηρώτα ortum habuerit ex præcedente ἐν in ὤκτειρεν. Ver. 663. pro Ἀχιλέως Codd. A. B. αχιλλεως. bene: ut sit trisyllabum. Ver. 605. non male scriberetur ἡ γυνὴ pro ἡ ξένη: & ver. 597. ὦ γύναι, pro ὦ ξένη: sed vetant Codices.

Ver. 669. ταυτὰ δὲ φράσας λέγεις.] Omnes Libri scripti, φθάσας. optimè.

Ver. 672. Ἀτὰρ διῆλθε] *Quis* διῆλθε? Lego διέλθε, *consulera, recense.* Plutarchus *De ira cohib.* p. 453. ὥσπερ ἰατρείαν τινὰ σεαυτοῦ διέλθε ἡμῖν: *expone nobis tuam quasi medicam curationem.* sic Plato *De Legg.* X. p. 324. Isocrates in *Busir.* p. 459.

Ver. 682. γαμῶν] Forte ὡς—γαμῶ; & ita *Reiskius: ut—ducerem.*

Κοὐκ

Κοὐκ ἔσθ' ὅπως οὐ χρὴ συνεκπνεῦσαι μέ σοι,
Καὶ συσφαγῆναι, καὶ πυρωθῆναι δέμας,
Φίλον γεγῶτα, καὶ φοβούμενον ψόγον.
Ορε. Εὔφημα φώνει· τἀμὰ δεῖ φέρειν κακά·
Ἁπλᾶς δὲ λύπας ἐξὸν, οὐκ οἴσω διπλᾶς.
Ὃ γὰρ σὺ λυπρὸν, κἀπονείδιστον λέγεις,
Ταῦτ' ἐστιν ἡμῖν, εἴ σε συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ
Κτενῶ. τὸ μὲν γὰρ εἰς ἐμ', οὐ κακῶς ἔχει,
Πράσσονθ' ἃ πράσσω πρὸς θεῶν, λύσειν βίον.
Σὺ δ' ὄλβιός τ' εἶ, καθαρά τ', οὐ νοσοῦντ' ἔχεις
Μέλαθρ'· ἐγὼ δὲ δυσσεβῆ, καὶ δυστυχῆ.
Σωθεὶς δὲ, παῖδας ἐξ ἐμῆς ὁμοσπόρου
Κτησάμενος, ἣν ἔδωκά σοι δάμαρτ' ἔχειν,
Ὄνομά τ' ἐμοῦ γένοιτ' ἂν, οὐδ' ἄπαις δόμος
Πατ-

Ver. 695. παῖδας ἐμῆς

Ver. 687. τἀμὰ δεῖ φέρειν κακά] Sensus & metrum ferrent saltem pronomen, τἀμὰ δεῖ με φέρειν κακὰ, ut *Phœniss.* 1679. ed. Barn. τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακὰ. sic etiam *Reiskius.*

Ver. 690. Ταῦτ' ἐστιν ἡμῖν,] Τοῦτ' ἐστιν, propter ὃ præcedens. Versu 689. pro λυπρὸν bene legi posset λυγρὸν, quia posuerat λύπας versu antecedenti.

Ver. 692. λύσειν βίον·] Cod. A. ληγειν. B. C. λησειν· nescio quid velint. si λέγειν vel λήξειν innuerent, scribendum quoque foret βίου· λύειν βίον in *Carm. Sepulchral.* 650. p. 110. ed. *Reiskii.* καταλύσουσα βίοτον *Supplic.* 1004. ἀπελύθης absolutè, Sophocl. *Antig.* 1282. & D. Lucas II. 29. *solvite vitam*, Propert. II. 7: 77.

Ver. 695. Σωθεὶς δὲ, παῖδας ἐξ ἐμῆς] Deest ἐξ in nonnullis Editionibus: & forte copula τ' ante ἐξ, vel ante ἐμῆς, ἐκ τ' ἐμῆς, vel ἐξ ἐμῆς θ' ὁμοσπόρου. Codd. A. B. ἐξ ἐμης.

Ver. 697. οὐδ' ἄπαις δόμος &c.] *Si ex sorore mea* παῖδας *susceperis*, inquit, *nostra Familia non deleta erit* ἄπαις. Mirum sane (dixerit aliquis) si foret. Pro οὐδ' ἄπαις legere potest οὔθ' ἄπας, quisquis hanc sententiam futilem putet. Vid. ad ver. 477. πᾶς δόμος ἔρροι, *Med.* 114. ἐρρέτω πρόπας δόμος, *Phœniss.* 637. "Reiskius: Ὄνομα τὸ ἐμὸν μένοι τ' ἂν οὔτ' ἄπαις &c. *maneret nomen* "*meum.*" Recte, puto, μένοι. Forte, Ὄνομά τ' ἐμοῦ μένοι γ' ἂν οὔθ'

Πατρῷος ἔμολς ἐξαλειφθείη ποτ' ἄν.
Ἀλλ' ἕρπε, χ ζῆ, χ δόμες οἴκει πατρός.
Ὅταν δ' ἐς Ἑλλάδ', ἵππιόν τ' Ἄργος μόλῃς,
Πρὸς δεξιᾶς σε τῆσδ' ἐπισκήπτω τάδε,
Τύμβον τε χῶσον, καπίθες μνημεῖά μοι.
Καὶ δάκρυ' ἀδελφῇ, χ κόμας δότω τάφῳ.
Ἄγγελλε δ', ὡς ὄλωλ' ὑπ' Ἀργείας τινὸς
Γυναικὸς, ἀμφὶ βωμὸν ἀγνισθεὶς φόνῳ.
Καὶ μὴ προδῷς με τὴν κασιγνήτην ποτὲ,
Ἔρημα κήδη, χ δόμες ὁρῶν πατρός.
Καὶ χαῖρ'· ἐμῶν γὰρ φίλταθόν σ' εὗρον φίλων,
Ὦ συγκυναγὲ, χ συνεκθραφεὶς ἐμοὶ,
Ὦ πόλλ' ἐνεγκὼν τῶν ἐμῶν ἄχθη κακῶν.
Ἡμᾶς δ' ὁ Φοῖβος, μάντις ὢν, ἐψεύσατο·
Τέχνην δὲ θέμενος ὡς προσώταθ' Ἑλλάδος
Ἀπήλασεν, αἰδοῖ τῶν πάρος μανθευμάτων.
Ὦ πάντ' ἐγὼ δὲς ταμὰ, χ πειθεὶς λόγοις,
Μητέρα καθανὼν, αὐτὸς ἀνταπόλλυμαι.
Πυλ. Ἔσται τάφος σοι, χ κασιγνήτης λέχος
Οὐκ ἂν προδοίην, ὦ τάλας· ἐπεί σ' ἐγὼ

Ver. 707. δόμες προδὲς
710. Ὡς

ἄθ' ἅπας δόμος &c. nam quod conjicitur, τὸ ἐμὸν, id in Tragicis ſemper ſcribitur τὠμὸν, niſi interſeratur particula aliqua. *manebit* bene vertit *Canterus*. Πότ' (ver. 698.) vacat, ut ſæpe. Innuere videtur Pyladi, ut aliquis ex filiis ejus *Oreſtes* nominetur.

Ver. 707. δόμες προδὲς πατρός] Invenio in omnibus Codd. δόμες ὁρῶν πατρός. ὁρῶν, *conſiderans*, ut *Supplic.* 1170.

Ver. 710. Ὡς πόλλ' ἐνεγκὼν] Feceram, Ὦ πόλλ' &c. ut ante, Ὦ συγκυναγὲ. Confirmavit Collat. Oxon. omnes Pariſ. & *Reiſkius*. Sonus ſuaderet ἐνέγκας potiùs quàm ἐνεγκὼν τῶν ἐμῶν ἄχθη κακῶν: ſed MSS. ſilent. Verſu 713. omnia Exemplaria Ἀπήλασεν, cum Anapæſto. Notandum eſt, omnes fere anapæſtos qui in *paribus locis* occurrent, in Iambos facilè redigi poſſe, & leviſſimâ mutatione, & ſolitâ.

Θανόντα

Θανόυσα μᾶλλον, ἢ βλέπουθ', ἕξω φίλων.
Ἀταὶρ τὸ τῦ θεῦ γ' ἐ διέφθορέν σέ πω
Μάνευμα, καί τοι γ' ἐγγὺς ἕςηκας φόνυ.
Ἀλλ' ἔςιν, ἔςιν ἡ λίαν δυσπραξία
Λίαν διδῦσα μελαζολᾶς, ὅταν τύχῃ.
Ορε. Σίγα. τὰ Φοίβυ δ' ἐδὲν ὠφελεῖ μ' ἔπη·
Γυνὴ γὰρ ἥδε δωμάτων ἔξω πρᾷ.

Ver. 719. διέφθειρέν μέ
720. ἕςηκα

Ver. 719. ἐ διέφθειρέν μέ πω] Codd. A. B. C. & Oxon. σε πω, & ἑςηκας verſu ſubſequenti: & ex Conjectura *Reiſkius*, & ego. B. C. habent διέφθορεν, ut Sophocl. *Electr.* 308. Noſter *Med.* 349. *Hippol.* ed. Oxon. 1028. vide *Grævium* ad *Solœciſt.* p. 733. Deeſt Chorus, ut alibi ad finem Actûs: quia, opinor, in præcedentibus aliquid ab eo cantatum fuit: vid. ver. 642. *Ion.* ad fin. Act. IV. *Herc. Fur.* Act. IV. & *Helen.* ad fin. Act. II, in quo Actu pauca admodum habet quæ agat Chorus, ut in hoc.

ACTUS QUARTUS.

Ιφι. Ἀπέλθεθ' ὑμεῖς, καὶ παρευτρεπίζετε 725
Τἄνδον μολόντες, τοῖς ἐφεστῶσι σφαγῇ·
Δέλτου μὲν αἵδε πολύθρηνοι διαπτυχαὶ,
Ξένοι, πάρεισιν· ἃ δ' ἐπὶ τοῖσδε βούλομαι,

Ver. 728. Ξένοις

Ver. 725. καὶ παρευτρεπίζετε] *Et apparate*, vertunt, sed παρευτρέπισαι in *Cyclop.* 590. contrarium omnino significat, *male apparatum, omissum, neglectum fuit*; & *Scaliger* notat dictum esse, ut παρορᾷν. Sed & alia est difficultas. Nemo tunc aderat præter *Iphigeniam* quæ loquitur, *Orestem, Pyladem*, & *Chorum*. Quando igitur Iphigenia dicit, initio versûs, Ἀπέλθεθ' ὑμεῖς, *quosnam* alloquitur? *Chorum*, dicit *Barnesius*. Atqui patet ex ver. 798. & 900, *Chorum* toti colloquio sequenti adfuisse, neque exivisse; & rarissimè quidem exibat. Ut igitur Poëta sibi constet, dicendum videtur, Iphigeniam hoc loco emisisse *paucas* aliquot *(duas* puta, *tres*, vel *quatuor)* ex Chori numero, ceteras vero *plures* restitisse. Atque hoc explicabit forte conjecturam, nempe legendum esse, καὶ προσευτρεπίζετε. supra enim ver. 470. dixerat Armentario & Ministris Thoantis, *Ingredientes templum*, εὐτρεπίζετε *quæ opus sunt:* hic vero *addit* has ex Choro, προσευτρεπίζετε, *insuper parate*, i. e. præter eos quos ad hanc rem *prius* misi, ite Vos *quoque*, & parate &c.

Ver. 727. πολύθροοι διαπτυχαὶ

Ξένοις πάρεισιν·] Obvium erat Ξένοι, πάρεισιν, quod præstat *Oxon.* & multi ex conjectura. Πολύθροοι, pro vulgata ante πολύθρηνοι, est conjectura *Scalig.* & *Duporti.* πολύθηροι *Oxoniensis.* unde πολύθυροι, *multiplices*, ex multis foliis vel plicis constans, licet speciosior, non est verior: vide Pollucem IV. 2. Innumeræ voces a πολυ incipientes supponi possunt. ego antiquum πολύθρηνοι, licet mendosum sciam, reduxi: neque puto vocem, quâ hic usus est Euripides, a πολυ cœpisse.

Ἀκούσατ᾽. οὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ,
Ὅταν γε πρὸς τὸ θάρσος ἐκ φόβου πέσῃ.
Ἐγὼ δὲ ταρβῶ, μὴ ᾽πονοστήσας χθονὸς,
Θῆται παρ᾽ οὐδὲν τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς,
Ὁ τήνδε μέλλων δέλτων εἰς Ἄργος φέρειν.
Ορε. Τί δῆτα βούλει; τίνος ἀμηχανεῖς πέρι;
Ιφι. Ὅρκον δότω μοι, τάσδε πορθμεύσειν γραφὰς
Πρὸς Ἄργος οἷσι βούλομαι πέμψαι φίλων.
Ορε. Ἦ κἀντιδώσεις τῷδε τοὺς αὐτοὺς λόγους;
Ιφι. Τί χρῆμα δράσειν; ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
Ορε. Ἐκ γῆς ἀφήσειν μὴ θανόντα βαρβάρου.
Ιφι. Δίκαιον εἶπας· πῶς γὰρ ἀγγείλειεν ἄν;
Ορε. Ἦ καὶ τύραννος ταῦτα συγχωρήσεθαι;
Ιφι. Ναὶ, πείσω σφε, κἀυτὴ ναὸς εἰσβήσω σκάφος.
Ορε. Ὄμνυ. σὺ δ᾽ ἔξαρχ᾽ ὅρκον, ὅστις εὐσεβής.
Ιφι. Δώσω, λέγειν χρὴ, τήνδε τοῖς ἐμοῖς φίλοις.
Πυλ. Τοῖς σοῖς φίλοισι γράμματ᾽ ἀποδώσω τάδε.
Ιφι. Κἀγώ σε σώσω Κυανέας ἔξω πέτρας.

Ver. 733. τάνδε
744. Πυλ. Δώσω. Ιφι. λέγειν

Ver. 729. οὐδεὶς αὐτὸς ἐν πόνοις ἀνὴρ, Ὅταν γε &c.] Scribo, ὠὐτὸς, *idem:* &, Ὅταν τε. Alii ante me eodem modo emendaverant.

Ver. 733. Ὁ τάνδε μέλλων δέλτον] Τήνδε extra Chorum. & ita Codd. A. C.

Ver. 742. Ναὶ, πείσω σφε, κἀυτὴ ναὸς εἰσβήσω σκάφος.] Omittitur Ναὶ in Codd. A. C. Si retineatur, est extra versum. Cetera ita legenda, Πείσω σφε, κἀυτὸν ναὸς εἰσβήσω σκάφος. Σφε, *regi:* αὐτὸν, *Pyladem.* ἐμβήσω σκάφος, eodem more Transitivo, *Cycl. p.* 465. ἐσβῆσεν ἑκατόμβην *Iliad.* A. 309. *inscendere fecit*, vel *imposuit.*

Ver. 744. Πυλ. Δώσω· Ιφι. Λέγειν χρὴ, τήνδε τοῖς ἐμοῖς φίλοις.] Totus versus Iphigeniæ tribuitur in Codd. A. B. C. sic & optimè conjecerat *Reiskius.*

Πυλ. Τίν' ἔν ἐπόμενος τοῖσιν ὄρκιον θεῶν;
Ιφι. Ἄρτεμιν, ἐν ἥσπερ δώμασιν τιμὰς ἔχω.
Πυλ. Ἐγὼ δ' ἀνακλαί γ' ἐρανῶ σεμνὸν Δία.
Ιφι. Εἰ δ' ἐκλιπὼν τὸν ὅρκον ἀδικοίης ἐμέ;
Πυλ. Ἄνοσος εἴην. τί δὲ σύ, μὴ σώσασά με;
Ιφι. Μή ποτε κατ' Ἄργος ζῶσ' ἴχνος θείην ποδός.
Πυλ. Ἄκουε δὴ νῦν, ὧν παρήλθομεν, λόγου.
Ιφι. Ἀλλ' αὖθις ἔξει κοινός, ἢν καλῶς ἔχῃ.
Πυλ. Ἐξαιρετόν μοι δὸς τόδ', ἤν τι ναῦς παθῇ,
Χ' ἡ δέλτος ἐν κλιδόνι χρημάτων μέτα
Ἀφανὴς γένηται, σῶμα δ' ἐκσώσω μόνον,
Τὸν ὅρκον εἶναι τόνδε μηκέτ' ἐμπεδον.
Ιφι. Ἀλλ' οἶσθ' ὃ δράσω; πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ.
Τἀνόντα, κἀγγεγραμμένα ἐν δέλτοις ψυχαῖς,

Ver. 747. Ορε.
Ibid. τοῖς
754. καινὸς,

Ver. 747. ἐπόμενος τοῖσιν] Uſitatiùs τοῖσίδ': & verius puto. Nonnullæ Editt. & Cod. A. habent τοις ſolummodo: B. τοισιν. iidem Libri ſcripti hunc Iambum *Pyladi* attribuunt: C. *Oreſti.*

Ver. 752. ἴχνος θείην ποδός.] Cod. A. χθονος pro ποδὸς. quaſi legiſſet Ἄργος, & χθόνα. Non male. nam Euripides ſæpe ponit τίθημι ἴχνος, abſque ποδός. ſed vulgatam puto præſtare.

Ver. 754. Ἀλλ' αὖθις ἔξει καινός,] Imo κοινὸς, ad utrumque noſtrûm æquè pertinebit. αὖθις, *rurſus*, quemadmodum in *jurejurando* paullo ante, quod erat *commune*, & ab utroque ſuſceptum. Senſus & Lingua hoc flagitant.

Ver. 756. χρημάτων μέτα] Opinor γραμμάτων μέτα, *cum ſcriptura*. vid. *Iph. Aul.* 37. & 322. Eadem omnia mox, ver. 764. Et quænam χρήματα tunc habuit Pylades, ut de iis ſollicitus eſſet?

Ver. 759. (πολλὰ γὰρ πολλῶν κυρεῖ)] Infra ver. 865. ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ. ad quam formam debuit hic eſſe, πολλὰ δ' ἐκ (vel γ' ἐκ) πολλῶν κυρεῖ, *multa autem ex multis* cauſſis *accidunt*. Sed forte mendum eſt in voce πολλῶν. ſenſus enim ducit ad, *multa enim navigantibus accidunt*. quaſi ſubeſſet aliquid a πλέω.

Λέγω

Λόγῳ φράσω σοι πάντ', ἀναγκαῖόν τί μοι
Ἐν ἀσφαλεῖ γὰρ' ἦν μὲν ἐκσώσῃς γραφήν,
Αὐτὴ φράσει σιγῶσα ταὐγκεκραμμένα·
Ἢν δ' ἐν θαλάσσῃ γράμμαθ' ἁφανισθῇ τάδε,
Τὸ σῶμα σώσας, τὼς λόγους σώσεις ἐμοί.
Πυλ. Καλῶς ἔλεξας, τῶν θεῶν ἐμοῦ θ' ὕπερ.
Σήμαινε δ' ᾧ χρὴ τάσδ' ἐπιστολὰς φέρειν
Πρὸς Ἄργος, ὅ,τι τε χρὴ κλύουσι σε λέγειν.
Ιφι. Ἀγγελλ' Ὀρέστῃ παιδὶ τῷ Ἀγαμέμνονος·
Ἢν Αὐλίδι σφαγεῖσ', ἐπιστέλλει τάδε
Ζῶσ' Ἰφιγένεια, τοῖς ἐκεῖ δ' ὡς ζῶσ' ἔτι.
Ορε. Πῶς δ' ἐς δόμους ἐκείνη; πολιὸν ἦκεν πάλιν;
Ιφι. Ἥδ', ἣν ὁρᾷς σύ· μὴ λόγοις ἔκπλησσέ με.
Κόμισαί μ' ἐς Ἄργος, ὦ συναίμε, πρὶν θανεῖν,

Ver. 769. ταὐγκεκραμμένος,

Ver. 761. Distinctio poni debet, opinor, post πάντ' non post σοι. *Iphig. Aul.* 113. Λόγῳ φράσω σοι πᾶσα ταγκεκραμμένα.

Ver. 766. τῶν θεῶν, ἐμοῦ θ' ὕπερ.] Libenter inveniſſem, τῶν θεῶν τ', ἐμοῦ θ' ὕπερ. Pro ᾧ Cod. B. ὡς: quod vult, opinor, οἷς. vide ver. 745.

Ver. 769 παιδὶ τ' Ἀγαμέμνονος,] Rectiùs ſcriberetur τῷ vel τῷ Ἀγαμέμνονος. hoc ultimum habet Cod. C. unde ita edidi.

Ver. 770. Ἢν, Αὐλίδι σφαγεῖσ'] Σφαχθεῖσ' conveniret meliùs Tragicorum aſperitati. Sed teſtatur Dion. Halicarnaſſ. c. XXIII. *De Struct. Orat.* Euripidem *ſolum* inter Tragicos *lævem Compoſitionem* ſectatum fuiſſe: cujuſmodi Compoſitionis eſt σφαγεῖσα potius quàm σφαχθεῖσα, & ἀπηλλάγης *Andromach.* 592. magis quàm ἀπηλλάχθης, licet modulus verſûs utrumvis ferret.

Ver. 773. μὴ λόγοις ἔκπλησσέ με.] Scribo, μὴ λόγῳ δ' ἔκπλησσέ με, *ne verò me exeunte ex ſermone*, i. e. ne me loquentem interpella, ne interrumpe ſermonem meum. vide ſupra ver. 240. *Oreſt.* 548. Τὸ χρῆμα—τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου. ſic ἐκπλήττειν κομπασμάτων Æſchyl. *Prometh.* 360 ἀπασχίζειν τῷ λόγῳ, Ariſtoph. *Nub.* 1419. Vide omnino *Hemſterhuiſ.* ad Iho. Magiſtrum V. Ἐκπλήττειν. Vulgata falſum dicit, nullis enim λόγοις Iphigeniam ἐξέπληξεν Oreſtes: ſed eam λόγου ἐξέπληξεν, *interrupit ſermonem* ejus.

Ἐκ

Ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ μετάστησον θεᾶς
Σφαγίων, ἐφ' οἷσι ξενοφόνους τιμὰς ἔχω—
Ορε. Πυλάδη, τί λέξω; ποῦ ποτ' ὄνθ' εὑρήμεθα;
Ιφι. Ἢ σοῖς ἀραία δώμασιν γενήσομαι,
Ὀρέσθ', ἵν' αὖθις ὄνομα δὶς κλύων μάθῃς.
Πυλ. Ὦ θεοί. Ιφι. Τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς;
Πυλ. Οὐδέν· πέραινε δ', ἐξέβην γὰρ ἄλλοσε.
Τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ' εἰς ἄπις' ἀφίξομαι.
Ιφι. Λέγ', οὕνεκ' ἔλαφον ἀντιδοῦσά μου θεὰ
Ἄρτεμις, ἔσωσέ μ', ἣν ἔθυσ' ἐμὸς πατὴρ,
Δοκῶν ἐς ἡμᾶς ὀξὺ φάσγανον βαλεῖν,
Εἰς τήνδε δ' ᾤκισ' αἶαν. αἵδ' ἐπιστολαί·
Τάδ' ἐστὶν ἐν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα.
Πυλ. Ὦ ῥᾳδίοις ὅρκοισι περιβαλοῦσά με·

Κάλ-

Ver. 776. ξενοκτόνους

Ver. 775. Lege μετάστησον θέας Σφαγίων—*deduc me ad Argos, frater, priusquam morior, et amove me ab ASPECTU harum victimarum.* Toup, Curæ posteriores in Theocritum, p. 30.

Ver. 776. ξενοκτόνους τιμὰς ἔχω.] Tertius pes est amphimacer. Lego, ξενοφόνους. Confirmant A. B. & Oxon.

Ver. 782. Τάχ' οὖν ἐρωτῶν σ'] Mentem hujus Iambi, qui *Pyladi* tribuitur, non assequor. tantundem, si *Iphigeniæ* assignetur, & legatur, Τάχ' οὖν σ' ἐρωτῶσ' &c. *Aldina* legit eum Interrogativè. Personam Ιφι. (ver. 783.) omittit Cod. A. Ver. 786. ωκησ' pro ᾤκισ' A. C.

Ver. 787. Τάδ' ἐστὶν ἐν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα.] Facetè aliò accommodatur hic Iambus ab Antigono apud Plutarch. *Apophthegm.* p. 182. E. ubi legitur, Ταῦτ' ἐστι τὰν δέλτοισιν ἐγγεγραμμένα; Interrogativè. Adeo recte τὰν, ut si vel in uno Codice invenissem, ita edidissem: licet Plutarcho citanti non semper fidem habuerim.

Ver. 788. περιβαλοῦσά με.

Κάλλιστα δ' ὀμόσασ', οὐ πολὴν &c.] Lego ὁμόσας, genere Masculino, & prorsus disjungo hunc versum a præcedenti, cum quo nihil commune habere mihi videtur. *O quæ facili jurejurando*

Κάλλιστα δ' ὁμόσας, ἐ πολὺν σχήσω χρόνον,
Τὸν δ' ὅρκον, ὃν καλῶμοσ', ἐμπεδώσομεν
Ἰφ. Φέρω σοι δέλτον, ἀποδίδωμί τε,
Ὀρέστα, τῆσδε σῆς κασιγνήτης πάρα.
Ορε. Δέχομαι πάρεις δὲ γραμμάτων διαπτυχὰς,
Τὴν ἡδονὴν πρῶτ', ἐ λόγοις, αἰρήσομαι.
Ὦ φιλτάτη μοι σύγγον', ἐκπεπληγμένος,
Ὅμως ἀπίστῳ, περιβαλὼν βραχίονι,
Εἰς τέρψιν εἶμι, πυθόμενος θαυμάς' ἐμοί.
Χο. Ξεῖν', ἐ δικαίως τῆς θεᾶς τὴν πρόσπολον
Χραίνεις, ἀθίκτοις περιβαλὼν πέπλοις χέρα.
Ορε. Ὦ συγκασιγνήτε τε, κἀκ ταυτοῦ πατρὸς
Ἀγαμέμνονος γεγῶσα, μή μ' ἀποστρέφε,
Ἔχου' ἀδελφὸν, ἐ δοκῶν ἔξειν ποτέ.

Ιφι.

Ver. 789. ὁμόσας',
795. ἐκπληγμένη,

rejurando me obſtrinxiſti! Cum autem honeſtiſſima juraverim, non continebo me diu, &c. Primus Iambus abſolutam per ſe ſententiam efficit, ut iſtud *Philoctetis* ap. Sophocl. ver. 1441: Ὦ γενναῖον εἰρηκὼς ἔπος! & *Iphig. Aul.* 1334. Cod. B. ομοσας σας: quod firmat hanc conjecturam.

Ver. 795. ἐκπεπλαγμένη,

Ὅμως ἀπίστῳ.] *Perculſa* re ſubitâ,
Tamen non credo, &c.] Hæc miſere cohærent.
Forte,

Ὦ φιλτάτη μοι σύγγον', ἐκπεπληγμένος,
Ὅμως σ' ἀπίστῳ περιβαλὼν βραχίονι,
Εἰς τέρψιν εἶμι &c.
O chariſſima mihi ſoror, quamvis *attonitus*,
Tamen te amplexus brachiis non-credentibus,
Ad gaudium ibo,

ἀπίστῳ βραχίονι, ut *Phœniſſ.* 317. ἀδόκητα μητρὸς ὠδίνας. Oxon. habet ἐκπεπλημένος. Sed A. B. clarè ἐκπεπληγμένος. C. ἐκπεπλημένη.

Ver. 802. Ἔχου' ἀδελφὸν, ἐ δοκῶν ἔξειν ποτέ.] Vetus lectio erat,

ἐ

Ιφι. Ἐγώ σ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν; ὃ παύσῃ λέξων;
Τὸ δ' Ἄργος αὐτῷ μεῖζον, ἢ τε Ναυπλία.
Ορε. Οὐκ ἔς' ἐκεῖ σὸς, ὦ τάλαινα, σύγγονος. 805
Ιφι. Ἀλλ' ἡ Λάκαινα Τυνδαρὶς σ' ἐγείναλο;
Ορε. Πέλοπός τε παιδὶ παιδὸς ἐκπέφυκ' ἐγώ.
Ιφι. Τί φῄς; ἔχεις τι τῶνδέ μοι τεκμήριον;
Ορε. Ἔχω· πάλῳσιν ἐκ δόμων τι συνθάνω.
Ιφι. Οὐκοῦν λέξειν μὲν χρή σε, μανθάνειν δ' ἐμέ. 810
Ορε. Λέξοιμ' ἄν, ἄκουε πρῶτον Ἠλέκτρας, τάδε.
Ἀτρέως, Θυέστ τ' οἶσθα γενομένην ἔριν.

Ver. 811. ἄκουε—Ἠλέκτρα
812. οἶδα

ὃ δοκῶν. æquè proba fuiſſet ὃ δοκῶσ'. *Alceſt.* 1134. ubi Admetus loquitur,

Ἔχω σ' ἀίλπτως, ὅ ποτ' ὤψεσθαι δοκῶν.

unde refingi poſſet, prope Veterem Lectionem,

Ἔχω σ' ἀδελφὸν, ὃ δοκῶν ἴξειν ποτέ.

Legi quoque bene poſſet,

Ἔχοντ' ἀδελφὸν, ὃ δοκοῦντ' ἴξειν ποτέ.

Vel, Ἔχουσ' ἀδελφὸν, σ' ὃ δοκοῦντ' ἴξειν ποτέ.

Ver. 804. Τὸ δ' Ἄργος αὐτῷ μεῖζον, ἢ τε Ναυπλία.] Hanc locutionem (ſi recte habet) non memini alibi vidiſſe, Ἄργος μεῖζον αὐτῷ ἐστι, *Argos eſt plenum ille*, pro, *Argos eum habet*, ille eſt Argis. Proximum eſt et, verum puto, αὐτῷ γ' ἐσὸν, dualiter, propter Ἄργος & Ναυπλία. vide ad *Iphig. Aulid.* ver. 195.

Ver. 811. Λέξοιμ' ἄν' ἄκου πρῶτον, Ἠλέκτρα, τάδε.] *Pierſonus* Veriſim. p. 23. legit ἀκούω vel ἀκούων Ἠλέκτρας, quæ vox ultima jam firmatur duobus Codd. Reg. A. B. & extra controverſiam poſita eſt. Cetera ita lego:

Λέξοιμ' ἂν, ἀκοῇ πρῶτον Ἠλέκτρας τάδε·
Ἀτρέως Θυέστ τ' οἶσθα γενομένην ἔριν;
Ιφι. Ἤκουσα, χρυσῆς &c.
Dicam primum hæc quæ ex Electra audivi:
Atrei & Thyeſtæ contentionem noſti?
Iphi. Audivi, &c.

Edit *Brubach.* habet οἶσθα. His quæ ab Electra *audiverat*, mox opponuntur quæ Ipſe *viderat* ver. 822.

Ιφι.

Ιφι. Ἥκουσα, χρυσῆς ἀρνὸς ἡνίκ' ἦν πέρι.
Ορε. Ταῦτ' ἔν γ' ὑφήνασ' οἶδ' ἐν εὐπήνοις ὕφαις;
Ιφι. Ὦ φίλτατ', εἶγὰς τῶν ἐμῶν καμπτῆφρενῶν.
Ορε. Εἰκώ τ' ἐν ἴσοις ἡλίῳ μεθάσασιν;
Ιφι. Ἴφηνα κ' τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.
Ορε Καὶ λῦτρ' ἐς Αὐλιν μητρὸς ἀνεδέξω πάρα;
Ιφι. Οἶδ'. ὁ γὰρ ὁ κάμος ἐσθλὸς ὢν μ' ἀφείλετο.
Ορε. Τί γὰρ κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρει;
Ιφι. Μνημεῖά γ' ἀντὶ σώματος τἠμῇ τάφῳ.
Ορε. Ἃ δ' εἶδον αὐτὸς, τάδε φράσω τεκμήρια·
Πέλοπος παλαιὰν ἐν δόμοις λόγχην πατρὸς,
Ἣν χερσί πάλλων, παρθένον Πισάτιδα
Ἐκτήσαθ' Ἱπποδάμειαν, Οἰνόμαον κλανὼν,
Ἐν παρθενῶσι τοῖσι σοῖς κεκρυμμένην.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ιφι. Ὦ φίλτατ', οὐδὲν ἄλλο, φίλτατος γὰρ εἶ,
Ἔχω

Ver. 826. παρθενῶσι σοῖς

Ver. 813. χρυσῆς ἀρνὸς ἡνίκ' ἦν πέρι.] Forte, ἦν εἶχον πέρι. exempla locutionis petere potes ex *Iphig. Aul.* 183. Herodot. VI. 129. & Strabone lib. VIII. p. 562. A. ἴσην εἶχον περὶ περιτείων. Aliis forte placuerit, ἦ 'νίκων πέρι. Ego prius mallem. Omitti potuit περὶ.

Ver. 820. μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν;] Ante δοῦσα intelligitur, opinor, ἧς vel ἴσθα, ſchemate Χαλκιδικῷ, *eras dans* pro *dabas*. nihilominus qui Euripidi aſſueti ſunt, hærebunt in voce δοῦσα. Si legatur μήτρ' ἴδως τῇ σῇ φέρειν, nulla erit difficultas.

Ver. 826. τοῖσι σοῖς κεκρυμμένην.] Ita Codd. A. B. & *Aldina*. in multis editt. deeſt τοῖσι. Pro κεκρυμμένην legendum opinor κρεμαμένην, *ſuſpenſam*. hujuſmodi enim κειμήλια non *abſcondebantur*, ſed *ſuſpendebantur*, omnibus videnda; ut etiam hodie fit, parietibus adfixa & applicata.

Ver. 827. οὐδὲν ἄλλο, φίλτατος γὰρ εἶ,
nihil enim dicam (vel, *es*) *aliud: es enim chariſſimus.*]

Ἔχω σ', Ὀρέστα, τηλύγετον
Χθονὸς ἀπὸ πατρίδος,
Ἀργόθεν, ὦ φίλος. 830
Ορε. Κἀγώ σε τὴν θανοῦσαν, ὡς δοξάζεται.
Καλὰ δὲ δάκρυ' ἀδάκρυα, καλὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾷ,
Τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, ὡσαύτως δ' ἐμόν.
Ιφι. Τόδ' ἔτι βρέφος ἔλιπον ἀγκάλαις
Νεαρὸν τροφῆς, 835
Νεαρὸν ἐν δόμοις.
Ὦ κρεῖσσον, ἢ λόγοισιν, εὐτυχῶν ἐμοῖ
Ψυχὰ, τί φῶ;

Ver. 832. δάκρυα δάκρυα,
834. Τὸ δέ τι

mus.] Ita legitur, & vertitur. mihi perſpicuum magis fuiſſet, iiſdem literis,

Ὦ φίλτατ' (ὄδιν ἄλλ', ὁ φίλταλος γὰς εἶ)
Ἔχω σ', Ὀρέστα, &c.
O cariſſime (es enim iſte cariſſimus, non alius)
Teneo te, Oreſta, &c.

Agnoſcit eum ut verum & *ipſum Oreſtem*, non impoſtorem aliquem, ſed fratrem ſuum. Neutrum ὄδιν ἄλλο, pro Maſculino vel Feminino, ſæpe in Euripide.

Ver. 832. Καλὰ δὲ δάκρυα δάκρυα,] In A. B. καλὰ δὲ δακρυ' κατα δὲ γοος: unde ingeniosè & verè Cl. *Muſgravius*, Collator harum Fabularum, Καλὰ δὲ δάκρυ' ἀδάκρυα, καλὰ δὲ &c. δάκρυα ἀδάκρυα ſunt Statii *mixtæ riſu* (vel *gaudio lacrymæ*. ſic ὕδωρ ἄδωρ, γάμος ἄγαμος, & centena talia. Iambus eſt octodecim ſyllabarum: Marius Victorinus *Art. Grammat.* lib. II. p. 2529. Ver. 834. pro Τὸ δὲ τι βρέφος, rectè *Barneſius* Τὶ δ' ἔτι, ut 231. 1250. Codd. A. B. hic legunt αἰχαλαισι pro ἀἰπάλαις. Καλὰ ver. 832. jungendum eſt cum νοτίζει, tmeſi uſitatâ.

Ver. 837. εὐτυχῶν ἐμοῖ
Ψυχὰ, &c.] Diverſis modis hæc legi & intelligi poſſunt, ſive εὐτυχοῦσ' ἐμὰ ψυχὰ, ut ἐμὰ ψυχὰ ſit *ego:* ſive εὐτυχὼν ἐμᾶ ψυχᾷ, *qui occurriſti mihi.* Reiſkius, εὐτύχων. ἐμὰ ψυχὰ &c. *felicitate verbis potiore potita ſum, O mea anima, quid dicam?* Aldina diſtinguit plenè poſt ἐμοῖ.

Θεου-

Θαυμάτων πέρα,
Καὶ λόγε πρόσω, ταῦθ' ἑπέσθαι.
Ορε. Τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖμεν ἀλλήλων μέτα.
Ιφι. Ἄτοπον ἡδονὰν ἔλαβον, ὦ φίλαι·
Δέδοικα δ', ἐκ χερῶν με μὴ πρὸς αἰθέρα
Ἁμπλάμενος φύγῃ· ὦ Κυκλωπίδες ἐξίαι,
Ὦ παῖδες Μυκήνας φίλας,
Χάριν ἔχω ζωᾶς,
Χάριν ἔχω τροφᾶς,
Ὅτι μοι συνομαίμονα τόνδε δόμοις
Ἐξεθρέψω φάος.
Ορε. Γένει μὲν εὐτυχοῦμεν. εἰς δὲ συμφοράς,
Ὦ σύγγον', ἡμῶν δυσυχὴς ἔφυ βίος.
Ιφι. Ἐγὼ μέλεος, οἰδ', ἔτε φάσγανον
Δέρᾳ θῆκέ μοι
Μελεόφρων παλήρ.
Ορε. Οἴμοι, δοκῶ γὰρ ἐ παρών σ' ὁρᾶν ἐκεῖ.
Ιφι. Ἀνυμέναιος, σύγγον', Ἀχιλλέως
Εἰς κλισίαν λέκτρων
Δολίαν ὅτ' ἀγόμαν.
Παρὰ δὲ βωμὸν ἦν
Δάκρυα, χ γόοι.

Ver. 857. λύκων
858. Δολόην

Ver. 844. Ἁμπλάμενος] B. αμπλαμενον. Forte, ἁμπλομένα (ἀναπλομένα, *avolans*, ab ἵπλαμαι) sc. ἡδονή. Ver. 852. εἰω δε μελεος A.

Ver. 857. κλισίαν λύκων] Quænam sit hæc κλισία ignoro: & pro λύκων Codd. A. B. C. habent λικτρων. Lego,

Ἀνυμέναιος, σύγγον', Ἀχιλλέως,
Εἰς θυσίαν, λίκτρων,
Δολίαν ὅτ' ἀγόμαν·

quæ explicatione non indigent, si λίκτρων Ἀχιλλέως (vel Ἀχιλέως) conjungatur cum ἀνυμέναιος. Δολιαν A. B. & edit. *Brubach.*

Ορε.

Ορε. Φεῦ, φεῦ χερνίβων ἐκεῖ.
Ιφι. Ὤμωξα κἀγὼ τόλμαν, ἣν ἔτλη πατήρ.
Ἀπάτορ', ἀπάτορα
Πότμον ἔλαχον.
Ορε. Ἀλλὰ δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ· 865
Εἰ σόν γ' ἀδελφὸν, ὦ τάλαιν', ἀπώλεσας
Δαίμων. τύχα τινός.
Ὦ μελέα δεινὰς τόλμας.
Ιφι. Δείν' ἔτλαν, δείν' ἔτλαν.
Ὦ μοι σύγγονε. 870
Παρὰ δ' ὀλίγον ἀμπέφυλες
Ὄλεθρον ἀνόσιον, ἐξ ἐμᾶν
Δαϊχθεὶς χειρῶν· ἃ
Δ' ἐπ' αὐτοῖσι τίς τελευτά;
Τίς τύχα μοι συγχωρήσει; 875
Τίνα σοι πόρον εὑρομένα,
Πάλιν ἀπὸ πόλεως,
Ἀπὸ φόνου πέμψω
Πατρίδ' ἐς Ἀργείαν,
Πρὶν ἐπὶ ξίφος 880
Αἵματι σῷ παλαῖσαι;

Ver. 861. Φεῦ, φεῦ, χερνίβων ἐκεῖ.] Quasi dixisset, *Heu! qualis erat aqua illa lustralis!* Exspectasses Τῶν χερνίβων. & præcipuè, quia Orestes per totam hanc Monostrophen in Iambicis loquitur. Quamobrem versum sequentem illi, non Iphigeniæ, attribuendum puto, cum *Auctor. Append.*

Ver. 875. συγχωρήσει;] Sublatâ Interrog. post hanc vocem, bene legi posset Τινά, εὑρομένα, & πέμψαι.

Ver. 877. ἀπὸ πόλεως, Ἀπὸ φόνου] Vox πόλεως defendi forte potest ex ver. 38. 595, & tamen suspecta haberi. Putarem ἀπ' ἀπωλείας, si vox hoc sensus alibi quam in S. S. inveniatur.

Ver. 881. Αἵματι σῷ παλαῖσαι.] In Codd. A. B. C. πιλασσαι. Oxon. παλάσσαι. vulgo, παλαῖσαι. Vera videtur *Scaligeri* conjectura, παλάξαι, propter Homericum istud *Odyss.* N. 395. Αἵματί τ' ἰγχιφάλῳ τε παλαξέμεν ἀσπίδος ὠδάς. Hesychius: Παλάξαι, βρέξαι.

Τόδε,

Τόδε, τόδε, σὸν, ὦ μελέα ψυχὰ,
Χρέος, ἀνευρίσκειν,
Πότερον κατὰ χέρσον, ἐχὶ ναῒ,
Ἀλλὰ ποδῶν ῥιπᾷ,
Θανάτῳ πελάσεις ἄρα
Βάρβαρα φῦλα,
Καὶ διόδους ἀνόδους στείχων.
Διὰ Κυανέας
Μὴν στεινοπόρου
Πέτρας, μακρὰ κέλευθα
Ναΐοις δρασμοῖς.
Τάλαινα, τάλαινα.
Τίς ἂν ἂν τάδ' ἂν,
Ἢ θεὸς, ἢ βροτὸς, ἢ
Τὶ τῶν ἀδοκήτων,
Πόρον ἄπορον ἐξανύσας;

Ver. 890. στενοπόρους

Ver. 886. πελάσεις ἄρα,] *Scalig.* legit κάρα. Conjeceram ἀνὰ, cum hac distinctione,

Θανάτῳ πελάσεις, ἀνὰ
Βάρβαρα φῦλα—στείχων.

Reiskius παρὰ βάρβαρα: & δι' ὁδοὺς Idem pro διόδους, ver. 888.

Ver. 890. Μὴν στενοπόρους] *Miltonus* conjicit Μῶν, *Num.* Non intelligo. Quærere debebat Iphigenia, uti videtur, *quo modo* Orestes effugere posset ex ista regione, *utrum* pedibus & terra, *an* navi & mari. Pro στενοπόρους B. στενοπορου, quemadmodum conjecerat Pierson. *Verisimil.* I. 2. Cod. A. στεινοπόρου. Legi potest conjunctim, Διὰ Κυανέας μὲν στεινοπόρου | Πέτρας &c. ut sit Anapæstus. nam Μὴν initio versûs, qui possit subsistere, non video.

Ver. 894. Τίς ἂν ἂν τάδ' ἂν—φανεῖ;] Observandum ἂν geminatum cum Futuro Indicativi, si recte habeat hæc scriptura, neque pro φανεῖ legendum φανοῖ, vel ἂν ultimo loco pro ἂν. simplex ἂν cum Futuro Aristoph. Ὀρν. 1314. & Herodot. I. 93. non obstante *Thoma*, qui (in V. Ἵνα) dicit ἂν cum Futuro esse πάνυ ἀμαθὲς. Legi quoque potest, Τίς ἄρ' ἂν—ut alibi ἂν pro ἄρ' scribitur.

Δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν
Φανεῖ κακῶν ἔκλυσιν;

IAMBOI.

Χο. Ἐν τοῖσι θαυμαζοῖσι, κ᾽ μύθων πέρα,
Τάδ᾽ εἶδον αὐτὴ, κ᾽ κλύουσ᾽ ἀπαγγελῶ.
Τὸ μὲν φίλας ἐλθόντας εἰς ὄψιν φίλων,
Ὀρέστα, χειρῶν περιβολὰς εἰκὸς λαβεῖν·
Λήξαντα δ᾽ οἴκτων, κἀπ᾽ ἐκεῖν᾽ ἐλθεῖν χρεών,
Ὅπως τὸ κλεινὸν ὄνομα τῆς σωτηρίας
Λαβόντες, ἐκ γῆς βησόμεσθα βαρβάρου.

Ver. 898. Δυοῖν τοῖν μόνοιν Ἀτρείδαιν] Scivit Iphigenia ſororem ſuam *Electram* ſuperſtitem eſſe ver. 562. Unde conjeceram ex ſcripturæ veſtigiis, Δυσδαιμόνοιν Ἀτρείδαιν, *duobus infelicibus Atridis*. Ob eandem rationem Pierſonus *Veriſimil.* p. 24. Δυοῖν τοῖν γόνοιν Ἀτρείδα. Sed eadem difficultas occurrit, & in hac ipſa voce μόνοιν, in aliis Tragicorum locis: ut ſuſpicari liceat μόνος non ſemper ſignificare *ſolus*, ſed interdum *præcipuus, eximius*. multa ſunt quæ me ad hanc ſuſpicionem adigunt.

Ver. 902. Mirum & inſolitum erat videre Chorum loquentem per *novem* Iambos continuos; & *ſervas*, arroganter ſuggerentes *Dominæ* ſuæ & Oreſti officium eorum, & modum per quem ipſæ (Chorus) effugerent ex iſta terra. Hæ abſurditates jam vitantur in Verſione, reſtituendo Diſtichon ſuum Choro, & præponendo *Perſonam* Pyl. Iambo tertio, ex *Cl. Muſgravio*, & pro inepto iſto Τὸ μὲν legendo Εἶτ᾽ (& φίλας δ᾽ ἐλθόντας) ut innumeris in locis fit, & præcipuè in loco planè gemino, *Electr.* 596. Εἶτ᾽ φίλας μὲν ἡδονὰς ἀσπασμάτων Ἔχω &c. Εἶτ᾽ *eſt clauſula præcedentis ſermonis, & connexio cum ſequenti*. Suidas.

Ver. 904. Λήξαντα δ᾽ οἴκτων,] Scribendum opinor, Λήξαντε, dualiter: quia *omittere lamentationes* ad *utrumque* æque (Λήξαντε) pertinebat, non ad Oreſtem *ſolum*, λήξαντα: unde λαβόντες dicit, & βησόμεσθα. Sic προσφέροντε ver. 112. Legi quoque poteſt Δῆξαι δέ τ᾽ οἴκτων, κἀπ᾽ &c. ſed propius eſt Λήξαντε.

Ver. 906. ἐκ γῆς βησόμεσθα βαρβάρου.] Abſurdè hæc Choro attribuuntur. Illæ enim ne minimam quidem ſpem habebant *adhuc* (vid. ver. 1132. 1495.) excedendi ex terra Taurica. Idcirco præpoſui *Perſonam Pyladis* huic ſententiæ, quæ incipit ver. 902.

Σοφῶν

Σοφῶν γὰρ ἀνδρῶν ταῦτα, μὴ ἀβάντας τύχης,
Καιρὸν λαβόντας, ἡδονὰς ἄλλας λαβεῖν.
Ορε. Καλῶς ἔλεξας· τῇ τύχῃ δ' οἶμαι μέλειν
Τοῦδε ξὺν ἡμῖν· ἢν δέ τι πρόθυμος ᾖ,
Σθένειν τὸ θεῖον μᾶλλον εἰκότως ἔχει.
Ιφι. Οὐδὲν μ' ἐπίσχῃ γ', οὐδ' ἀποστήσῃ λόγου,
Πρῶτον πυθέσθαι, τίνα ποτ' Ἠλέκτρα πότμον
Εἴληχε βιότου· φίλα γὰρ ἔσται πάντ' ἐμοί.
Ορε. Τῷδε ξυνοικεῖ, βίον ἔχουσ' εὐδαίμονα.
Ιφι. Οὗτος δὲ ποδαπὸς, καὶ τίνος πέφυκε παῖς;
Ορε. Στρόφιος ὁ Φωκεὺς, τοῦδε κλῄζεται πατήρ.
Ιφι. Ὁδ' ἔστι γ' Ἀτρέως θυγατρὸς ὁμογενὴς ἐμός;
Ορε. Ἀνεψιός γε, μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος.
Ιφι. Οὐκ ἦν τόθ' οὗτος, ὅτε πατὴρ ἔκτεινέ με.
Ορε. Οὐκ ἦν· χρόνον γὰρ Στρόφιος ἦν ἄπαις τινά.
Ιφι. Χαῖρ', ὦ πόσις μοι, τῆς ἐμὴς ὁμοσπόρου.
Ορε. Κἀμός γε σωτὴρ, οὐχὶ συγγενὴς μόνον.
Ιφι. Τὰ δεινὰ δ' ἔργα πῶς ἔτλης μητρὸς πέρι;
Ορε. Σιγῶμεν αὐτά· πατρὶ τιμωρῶν ἐμῷ.

Ver. 912. ἐπίσχει—ἀποστήσει
918. ἐμοί;

Ver. 910. ἢν δέ τι πρόθυμος ᾖ, Σθένειν &c.] Forte τις, ut sit gnome: & Σθένειν accipio quasi esset Σθενεῖν, in Futuro, ut μέλειν paullo ante pro μελήσειν sumi potest

Ver. 912. Οὐδέν μ' ἐπίσχει γ', οὐδ' ἀποστήσει] *Ald.* ἀπιστήσει. Codd. A. B. C. επισχη γ, & αποστηση.

Ver. 914. φίλα γὰρ ἔσται πάντ' ἐμοί.] Non πάντ', sed ταῦτ' putarem, & ἐστί pro ἔσται: *cupio enim hoc scire.* φίλα ταῦτα pro φίλον τοῦτο. Absurdum videtur πάντ'.

Ver. 918. ὁμογενὴς ἐμοί;] Omnes Gallici, ἐμοῦ. Bene. quamquam Vulgata non male. D. Lucas VII. 12.

Ver. 919. Ἀνεψιός γε, μόνος ἐμοὶ] Recte, si cum Codicibus, Ἀνεψιός σοι, μόνος ἐμοὶ σαφὴς φίλος. Versu præcedenti deleri potest Interrog. post ἐμὸς: subsequenti, certissimè debet post ἔκτεινέ με.

Ιφι. Ἡ δ' αἰτία τίς, ἀνθ' ὅτου κτείνει πόσιν;
Ορε. Ἔα τὰ μητρὸς· οὐδὲ σοι κλύειν καλόν.
Ιφι. Σιγῶ. τὸ δ' Ἄργος πρὸς σὲ νῦν ἀποβλέπει;
Ορε. Μενέλαος ἄρχει· φυγάδες ἐσμὲν ἐκ πάτρας.
Ιφι. Ἤπου νοσοῦντας θεῖος ὕβρισεν δόμους;
Ορε. Οὐκ· ἀλλ' Ἐριννύων δεῖμά μ' ἐκβάλλει χθονός.
Ιφι. Ταῦτ' ἄρ' ἐπ' ἀκταῖς; κἀνθάδ' ἠγγέλης μανείς.
Ορε. Ὤφθημεν οὐ νῦν πρῶτον ὄντες ἄθλιοι.
Ιφι. Ἔγνωκα, μητρὸς οὕνεκ' ἠλάστρουν θεαί.
Ορε. Ὥσθ' αἱματηρὰ στόμι' ἐπεμβαλεῖν ἐμοί.
Ιφι. Τί γάρ ποτ' εἰς γῆν τήνδ' ἐπόρθμευσας πόδα;
Ορε. Φοίβου κελευσθεὶς θεσφάτοις, ἀφικόμην.
Ιφι. Τί χρῆμα δράσειν; ῥητὸν, ἢ σιγώμενον;
Ορε. Λέγοιμ' ἄν· ἀρχαὶ δ' αἵδε μοι πολλῶν πόνων.
Ἐπεὶ τὰ μητρὸς ταῦθ', ἃ σιγῶμεν, κακὰ,
Εἰς χεῖρας ἦλθε, μεταδρομαῖς Ἐριννύων

Ver. 928. Ἄργος πρὸς σὲ νῦν ἀποβλέπει.] Interrogative hoc legendum esse certissimum est; quia Affirmatio hic falsum affirmaret.

Ver. 931. Ἐριννύων] Nos pronunciaremus *erinnωωn* vel *erinυων*, trisyllabicè: et ita, opinor, Antiqui, hoc loco et ver. 1456. cujus generis multa sunt exempla, in Græcis et Latinis, ut *genva* pro *genua* in Virgilio; *tenvia* pro *tenuia* in Val. Flacco.

Ver. 932. Rursus nota Interrog. poni potest, Ταῦτ' ἄρ' ἐπ' ἀκταῖς; *hoccine igitur est quod in litore tibi accidit?* Orestis responso nihil prudentius aut pudentius esse potest. νῦν ibi de tempore *præterito*, ut alibi.

Ver. 934. μητρὸς οὕνεκ'] Pronomen videtur periisse, μητρός σ' οὕνεκ' ἠλάστρουν θεαί, ut 971. ἠλάστρουν μ' ἀεί.

Ver. 936. Τί γαρ ποτ'] Frequens est usus hujus particulæ γὰρ pro δὲ (ut δὲ pro γὰρ nonnunquam) in quæstionibus subitis, vel quando res aliqua nova & admiratione digna, vel cujus caussa ignoratur, occurrit. Vide *Med.* 689. *Alcest.* 1343. *Heraclid.* 658. *Supplic.* 158. *Herc. Fur.* 1198. hac Fab. 533. Et ita D. Joan. IX. 30.

Ver. 939. ἀρχαὶ δ' αἵδε μοι πολλῶν πόνων] Non malè hic scriptum fuisset λόγων pro πόνων. vide *Helen.* 636. infra hac Fab. 1060. & *Hen. Steph.* ad Sophocl. *Ajac.* 1285.

Ἠλαυ-

Ἥλαυνόμεσθα φυγάδες. ἔνθεν μοι πόδα
Εἰς τὰς Ἀθήνας δή γ' ἔπεμψε λοξίας,
Δίκην παρασχεῖν ταῖς ἀνωνύμοις θεαῖς.
Ἐσὶν γὰρ ὅσία ψῆφος, ἣν Ἄρει ποτὲ
Ζεὺς εἵσατ', ἔκ τε δὴ χερῶν μιάσμαλος.
Ἐλθόνσας δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μέν μ' ἐδεὶς ξένων
Ἔπων ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς συγκέμενον·
Οἳ δ' ἔχον εἰδῶ, ξένια μονοτράπεζά μοι
Παρέχον οἴκων, ὄντες ἐν ταυλῷ σέγει,
Σιγῇ δ' ἐτεκλήναντ' ἀποφθεγκτόν μ', ὅπως
Δαιτὸς γενοίμην, πώμαλός τ' αὐτῇ δίχα·
Εἰς δ' ἄγλος ἴδιον ἴσον ἅπασι βακχίᾳ
Μέτρημα πληρώσαντες, εἶχον ἡδονήν.

Ver. 947. μὲν ἐδεὶς
951. Σιγὴ δ' ἐτεκλήναντ'

Ver. 944. Δίκην παρασχεῖν] *Deportus ὑποσχεῖν.* Non opus. *Hippol.* 49. *Phœniss.* 1648. *Andromach.* 1107. Hesiod. *Op. & Dier.* 712. Plutarch. *Anton.* 931. B. Plato lib. IX. Νόμων. init. Pro δή γ' *Scaliger.* δῆτ', ver. 943.

Ver. 947. Ἐλθόντα δ' ἐκεῖσε] Anapæstus in secundo loco, unde nonnullis placebit, Ἐλθόντ' ἐκεῖσε. probabile puto Ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, ut sit ἀναπάλυθον quale supra notavi ver. 695. in Σωθεὶς. vide & *Casaubon.* ad Strabon. lib. IX. p. 659. In Cod. C. est ιλθ$^{ον\tilde{\iota}\sigma\alpha}_{\mu\nu}$ quod meæ conjecturæ aliquatenus favet. *Barnesius*, rectè opinor, inseruit μ' post μὲν. Legi posset ξένοι pro ξένων: quod indignationem auget, ut non reciperent ξένων. *Alcest.* 553.

Ver. 950. ἐν ταυλῷ στέγει,] A. B. τεῦξι. parum refert: nisi quod στέγη est asperius. vid. supra ad ver. 770.

Ver. 951. Σιγὴ δ' ἐτεκλήναντ' ἀποφθεγκτόν μ',] Iidem Codd. ετεκλήναντ'. unde sequitur Σιγὴ quoque legendum. & ita ediderat *Barnesius*, hæc quinque verba in parenthesi includi debent. In præcedentibus lambis forte distingui potest melius post Παρέσχον, ut conjungantur στέγει οἴκων, non ξένια οἴκων. sic μελάθρων τῶνδε (non τήνδε) στέγην *Alcest.* 23. & 247. στέγας δόμων, *Cyclop.* 118. Vide Versionem.

Ver. 952. πώμαλός τ' αὐτῇ δίχα] Τ' αὐτῶν pro τ' αὐτῇ est conjectura *Scaligeri.* Recte, opinor.

Κἀγὼ ξελέγξαι μὲν ξένους οὐκ ἠξίουν·
Ἤλγουν δὲ σιγῇ, καὶ δόκουν οὐκ εἰδέναι,
Μέγα στενάζων, ὕνεκ' ἦν μητρὸς φονεύς.
Κλύων δ' Ἀθηναίοισι ταμὰ δυσυχῆ
Τελεῖν γενέσθαι, κἄτι τὸν νόμον μένειν,
Χοᾶρες ἄγιος Παλλάδος τιμᾶν λεών.
Ὡς δ' εἰς Ἄρειον ὄχθον ἦκον, ἐς δίκην
Τ' ἔστην, ἐγὼ μὲν θάτερον λαβὼν βάθρον,
Τὸ δ' ἄλλο πρέσβειρ' ἥπερ ἦν Ἐριννύων,
Εἰπὼν, ἀκούσας θ' αἵματος μητρὸς πέρι
Φοίβας, μ' ἔσωσε, μαρτυρῶν. ἴσας δέ μοι
Ψήφους διηρίθμησε Παλλὰς ὠλένῃ,
Νικῶν δ' ἀπῆρα φόνια πειρατήρια.
Ὅσαι μὲν ἦν ἔζοντο πειθεῖσαι δίκῃ,
Ψῆφον παρ' αὐτὴν ἱερὸν ὁρίσαντ' ἔχειν·
Ὅσαι δ' Ἐριννύων οὐκ ἐπείθησαν νάμῳ,

Ver. 955. Κἀγώ γ' ἐξελέγξαι, vel, Κἀγώ γ' ἐλέγξαι

Ver. 955. Κἀγώ γ' ἐλέγξαι] Vetus ſcriptura eſt, Κἀγώ γ' ἐξελέγξαι. Hoc erat primitus, opinor, Κἀγὼ ξελέγξαι, i. e. ἐξελέγξαι. Sic *Bacch.* 728. Κἀγὼ ξυνιπήδησ' &c. Lego, Κἀγὼ ξιπήδησ', ὡς &c. *Alceſt.* 708. Δέγ', ὡς ἐμοῦ λέξαντος· ſcribo, ὥς σ' ἐμοῦ λέγξαντος, i. e. σε ἐλέγξαντος. Scholiaſtes: ὡς ἐμοῦ κακῶς (l. κακόν σε) ἐλέγξαντος, διʼ ὧν σε ἐβίλησας ὑπ' (l. ὑπὲρ) ἐμοῦ ἀποθανεῖν.

Ver. 960. Χοᾶρες ἄγιος Παλλάδος] A. B. ἁγνὸς, quemadmodum edidit *Barneſius* hic, & ver. 953. Χοᾶρες, *quod aptum eſt* χοεῖ, ſeu quod continet Χοᾶ, vel octo cotylas. vide Suidam.

Ver. 962. Τ' ἔστην, ἐγὼ] Τὸ ante ἔστην in Edit. *Barn.* eſt, opinor, mendum Typographicum, ab illo in *Erratis* omiſſum. Τ' initialem hujus verſûs ad finem præcedentis rejicit Cl. *Valckenærius* ad *Phœniſſ.* 891. quem vide: & ſupra ad ver. 194. hujus Fab.

Ver. 963. πρέσβειρ' ἥπερ ἦν Ἐριννύων,] Voces ἥπερ ἦν parvi videntur eſſe uſûs. an, ἣ παρὴν. *quæ aderat.* ſcil. in iſto judicio.

Ver. 964. Εἰπὼν, ἀκούσας θ'] Legi poteſt, Εἰπόμην· ἀκούσας θ' αἵματος &c. *cauſſam diximus.* Proceſſum negotii habes apud Æſchyl. in *Eumenidibus.* Sed vulgata defendi poteſt, ex eodem Dramate.

Δρό-

Δρόμοις ἀνιδρύτοισιν ἠλάστρυν μ' ἀεὶ,
Ἕως ἐς ἁγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβυ πέδον,
Καὶ πρόσθεν ἀδύτων ἐκταθεὶς, νῆστις βόρας,
Ἐπώμοσ' αὐτῦ βίον ἀπορρήξειν θανὼν,
Εἰ μή με σώσει Φοῖβος, ὅς μ' ἀπώλεσεν.
Ἐντεῦθεν αὐδὴν τρίποδος ἐκ χρυσῦ λαβὼν
Φοῖβος, μ' ἔπεμψε δεῦρο, διοπετὲς λαβεῖν
Ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρύσαι χθονί.
Ἀλλ' ἥνπερ ἡμῖν ὥρισεν σωτηρίαν,
Σύμπραξον. ἂν γὰρ θεᾶς κατάσχωμεν βρέτας,
Μανιῶν τε λήξω, καί σε πολυκώπῳ σκάφει
Στείλας, Μυκήναις ἐγκαταστήσω πάλιν.
Ἀλλ', ὦ φιληθεῖσ', ὦ κασίγνητον κάρα,
Σῶσον πατρῷον οἶκον, ἔκσωσον δέ με,
Ὡς τάμ' ὄλωλε πάντα, καὶ τὼ Πελοπιδῶν,
Οὐράνιον εἰ μὴ ληψόμεσθα θεᾶς βρέτας,
Χο. Δεινή τις ὀργὴ δαιμόνων ἐπέζεσεν
Τὸ Ταντάλειον σπέρμα, διὰ πόνων τ' ἄγει.
Ιφι. Τὸ μὲν πρόθυμον, πρίν σε δεῦρ' ἐλθεῖν, ἔχω,
Ἄργει γενέσθαι, καὶ σὲ, σύγγον', εἰσιδεῖν.

Θέλω

Ver. 983. ὦ φίλη γ',
985. θ' ἅμ'
988. τ' ἀεί.

Ver. 969. ὡρίσαντ' ἔχειν·] Mallem ὥρισάν γ' ἔχειν, quia Verbo ὁρίζομαι, in voce Media, non alibi quod scio, utitur Euripides; ὁρίζω sæpe. Cetera hujus loci euriditè explicavit *Piersonus* ad Mœrin. Atticist. V. Σήσαμα.

Ver. 976. αὐδὴν——λαβὼν] Conjeceram (quod & *Scalig.* & *Reiskius*) λακὼν, ex *Orest.* 329. & Aristoph. *Plut* 39. nisi λαβὼν ponatur pro λαβόντος μυ (vid. ad 947.) cui obstare videtur quòd versus proximè sequens finiatur voce λαβεῖν.

Ver. 983. Ἀλλ' ὦ φίλη γ'] Lectio MSS. est, Ἀλλ', ὦ φιληθεῖσ', ὦ κασίγνητον κάρα· de qua dubitari non potest. Ver. 986. ληψόμεθα Cod. B. non ληψόμεσθα parum interest. Ver. 988. pro ἀεὶ *Scal.* & *Cant.* restituerunt ἄγει.

Ver. 999. Ἄργει γενέσθαι,] Id est, ἐν Ἄργει: nisi scrib. Ἄργει

Θέλω δ' ἅπερ σὺ, σέ τε μεταστῆσαι πόνων,
Νοσοῦντά τ' οἶκον, οὐχὶ τῷ κτανοῦντί με
Θυμουμένη, πατρῷον ὀρθῶσαι θέλω.
Σφαγῆς τε γὰρ σῆς χεῖρ' ἀπαλλάξαιμεν ἂν,
Σώσαιμι δ' οἴκους. τὴν θεὸν δ' ὅπως λάθω,
Δέδοικα, καὶ τύραννον, ἡνίκ' ἂν κενὰς
Κρηπῖδας εὕρῃ λαΐνας ἀγάλματος.
Πῶς δ' οὐ θανοῦμαι; τίς δ' ἔνεστί μοι λόγος;
Ἀλλ' εἰ μὲν ἕν τι τοῦθ' ὁμοῦ γενήσεται,
Ἄγαλμά τ' οἴσεις, κἄμ' ἐπ' εὐπρύμνου νεὼς
Ἄξεις, τὸ κινδύνευμα γίνεται καλόν.
Τούτου δὲ χωρισθεῖσ', ἐγὼ μὲν ὄλλυμαι,
Σὺ δ' ἂν τὸ σαυτοῦ θέμενος εὖ, νόστου τύχοις.
Οὐ μήν τι φεύγω γ', οὐδέ μ' εἰ θανεῖν χρεὼν,

Ver. 998. τίς γ' ἔνεστι

γενέσθαι, i. e. γενέσθαι ἐν Ἄργει, ut ἐγκαταστήσω Μυκήναις, paullo ante. Γενομένου ἐν Βηθανίᾳ, Matt. XXVI. 6. γενόμενα ἐν τῇ Καπερναοὺμ, Lucas IV. 23. qui in Actis Apost. sæpe ita scribit. Scio tamen Atticos sæpe omittere præpositionem ἐν.

Ver. 992. κτανοῦντί με] Forte pro κτανόντι. Hic versus omittitur in A. In præcedenti, pro σέ τε μεταστῆσαι πόνων, *Aldina* habet σοι & πόνον. A. B. quoque σοι & πονων. Aliter solet Euripides. vid. 775. 1175. *Helen.* 862. & Sophocl. *Philoct.* 466. D. Lucas XVI. 4. Et metro objici potest, si legatur σοι.

Ver. 993 ὀρθῶσαι θέλω·] Verbum θέλω minimè necessarium videtur, cum initio hujus sententiæ positum fuerit. An πάλιν scripsit? ὀρθῶσαι πάλιν esset ἀνορθῶσαι Sophoclis, *Oed. Tyr.* 46. 51. Scriptum forte, θέλω ὀρθῶσαι πάλιν. *Antig.* 169. ὤρθωσαν πάλιν.

Ver. 995. Σώσαιμι δ' οἴκους] Mallem, Σώσαιμί Τ' οἴκους· quia præcessit, Σφαγῆς ΤΕ γὰρ σῆς.

Ver. 998. Pro τίς γ' ἔνεστί *Aldina* τίς δ' ἔνεστί. meliùs. & ita B. Ἔνεστι sensu idem quod ἐνέσται. Demosth. in *Midiana* p. 101. οὐκ ἐνέσται αὐτῷ λόγος οὐδὲ εἷς. Versu sequenti pro τοῦθ' mallem ταῦθ', quia de *duabus* rebus loquitur. sic ver. 1016.

Σώ-

Σώσασά σ'· ὦ γὰρ. Ἀλλ' ἀνὴρ μὲν ἐκ δόμων 1005
Θανὼν, πεθεινός· τὰ δὲ γυναικῶν, ἀθενῆ.
Ορε. Οὐκ ἂν γενοίμην σῆ τε κ' μητρὸς φονεύς·
Ἄλις τὸ κείνης αἷμα. ποινόφρων δέ σοι
Καὶ ζῆν θέλοιμ' ἄν, κ' θανὼν λαχεῖν ἴσον.
Ἄξω δέ γ', ἤπερ κἀυτὸς ἐνταυθοῖ πέσω, 1010
Πρὸς οἶκον, ἤ σε καθανὼν μενῶ μέτα.
Γνώμης δ' ἄπεσον· εἰ πρόσαντες ἦν τόδε
Ἀρτέμιδι, πῶς ἂν Λοξίας ἐθέσπισεν
Κομίσαι μ' ἄγαλμα θεᾶς πόλισμ' εἰς Παλλάδος,
Καὶ σὸν πρόσωπον εἰσιδεῖν; ἅπαντα γὰρ 1015
Συνθεὶς τάδ' εἰς ἓν, νόσον ἐλπίζω λαβεῖν.

Ιφι.

Ver. 1006. γυναικὸς,
1010. Ἥξω
1011. εἴ σε

Ver. 1005. Σώσασά σ', ὦ γάρ. Ἀλλ' ἀνὴρ] Distingui potest, Σώσασά σ'· ὦ γὰρ ἀλλ' ἀνὴρ &c. *etenim vir* &c. & ita *Reiskius*. ὦ γὰρ ἀλλὰ est *etenim*, satis nota locutio, ex multis Nostri & aliorum locis, sed & vulgata defendi potest. Pro γυναικὸς, MSS. Gall. γυναικων. τὰ γυναικῶν, id est, γυναῖκες, ut τὰ Θεῶν *Dii*, Iph. Aul. 33.

Ver. 1010. Ἄξω δέ γ', ἤν μὴ κἀυτὸς &c.] Vetus Scriptura est, Ἥξω δέ γ' ἤπερ (vel ἤπερ) κἀυτὸς. *Canterus* restituit, Ἄξω δέ σ'. *Barnesius* pro ἤπερ edidit ἤν μὴ. Propior erat emendatio.

Ἄξω δέ σ', ἤπερ μὴ αὐτὸς ἐν ταυθοῖ πέσῃ,
Abducam vero te, nisi ipse hic occubuero.

Μὴ αὐτὸς disyllabum est, ut apud Aristophanem *Ecclesiaz.* 639:

Μὴ αὐτὸν ἐκεῖνον τύπτῃ διελὼν, τοῖς δρῶσιν ταῦτα μαχεῖται.

Male ibi *Faber*. Μὴ τὸν ἑαυτῆ τύπτῃ &c. nihil mutandum erat. sæpe scribitur μ' αὐτὸς pro μὴ αὐτὸς: sed vera elisio est μὴ 'ντὸς. Ita *Andromach.* 808. μὴ ἀντὶ τῶν δεδραμένων, vera enuntiatio est, μὴ 'ντὶ τῶν διδραμένων: & sic erat in præstantissima Vet. Editione, literis Uncialibus *Florentiæ* impressâ, cujus Varietates mecum communicavit vir doctissimus *Johannes Fosterus* S.T.P. Ita μὴ 'δικεῖν pro μὴ ἀδικεῖν, plus semel imprimitur in Æschyli *Eumenidibus*,

Ιφι. Πῶς ἂν γένοιτ' ἂν, ὥστε μήθ' ἡμᾶς θανεῖν,
Λαβεῖν θ' ἃ βουλόμεθα; τῇδε γὰρ νοσεῖ
Νόστος πρὸς οἴκους· ἥδε βούλευσις πάρα.
Ορε. Ἆρ' ἂν τύραννον διολέσαι δυναίμεθ' ἄν;
Ιφι. Δεινὸν τόδ' εἶπας, ξενοφονεῖν ἐπήλυδας.
Ορε. Ἀλλ' εἴ σε σώσει, κἀμὲ, κινδυνευτέον.
Ιφι. Οὐκ ἂν δυναίμην· τὸ δὲ πρόθυμον ἥνεσα.
Ορε. Τί δ' εἴ με ναῷ τῷδε κρύψειας λάθρα;
Ιφι. Ὡς δὴ σκότος λαβόντες ἐξωθεῖμεν ἄν;
Ορε. Κλέπτων γὰρ ἡ νὺξ, τῆσδ' ἀληθείας τὸ φῶς.
Ιφι. Εἶσ' ἔνδον ἱεροὶ φύλακες, ὃς ἃ λήσομεν.

Ver. 1018, 1019. νόει Νόστον
Ibid. ἡ δὲ βούλησις

menidibus, & Noſtri *Hippol.* 1011. & Μάλ' pro Μὴ, 'λλ', i. e. Μὴ, ἀλλὰ, nunc legitur in Ariſtoph. Βατραχ. ver. 624. & Μὴ, ἀλλὰ pro Μὴ, 'λλὰ ap. eund. Ὀρν. 109. & alibi. Ne igitur turberis quando legis apud Summum Virum *Animadverſ. in Athenæ.* II. 14. Μὴ ὥραισι &c. " primæ duæ ſyllabæ vocis ὥραισι coaleſcunt " in ſpondæum cum præcedente Μὴ, &c." Nunquam enim ita fit; & locus eſt adhuc mendoſus, facilis tamen emendatu.

Ver. 1018. τῇδε γὰρ νόει
Νόστου πρὸς οἴκους· ἡ δὲ βούλησις πάρα.] Pro Νόστου omnes Codd. Gallici exhibent Νοστῷ: quod innuit depravatam eſſe vocem νόει. Lego,

τῇδε γὰρ νοσεῖ
Νόστῳ πρὸς οἴκους. ἥδε βούλευσις πάρα.

Vide Verſionem. Sic *Iph. Aul.* 965. νόστῳ πρὸς Ἴλιον κάμνει (i. e. νοσεῖ) ἐν τῇδε. Tragicis νοσεῖν dicitur quodcumque *non recte* procedit. Βούλευσις pro βούλησις certum puto. πάρα pro πάρεστι: *hæc eſt res de qua nunc conſultare debemus.* ἥδε βούλευσις non ἡ δὲ βούλησις. Ver. 1020. pro ἂν ſcribi potuit ἄν, ante τύραννον. Quæſtio *Oreſtis* maximè eſt conſentanea: & Reſponſum, *Iphigeniæ.*

Ver. 1025. Ponenda eſt Not. Interrog. poſt ἐξωθεῖμεν ἄν, uti recte emendatum a *Brodæo* pro ἐξωθεῖμεν ἂν.

Ver. 1026. Κλέπτων γὰρ ἡ νὺξ, τῆσδ' ἀληθείας τὸ φῶς.] Hic verſus, huic loco & perſonæ *Oreſtis* parum accommodus, ex *Novo Teſtamento* confiatus videtur. Hoc, & præcedente lambo omiſſis, multo meliùs Connexioni conſultum foret.

Ver. 1027. Nihil muto: quæro ſolùm an ἱεροφύλακες ſcribendum pro ἱεροὶ φύλακες, qui ναοφύλακες vocantur 1284.

Ορε.

Ορε. Οἴ μοι, διεφθάρμεθα. πῶς σωθεῖμεν ἄν;
Ιφι. Ἔχειν δοκῶ μοι καινὸν ἐξεύρημά τι.
Ορε. Ποῖον τί; δόξης μεῖζόος, ὡς κἀγὼ μάθω.
Ιφι. Ταῖς σαῖς ἀνίαις χρήσομαι σοφίσμασιν.
Ορε. Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας.
Ιφι. Φονέα σε φήσω μητρὸς ἐξ Ἄργους μολεῖν.
Ορε. Χρῆσαι κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς, εἰ κερδανεῖς.
Ιφι. Ὡς ὦ θέμις γε λέξομεν θύειν θεᾷ——
Ορε. Τίν' αἰτίαν ἔχουσ'; ὑποπτεύω τι γάρ.
Ιφι. Οὐ καθαρὸν ὄντα· τὸ δ' ὅσιον δώσω φόνῳ.
Ορε. Τί δῆτα μᾶλλον θεᾶς ἅλαλμ' ἀλίτκεσαι;
Ιφι. Πόντῳ σε πηγαῖς ἁγνίσαι βουλήσομαι.
Ορε. Ἐς' ἐν δόμοισι βρέτας, ἐφ' ὧ πεπλεύκαμεν.
Ιφι.

Ver. 1031. ἀνοίαις
1037. τὸν δ' ὅσιον

Ver. 1028. Οἴ μοι, διεφθάρμεσθα.] Hoc loquitur ille *Oreſtes*, qui paullò ante (ver. 1016.) dixerat, νόσον ἐλπίζω λαβεῖν. Sed hæc ſunt animi dubitantis et fluctuantis indicia, non hominis ſibi contradicentis.

Ver. 1031. Ταῖς σαῖς ἀνοίαις] Codd. A. B. C. ἀναις. Recte. ἀνοίαις nullum diceret.

Ver. 1035. Ὡς ὦ θέμις γε λέξομεν] Opinor, σε λέξομεν. "Reiſ-"kius: Χ' ὡς ὦ θέμις σε λέξομεν." poſt Θεᾷ poſui Notam abruptionis——quia verſus abhinc alter, ab hoc pendet.

Ver. 1036. Τίν' αἰτίαν ἔχουσ', ὑποπτεύω τι γάρ] Omnino contra, *non ſuſpicor:* & idcirco quærit, *quam cauſam prætendens?* Lego,

Τίν' αἰτίαν σχὼν'; οὐχ ὑποπτεύω τι γάρ.

Sic *Helen.* 476. Τίν' αἰτίαν σχὼν &c. οὐχ amittebatur in præcedente σχὼν'.

Ver. 1037. τὸν δ' ὅσιον δώσω φόνῳ.] A. B. pro τὸν δ' ὅσιον habent το δ' οσιον, ſervantes ſenſum & metrum ſine anapæſto. *quod vero purum eſt dabo neci:* id eſt, *rem puram*, te purificatum. Pro δώσω non malè legi poſſet δώσειν, ſc. λέξομεν, *dicam.* ſed idem ſignificat δώσω, nempe, *dicam me daturam*, ut mox βουλήσομαι, eſt, *dicam me velle.*

Ver. 1040. Ἐς' ἐν δόμοισι——πεπλεύκαμεν;] C. ετ' εν &c. pro Ἐς' ἐν. Optimè monet *Heathius* Notam Interrog. ad finem verſûs tollendam eſſe. Illa dixerat, Mari te abluam & purgabo. Ille

Ιφι. Κἀκεῖνο νίψαι, σὲ θιγόντος, ὡς ἐρῶ.
Ορε. Ποῖ δῆτα; πόντῳ νοτερὸν εἶπας ἔκβολον;
Ιφι. Οὗ ναῦς χαλινοῖς λινοδέτοις ὁρμεῖ σέθεν.
Ορε. Σοὶ δή τις ἄλλος ἐν χεροῖν οἴσει βρέτας;
Ιφι. Ἐγὼ θιγεῖν γὰρ ὅσιον ἔς' ἐμοὶ μόνῃ. 1045
Ορε. Πυλάδης δ' ὅδ' ἡμῖν πῇ τελάξεται φόνυ;
Ιφι. Ταὐτὸν χεροῖν σοι λέξεται μίασμ' ἔχων.
Ορε. Λάθρα δ' ἄνακλος, ἢ εἰδότος, δράσεις τάδε;
Ιφι. Πείσασα μύθοις· εἰ γὰρ ἂν λάθοιμί γε.
Ορε. Καὶ μὴν νεώς γε πίτυλος εὐήρης πάρα. 1050

Ver. 1041. ἐρᾶ
1042. εἶπ' vel εἰ ἐπ'
1049. σφε.

Ille reſpondet, Quid hoc ad rem? Statua, quam peto, non ibi eſt, ſed in Templo.

Ver. 1041. ὡς ἐρᾶ.] Lego, ὡς ἐρῶ. *quòd cupio*, me cupere: θέλω νίψαι, infra 1191. Suidas: Ἐρᾶ, ἐπιθυμεῖ. Confirmant ἐρῶ omnes Codd. Pariſ. & *Reiſkius*.

Ver. 1042. Ποῖ δῆτα; πόντῳ νοτερὸν εἰ ἐπ' ἔκβολον; *Ald.* εἶπεν. *Port.* & *Steph.* editt. εἶπ. unde obvium erat & certum. Ποῖ δῆτα; πόντῳ νοτερὸν εἶπας &c. Ποῖ, *quónam?* quia *ad* locum. εἶπας, *dicis, vis dicere*, ut *Alceſt.* 520. *Supplic.* 602. & alibi paſſim. Confirmant omnes Codices. Pro ἔκβολον ſcribendum ἐκβολὴν. νοτερὸν ἐκβολὴν, *humidum* (non *auſtralem*, quod eſſet νότιον) *effluxum maris*. Quando navigabant ad Templum Dianæ, Symplegas illis erat εἰσβολή: quando redibant, ἐκβολή. *Barneſius* quoque ἐκβολὴν mavult.

Ver. 1046. πῇ τελάξεται φόνυ;] Πῇ *φόνυ*; *in qua parte cædis?* nempe, illius cædis quam dices me perpetraſſe. Non opus videtur πόνυ. vide verſum proxime ſequentem.

Ver. 1048. ἢ εἰδότος;] Hæ duæ voces hoc loco ſunt *trium* tantum ſyllabarum. neque tamen diphthongus ει elidi poteſt, neque ἡ opinor ι ſolum in εἰδότος, elidi, & ι concedere in præcedentem voculam, ita, ἦ 'δότος, quemadmodum ἤθεος ſcribitur pro ἠθέου, παρῄδος pro παρειδός, & multa talia.

Ver. 1049. λάθοιμί σφε.] Omnes MSS. γε. quod recepi, metro quoque cogente. *Cyclop.* 194. ὅπῃ ἂν λάθοιτί γε. nam μι in λάθοιμι longa ſorget ante σφ, ut ver. 770. Ἢ 'ν Αὐλίδι σφαγεῖσ'.

Ιφι.

Ἰφι. Σοὶ δὴ μέλειν χρὴ τἄλλ', ὅπως ἔξει καλῶς.
Ορε. Ἑνὸς μόνου δεῖ, τάσδε συγκρύψαι τάδε.
Ἀλλ' ἀντίαζε, καὶ λόγους πειστηρίους
Εὕρισκε. Ἔχει τοι δύναμιν εἰς οἶκτον γυνή.
Τἀπὶ δ' ἄλλ' ἴσως ἄπαντα συμβαίη καλῶς.
Ἰφι. Ὦ φίλταται γυναῖκες, ὡς ὑμᾶς βλέπω,
Καὶ ταμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν,
Ἢ μηδὲν εἶναι, καὶ σεσηθῆναι πατρὸς,
Φίλης τ' ἀδελφῆς, φιλτάτου τε συγγόνου.
Καὶ πρῶτα μέν μοι τοῦδε λόγου τοῦδ' ἀρχέτω.
Γυναῖκες ἐσμὲν, φιλόφρον ἀλλήλων γένος,
Σώζειν τε κοινὰ πράγματ' ἀσφαλέσταται.
Σιγήσατ' ἡμῖν, καὶ συνεκπονήσατε
Φυγάς. Καλόν τι γλῶσσ', ὅτῳ πίστις πάρη.
Ὁρᾶτε δ', ὡς τρεῖς μία τύχη τὰς φιλτάτας,
Ἢ γῆς πατρῴας νόστον, ἢ θανεῖν ἔχει.
Σωθεῖσα δ', ὡς ἂν καὶ σὺ κοινωνῇς τύχης,

Ver. 1059. Φίλης τ' ἀδελφῆς,

Ver. 1055. ἴσως ἄπαντα συμβαίη καλῶς.] Cogitari forte poſſet de ἂν πάντα pro ἅπαντα, ut ἂν cum Potentiali συμβαίη, idem ſit quod Futurum συμβήσεται, *evenient*, ut ſæpe.

Ver. 1057. Cod. A. ὑμῖν. nonnullæ editt. ἡμῖν. male. Τἀμὰ hoc verſu eſt ἐγὼ: vide ſequentia; & *Iph. Aul.* 483. *Andromach.* 234.

Ver. 1059. Φίλης τ' ἀδελφῆς.] Scribendum proculdubio, Φίλας τ' ἀδελφῆς, ſc. *Electra*. nam quod ſequitur, φιλτάτου τε συγγόνου, *Oreſten* exprimit.

Ver. 1061. pro ἀλλήλων B. αλληλοις. Ver. 1064. pro καλὸν τι A. καλον τοι. Bene, utpote in gnome, ubi τοι ſæpiſſime locum habet.

Ver. 1065. Ἢ γῆς πατρῴας νόστον.] Id eſt, καὶ νόστον. Conſtructio eſt, μία τύχη ἔχει τρεῖς, ἢ [καὶ] νόστον γῆς πατρῴας, ἢ [κατὰ τὸ] θανεῖν *eadem fortuna tres habet, quod attinet, vel ad reditum in patriam, vel mortem.* Νόστος γῆς πατρῴας, i. e. εἰς γῆν, ut ἄστεως ὁδὸς, εἰς ἄστυ, *Rhæniſſ.* 859. Nulla difficultas hoc loco videtur, ſive ſcribatur νόστον, vel νόστος.

Σώσω σ' ἐς Ἑλλάδ'. ἀλλὰ πρὸς σὲ δεξιᾶς,
Σὲ, καί σ' ἱκνοῦμαι, σὲ δὲ φίλης παρηΐδος,
Γονάτων τε, καὶ τῶν ἐν δόμοισι φιλτάτων,
Μητρὸς, πατρός τε, καὶ τέκνων, ὅτῳ κυρεῖ.
Τί φατέ; τίς ὑμῶν φησίν; ἢ τίς οὐ θέλει;
Φθέγξασθε ταυτά· μὴ γὰρ αἰνουσῶν λόγους,
Ὄλωλα κἀγὼ, καὶ κασίγνητος τάλας
Χο. Θάρσει, φίλη δέσποινα, καὶ σώζου μόνον,
Ὡς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι πάντα σιγηθήσεται,
Ἴσω μέγας Ζεὺς, ὧν ἐπισκήπτεις πέρι.

Ver. 1068. Σώσω σ' εἰς Ἑλλάδ'. ἀλλὰ πρὸς σὲ δεξιᾶς,] Omnia recte habent. sed observatu dignus est (Varietatis & Oblectationis gratiâ) *Sigmatismus*, cujus sibilo adeo delectatus, vel ei certe adeo εὐεπίφορος erat Noster, ut idcirco ab Antiquis quoque notatus fuerit. unde istud *Eubuli* Comici,

Ἔσωσας (vel Ἔσωσά σ') ἐκ τῶν Σιγμάτων Εὐριπίδου.

Celebris est ob hanc rem versus *Medæa* 476. quem respicit Eubulus,

Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι &c.

ubi vide *Barnesium*. *Hyppolyt.* 1167.

Ἀραί τε τοῦ σοῦ στόματος, ἃς σὺ σῷ πατρὶ &c.

Ion. 386.

Σύ γ' οὐκ ἴσωσας τὸν σὸν, ὃν σῶσαί σ' ἐχρῆν.

Andromed. apud Suidam V. Εἴσῃ, ubi Perseus Andromedam alloquitur,

Ὦ παρθέν', εἰ σώσαιμί σ', εἴσῃ μοι χάριν;

Ita citatur quoque a Diog. Laërtio lib. IV. 29. in *Arcesilao*, in *Fragm. Barnesii* est, εἴη μοι χάρις; vide Schol. ad locum *Medeæ*, ubi corruptissimè legitur. *Iphig. Aulid.* 1221.

Πρώτη δὲ γούνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ' ἐμόν.

Quin & (quamquam rariùs) Sophocles, *Oedip. Tyran.* 433.

Ὅσ' ἐξισώσει σοί τε καὶ τοῖς σοῖς τέκνοις.

i. e. Ὅσα, *quæ*, non Ἅ σ' (i. e. Ἅ σε) ἐξισώσει, ut nunc legitur. Dionys. Halicarnass. περὶ συνθέσ. Sect. XIV. ἄχαρι δὲ καὶ ἀηδὲς τὸ Σ, καὶ, εἰ πλεονάσειε, σφόδρα λυπεῖ· *ingrata autem est & insuavis litera* S, *&, crebrò repetita, valdè molesta.*

Ver. 1074. κἀγὼ καὶ κασίγνητος] Vel χ' ὦ κασίγνητος. sic enim solet. *Baceh.* 1288.

Σύ νιν κατέκτας, χ' αἱ κασίγνηται σέθεν.

sic scribendum puto, pro καὶ κασίγνητη, contra veritatem historiæ. vid. *Iph. Aul.* 886. Ver. 1076. restitui σοι ex *Aldina*: ὡς ἔκ γ' ἐμοῦ σοι. A. εμοι σοι B. εμου σοι.

Ἰφι.

Ιφι. Ὄναισθε μύθων, καὶ γένοισθ' εὐδαίμονες.
Σὸν ἔργον ἤδη, καὶ σὸν, εἰσβαίνειν δόμους,
Ὡς αὐτίκ' ἥξει τῆσδε κοίρανος χθονὸς,
Θυσίαν ἐλέγχων, εἰ κατείργασαι, ξένων.
Ὦ πότνι', ἥπερ μ' Αὐλίδος κατὰ πτύχας
Δεινῆς ἔσωσας ἐκ πατροκτόνου χερὸς,
Σῶσόν με καὶ νῦν, τούσδε τ', ἢ τὸ Λοξίου
Οὐκέτι βροτοῖσι διά σ' ἐτήτυμον στόμα.
Ἀλλ' εὐμενὴς ἔκβηθι βαρβάρου χθονὸς
Εἰς τὰς Ἀθήνας. καὶ γὰρ ἐνθάδ' οὐ πρέπει
Ναίειν, παρόν σοι πόλιν ἔχειν εὐδαίμονα.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Στροφὴ α'.

Χο. 1 Ὄρνις, ἃ παρὰ τὰς πετρίνας
2 Πόντου δειράδας, ἁλκυὼν,
3 Ἔλεγον οἶτον ἀείδεις,
4 Εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοὰν,
5 Ὅτι πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς·
6 Ἐγώ σοι παραβάλλομαι
7 Θρήνους, ἄπτερος ὄρνις,

Ver. 1076. Deest σοι
1080. τύραννος

Ver. 1081. Θυσίαν ἐλέγχων,] Vel, Ἥξει—Θυσίαν ἐλέγξων: ut ver. 237. ἥκω σημανῶν. *Herc. Fur.* 601. ἥξει ἕλξων, φονεύσων, ἐπισφάξων. interdum tamen utrovis tempore. Versu 1080. omnes *Parisiens.* κοίρανος pro τύραννος. Ver. 1083. A. πατροφόνου: male. Pro Δεινῆς mallem Κλεινῆς, sc. Αὐλίδος: potiùs quàm ἐκ δεινῆς πατροκτόνου χερὸς, cum duobus epithetis. vid. ad ver. 9. Ver. 1092. εὐξύνετον B. Ver. 1095. Θρήνους, i. e. κατὰ Θρήνους. *Steph.* edit. Θρήνοις, nisi sit Typograph. mendum. *Reiskius* Θρηνοῦσ'.

8 Ποθοῦσ'

8 Παθῆσ' Ἑλλάνων ἀγόρας,
9 Παθῆσ' Ἄρτεμιν λέχεϊαν,
10 Ἃ παρὰ Κύνθιαν ὄχθαν οἰκεῖ,
11 Φοίνικά θ' ἁβροκόμαν,
12 Δάφναν τ' εὐερέα, χ 1100
13 Γλαυκᾶς θαλλὸν ἱερὰν ἐλαίας,
14 Λαΐδες ὠδῖνα φίλαν,
15 Λίμναν θ' εἰλίσσασαν ὕδωρ
16 Κύκνειαν, ἔνθα κόκυς μελῳδὸς
17 Μύσας θεραπεύει. 1105

Ἀντιστροφὴ ά.

1 Ὦ πολλαὶ δακρύων λιβάδες,
2 Αἵ τε παρηΐδας εἰς ἐμὰς

Ver. 1101. ἱερὸν
1107. Αἵ παρηΐδας

Ver. 1096. Παθῆσ' Ἑλλάνων ἀγόρας,] In Antistroph. Ἔνθα τᾶς ἐλαφοκλόνου: neque variant Exemplaria. metro conveniret ἀγυιὰς, vel χορεὺς, ver. 1142. Ver. 1098. B. C. Δήλιον. Κυνθίαν.

Ver. 1101. θαλλὸν ἱερὰν ἐλαίας] Pronunciandum vel scribendum ἱρὲν: vide Antistrophen. Pro ὠδῖνα (ver. 1102.) *Portus* legit ὠδῖνι. Sed tunc legi quoque oportet vel φίλον, sc. θαλλὸν, vel φίλας, nempe ἐλαίας: non φίλαν. vide *Hecub.* 459. Cod. A. ἱρὸν. B. θαλλὸς: quasi Neutrius esset generis, τὸ θάλλος, æque ac τὸ θάλος. eadem diversitas alibi conspicitur.

Ver. 1103. Λίμναν—Κύκνειον,] Vox ultima omittitur in A. De hoc Deli lacu, qui Τροχοειδὴς appellabatur, vide *Barnes.* & *Spanhemium* ad Callim. *Hymn. in Del.* ver. 261. Ceterum ex mentione hujus *lacûs*, & monûs *Cynthi*, & aliis circumstantiis, licet probabiliter colligere, hunc Chorum ex Mulieribus *Deliacis* Euripidem constare voluisse. Quæri potest a curiosis, utrùm vestigium ullum, in Antiqua Historia, supersit hujus cladis Delo illatæ circa hæc tempora; an hoc sit merum Poëtæ figmentum.

Ver. 1107. Αἵ παρηΐδας] Lego, Αἵ τε, *quæ*: ut Noster sæpe, & alii.

3 Ἐπε-

3 Ἔπεσον, ἀνίκα πύργων
4 Οὐλομένων ἐνὶ ναυσὶν ἔβαν,
5 Πολεμίων ἐρέτμοισι, χ᾽ λόγχαις. 1110
6 Ζαχρύσου δὲ δι᾽ ἐμπολᾶς
7 Νόσον βάρβαρον ἦλθον,
8 Ἵνθα τᾶς ἐλαφοκτόνου
9 Θεᾶς ἀμφίπολον κόραν,
10 Παῖδ᾽ Ἀγαμεμνονίαν λατρεύω, 1115

Ver. 1112. Νόσον—ἦλθον,] Intelligo ἦλθον νόσον, *iter profecta sum*, quod eſt ἐλθεῖν πόρον. ver. 116. ἰὼν νόσον *Iph. Aul.* 1187. vide Suidam V. Περινοστήσας.

Ver. 1113. Ἵνθα τᾶς ἐλαφοκτόνου &c.] Hic locus, per octo verſus difficillimus, levi mutatione intelligi poteſt, & forte reſtitui.

Ἵνθα βᾶσ᾽ ἐλαφοκτόνου
Θειᾶς ἀμφίπολον κόραν
Παῖδ᾽ Ἀγαμεμνονίαν, λατρεύω
Βωμὸς γε μηλοθύτας
Ζηλώσᾳ, τᾷ διαπαν-
τὸς δυσδαίμον᾽. ἐν γὰρ ἀνάγκαις
Οὐ κάμνει σύντροφος ὤν,
Μεταβάλλει δ᾽ εὐδαιμονία.

Vide Verſionem. Conſtructio eſt, βᾶσα—παῖδα Ἀγαμεμνονίαν, λατρεύω ζηλώσῃ βωμὸς μηλοθύτας, τῇ διαπαντὸς δυσδαίμονι. Sine Præpoſitione, βᾶσα παῖδα, utpote poſt Participium *motûs*: vid. ver. 402. 1138. & paſſim. Per vocem βᾶσα innuit Chorus *tranſlationem* a dominio Thoantis, prioris heri, ad iſtud Iphigeniæ: de qua re adi ver. 63, 64. Θειᾶς eſt monoſyllabon. Λατρεύω nunquam, opinor, ponitur cum Accuſativo. Pro τε, quod nihili eſt, ſcribo γε. Pro Ζηλῶσ᾽, Codd. A. B. C. Ζηλωσ᾽, *Oxon.* Ζηλῶσα. ex Ζηλωσ᾽ ατας feci, detractâ literâ, Ζηλώσᾳ, τᾷ: quæ vox ultima vertebatur in ατας, quia δυσδαίμον᾽ male putabatur eſſe δυσδαίμονα. Idem *Oxon.* habet κάμνει: & ſic mecum conjecerant *Miltonus* & *Reiſkius*. Senſus, & Ratio quæ ſequitur, probant legendum eſſe, δ᾽ εὐδαιμονία, non δυσδαιμονία. Sententiam parem invenias *Herc. Fur.* 1291. *Troas* 634. *Helen.* 424: mutationem vocum ſimilem Æſchyl. *Agamemn.* 344. ubi vide *Stanleium*. Senſus ultimorum, Μεταβάλλει δ᾽ εὐδαιμονία, eſt, "Aliter verò ſe res habet in iis qui felices *fuerunt*, & poſtea "in calamitates inciderunt: ii enim fortunæ mutationem gra-"viùs ferunt."

11 Βωμούς τε μηλοθύτας
12 Ζητοῦσ', ἄταν διαπαν-
13 τὸς δυσδαίμον'· ἐν γὰρ ἀνάγκαις
14 Οὐ κάμνει σύντροφος ὤν·
15 Μεταβάλλει δυσδαιμονία.
16 Τὸ γὰρ μετ' εὐτυχίας κακοῦσθαι,
17 Θνατοῖς βαρὺς αἰών.

Στροφὴ β'.

1 Καὶ σὲ μὲν, πότνι', ἀργεία
2 Πεντηκόντορος οἶκον ἄξει·
3 Συρίζων δ' ὁ κηροδέτας
4 Κάλαμος ὀρείου Πανὸς,
5 Κώπαις ἐπιθωΰξει·
6 Ὁ Φοῖβός θ' ὁ μάντις, ἔχων
7 Ἑπτατόνου κέλαδον λύρας,
8 Ἀείδων, ἄξει λιπαρὰν

Ver. 1119. κάμνεις
1128. Κέλαδον ἑπτατόνου

Ver. 1121. μετ' εὐτυχίας] *Scaligeri* εὐτυχίαν ambiguitatem tollit. βαρὺς αἰὼν, ut βραχὺς αἰὼν. *Bacch.* 395.

Ver. 1123. σὲ μὲν, πότνι' Ἀργεία, Πεντηκόντορος] Distinguendum,

Καὶ σὲ μὲν, πότνι', Ἀργεία
Πεντηκόντορος οἶκον ἄξει·

nempe, navis illa quæ Oresten & Pyladen advexerat, quam πεντηκόντορον fuisse scimus ex ver. 1347. πότνι' est, *O domina*, Iphigenia: *Troad.* 292. *Helen.* 227. & alibi. Huic σὲ μὲν, mox respondet ἐμὲ δὲ.

Ver. 1128. Forte, Ὁ Φοῖβός θ' ὅγε μάντις &c. Vulg. ὁ μάντις. vid. Antistroph.

Ver. 1129. Κέλαδον ἑπτατόνου &c.] Muta sedes vocum, Ἑπτατόνου κέλαδον λύρας.

9 Εἰς

9 Εἰς Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν·
10 Ἐμὲ δ' αὐτᾷ λιποῦσα,
11 Βήσῃ ῥοθίοις πλάταις.
12 Ἀέρι δ' ἰςία, χ̀ πρότονοι καλὰ
13 Πρόραν, ὑπὲρ ςόλον,
14 Ἐκπελάσεσι πόδα
15 Ναὸς ὠκυπόμπε.

Ἀντιςροφὴ β'.

1 Λαμπρὸν ἱππόδρομον βαίην,
2 Ἐνθ' εὐάλιον ἔρχεται πῦρ·
3 Οἰκείων δ' ὑπὲρ θαλάμων
4 Πτέρυγας ἐν νώτοις ἁμοῖς
5 Λήξαιμι θοάζουσα·
6 Χοροῖς δὲ ςαίην, ὅθι χ̀
7 Παρθένος εὐδοκίμων γάμων,

Ver. 1133. ῥοθίαις
1134. Deeſt καὶ

Ver. 1131. Εἰς Ἀθηναίων ἐπὶ γᾶν·] Dubito an Græci ſcribant εἰς ἐπὶ. frequenter occurrit ὡς ἐπὶ.

Ver. 1133. ῥοθίαις πλάταις.] A. B. ῥοθίοις. Recte & Attice. Ver. 1134. Legendum, Ἀέρι δ' ἰςία καὶ πρότονοι &c. vulgo deeſt καὶ. & in Antiſtrophe ver. 1150, ſcrib. Ἔς τ' ἔριν pro Ἐς ἔριν.

Ver. 1138. Λαμπρὸν ἱππόδρομον &c.] Mens Chori in his quinque verſibus eſt, Utinam poſſem volare per aëra ad domum meam & thalamum in Græcia, atque ibi deponere remigium alarum, & ducere choreas quemadmodum ſolebam!

Ver. 1144. Παρθένος εὐδοκίμων γάμων,] Quæro an εὐδόκιμος γάμων, i. e. ἕνεκα γάμων, *quod ad nuptias attinet, virgo bonæ exiſtimationis:* & quæ proinde ſperare potui honeſti alicujus mariti nuptias: ζῆλον ἐ σμικρὸν γάμῳ ἔχουσα, *Hecub.* 351. liceat ibi ſenſu forte diverſo. *Filiam egregiæ ſpei* hoc modo interpretatur *Acidalius* ad Tacit. *vit. Agric.* c. 9. Sed neſcio an intelligam hunc locum: niſi forte ſcribendum ſit δόμων pro γάμων.

8 Παρὰ πόδ' εἰλίσσουσα φίλας
9 Μάτρὸς ἡλίκων θιάσους,
10 Ἐς ἀμίλλας χαρίτων,
11 Χαίτας ἀβροπλόκτοιο
12 Ἐς ἔριν ὀρνυμένα, πολυποίκιλα
13 Φάρεα, χᾓ πλοκά-
14 μους περιβαλλομένα,
15 Γένυσιν ἐσκίαζον.

Ver. 1148. Χαίτας ἀβροπλόκτοιο] Scribo, Χλιδᾶς ἀβροπλόκτοιο Ἐς τ' ἔριν ὀρνυμένα, &c. ortus error ex frequenti commutatione Literarum Α & Λ, & pronuntiatione Δ & Τ. Χλιδήμα hoc est *Iph. Aul.* 74. significat *cultum & elegantiam in vestibus*. Vide *Andromach.* 147. *Rhes.* 960.

Ver. 1151. Γένυσιν ἐσκίαζον.] *Canterus*, Γένυ συνεσκίαζον. Si quid mutandum, mallem vel, Γένυσ' ἐνεσκίαζον, vel, Γένυας ἐσκίαζον, ut κεφαλὰν σκιάζειν, *Hippol.* 133. nam γένυν συσκιάζειν dicitur *Supplic.* 1219.) de *viris*, quibus prima barba genas vestit vel obumbrat. σκιάζεται γένυς, de re eâdem *Phœniss.* 63. Γένυ occurrit in *Ion.* 1427. & *Androm.* 1181. Lexicis abest.

ACTUS

ACTUS QUINTUS.

IAMBOI.

Θο. ΠΟΥ̃ 'σθ' ἡ πυλωρὸς τῶνδε δωμάτων γυνὴ
Ἑλληνίς; ἢ δὴ τῶν ξένων καθήρξαλο;
Ἀδύτοις ἐν αἰνοῖς σῶμα λάμπονλαι πυρί;
Χο. Ἥδ' ἐσιν, ἥ σοι πάντ', ἄναξ ἐρεῖ σαφῶς.
Θο. Ἔα· τί τόδε μελαίρεις ἐξ ἀκινήτων βάθρων.
Ἀγαμέμνονος παῖ, θεᾶς ἄγαλμ' ἐν ὠλέναις;
Ιφι. Ἄναξ, ἔχ' αὐτῆ πόδα σὸν ἐν παραγάσιν.
Θο. Τί δ' ἐσιν, Ἰφιγένεια, καινὸν ἐν δόμοις;
Ιφι. Ἀπέπλυσ'· ὁσία γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε.

Ver. 1158. ὠλένῃ;
1159. παραγασει.

Ver. 1158. ἐν ὠλένῃ;] Omnes Gall. ἐν ωλεναις. recte: *in brachiis.* ἀγκάλαις ver. 289.

Ver. 1159. ἐν παραγάσει] *Barnes.* ἐν παραγάσι: quod confirmatur omnibus MSS. *Parisiensibus*, παραγασιν. Dicit Iphigenia, *Rex, siste gradum in introitu templi, ibi ubi nunc es*; ne ultra procedas, neve propiùs ad me accedas, ne me polluas. De παραγάσι, vid. *Valckenær.* ad *Phœniss.* 417. Ver. 1160. in multis editt. est δόκοις pro δόμοις: miro errore.

Ver. 1161. ὁσία γὰρ δίδωμ' ἔπος τόδε.] Cod. C. hoc loco pro ὁσία legit οσιᾳ, casu tertio: & hoc postulat secundam personam δίδως: quod omnino verum puto: ὁσίᾳ γὰρ δίδως ἔπος τόδε· *puræ enim hoc loqueris*, i. e. *purificatæ*, & *in casto*, utpote rem sacram facturæ: quo tempore δυσφημία, & verba malè ominata, maximè metuebantur; quale erat καινὸν, quod Iphigenia idcirco ἀπέπλυσε.

Θο. Τί φροιμιάζῃ νεοχμόν; ἐξαύδα σαφῶς.
Ιφι. Οὐ καθαρά μοι τὰ θύματ' ἠγρεύσασθ', ἄναξ.
Θο. Τί τȣ̓κδιδάξαν τȣ̃τό σ'; ἢ δόξαν λέγεις;
Ιφι. Βρέτας τὸ τῆς θεȣ̃ πάλιν ἕδρας ἀπεςράφη.
Θο. Αὐτόματον; ἤ νιν σεισμὸς ἔςρεψε χθονός;
Ιφι. Αὐτόματον· ὄψιν δ' ὀμμάτων ξυνήρμοσεν.
Θο. Ἡ δ' αἰτία τίς; ἢ τὸ τῶν ξένων μύσος;
Ιφι. Ἥδ', ȣ̓δὲν ἄλλο· δεινὰ γὰρ δεδράκατον.
Θο. Ἀλλ' ἤ τιν' ἔκανον βαρβάρων ἀκτῆς ἔπι;
Ιφι. Οἰκεῖον ἦλθον τὸν φώνον κεκτημένοι.
Θο. Τίν'; εἰς ἔρον γὰρ τȣ̃ μαθεῖν πεπτώκαμεν.
Ιφι. Μητέρα κατειργάσαντο κοινωνῷ ξίφει.
Θο. Ἄπολλον, ȣ̓δ' ἐν βαρβάροις τόδ' ἔτλη τις ἄν.
Ιφι. Πάσης διωγμοῖς ἠλάθησαν Ἑλλάδος.
Θο. Ἦ τῶνδ' ἕκατι δῆτ' ἄγαλμ' ἔξω φέρεις;
Ιφι. Σεμνόν γ' ὑπ' αἰθέρ', ὡς μεταςήσω φόνȣ.
Θο. Μίασμα δ' ἔγνως τοῖν ξένοιν ποίῳ τρόπῳ;
Ιφι. Ηλεγχον, ὡς θεᾶς βρέτας ἀπεςράφη πάλιν.
Θο. Σοφήν σ' ἔθρεψεν Ἑλλὰς, ὡς ᾔσθȣ καλῶς.
Ιφι. Καὶ νῦν καθεῖσαν δέλεαρ ἡδύ μοι φρενῶν.
Θο. Τῶν Ἀργόθεν τί φίλτρον ἀγγέλλοντε σοι;
Ιφι. Τὸν μόνον Ὀρέςην ἐμὸν ἀδελφὸν εὐτυχεῖν.
Θο. Ὡς δή σφε σώσαις ἡδοναῖς ἀγγελμάτων;
Ιφι. Καὶ πατέρα γε ζῆν, καὶ καλῶς πράσσειν, ἐμόν.
Θο. Σὺ δ' εἰς τὸ τῆς θεȣ̃ γ' ἐξένευσας εἰκότως.

Ver. 1171. ἦλθον τὸν φόνον κεκτημένοι.] Scio ab Antiquis notatum, Atticos in Accusativo *solo* Articulum sine necessitate ponere. Hic tamen verum puto, Οἰκεῖον ἠλθέτην φόνον &c. dualiter, *hi duo venerunt*, ut δεδράκατον, paullo ante. Sonus quoque hoc suadet. Κεκτημένοι φόνον, *habentes cædem*, i. e. *reatum* cædis: sic ἔχειν αἷμα, pro eadem re, *Orest.* 513. & alibi. Sed αἷμα κεκτημένοι *Supplic.* 264. longe aliud est.

Ver. 1184. σώσαις ἡδοναῖς] Mallem, σώσῃς, ex sono. vid. *Iph. Aul.* 150.

Ιφι.

Ιφι. Πᾶσάν γε μισῶσ' Ἑλλάδ', ἥ μ' ἀπώλεσεν.
Θο. Τί δῆτα δρῶμεν, φράζε, τοῖν ξένοιν πέρι;
Ιφι. Τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον σέβειν.
Θο. Οὐκοῦν ἐν ἔργῳ χέρνιβες, ξίφος τε σόν; 1190
Ιφι. Ἁγνοῖς καθαρμοῖς πρῶτά νιν νίψαι θέλω.
Θο. Πηγαῖσιν ὑδάτων, ἢ θαλασσίᾳ δρόσῳ;
Ιφι. Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά.
Θο. Ὅσιώτερον γῆν τῇ θεῷ πέσοιεν ἄν.

Ver. 1188. τοῖς ξένοις

Ver. 1188. τοῖς ξένοις] *Barnesius* τοῖν ξένοιν, secundi casûs Dualis. rectè: ut ver. 1178. & ita B. C.

Ver. 1190. Οὐκοῦν ἐν ἔργῳ χέρνιβες,] Scribendum Οὔκουν, *nonne igitur?* & ita ver. 1196. Οὐκοῦν est *igitur:* Οὔκουν, *nonne igitur?* vel, *non igitur*, Affirmativè. quarum vocum distinctio Accentualis centies confunditur. Ἐν ἔργῳ, ut *Bacch.* 626. & alibi. *in opere esse* vertit Seneca *De Tranquil. Anim.* c. 3. Sensus est: *Cur igitur cessas aquâ lustrali eos aspergere?*

Ibid. χέρνιβες, ξίφος τε σόν;] Multis non satisfaciet hoc ξίφος ΣΟΝ. & supra ver. 621. hoc mirans Orestes quærit, *Femina occidis Viros?* Αὐτὴ ΞΙΦΕΙ θύουσα, θῆλυς ἄρσενας; cui Illa respondet negando, Οὐκ. Nihil enim erat Iphigeniæ cum *gladio:* aliorum erat victimas has Humanas *cædere:* Illa solùm spargebat eorum capita *aqua lustrali;* quod erat Sacri hujus παρασκευή. vid. ver. 40. 622. 624. unde Thoas paullo ante (ver. 1154.) rectè quæsivit, ἦ δὴ (ἦδη *Reiskius*) τῶν ξένων καθήρξαλο; *num sacrificium hospitum auspicata est?* & Euripidis constantiæ melius consuluit Armentarius ver. 244. ubi Iphigeniæ suggerit χέρνιβας & καθάρσματα: sed nulla *gladii* ejus mentio ibi facta est; neque hîc, uti videtur, oportuit dici ξίφος ΣΟΝ: & impropriè Chorus loqui videtur ver. 444, 445. & Illa, ver. 874. cum Oresti dicit, ἐξ ἐμῶν δαΐχθεὶς χειρῶν· nisi quatenus illius *aspersionem* sequebatur, ἡ σφαγή: quæ tamen non ab *illa*, sed ab *aliis*, perpetrabatur, ver. 624. Nescio quomodo Thoantis sive Euripidis ξίφος ΣΟΝ in hac parte *ex toto* excusari possit. quæro, an *levior* futura sit Objectio, si, mutatâ unâ literâ, legatur,

Οὔκουν ἐν ἔργῳ χέρνιβες, ξίφος τι, σοι;
Nonne igitur tibi in opere est *aqua lustralis, & gladius?*

ita ut *gladius* non ex *necessitate* ad Iphigeniam referatur, sed *ex consequentia*, ad eos ad quos pertinebat: quæ necessitas vix eludi potest, si stet ξίφος ΣΟΝ.

Ιφι. Καὶ ταῦτά γ' ἔτω μᾶλλον ἂν καλῶς ἔχοι. 1195
Θο. Οὐκῆν πρὸς αὐτὸν ναὸν ἐκπίπτει κλύδων;
Ιφι. Ἐρημίας δεῖ· κἀγὼ γὰρ ἄλλα δράσομεν.
Θο. Ἄγ' ἔνθα χρῄζεις· ὃ φιλῶ τἄρρητ' ὁρᾶν.
Ιφι. Ἀγνιστέον μοι κἀμὲ τῆς θεᾶς βρέτας.
Θο. Εἴπερ γε κηλὶς ἔβαλέ νιν μητροκτόνος. 1200
Ιφι. Οὐ γάρ ποτ' ἄν νιν ἀνηράμην βάθρων ἄπο.
Θο. Δίκαιος· ἡ 'υσέβεια, κἀ προμηθία.

Τροχαῖοι.

Ιφι. Οἶθα νῦν ἃ μοι γενέσθαι—Θο. Σὸν τὸ σημαίνειν τόδε.

Ιφι.

Ver. 1201. πῶλέ νιν
1203. γενίσθω.

Ver. 1200. κηλὶς ἔβαλέ νιν] *Barnes.* notat. in marg. al. ἔλαβε. non male, si cum Libris. nam ita sæpe scribitur. sed sine iis nihil hic mutandum. *Herc. Fur.* 1219. μὴ μύσος βάλῃ με. *Electr.* 902. μὴ μέ τις φθόνῳ βάλῃ, vel φθόνος. Æschyl. *Agam.* 954. μή τις φθόνος Θεῶν βάλοι.

Ver. 1201. Οὐ γάρ ποτ' ἄν νιν ἀνηράμην] A. B. ὃ γαρ ποτ' αν νιν & Recte. *Hecub.* 1276. Οὐ γάρ ποτ' ἂν σύ μ' εἶλες. *Herc. Fur.* 274. Οὐ γάρ ποτ' ἄν σε δισπότην ἐκτήσαλο. vid. ver. 667. hujus Dram. Sophocl. *Oed. Tyr.* 1469. ὃ γὰρ ἄν πῶλε Θνήσκειν ἐσώθην &c. ita leg. non Θνήσκων. Ἐσώθην θνήσκειν, est, ἀπὸ τῦ θνήσκειν, *a moriendo*, seu a *morte*. Prætulissem, Θνήσκειν γ' ἐσώθην.

Ver. 1202. Δίκαιος ἡ 'υσέβεια, καὶ προμηθία] Non dubito quin Euripides scripserit,

Δίκαιος ἡ σὴ 'υσεβία &c.

ita ut σην- sint unius tantum syllabæ. Mallem quoque, χ' ἡ προμηθία. A. B. προμυθια. post quam vocem, ut monui infra ad ver. 1214, bene inseri potuit iste Iambus qui nunc inter Trochaïcos legitur, mutato Ὡς in Ὧν.

Δίκαιος ἡ σὴ 'υσεβία, χ' ἡ προμηθία,
Ὧν εἰκότως σε (vel σ' ἡ) σ' ἡ πᾶσα θαυμάζει πόλις.

Ὧν foret ἕνεκα ὧν. Sed hoc incertum est.

Ver. 1203. Οἶσθα νῦν ἃ μοι γενέσθω;] Parum Græcè. Lego, γενέ-

Ιφι. Δεσμὰ τοῖς ξένοισι πρόσθες. Θο. Ποῖ δὲ σ' ἐκφύγοιεν ἄν;
Ιφι. Πιςὸν Ἑλλὰς οἶδεν ὐδέν. Θο. Ἴτ' ἐπὶ δεσμὰ, πρόσπολοι.
Ιφι. Κἀκκομιζόντων δὲ δεῦρο τὰς ξένας, Θο. Ἕςαι τάδε.
Ιφι. Καλακρύψαντες πέπλοισιν. Θο. Ἡλίᾳ πρόσθεν φλογός;
Ιφι. Σῶν τε μοι σύμπεμπ' ὀπαδῶν. Θο. Οἵδ' ὁμαρτήσουσί σοι.
Ιφι. Καὶ πόλει πέμψον τιν', ὅςις σημανεῖ. Θο. Ποίας τύχας;

Ver. 1207. Deeſt Θο.

γενέσθαι——cum Nota abrupti ſermonis. Iphigenia videtur additura fuiſſe δεῖ vel χρὴ, niſi interpellaſſet Thoas, Σὸν τὸ σημαίνειν τόδε.

Ver. 1207. Καλακρύψαντες πέπλοισιν ἡλίᾳ πρόσθεν φλογὸς.] Conjeceram, Κάτα κρυψάντων (i. e. κρυψάτωσαι) πέπλοισιν, ut *Hippol.* ad finem, Κρύψον μὴ πρόσωπον πέπλοις. Κἄτα (i. e. Καὶ εἶτα) poſtea a *Barneſio* editum inveni. Verius tamen puto Καλακαλύψαντες πέπλοισιν, *Poſtquam obtexerint* vultus eorum *velaminibus:* quamquam κρύψαντες defendi poteſt, ſi legatur κἄτα, ut Ariſtoph. *Veſp.* 1156. κἄτα βαίν': ubi nunc legitur καὶ βάς'.

Sed grave mendum adhuc reſtat. nam in ſingulis hiſce Trochaïcis, *Iphigenia* exſequitur priorem verſûs partem: deinde, ſermonem ejus excipit *Thoas*, plerumque ad finem quarti pedis, interdum alibi. ita & hic fieri oportuit, hoc modo:

Ιφι. Καλακαλύψαντες πέπλοισιν. Θο. Ἡλίᾳ πρόσθεν φλογός;

deinde Iphigenia iterum,

Ιφι. Σῶν τέ μοι σύμπεμπ' ὀπαδῶν. Θο. Οἵδ' ὁμαρτήσουσί σοι.

In Editt. *Ald.* & *Barneſii* male omittitur perſona Ιφι. in hoc ultimo Trochaïco. Verba, ἡλίᾳ πρόσθεν φλογὸς, Thoantis ſunt, *num oppoſitis velaminibus ſolis flammæ?* ne ſcilicet lucem ejus (quâ indigni ſunt Parricidæ) intueantur, & radios ejus contaminent? Hoc vult ille. & notandum eſt, Quæſtionem Thoantis hic, & *ter* infra (nempe, ver. 1210. 1219. 1218.) ita a Poëta inſtitutam eſſe, ut ſit ſupplementum verborum præcedentium Iphigeniæ, & *quærendo* dicat iſtud quod *jubendo* Ipſa dixiſſet, niſi Ille eam interpellaſſet.

Ιφι.

Ιφι. Ἐν δόμοις μίμνειν ἅπανθας. Θο. Μὴ συναντῷεν φόνῳ;
Ιφι. Μυσαρὰ γὰρ τὰ τοιάδ' ἐσί. Θο. Στεῖχε, καὶ σήμαινε σὺ,
Ιφι. Μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν. Θο. Εὖ γε κηδεύεις πόλιν.
Ιφι. Καὶ φίλων δ' ὐδεὶς μάλιστα. Θο. Τᾶτ' ἔλεξας εἰς ἐμέ.
[Ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις.]
* *
Ιφι. Σὺ δὲ μένων αὐτᾶ πρὴ ναῶν, τῇ θεῷ—Θο. Τί χρῆμα δρῶ;

Ver. 1212. Θο. ἐλάζειν.
Ibid. Ιφι. Εὖ γε
1213. Deeſt Ιφι. ante Καὶ

Ver. 1212. Μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν. Ιφι. Εὖ γε κηδεύεις πόλιν, Καὶ φίλων δ' ὐδεὶς &c.] Hic ſedem ſuam deſeruit Iphigenia, & in Thoantis locum migravit. Ita reſtituendæ ſunt Perſonæ:

Θο. Στεῖχε καὶ σήμαινε σὺ,
Ιφι. Μηδέν' εἰς ὄψιν πελάζειν. Θο. Εὖ γε κηδεύεις πόλιν.
Ιφι. Καὶ φίλων δ' ὐδεὶς μάλιστα. Θο. Τᾶτ' &c.

Vulgo omittitur Ιφι. initio verſus utriuſque, & in medio ſecundi ponitur, ubi nunc Θο. collocavi. Thoantis verba hic intercipit & ſupplet Iphigenia, quemadmodum Ille verba Iphigeniæ paullo ante. Cum Ille dicit, *σήμαινε σὺ*, aliquem ex ſatellitibus alloquitur. Οὐδεὶς ſcil. πελαζέτω. Πελάζειν eſt a *Scalig.* & *Cantero*. ante erat ἐλάζειν. πελάζειν confirmatur a B. qui pro δ' (ver. 1213.) habet γ'.

Ver, 1214. [Ὡς εἰκότως σε πᾶσα θαυμάζει πόλις] Vel σ' ἡ πᾶσα. Hunc Iambum, qui neſcio unde inter Trochaïcos more inſolito conſpicitur, uncinis incluſi, donec eum alii Codices vel ſuppleant vel ejiciant. Poſt hunc in Editt. *Porti* & *Pauli Stephani* ponuntur Aſteriſci, ut notetur aliquid deeſſe, quod ſatis probabile videtur ex ver. 1223. Verſus hic, Ὡς εἰκότως &c. non male collocari potuit poſt verſum 1202. ut ibi monui, & legi, Ὦ pro Ὡς, & σ' ἡ πᾶσα, pro σε πᾶσα.

Ιφι.

Ιφι. Ἅγνισον πυρσῷ μέλαθρον. Θο. Καθαρὸν ὡς μόλης πάλιν;
Ιφι. Ἡνίκα δ' ἂν ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι, Θο. Τί χρή με δρᾶν;
Ιφι. Πέπλον ὀμμάτων προθέσθαι. Θο. Μὴ παλαμναῖον λάβω;
Ιφι. Ἢν δ' ἄγαν δοκῶ χρονίζειν, Θο. Τῦδ' ὄρα τίς ἔξι μοι;
Ιφι. Θαυμάσῃς μηθέν. Θο. Τὰ τῆς θεᾶ πρασσ' ἐπὶ σχολῇ καλῶς. 1220
Ιφι. Εἰ γὰρ, ὡς θέλω, καθαρμὸς ὅδε πέσοι. Θο. Συνεύχομαι.
Ιφι. Τέσδ' ἄρ' ἐκβαίνουσας ἤδη δωμάτων ὁρῶ ξένας, Καὶ θεᾶς κόσμους, νεογνὰς, τ' ἄρσενας, ὡς φόνῳ φόνον

Ver. 1216. χρυσῷ
Ibid. μόλοις

Ver. 1216. Ἅγνισον χρυσῷ μέλαθρον. Θο. Καθαρὸν ὡς μόλοις πάλιν.] Clarè legendum πυρσῷ, *face, igne.* & ita *Reiskius.* vide *Helen.* 874. *Herc. Fur.* 1145. Deinde ex Lingua, ὡς μόλης πάλιν; *ut redeas?* non *ut redires, Ald.* habet μόλις. B. μολ°ς. ſed A. μολης. Verſus præcedens ita diſtinguendus,

Σὺ δὲ μίνων αὐτῇ πρὸ ναῶν, τῇ Θεᾷ—Θο. Τί χρῆμα δρῶ;

perrectura erat Illa, τῇ Θεᾷ ἅγνισον πυρσῷ μέλαθρον: ſed ſermonem ejus interrumpit Thoantis quæſtio, ut ver. 1209. 1217. 1219. Vulgo deſunt diſtinctiones poſt ναῶν, & Θεᾷ.

Ver. 1217. Ἡνίκα δ' ἂν ἔξω περῶσιν οἱ ξένοι—Θο. Τί χρή με δρᾶν;] Ita hæc diſtinguenda. A. B. legunt, Ἡνίκ' ἂν δ' ἔξω &c. Utrovis modo recte habet locus. Sic ut Vulgata, Ariſtoph. Εἰρ. 1179.

Ver. 1223. νεογνὰς τ' ἄρσενας, ὡς] Pierſonus *Veriſim.* p. 172. legit ἄρνας. A. αρσεν' ὡς φονῳ. Probabile eſt, *agnorum* in ſuperioribus factam fuiſſe mentionem. Quærendum tamen de Lectione Cod. A. αρσεν', ſeu ἄρσεν φόνῳ: hoc eſt, νεογνὰς τ', ἄρσεν' ὡς φόνῳ &c.

Μυσαρὸν

Μυσαρὸν ἐκνίψω, σέλας τε λαμπάδων, τά τ' ἄλλ', ὅσα
Πρεθέμην ἐγὼ ξένοισι, χ θεᾷ καθάρσια. 1225
Ἐκποδὼν δ' αὐδῶ πολίταις τῦδ' ἔχειν μιάσματος,
Εἴ τις ἢ ναῶν πυλωρὸς χεῖρας ἁγνεύει θεοῖς,
Ἢ γάμον σείχει συναύλων, ἢ τόκοις βαρύνεται,
Φευγέτω, ἐξίσαθε, μή τῳ προσπέσῃ μύσος τόδε.
Ὦ Διὸς Λητῦς τ', ἄνασσα παρθέν', ἣν νίψω φόνον 1230
Τῶνδε, χ θύσωμεν ἔχρη, καθαρὸν οἰκήσεις δόμον,
Εὐτυχεῖς δ' ἡμεῖς ἐσόμεσθα. τἄλλα δ' ἐ λέγεσ', ὅμως
Τοῖς τὰ πλείον' εἰδόσι θεοῖς, σοί τε σημαίνω θεᾷ.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Εὔπαις ὁ Λατῦς γόνος, ὃν πο[τε]

Ver. 1232. ἰσόμισθα] Forte, ἰσόμεθα.

Ver. 1233. σοί τε σημαίνω Θεᾷ] Mallem, Θεά: *& tibi significo, O Dea.* Pro vulgata, vid. Sophocl. *Electr.* 659, 660. Notandum eſt τὰ πλείονα *plura*, pro *omnia.*

Ver. 1234. Εὔπαις ὁ Λατῦς γόνος, &c.] Aliquid de hac difficili Monoſtrophe habet *Canter.* in *Proleg.* ubi illam numerat inter μίτρα ἄτακτα, quæ nullam habent inter ſe ſimilitudinem; qualis fertur Homeri *Margites.* Obſcuriora ejus aliquot indigitabo, ut alii ad explicationem eorum (ſi tanti putent) excitentur. Hiſtoriam ſeu Fabulam quod attinet, conſuli poſſunt, præter Auctores *Barnesio* laudatos, Antonin. Liberalis *Fab.* XXXV. Strabo lib. IX. p. 646, 647. & lib. XIV. p. 948. & Athenæus lib. XV. cap. ult. p. 701. C. D. Quæriviſſet aliquis *Dianæ Laudes* æquè ac, vel potius quàm, *Phœbi*, in hac Monoſtrophe; in qua, ſi fas ſit dicere, *Herculis Encomium* vix magis alienum a propoſito viſum fuiſſet. Sed alii forte aliter judicabunt: & liberum ſit Judicium πᾶσι, καὶ ἐν πᾶσι, de quibus judicare fas eſt.

Δηλίας

Δηλίας ἐν καρποφόροις
Γυάλοις, χρυσοκόμαν
Φοῖβον ἐν κιθάρᾳ σοφὰν,
Ἄ τ' ἐπὶ τόξων
Εὐσοχίᾳ γάννυται,
Φέρει νιν ἀπὸ δειραδ[ος] ἐναλίας,
Λοχεῖα κλεινὰ λιπ[ο]ῦσ', ἀ-
ςάκτων μάτηρ ὑδάτων,
Τὰν βακχεύσαν Διονύσῳ
Παρνάσιον κορυφὰν,
Ὄθι τρικιλόνω[ν] οἰνωπὸς δρά-
κων, σκιερᾶ κα[λ]άχαλκ[ος]
Εὐφύλλῳ δάφνᾳ, γᾶς
Πελώριον τέρας, ἀμ-
φέπει μαν[τ]εῖον χθόνιον.
Ἔτι μιν, ἔτι βρέφ[ος], ἔτι φίλας

Ver. 1235. Δηλίας] Intelligo γᾶς. *Scalig.* legit Δηλιὰς, & *Latonam*, opinor, innuit. Notat *Miltonus* in marg. "ἔτεκεν hic "puto ſupplendum." unde forte Barneſii *peperit*. Putarem τικοῦσα, *poſtquam peperiſſet*, alicubi deeſſe propter φέρει, i. e. ἔφερε. Vide Verſionem: Et comma ſolum ponerem poſt γάννυται.

Ver. 1240. Pro νιν ἀπὸ *Scalig.* θῖν' ἔπι, i. e. θῖνα, *ad litus*: ſi recte capio quod in *Barneſ.* marg. legitur θὶν ἐπὶ. A. B. εναλιας. Pro φέρει B. φέρειν: quod vult, opinor, φέρειν, pro ἔφερε. Conſtructio (vel Senſus) ſecundùm meam ſententiam, hæc erit: Εὔπαις ἐστὶν ὁ Δατοῦς γόνος· ὃν γόνον, (nempe Φοῖβον Ἄρτεμίν τε), μάτηρ τικοῦσα ἐν γυάλοις Δηλίας γᾶς, λιποῦσα ἀςάκτων ὑδάτων λοχεῖα, ἔφερέ νιν (αὐτὸς, vel. αὐτὸν, ſc. γόνον) ἀπὸ δειράδος ἐναλίας εἰς Παρνάσιον κορυφὰν, ὅθι &c.

Ver. 1242. Per μάτηρ ὑδάτων *Brodæus* intelligit *mare*. mihi Conſtructio videtur eſſe, μάτηρ λιποῦσα κλεινὰ λοχεῖα ἀςάκτων ὑδάτων: & μάτηρ puto eſſe *Latonam*; ea enim linquebat Delon ſtatim poſt partum (τικοῦσα) Apollinis & Dianæ. ſed quænam ſint hæc ὕδαλα ἄςακλα, *aquæ non-ſtillantes*, quacumque Conſtructione, neſcio. aliquid dici poſſit de ἀςάκτων, ex Deli fabulari hiſtoriâ: ſed præſtat tacere.

Ver. 1247. Εὐφύλλῳ, *Ald.* Quid ſit καλάχαλκος δάφνα, ignoro. Explicant καλάχαλκος, *æreis dentibus minax*. æquè bene poſſent, *æreâ caudâ*, vel, *æreis pedibus minax*.

Ἐπὶ μαντέρῳ ἀγκάλαισι θρώσκων,
Ἔκανες, ὦ Φοῖβε, μαντείων δ' ἐπέ-
βας ζαθέων, τρίποδί τ' ἐν χρυσέῳ
Θάσσεις, ἐν ἀψευδεῖ θρόνῳ,
Μαντείας βροτοῖς ἀναφαίνων,
Θεσφάτων ἐμῶν ἀδύτων,
Ὑπὲρ Κασταλίας ῥεέθρων
Γείτων, μέσον γᾶς ἔχων μέλαθρον.
Θέμιν δ' ἐπὶ Γᾶς ἰὼν παῖδ' ἀπενάσατο
Ἀπὸ ζαθέων χρησηρίων, νύχια
Χθὼν τεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων,
Οἳ πολέσιν μερόπων,
Τά τε πρῶτα, τά τ' ἔπειθ',
Ὅσα τ' ἔμελλε τυχεῖν,
Ὕπνῳ καθὰ δνοφερᾶς γᾶς
Εὐνὰς ἔφραζον. Γαῖα δὲ
Μαντεῖον ἀφείλετο τιμὰν
Φοίβου, φθόνῳ θυγατρός. ταχύπους
Δ' ἐς Ὄλυμπον ὁρμαθεὶς ἄναξ,
Χέρα ψεδνὸν ἔλεξ' ἐκ Διὸς θρόνων,

Ver. 1256. Θισφάτων ἐμῶν ἀδύτων,] Hæc ſunt obſcuriſſima. Forte, Θίσφατα τῶν σεμνῶν ἀδύτων, appoſitivè ad Μαντείας. *Reiſkius*, Θισφάτων σεμνῶν. Alii aliter. quæ omnia incerta ſunt, æquè ac mea.

Ver. 1259. Pro ἐπὶ *Scal.* & *Canter.* ἐπεὶ. Bene. Quid verò eſt Γείτων, ver. 1258?

Ver. 1261, 1262. φάσματα, οἳ] Acutè præſagiebat *Brodæus*, φάσματα, poni pro ὄνειροι μετὰ φασμάτων, & a voce ὄνειροι pendere iſtud οἳ, per σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Ita fere erat: nam præclare Liber *Oxon.* ſupplet, Χθὼν τεκνώσατο φάσματ' ὀνείρων,
Οἳ πολέσιν μερόπων &c.
ita etiam *Pariſ.* A. C.

Ver. 1265. Ὕπνῳ καθὰ] Mallem Ὕπνῳ, i. e. ἐν ὕπνῳ, ver. 44. & conſtruo, καθὰ εὐνὰς δνοφερᾶς γᾶς, *in cubilibus obſcuræ terræ*. Ver. 1267. Την μαντειον A.

Ver. 1270 Χέρα ψεδνὸν ἔλεξ' ἐκ Διὸς θρόνων,] Placet *Scaligeri* conjectura, Χέρα παίδνον ἔλιξ', *manum pueriliem extendebat*. Antholog.

* *

Πυθίων δόμων
Χθονίαν ἀφελεῖν
Θεᾶς μῆνιν, νυχίους τ' ἐνοπάς.
Γέλασε δ', ὅτι τέκος ἄφαρ ἔβα,
Πολύχρυσα θέλων λατρεύματα σχεῖν.
Ἐπεὶ δ' ἔσεισε κόμαν,
Παῦσε νυχίους ὀνείρους,
Ἀπὸ δὲ λαθοσύναν
Νυκτωπὸν ἐξεῖλε βροτῶν,
Καὶ τιμὰς πάλιν θῆκε Λοξίᾳ,
Πολυάνορι δ' ἐν ξενό-
εντι θρόνῳ θάρση βροτοῖς,
Θεσφάτων ἀοιδαῖς.

IAMBOI.

Αγγ. Ὦ ναοφύλακες, βώμιοί τ' ἐπιςάται,
Θόας ἄναξ γῆς τῆσδε, ποῦ κυρεῖ βεβώς;
Καλεῖτ', ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας,
Ἔξω μέλαθρων τῶνδε, κοίρανον χθονός.
Χο. Τί δ' ἐςιν; εἰ χρὴ μὴ κελευσθεῖσαν λέγειν;

Αγγ.

tholog. III. 9. παιδνὰς αὐτίκ' ἔτεινε χέρας. Favet παιδνὸν B. qui habet ψαιδνον. *Oxon.* ἔλεξ'. A. ελιξ'. C. ἑλιξ'. *Barnesius* conjicit, ἐς Διὸς θρόνον: usitatiùs ἐς Διὸς γένυν.

Ver. 1278. λαθοσύναν] Sensus videtur ducere ad μαντοσύναν· *vaticinationem vero noctu videntem* (vel *nocturnam*) *exemit hominibus.* Vertitur *imposturam.* Vocem ξενόεντι (ver. 1281.) suspectam habeo; & alia. Sed taceo. Atque ita valeat obscura hæc Monostrophe!

Ver. 1288. Τί δ' ἐςίν; εἰ χρὴ μὴ κελευσθεῖσαν λέγειν;] B. η χρη. verba satis plana sunt, sed mihi obscurior videtur mens hujus Iambi, non multum juvabit, Τί δ' ἐςιν ὃ (vel ὅ,τι) χρὴ. Aliis forte nulla erit difficultas. Ver. 1291. Pro φεύγοντες mallem φυγόντες, Aor. secundi, ut λαβόντες, & 1299. Μέτεςι χ' ὑμῖν, quàm Μέτεςί θ' ὑμῖν· μέρος est κατὰ μέρος non Nominativus Verbo Μέτεςι,

Αγ. Βεβᾶσι φρῦδοι δίπλυχοι νεανίαι,
Ἀγαμεμνονείας παιδὸς ἐκ βουλευμάτων
Φεύγοντες ἐκ γῆς τῆσδε, κἀ σεμνὰν βρέτας
Λαβόντες ἐν κόλποισιν Ἑλλάδος νεώς.
Χο. Ἄπιστον εἶπας μῦθον. ὃν δ' ἰδεῖν θέλεις
Ἀνακτα χώρας, φρῦδον, ἐκ ναῶν σύθεις.
Αγ. Ποῖ; δεῖ γὰρ αὐτὸν εἰδέναι τὰ δρώμενα.
Χο. Οὐκ ἴσμεν. ἀλλὰ σεῖχε, κἀ δίωκέ νιν,
Ὅπως κυρήσας, τόσδ' ἀπαγγελεῖς λόγους.
Αγ. Ὁρᾶτ', ἄπιστον ὡς γυναικεῖον γένος,
Μέτεσί θ' ὑμῖν τῶν πεπραγμένων, μέρος.
Χο. Μαίνῃ· τί δ' ἡμῖν τῶν ξένων δρασμῷ μέτα;
Αγ. Οὐκ εἰ κραθέντων πρὸς πύλας ὅσον τάχος;
Χο. Οὔ· πρίν γ' ἂν εἴποι τοῦπος ἑρμηνεὺς τόδε,
Εἴτ' ἔνδον, εἴτ' οὐκ ἔνδον, ἀρχηγὸς χθονός.
Αγ. Ὦ χαλάτε κληθρα, τοῖς ἔνδον λέγω·
Καὶ δεσπότῃ σημήναθ', ὕνεκ' ἐν πύλαις
Πάρειμι, καινῶν φόρτον ἀγγέλων κακῶν.
Θο. Τίς ἀμφὶ δῶμα θεᾶς τόδ' ἴσχησιν βοήν,
Πύλας ἀράξας, κἀ φόβον πέμψας ἔσω;
Αγ. Ψευδῶς ἔλεγον αἵδε, καί μ' ἀπήλαυνον δόμων,

Ver. 1300. τοῦ ξένων

Μίτεσι, quod reſolvendum eſt in μέθεσίε ἐσὶ, ut cætera quæ vocantur *Imperſonalia*. Μέρος, *pro parte veſtra*, quantum in vobis fuit. Vide ad *Supplic.* ver. 1077.

Ver. 1300. τί δ' ἡμῖν τοῦ δρασμῷ ξένων μέτα;] Id eſt, μέτεσι. Herodotus I. 88. οὐδὲν γὰρ ἐμοὶ ἔτι τούτων μέτα· *nihil enim mihi jam cum his rebus eſt.* Pro τοῦ A. C. habent τῶν. bene. nam Oreſtes & Pylades paſſim vocantur οἱ ξένοι.

Ver. 1308. Πύλας ἀράξας,] Euripideum magis videtur, Πύλας τ' ἀράξας.

Ver. 1309. ἔλεγον αἵδε, καί μ'] Tertius pes eſt amphimacer. Lego, ψευδῶς ἔλεγον αἵδ', αἵ μ ἀπήλαυνον δόμων, Ὡς ἐκτὸς εἴης. ultima vox eſt a *Scal.* & *Canter.* pro vulg. ἦς. alioquin ſcripſiſſet potiùs ἦσθα quàm ἦς. *Pierſonus*, ψευδῶς λέγεσθαι, μ' αἵδ' &c. *Scalig.* & *Barneſ.* ψευδῆ ἔλεγον αἵδε, cum hiatu.

Ὡς

Ὡς ἐκ θεοῦ γε. σὺ δὲ κατ' οἶκον ἦθ' ἅρα.
Θο. Τί προσδοκῶσαι κέρδος, ἢ θηρώμεναι;
Αγ. Αὗτις τὰ τῶνδε σημανῶ· τὰ δ' ἐν ποσὶ
Παρόντ', ἄκουσον· ἡ νεᾶνις, ἣν ὑβάδε
Βωμοῖς παρίζατ', Ἰφιγένει', ἔξω χθονὸς
Σὺν τοῖς ξένοισιν οἴχεσθαι, σεμνὸν θεᾶς
Ἄγαλμ' ἔχουσα· δόλια δ' ἦν καθάρματα.
Θο. Πῶς φῄς; τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκλημένη;
Αγ. Σώζει σ' Ὀρέστην· τοῦτο γὰρ σὺ θαυμάσῃ.
Θο. Τὸ ποῖον; ἆρ' ὃν Τυνδαρὶς τίκτει κόρη;
Αγ. Ὃν τοῖσδε βωμοῖς Θεὰ καθωσιώσατο.
Θο. Ὦ θαῦμα· πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω;
Αγ. Μὴ ἐνταῦθα τρέψῃς σὴν φρένα, ἀλλ' ἄκουέ μου.
Σαφῶς δ' ἀθρήσας, ᾗ κλύων, ἐκφρόντισον
Διωγμὸς ὅσις τὼς ξένους θηράσεται.
Θο. Λέγ'· εὖ γὰρ εἶπας· ἐ γὰρ αἰσχίπλευν πόρον

Ver. 1320. Θεᾷ

Ver. 1317. τί πνεῦμα συμφορᾶς κεκλημένη;] Sensus videtur esse, *Quid sibi volens?* quam mentem rei habens? Difficultas est in voce πνεῦμα. Cod. B. κεκλημένως; quæ vox forte explicari potest per abruptionem——Versu prox. seq. pro Σώζει σ' legi posset in Futuro Σώσει': sed non variant MSS. Πνεῦμα videtur significare *mens* in Sophocl. *Oed. Col.* 638. Καὶ πνεῦμα ταυτὸν &c. συμφορὰ pro *res*, & κεκλημένος pro *habens*, frequenter occurrunt.

Ver. 1319. Τὸν ποῖον;] *Ald. Port. Steph.* & B. Τὸ ποῖον; *Quale hoc?* & ita *Iph. Aul.* 517. Sophocl. *Oed. Tyr.* 120. Plato sæpe. Pro θαυμάσῃ ver. 1318.) *Reiskius* θαυμάσῃς.

Ver. 1320. Θεᾷ καθωσιώσατο] *Oxon.* (& C.) Θεὰ, casu recto. Bene. neque opus erat duobus Dativis.

Ver. 1321. πῶς σε μεῖζον ὀνομάσας τύχω] Potius putarem μεῖον' *quo* enim *minore nomine recte te possim appellare?* Aliis tamen forte aliter videbitur.

Ver. 1325. αἰσχίπλευν πόρον] Hesychii Exemplar habebat ἀσχίπλευν. sensus ferè idem est in utrovis. Pro φεύσεσθαι (quod suspectum esse potest) *Scal.* φεύξεσθαι. vid. ad ver. 241. Pro ὡρμισμένη (ver. 1328.) A. ὡρμημένη.

Φεύγουσιν, ὥστε διαφυγεῖν τὐμὸν δόρυ.
Αγγ. Ἐπεὶ πρὸς ἀκτὰς ἤλθομεν θαλασσίας,
Οὗ ναῦς Ὀρέστου κρύφιος ἦν ὡρμισμένη,
Ἡμᾶς μὲν, οὓς σὺ δεσμὰ συμπέμπεις ξένων
Ἔχοντας, ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω,
Ἀγαμέμνονος παῖς, ὡς ἀπόρρητον φλόγα
Θύουσα, καὶ καθαρμὸν, ὃν μετῴχετο.
Αὐτὴ δ' ὄπισθε δέσμ' ἔχουσα τοῖν ξένοιν
Ἔστειχε χερσί. καὶ τάδ' ἦν ὕποπτα μὲν,
Ἥρεσκε μέν τοι σοῖσι προσπόλοις, ἄναξ.
Χρόνῳ δ', ἵν' ἡμῖν δρᾷν τι δὴ δοκῇ πλέον,
Ἀνωλόλυξε, καὶ κατῇδε, βάρβαρα
Μέλη ματεύουσ', ὡς φόνον νίζουσα δή.
Ἐπεὶ δὲ δαρὸν ἦμεν ἥμενοι χρόνον,
Εἰσῆλθεν ἡμᾶς, μὴ λυθέντες οἱ ξένοι
Κτάνοιεν αὐτὴν, δραπέται τ' οἰχοίατο.
Φόβῳ δ' ἃ μὴ χρῆν εἰσορᾷν, καθήμεθα
Σιγῇ. τέλος δὲ πᾶσιν ἦν ὠὐτὸς λόγος,
Στείχειν ἵν' ἦσαν, καίπερ οὐκ ἐωμένοις.
Κἀνταῦθ' ὁρῶμεν Ἑλλάδος νεὼς σκάφος,
Ταρσῷ κατήρει πίτυλον ἐπτερωμένον,
Ναύτας τε πεντήκοντ', ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας
Ἔχοντας, ἐκ δεσμῶν δὲ τοὺς νεανίας
Ἐλευθέρους πρύμνηθεν ἑστῶτας νεώς.

Ver. 1343. αὐτὸς

Ver. 1326. διαφυγεῖν ἐμὸν δόρυ.] Opinor, διεκφυγεῖν, *evadere meam classem*, non *hastam*.

Ver. 1338. Μέλη ματεύουσ',] An, καὶ κατῇδε βάρβαρα Μέλη, μαγεύουσ' ὡς, φόνον νίζουσα δή. De significatione particulæ δὴ, vide ad *Supplic.* 521. *Reiskius* quoque ματεύουσα. Aliter tamen legi & distingui potest hic locus. Φόνον est *pollutionem cædis*, ut sæpe.

Ver. 1343. αὐτὸς λόγος,] Ὠὐτὸς λόγος, *eadem sententia*.

Ver. 1346. Ταρσῷ κατήρει] Forte κατῆρες, sc. σκάφος. pleniùs dixi ad *Supplic.* 110.

Κοντοῖς δὲ πρῴραν εἶχον· οἱ δ' ἐπωλίδος
Ἄγκυραν ἐξανῆπλον· οἱ δὲ κλίμακας
Σπεύδοντες, ἦσαν διὰ χερῶν πρυμνησίας·
Πόντῳ δὲ δόντες τὴν ξένην καθίεσαν.
Ἡμεῖς δ' ἀφειδήσαντες, ὡς ἐσείδομεν
Δόλια τεχνήματ', εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
Πρυμνησίων τε· χὠ δι' εὐθυνηρίας,
Οἴακας ἐζήρυμεν εὐπρύμνῳ νεώς.
Λόγοι δ' ἐχώρουν· Τίνι λόγῳ πορθμεύετε
Κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανον, ἢ θυηπόλον;

Ver. 1350. πρώρας
Ibid. ἐπωτίδων
1351. Ἀγκύρας
1359. καὶ θυηπόλον;

Ver. 1350. πρώρας εἶχον·] Codd. omnes *Paris.* πρῴραν. *Scal.* pro εἶχον, legit εἷλκον. *Duportus*, πρῴρας εἶχον· quæ ſunt laſciviæ Critices Conjecturalis.

Ibid. ἐπωλίδων

Ἀγκύρας ἐξανῆπλον·] Contra metrum ultima in ἀγκύρας corripitur. Sed neceſſe erat ita fieri, poſtquam plurale illud ἐπωλίδων locum invenisſet. proculdubio ſcripſit Euripides, ἐπωτίδος Ἀγκύρας ἐξανῆπλον· id eſt, ex *unaquaque* epotide *unam* ancoram ſuſpendebant.

Ver. 1353. Πόντῳ δὲ δόντες τὴν ξένην καθίεσαν.] Τὴν ξένην & τὴν θεὰν, utraque ſunt falſa; quia πόντῳ δόντες καθίεσαν deſcribit aliquid quod in *mare*, non in *navem*, demittebatur. Sed τῇ ξένῃ doctiſſimi *Muſgravii* difficultatem tollit. Vide Addenda. Pro Σπεύδοντες (ver. 1352.) *Scalig.* Σπάσαντες. Non opus. vid. *Barneſ.* & *Phœniſſ.* 595. ed. *King.* Mox. ver. 1356. *Reiſkius* legit, διευθυντηρίας Οἴακας, *clavum, qui dirigendæ per mare navi ſervit*, vulgo, δι' εὐθυντηρίας, Οἴακας &c. vide Heſych. V. Εὐθυντηρία: quæ erat pars navis: prope puppim, opinor, in qua ὁ εὐθυντὴς verſabatur. vertitur, *per gubernacula* euntes: hoc vult, puto, *per eam partem navis ubi gubernacula ſunt*, δι' εὐθυντηρίας, nihilo mutato.

Ver. 1359. Κλέπτοντες ἐκ γῆς ξόανον καὶ θυηπόλον;] Spondeus eſt in quarto loco, νον καὶ. Lego,

Κλέψοντες;—— ἢ θυηπόλον:

Utrum ſubrepturi ex hac *terra ſtatuam, an ſacerdotem?*

Pro πορθμεύετε (ver. 1358.) B. C. πορθεύεσθε.

Τίνος, τίς ὢν, τήνδ' ἀπεμπολᾷς χθονός;
Ὃδ' εἶπ', Ὀρέσης, τῆσδ' ὅμαιμος, ὡς μάθῃς,
Ἀγαμέμνονος παῖς, τήνδ' ἐμὴν κομίζομαι
Λαβὼν ἀδελφὴν, ἣν ἀπώλεσ' ἐκ δόμων.
Ἀλλ' ἐσθέν ἧσσον εἰχόμεσθα τῆς ξένης,
Καὶ πρός σ' ἔπεσθαι διεδιαζόμεσθά νιν.
Ὅθεν τὰ δεινὰ πλήγματ' ἦν γενειάδων·
Κεῖνοί τε γὰρ σίδηρον οὐκ εἶχον χεροῖν,
Ἡμεῖς τε· πυξμαὶ δ' ἦσαν ἐγκρυπτόμεναι,
Καὶ κῶλ' ἀπ' ἀμφοῖν τοῖν νεανίαιν ἅμα
Εἰς πλευρὰ, χ' πρὸς ἦπαρ ἠκοντίζετο,
Ὥσε ξυναπλεῖν, χ' συναποκαμεῖν μέλη.

Ver. 1361. μάθοις,

Ver. 1360. Τίνος, τίς ὢν ΓΕ τήνδ'] *Barnesius* addidit γε, ne versus hiaret. probabilius puto, Τίνος, ΤΙΣ ὢν ΣΥ, τήνδ' &c. sic *Andromach.* 883. Ἔγνως· ἀτὰρ δὶ ΤΙΣ ΣΥ πυθάνη τάδε; vid. & ver. 647. ejusd. Fab. *Heraclid.* 638. *Ion.* 308. ne alios memorem. Videtur fuisse Formula, ΣΥ τὶς εἶ; Joan. VIII. 25. XXI. 12. Rom. VIII. 20. ut Latinis, *Quis tu?*

Ver. 1361. ὡς μάθοις] Ulitatius μάθῃς. & ita omnes *Parisienſ.* ſupra ver. 1030. *Cyclop.* 143. *Androm.* 1073. & innumeri alii loci.

Ver. 1368. Ἡμεῖς τε] *Et nos,* ſcil. οὐκ εἴχομεν σίδηρον, *nullos habebamus enſes:* ut in iſto Luciani *Ver. Hiſt.* p. 682. δένδρου δὲ, οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· i. e. οὐδὲ δένδρου, οὐδὲ ὕδωρ. & Pindari *Pyth.* X. Ναυσὶ δ', ὅτε (f. οὐδὲ) πιζὸς ἰὼν, i. e. οὐτὲ ναυσὶ, οὐδὲ πιζὸς. vel Ναυσί τ', οὔτε πιζὸς. vid. *Iph. Aul.* ver. 355.

Ver. 1371. Ὥσε ξυναπλεῖν— μέλη·
Ita ut committerentur— membra:] Non puto quemquam hæc intelligere. Forte,

Ὡς ξύντ' ἀπειπεῖν καὶ ξυναποκαμεῖν μέλη.

ita ut *fatiſcerent, ſuccumberent, defatigarentur, deſponderent* membra: præpoſitione a Verbo ſuo diſjunctâ, ut fieri ſolet. ſic *Helen.* 105. Καὶ ξύν γε πίρσας, αὐτὸς ἀνταπωλόμην· pro ξυμπίρσας (vel συμπίρσας) γε. *Alceſt.* 578. Σὺν δ' ἐπωμαίνοντο, pro Συνεπωμαίνοντο δὲ. Frequenter ita Herodotus. Si in MSS. poſthac inveniatur Ὥσε συναπειπεῖν &c. ita edatur, interea lectio, quam propoſui, ſatis commoda eſt, & uſitata.

Δεινοῖς

Δεινοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένοι,
Ἐφεύγομεν πρὸς κρημνόν· οἱ μὲν ἐν κάρᾳ
Κάθαιμ' ἔχοντες τραύμαθ', οἱ δ' ἐν ὄμμασιν.
Ὄχθοις δ' ἐπιςαθέντες, εὐλαβεςέρως
Ἐμαρνάμεσθα, κ̣ὴ πέτρυς ἐβάλλομεν.
Ἀλλ' εἶργον ἡμᾶς τοξόται, πρύμνης ἔπι
Σταθέντες, ἰοῖς, ὥς' ἀναςεῖλαι πρόσω.
Κἂν τῷδε, δεινὸς γὰρ κλύδων ὤκειλε ναῦν
Πρὸς γῆν, φόβος δ' ἦν ὥςε μὴ τέγξαι πόδα,
Λαβὼν Ὀρέςης ὦμον εἰς ἀριςερὸν,
Βὰς εἰς θάλασσαν, κἀπὶ κλίμακος θορὼν,
Ἔθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς εὐσέλμυ νεὼς,

Τό

Ver. 1380. ἦν ναυάταις τέγξαι
1383, 1384. εὐσήμυ νεώς. Τὸ δ'

Ver. 1380. φόβος δ' ἦν ναυάταις τέγξαι πόδα,] Pro ναυάταις Codd. A. B. C. habent ωςε μη: quæ est mira mutatio; si aliquid miri sit in Interpolatoribus. Supra voces φόβος δ' ἦν, videtur scriptum fuisse ναυάταις vel ναυβάταις, explicationis gratiâ. Ea vox, cum metro satisfaceret, & simul locum planiorem redderet, in Contextum videtur admissa. ναυάτης vero pro ναυβάτης, spuriam esse vocem, & Græcis ignotam censet doctiss. *Hemsterhusius* ad Polluc. lib. VII. c. 29. p. 781. & in *Addendis*. Ὥςε μὴ conjunctim, vel ὥςε & μὴ separatim, sæpe omitti possunt, sensu salvo. vide *Electr.* 1257. *Med.* 1243. Priscianus p. 1196. *Attici* (dicunt) ἀπαγορεύω μὴ λέγω (l. λέγειν), καὶ, ἀπαγορεύω λέγειν. Exempla utriusque pleonasmi in ὥςε & in μὴ, frequentissimè occurrunt. Τέγξαι πόδα est phrasis nautica (ut *facere pedem*, Virgilio) & significat *navem evertere*, ex Consequenti: nam ὁ πῦς (navis quidam funis) non potest τέγξαι vel τέγγεσθαι, nisi *eversa navi*.

Ver. 1382. Βὰς εἰς θάλασσαν,] Euripideum magis, Βάς τ' εἰς θάλασσαν.

Ver. 1383. ἐντὸς εὐσήμυ νεῶς.] Conjeceram εὐσέλμυ, ex Homer. *Il.* B. 179. Auctore *Rhesi* 97. & aliis. confirmat B. & *Piersonus* Verisimil. I. 2. p. 25.

Ibid. εὐσέλμυ νεώς.
Τὸ δ' ὐρανῦ ———
Ἄγαλμας νηὸς ἐκ μέσης ἐφθέγξατο

Τά τ' ἀρανῆ πέσημα, τῆς Διὸς κόρης
Ἄγαλμα. νηὸς δ' ἐκ μέσης ἐφθέγξατο
Βοή τις· Ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται νεώς,
Λάβεσθε κώπας, ῥόθιά τε λευκαίνετε·
Ἔχομεν γὰρ ἣνπερ ἕνεκ' Εὔξεινον πόρον
Συμπλησιάδων ἔσωθεν εἰσεπλεύσαμεν.
Οἱ δὲ ξεναγὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι,
Ἔπαισαν ἅλμην. ναῦς δ' ἕως μὲν ἐντὸς ἦν
Λιμένος, ἐχώρει· σόμια διαπερῶσα δὲ,
Λάβρῳ κλύδωνι συμπεσοῦσ' ἠπείγετο.

Ver. 1385. Deest δ'
1386. Βοήν τιν'.

Βοήν τιν'.] *Statua*, inquit, *ex nave media locuta est*. Quomodo, quæsò, *in navem venit* Statua? ejus enim rei nulla adhuc facta mentio. Pro Βοήν τιν' omnes *Parisi* habent Βοή τις. Lego,

Βάς τ' *(Oreſtes)* εἰς θάλασσαν, κἀπὶ κλίμακος θορὼν,
Ἔθηκ' ἀδελφὴν ἐντὸς εὐσέλμου νεώς,
Τό τ' ἀρανῆ πίσημα, τῆς Διὸς κόρης
Ἄγαλμα. νηὸς δ' ἐκ μέσης ἐφθέγξατο
Βοή τις· Ὦ γῆς &c.

nam ſi Oreſtes Iphigeniam in navem imponeret, neceſſe erat ut Statuam ſimul imponeret, ver. 1045, ſed neceſſe erat ut hoc narraretur; nam hæc erat *cauſſa unica* ob quam Oreſtes & Pylades huc navigabant. Βοή τις ἐφθέγξατο, ut *Andromach.* 1147. vid. *Bacch.* 1076. Pauſan. *Meſſeniac.* p. 233. ed. Sylb.

Ver. 1386. Ὦ γῆς Ἑλλάδος ναῦται νεώς,
Λάβεσθε κώπας, ῥόθιά τε λευκαίνετε,] Placeret, ſi vellent exemplaria, Ὦ τῆσδ' Ἑλλάδος ναῦται νεὼς, Λάβεσθε κώπας, &c. ναῦται νεὼς; ut *Supplic.* 509. Ἑλλάδος νεὼς, ut ver. 1292. κώπας conjecerat *Barneſius*. Legi poſſet, ῥόθιά τ' ἐπιλευκαίνεῖς, vel forte cum *Scalig.* ἐκλευκαίνετε, vel ἐλλευκαίνετε. *Pierſonus* τῆς Ἑλλάδος, &. κώπαισί τε ῥόθια λευκαίνεῖς.

Ver. 1388. Editt. priores Εὔξεινον, *Barneſ.* Εὔξεινον. vid. ad ver. 125.

Ver. 1389. Συμπληγάδων ἔσωθεν] Potuit ſcripſiſſe magis ex arte, Συμπληγάδων τ' ἔσωθεν. Sed Codd. non variant; neque in Ἔχομεν & συνεπλεύσαμεν: pro quibus, ſecundâ perſonâ uti potuit Ἔχεῖς & συνεπλεύσαῖς.

Ver. 1393. συμπεσοῦσ' ἠπείγετο] A. συμπεσοῦσ' ἀπῆρτο. unde feceram συμπεσοῦσ' ἀπῆρτο, quia ſtatim dicitur, ὦθει πάλιν πρυμνήσια. Sed *Pierſonus*, ἐπείχετο, p. 27. *Veriſim.*

Δεινὸς

Δεινὸς γὰρ ἐλθὼν ἄνεμος ἐξαίφνης, νεὼς
Ὤθει πάλιν πρυμνήσι'. οἱ δ' ἐκαρτέρουν,
Πρὸς κῦμα λακτίζοντες· εἰς γῆν δὴ πάλιν
Κλύδων παλίρρους ἦγε ναῦν· σταθεῖσα δὲ
Ἀγαμέμνονος παῖς, εὔξατ'. Ὦ Λητοῦς κόρη,
Σῶσόν με τὴν σὴν ἱερίαν, πρὸς Ἑλλάδα
Ἐκ βαρβάρου γῆς, καὶ κλοπαῖς σύγγνωθ' ἐμαῖς.
Φιλεῖς δὲ καὶ σὺ σὸν κασίγνητον, θεά,
Φιλεῖν δὲ κἀμὲ τοὺς ὁμαίμονας δόκει.
Ναῦται δ' ἐπευφήμησαν εὐχαῖσιν κόρης
Παιᾶνα, γυμνὰς ἐκ χερῶν ἐπωμίδας
Κώπῃ προσαρμόσαντες, ἐκ κελεύσματος.
Μᾶλλον δὲ μᾶλλον πρὸς πέτρας ᾔει σκάφος.
Χ' ᾧ μέν τις εἰς θάλασσαν ὡρμήθη ποσὶν,
Ἄλλος δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύλας.

Ver. 1396. λακτίζοντες. γῆν δὲ πάλιν
1399. ἱερείαν,
1408. Ἄλλοι—ἐξανῆπτον ἀγκύρας.

Ver. 1396. Pro εἰς δὲ γῆν, omnes Gallici εις γην δη. & sic edidi. Ver. 1399. Rectè *Barnesius* ἱερίαν pro ἱερείαν.

Ver. 1404. ἐκ ΧΕΡΩΝ ἐπωμίδας] Conjeceram, γυμνὰς ἐκ ΠΕΠΛΩΝ ἐπωμίδας, *nudatos vestibus humeros remo* (i. e. remigationi) *cum adplicuissent*. Sic *Ion*. 1208.

γυμνὰ δ' ἐκ ΠΕΠΛΩΝ μέλη
Ὑπὲρ τραπέζης ἦχ' ὁ μαντευτὸς γόνος.

neque pœnitet conjecturæ, quamquam omnes Codices habent γυμνας εκβαλοντες επωμιδας· quod ex Interpolatione natum videtur, & vestigia τοῦ, ἐκ πέπλων, apparent in syllabis εκβαλον, quibus addiderint τες, metro supplendo. Contra in Anthologia lib. IV. cap. 3. p. 320. ed. Steph. (459. ed. *Brodæi*) ubi nunc legitur πέπλω, scripsit Auctor, nisi omnia fallunt, χερὶ.

Ver. 1408. πλεκτὰς ἐξανῆπτον ἀγκύρας.] Secunda in ἀγκύρας longa est. Ἐξανῆπτον ἀγκύρας videtur huc translatum ex versu 1351. Cod. A. εξανηπτεν. C. αλλος—εξανηπτεν. Lego,

Ἄλλος δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτεν ἀγκύλας.

Alius vero funes ex nave *suspendebat curvos.*

Πλεκταὶ sunt *funes*, Pollux X. 31. Hesychius. *Troas*. 1010. Xenophon. p. 842. B.

Κἀγὼ μὲν εὐθὺς πρὸς σὲ δεῦρ' ἀπεσάλην,
Σοὶ τὰς ἐκεῖθεν σημανῶν, ἄναξ, τύχας.
Ἀλλ' ἕρπε, δεσμὰ χ' βρόχυς λαβὼν χεροῖν·
Εἰ μὴ γὰρ οἶδμα νήνεμον γενήσεται,
Οὐκ ἔστιν ἐλπὶς τοῖς ξένοις σωτηρίας.
Πόντια δ' ἀνάκτωρ, Ἴλιόν τ' ἐπίσκοπε,
Σεμνὸς Ποσειδῶν, Πελοπίδαις δ' ἐναντίος.
Καὶ νῦν παρέξει τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον
Σοὶ, χ' πολίταις, ὡς ἔοικεν, ἐν χεροῖν,
Λαβεῖν τ' ἀδελφὴν, ἢ φόνον τὸν Αὐλίδι
Ἀμνημόνευτον θεᾷ προδοῦσ' ἀλίσκεσθαι.
Χο. Ὦ τλῆμον Ἰφιγένεια, συγγόνῳ μέτα
Θανῇ, πάλιν μολοῦσα δεσποσῶν χέρας.
Θο. Ὦ πάντες αὐτοὶ τῆσδε βαρβάρου χθονὸς,
Οὐκ, εἶα, πώλοις ἐμβαλόντες ἡνίας,
Παράκτιοι δραμεῖσθε, καὶκολὰς νεὼς
Ἑλληνίδος δέξεσθε; σὺν δὲ τῇ θεῷ
Σπεύδοντες, ἄνδρας δυσσεβεῖς θηράσεσθε;
Οἷδ' ὠκυπομπὸς ἔλξετ' εἰς πόντον πλάτας,
Ὡς ἐκ θαλάσσης, ἔκ τε γῆς ἱππεύμασι

Ver. 1415. Πελοπίδαις τ' ἐναντίος.] Editiones δ' pro τ'. hoc (τ') verius puto. Pro λαβεῖν τ' ἀδελφὴν *Pierſonus* λαβόντ' ἀδελφὴν, *Veriſimil.* p. 28.

Ver. 1420. Ἀμνημόνευτον θεᾷ &c.] Non bene intelligo hunc verſum, idcirco Contextum & Interpretationem, ſicut erant, reliqui. Obvium eſt, Ἀμνημόνευτος θεᾶς, &c. *Iph. Aul.* 1003.

Ver. 1425. σὺν δὲ τῇ θεῷ
Σπεύδοντες,] *Et adjuvante Deâ feſtinantes.* Aliter diſtingui poteſt, σὺν δὲ, τῇ θεῷ Σπεύδοντες, & verti, *ſimul verò, cauſſâ Deæ feſtinantes*, i. e. in gratiam Deæ. Hoc multo potius videtur: nam σὺν τῇ θεᾷ, *adjuvante Dea*, falſum diceret.

Ver. 1427. Οἱ δ' ὠκυπομπὸς] Recte Οἱ δ', neque mutandum in Ἦδη, &; ſed intelligendum eſt Οἱ μὲν ſupra, ante ἐμβαλόντες (cui hic reſpondet Οἱ δὲ) quod in Verſione penitè expreſſit *Barneſius*, & in Nota monuit.

Λαβόν-

Λαβόντες αὐτὰς, ἢ κατὰ σύφλα πέτρας
Ῥίψωμεν, ἢ σκόλοψι πήξωμεν δέμας;
Τμᾶς δὲ, τὰς τῶνδ' ἴσορας βουλευμάτων,
Γυναῖκας, αὖθις, ἥνίκ' ἂν σχολὴν λάβω,
Ποινασόμεσθα. νῦν δὲ τὴν προκειμένην
Σπουδὴν ἔχοντες, ἡ μενοῦμεν ἥσυχοι.

Αθη. Ποῖ, ποῖ διωγμὸν τόνδε πορθμεύεις, ἄναξ
Θόας; ἄκουσον τῆσδ' Ἀθηναίας λόγου.
Παῦσαι διώκων, ῥεῦμά τ' ἐξορμῶν στρατῷ·
Πεπρωμένοις γὰρ θεσφάτοισι Λοξίου
Δεῦρ' ἦλθ' Ὀρέστης, τῶν τ' Ἐρινύων χόλον
Φεύγων, ἀδελφῆς τ' Ἄρτεμος εἰσπέμψων δέμας,
Ἄσυλόν θ' ἱερὸν εἰς ἐμὴν ἄξων χθόνα.
Πρὸς μέν σ' ὅδ' ἡμῖν μῦθος· ὃν δ' ἀποκλῄειν
Δοκεῖς Ὀρέστην, πομπίῳ λαβὼν σάλῳ,
Ἥδη Ποσειδῶν, χάριν ἐμὴν, ἀκύμονα
Πόντου τίθησι νῶτα, πορθμεύων πλάτῃ.
Μαθὼν δ', Ὀρέστα, τὰς ἐμὰς ἐπιστολὰς,

Ver. 1429. καὶ σύφλα

1433. τῶν προκειμένην, vel τῶν προκειμένων

Ver. 1429. ἢ καὶ σύφλα πέτρας] Divido, καὶ τύφλ' &c ita *Reiskius*. Sumtum forte ex Æschyli *Prom. Vinct.* ver. 747. vide *Bacch.* 1135. Ver. 1432. Pro Γυναῖκας, forte Γυναῖκες. Ver. 1433. Non male τῶν προκειμένων, ut Sophocl. *Antig.* 1336. & Auctor *Rhesi* 984. Sed A. B. τὴν προκειμένην. sic ἀγῶνα τὸν προκείμενον, *Oreſt.* 845. *Phœniſſ.* 797. & Auctor *ad Hebræos* XII. 1. & multa talia, quæ non adduco.

Ver. 1426. τῆσδ' Ἀθηναίας λόγου.] Verum puto, ἄκουσον τόσδ'— λόγους: ut *Supplic.* 1183. Ἄκου', Θησεῦ, τόσδ' Ἀθηναίας λόγους.

Ver. 1439. τῶν τ' Ἐρινύων χόλον] Monui ad *Supplic.* ver. 702. p. 169. legendum videri τόν τ', non τῶν τ': quia Ἐρινύες, utpote Nomen Proprium, pronuntur absque Articulo per totum hoc Drama. Poſt verſum 1441. Ἄσυλόν θ' ἱερὸν &c. Codd. A. C. addunt, τῶν νῦν παρόντων σημαίων ἀναψυχας. Similiter quidem ſcribit in *Hippolyto*, 605. Τῶν νῦν παρόντων πημάτων ἄκος μόνον.

Κλύεις

Κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ ἐ πᾳρὼν, θεᾶς,
Χώρει λαβὼν ἄλσαλμα, σύγγονόν τε σήν.
Ὅταν δ' Ἀθήνας τὰς θεοδμήτους μόλῃς,
Χῶρός τίς ἐστιν Ἀτθίδος πρὸς ἑσπέρους
Ὄροισι, γείτων δειράδος Καρυστίας,
Ἱερὸς, Ἄλαι νιν δῆμος ὀνομάζει λεώς·
Ἔνταῦθα τάξας ναὸν, ἱδρῦσαι βρέτας,
Ἐπώνυμον τῆς Ταυρικῆς, πόνων τε σῶν,
Οὓς ἐξεμόχθεις περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα,
Οἴστροις Ἐριννύων· Ἄρτεμιν δέ νιν βροτοὶ
Τολοιπὸν ὑμνήσουσι Ταυροπόλον θεάν.
Νόμον τε θέσθαι τόνδ', ὅθ' ἑορτάζῃ λεὼς
Τῆς σῆς σφαγῆς ἄποινα, ἐπιχέτω ξίφος.

Ver. 1458. θίσθε

Ver. 1447. (Κλύεις γὰρ ——— θεᾶς)] Hic locus ita diſtingui debet,

(Κλύεις γὰρ αὐδὴν, καίπερ ἐ πᾳρὼν) Θεᾶς
Χώρει λαβὼν ἄλσαλμα, &c.

Θεᾶς ἄλσαλμα conjungenda ſunt ut ver. 1480. & paſſim. Plautus videri poteſt egiſſe Interpretem hujus parentheſeως, *Amphitrion*, III. 3. *Audis quæ dico, tametſi præſens non ades.* Jupiter Mercurium alloquitur.

Ver. 1453. τάξας ναὸν,] Τεύξας ναὸν ſcribere potuit, ut Hom. *Odyſſ.* XII. 346. quod eſt τεύξασθαι νηὸν *Hymn. in Apoll.* 221. paullo poſt τεύξει νηὸν, ver. 258. vid. Pindar. *Pyth.* VII. Lycophron. ver. 1128. Auctor *Rheſi* 959. Hoc jam video placuiſſe Cl. Pierſono *Veriſimil.* p. 28. Si vulgata retineatur, τάξας ναὸν erit, *poſtquam impetraveris* (injunxeris) *templum*, ſcil. Athenienſibus exſtruendum.

Ver. 1455. Οὓς ἐξεμόχθεις περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα.] Vide ſupra ad ver. 84. Pro ἐξεμόχθεις A. εξεμοχθης.

Ver. 1458. Νόμον δὲ θίσθε τόνδ', ὅθ' ἑορτάζῃ λεὼς] A. θισθαι. quod cum indefinitum ſit, ſignificare poteſt vel *tu pone* vel, *populus ponat.* Pro ἑορτάζῃ leg. forte ἑορτάζει, quia ὅτι *quando* cum Indicativo ſemper utitur Euripides, niſi fallor. ἑορτάζει, opinor, triſyllabum eſt. B. C. οταν pro ὅθ'. Scribi quoque poteſt, θίσθω, ſc. λεὼς.

Δέρη

Δέρη πρὸς ἀνδρὸς, αἷμά τ' ἐξαννύετω
Ὁσίας ἕκαλι θεᾶς, ὅπως τιμὰς ἔχῃ.
Σὲ δ' ἀμφὶ σεμνὰς, Ἰφιγένεια, κλίμακας
Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κληδοῦχεῖν θεᾶς.

Οὖ

Ver. 1460. αἷμά τ' ἐξαννύετω,] Secunda in ἀνύω fere brevis eſt. unde ſcrib. opinor ἐξαντλίτω. Suidas: Ἀντλεῖν εἰ Ἀττικοὶ ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν. ſed quid eſt ἀνύειν?

Ver. 1461. Ὁσίας ἕκαλι θεᾶς.] Ceperunt Ὁσίας pro Adjectivo, conjungendo cum θεᾶς, ſententiâ ſummè inſulsâ. Euripides, puto, dedit,

αἷμά τ' ἐξαντλίτω,
Ὁσίας ἕκαλι, θεᾶ θ' ὅπως τιμὰς ἔχῃ.

Duas cauſſas hujus actionis reddit. Ὁσίας ἕκαλι, eſt, Ὁσίας χάριν, Ὁσίας ἕνεκα, *Defungendæ religionis cauſſâ, dicis cauſſâ.* Locutionem, & mentem poëtæ, explicat Harpocration V. Ἀφοσιῶ. Exemplum rei habes apud Herodot. lib. IV. 154. vid. & Sophocl. *Antig.* 262. 786. & Gronovii *Obſervat.* lib. IV. c. 13, ad fin.

Ver. 1462. κλίμακας] *Scalas.* intellexi declivitates, inæqualitates, ex qualibus conſtitiſſe totam *Atticam* teſtatur Strabo. Pierſonus legit κύμακας, probante *Valckenaro* ad *Hippol.* ver. 73. p. 171.

Ver. 1463. τῆσδε κληδοῦχεῖν θεᾶς.] Obſervandus hic locus propter Conſtructionem, & propter raritatem Verbi κληδοῦχεῖν: ſi tamen integer & ſanus ſit; quod non ita eſſe vehementer ſuſpicor: tametſi eum ſic citet Ill. *Spanhemius* ad Callimach. p. 691. & vertat, *clavigeram Deæ fore.* Mihi videtur ita concipi debuiſſe,

Σὲ δ' ἀμφὶ σεμνὰς, Ἰφιγένεια, κλίμακας
Βραυρωνίας δεῖ, τῆσδε κληδοῦχον θεᾶς,
* *.
Οὖ καὶ τεθάψῃ &c.

Deeſſe puto aliquid in quo narrabatur quod ad reliquam Iphigeniæ *vitam* ſpectabat. ſequitur de *morte* ejus, *ſepultura & honoribus* poſt mortem. Hunc Actum alibi mutilum eſſe (neſcio quo caſu) obſervavi: vide Notam proxime ſequentem, & ad ver. 1214. 1223. 1234. 1469. Verbum κληδοῦχεῖν (ſi exiſteret) poſceret, opinor, τῇδε θεᾷ, ut Βακχίῳ χορεύσομεν, *Bacch.* 195. non τῆσδε θεᾶς. Quod deeſt hoc modo, vel multis aliis, ſupplerì poteſt, ſi quis incertis ſe oblectare amat,

τῆσδε κληδοῦχον θεᾶς,
[Οἰκεῖν, ὅτῳ σε βίοτος εὐδαίμων μένει·]
Οὖ καὶ τεθάψῃ &c.

Permulta

Οὖ χ τεθάψῃ καλθανοῦσα, χ πέπλων
Ἄλαλμά σοι θήσουσιν, εὐπήνης ὑφὰς,
Ἃς ἂν γυναῖκες ἐν τόποις ψυχορραγεῖς
Λείπωσ' ἐν οἴκοις. τάσδε δ' ἐκπέμπειν χθονὸς
Ἑλληνίδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι,
* *
Γνώμης δικαίας, ἕνεκ' ἐξέσωσά σε,
Καὶ πρίν γ' Ἀρείοις ἐν πάλοις ψήφους ἴσας
Κρίνασ', Ὀρέστα, χ νόμισμ' εἰς ταυτόγε,
Νικᾶν,

Ver. 1469. ἐκσώσασά

Permulta ſunt Nomina in οχος deſinentia, quæ nullum habent Verbum cognatum; inter quæ, uti videtur, eſt κληδοῦχος: ut κερδοῦχος, στεφοῦχος, σκηπτοῦχος, ταμιοῦχος, ὑφανοῦχος, &c. ſed non invenies, opinor, κερυχέω, στεφυχίω, &c. Probandum erat, κληδοῦχος eſſe Græcam vocem, & uſitatam Conſtructionem τῆσδε Θεᾶς.. ego prius cum non poſſem probare, meritò dubitavi de utroque.

Ver. 1467. Λείπωσ' ἐν οἴκοις. τάσδε δ' ἐκπέμπειν χθονὸς
Ἑλληνίδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι,
Γνώμης δικαίας, ἕνεκ' ἐξέσωσά σε,] Ita edidi vocem penultimam (pro vulgata ἐκσώσασά σε) ex *Canteri* conjecturâ, confirmatâ a Scholiaſt. Ariſtoph. *Ran.* 697. Ceterum in his tribus Iambis, *Tres* perſonas alloquitur Minerva, ſine ulla nota Tranſitionis, vel Perſonarum Diſtinctionis. nam iſta, Λείπωσ' ἐν οἴκοις, & quæ præcedunt, ad *Iphigeniam* evidenter dicta ſunt. ſequentia vero, τάσδε δ' ἐκπέμπειν &c. æque evidenter ad *Thoantem*, de Choro. Sed iſta, Γνώμης δικαίας &c. nemini, præter *Oreſten*, applicari poſſunt: & illi nominatim applicantur. Atque hinc clariſſimè patet (quod ſuſpicatus erat *Brodæus*, credere noluit *Barneſius*) nonnulla huic loco excidiſſe ante Γνώμης δικαίας: quæ porro verba nihil habent ad quod referantur. Hunc defectum aſteriſcis notavi. Pro θήσουσιν ver. 1465. nonnullæ Edit. (& inter eas *Aldina*) habent θήσω, metro deficiente.

Ver. 1471. καὶ νόμισμ' εἰς ταυτό γε
Νικᾶν, ἰσήρεις ὅτις ἂν ψήφους λάβῃ.] A. εις ταυτο με. Sententiam hanc, & ferè verba habes *Electr.* 1268.

Καὶ

Νικᾶν, ἰσήρεις ὅσις ἂν ψήφους λάβῃ.
Ἀλλ' ἐκκομίζω σὴν κασίγνητον χθονὸς,
Ἀγαμέμνονος παῖ, κ᾽ σὺ μὴ θυμῷ θόας.
Θο. Ἄνασσ' Ἀθάνα, τοῖσι τῶν θεῶν λόγοις
Ὅσις κλύων ἄπιστος, οὐκ ὀρθῶς φρονεῖ.
Ἐγὼ δ' Ὀρέστῃ τ', εἰ φέρων βρέτας θεᾶς
Βέβηκ', ἀδελφῇ τ', οὐχὶ θυμοῦμαι. τί γὰρ
Πρὸς τοὺς θένοντας θεοὺς ἀμιλλᾶσθαι καλόν;
Ἴτωσαν εἰς σὴν, σὺν θεᾶς ἀγάλμασι,
Γαῖαν, καθιδρύσαιντό τ' εὐτυχῶς βρέτας.
Πέμψω δὲ κ᾽ τάσδ' Ἑλλάδ' εἰς εὐδαίμονα
Γυναῖκας, ὥσπερ σὸν κέλευσμ' ἐφίεσαι·
Παύσω δὲ λοίχην, ἣν ἐπαίρομαι ξένοις,
Νηῶν τ' ἐρέμα· σοὶ τάδ' ὡς δοκεῖ, θεά.
Αθη. Αἰνῶ· τὸ γὰρ χρεών σε τε, κ᾽ θεῶν κρατεῖ.
Ἴτ', ὦ πνοαὶ, ναυσθλοῦσθε τὼ γαμέμνονος
Παῖδ'

Ver. 1486. Deeſt Αθη.

1487. ναυσθλοῦσαι τὸν Ἀγαμέμνονος

Καὶ τοῖσι λοιποῖς ὧδε νόμος τεθήσεται,
Νικᾶν, ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί.

& Æſchylus de eadem re, *Eumenid.* 487. ubi Minerva dicit,

Θεσμὸν τόνδ', εἰς ἅπαντ' ἐγὼ θήσω χρόνον.

nihilominus non intelligo iſtud εἰς ταυτό γε, etiamſi admittatur *Scaligeri κεκανόνισμ'*, i. e. κεκανόνισμαι (quod tamen non admitto) *conſtitui, ſanxi.* Aliis forte nulla erit difficultas interpretantibus, καὶ νόμισμ' εἰς ταυτό γε, *& ſecundum eandem conſtitutionem,* νικᾷ (i. e. νικάτω) *vincat qui* &c. meliùs intellexiſſem, καὶ νόμισμ' ἔσται τόδε, Νικᾶν &c. *& hæc erit* Lex, *Ut vincat* &c. Parva eſt mutatio εις ταυ in εσαι, & τοσι in τοδι. Hoc verum puto.

Ver. 1485. θεά.] C. θια, caſu tertio. quod defendi poteſt: licet verius exiſtimem θεά. vide ad ver. 1233.

Ver. 1486. Αἰνῶ· τὸ γὰρ χρεὼν &c.] Huic verſui præfigitur Αθη. perſona in Cod. B. Recte.

Ver. 1487. ναυσθλοῦσθε τὸν Ἀγαμέμνονος
Παῖδ' εἰς Ἀθήνας·] Legendum, τὼ γαμέμνονος Παῖδ',

i. e.

Παῖδ' εἰς Ἀθήνας. συμπορεύομαι δ' ἐγὼ,
Σώζων σ' ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς σεμνὸν βρέτας.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

Ἴτ', ἐπ' εὐτυχίᾳ, τῆς σωζομένης
Μοίρας εὐδαίμονες ὄντες.
Χο. Ἀλλ' ὦ σεμνὴ παρά τ' ἀθανάταις,
Καὶ παρὰ θνητοῖς, Παλλὰς Ἀθάνα,
Δρώσομεν ὅτως ὡς σὺ κελεύεις·
Μάλα γὰρ τερπνὸν, καὶ ἐλπιστὸν
Φήμην ἀχαιοῖσι δέδεσμαι.

Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν
Βίοτον κάλεχοις,
Καὶ μὴ λήθοις στεφανοῦσα.

i. e. Παῖδε dualiter. *utergue* enim debebat Athenas proficiſci. Sed τὸν παῖδα denotaret Oreſten *ſolum*. Ναυσθλῶσθε (pro ναυσθλῶσαι) quæ erat *Scaligeri* conjectura, firmatur ab A. & C.

Huic Iambo Ἴτ', ὦ πόλαι &c. præfigitur Απολ, ſeu perſona *Apollinis* in B. C. Non rectè, opinor: quia in Veterum Tragœdiis *duo Dii* ἐκ μηχανῆς nunquam, quod ſcio, adhibentur. nam *Caſtor* & *Pollux* qui apparent in Cataſtrophe *Helenæ* & *Electræ* Noſtri, pro *uno* tantùm Numine habendi ſunt. Neſcivit Interpolator, Minervam fuiſſe *ſororem* (ὁμοπάτριον) Dianæ: Soph. *Oed. Tyr.* 166. Nolter *Ion.* 467. Unde putavit *Apollinem* neceſſarium eſſe, propter iſta, ἀδελφῆς τῆς ἐμῆς, ver. 1489.

Ver. 1490. Ἴτ' ἐπ' εὐτυχίᾳ τῆς σωζομένης
Μοίρας, &c.] Diſtinguendum poſt εὐτυχίᾳ, non poſt Μοίρας. Ἴτε ἐπ' εὐτυχίᾳ, eſt, Ἴτε εὐτυχεῖς, εὐτυχῶς, ἐπ' εὐτυχεῖ πάσαν, *Iph. Aul.* 1523. Εὐδαίμονες τῆς μοίρας, eſt ἕνεκα τῆς μοίρας: ut, ὦ δίκαιος ἀθλίαν τύχην, *Hecub.* 425. ubi nunc legitur ἀθλίας. Pro εὐδαίμονες C. εὐδαιμόρος. perperam. ὄντες pro ὄσαι, Atticè.

Ver. 1497. Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη.] Precatio Poëtæ, pro bono ſucceſſu Dramatis ſui, ut in *Oreſte* & *Phœniſſis*, ubi ſcribitur Νίκη, quod præmonuerim.

Exempla

Exempla vocum in ultima ſyllaba depravatarum, Ex *Iphigenia in Tauris.*

	Iphig. in Tauris.	Forte leg.
Ver. 11.	Ἑλληνικῶν	Ἑλληνικὸν
14.	Ἑλένης	Ἑλένην
58.	βάλυσί με	βάλωσ' ἐμαί.
78.	Ἐπειδὴ	Ἐπεὶ γὰρ
112.	προσφέροντα	προσφέροντε
135.	αὐδένδρων	εὐδένδρυ
172.	πάρος τύμβυ	πρὸς τύμβον
176.	ἔνθα	ἐν τᾷ
190.	μόχθων	μόχθυ
194.	ἱερὸν	ἱερᾶς
210.	θαλάμαις	θαλάμοις
225.	αἱμάσσυσ'	οἰμώζυσ'
227.	Οὐδ'	Οὐδὲν
240.	τῦ	τό με
241.	Συμπληγάδων	Συμπληγάδα
253.	Ἀκταῖσιν	Ἄκραις
258.	ὐδέπω	ὐδ', ὅπως
261.	ὑλοφορβοὶ	ὑλοφορβὺς
269.	χεῖρα	χεῖρε
288.	χιτώνων	ἐχιδνῶν
292.	μορφῆς	φωνῆς
312.	εὐπήκτοις ὑφαῖς	εὐπήνυς ὑφὰς
341.	Ἕλλην, ὃς	Ἕλληνος
355.	Συμπληγάδας	Συμπληγάδος
358.	τῆς	τῇ γ'
419.	κεναὶ δόξαι.	κενόδοξοι.
430.	Μέλπυσιν	Μελπυσᾶν
439.	δεσποσύνας	δεσποσύνοις
456.	διδύμοις	δίδυμοι
473.	τυγχάνοι,	τυγχάνει,
475.	ὅτι	ὅτῳ
483.	λυπεῖς	λυπεῖ γ'
495.	Ἕλληνος	Ἕλλην εἶ
552.	Δεινὸς	Δεινῶς
579.	σπυδαῖς	ταύταις
587.	ταῦτα	τάδε
603.	γενέσθαι·	γενέσθω·
610.	ὀρθὸς	ὀρθῶς

Iphig.

Iphig. in Tauris.	Forte leg.
Ver. 697. ὐν ἄπαις	ὐθ' ἅπας
710. ἐνεγκὼν	ἐνίγκας
742. καὐτὴ	καὐτὸν
769. τ' Ἀγαμέμνονος	τὺ 'γαμέμνονος
773. λόγοις ἔκπλησσέ	λόγω δ' ἔκπλησσέ
789. ὀμόσασ'	ὀμόσας
795. ἐκπεπληγμένη	ἐκπεπληγμένος
811. ἄκυε—'Ηλέκτρα	ἀκοῆ—'Ηλέκτρας
813. ἡνίκ' ἦν	ἦν εἶχον
820. μητρὶ δῦσα σῇ	μήτρ' ἴδως τῇ σῇ
844. Ἀμπλάμενος	Ἀμπλαμένα
904. Λήξαιμι	Λήξαντι
944. σῶων	λόγων
976. λαβὼν	λακὼν
1018. νόει Νόστον	νοστεῖ Νόστ.
1041. ἐρᾷ.	ἐρῶ.
1042. εἰ ἐπ' ἔκβολον;	εἶπας ἐκβολήν;
1049. σφε	γε
1055. φίλε τ' ἀδελφῷ	φίλης τ' ἀδελφῆς
1119. κάμνεις	κάμνει
1148. Χαίτας	χλιδᾶς
1158. ὠλένῃ;	ὠλέναις;
1161. δίδωμ'	δίδως
1171. ἦλθον τὸν	ἠλθέτην
1184. σώσαις	σώσῃς
1188. τοῖς ξένοις	τοῖν ξένοιν
1201. ποῖα	ποτ' ἂν
1203. γενέσθω;	γενέσθαι;
1216. μόλοις	μόλῃς
1265. Ὕπνε	Ὕπνῳ
1340. καίῃρει	κατῆρες
1350. πρώρας	πρώραν
Ibid. ἱπποτίδων Ἀγκύρας	ἱππολίδος Ἄλκυραν
1383. Βοήν τιν'	Βοή τις
1404. χερῶν	πέπλων
1408. ἀγκύρας	ἀγκύλας
1471. εἰς ταυτό γε	ἔχει τόδε
1487. τὸν Ἀγαμέμνον.	τὼ 'γαμέμνονε.

ADDENDA.

ADDENDA

Ex *Lectionibus Euripidis* Cl. *Muſgravii*, & *Appendice*.

IPHIG. AULID. Ver. 124. Pro λίκτρ' ἀμπλάκων legendum λίκτρων ἄμπλακῶν, p. 6. Mox diſtinguit: Αγ. Τόδε καὶ δικαίον. Πρ. Σήμαιν' ὅ,τι φῄς. p. 12.

Ver. 394. Pro οἶμαι δ' ἴσον μορίᾳ φρενῶν, legit, οὗ μαίνει σφε μορίᾳ φρενῶν, *quò eos impellit ſtultitia mentis*: rationes ibi vide. p. 28.

Ver. 547. Μαινόμεν' οἴκτων] Legerim, Γέμομεν οἴκτων, *pleni ſumus æſtris*. p. 89.

Ver. 865. ἂν ὥστε] Legendum videtur ἀνοιστέος ex Plutarcho. p. 90.

Ver. 1530. κάρα τιὸν] Κάρα θ' ἱὸν. ibid.

Ver. 1573. Στρατὸς τ' Ἀχαιῶν, Ἀσαμίνοι τ' ἄναξ ὁμῶ] Vox Ἀσαμίνων penultimam neceſſariò corripit. p. 3. & p. 6. ubi vide.

IPHIG. TAUR. Ver. 189. Pro Τί' ἐν reponendum puto Θοίν. p. 91.

Ver. 533. ὡς ἔστι γὰρ] ὡς εἴ' τί γὰρ &c. ibid.

Ver. 1144. Παρθένος εὐδοκίμων γάμων] Interpretor, *virgo honeſtis nuptiis oriunda*. p. 92.

Ver. 1149. Ἐς ἴριν ὀρνυμένα,] Legendum, metri gratiâ, ὀρ-μένα. ibid.

Ver. 1207. Καλαχεύψαντες] Lege, Κρᾶτα κεύψαντες, *capita obnubentes*. ibid.

Ver. 1300. Perſonas ſic reſtituo:

Χο. Μαίνη· τί δ' —
Οὐκ εἶ —
Αγ. Οὔ, σφίν γ' —
Εἶτ' ἔνδον —
Ὦ, χαλᾶτε — p. 93. Et eodem modo *Auctor Appendicis*, p. 141.

Ver. 1353. τὴν ξίνην] Scrib. τῇ ξίνῃ: ſcalas & rudentes in mare (τῇ ξίνῃ) *Iphigeniæ* demittebant. p. 47.

Ver. 1356. Scribendum conjunctim διευθυντηρίας & an legendum Οἴακος vel Οἴακά τ'? p. 48.

Ver. 1359. Pro ξόανον reponendum fortasse ξέσμα. ibid.

Ver. 1371. Pro ξυνάπτειν legit ξυνάττειν, idem quod in præcedentibus ἀπ' ἀμφοῖν ἅμα ἀκοντίζεσθαι. p. 50.

Ver. 1393. ἠπείγετο (non ἐπείχετο *Piersoni*, neque ἐπίσχετο aut ἐτείρετο *Reiskii*) est *jactabatur*, *vexabatur*. Homer. *Odyss.* Ψ. ver. 234.

Ver. 1404. ἐκ χερῶν ἐπωμίδας] Sententia postulat ἐξ ἐπωμίδων χέρας. p. 52.

Ver. 1460. ἐξαννυέτω] ἐξανιέτω, ab ἐξανίημι. p. 123, & ita legendum *Herc. Fur.* 625.

Ex *Appendice*.

Iphig. Aulid. Ver. 354. Pro μὴ νεῶν legit μὴ ὀ νεών. & ver. 355. τὸ πέδιον ἐμπλήσαις, pro τε πέδιον ἐμπλήσας— p. 138.

Ver. 1204. Pro ὑπόστροφον rescribit ἀπότροφον, *procul* (a matre) *nutritam*. p. 139.

Ver. 1324. Pro πομπὰν (natâ ex antecedente πομπαίαν, & male a præcedentibus divulsâ) legit πνοιὰν: post quam vocem plenè distinguit. Deinde, Χαίρει (scil. Ζεὺς, non χαίρειν) subaudito Verbo, vel Participio, δίδωσι sc. vel διδὺς, πέμπει vel πέμπων, vel tali aliquo: nisi forte pro μειλίσσων reponendum sit εἰλίσσων: vid. *Phœniss.* ver. 3. p. 140.

Iphig. Taur. Ver. 123. Εὐφαμεῖτ' &c. *Chora* hæc tribuenda sunt, usque ad ver. 143. p. 140.

Ver. 223. Legit & distinguit,

Κερκίδι Παλλάδος Ἀτθίδος εἰκὼ
Καὶ Τιτάνων
Ποικίλλουσ', ἀλλ' αἱμοῤῥάντων
Δυσφόρμιγγι ξείνων
Αἱμάσσουσ' ἄτα βωμοὺς,
Οἰκτράν τ' αἰαζόντων αὐδὰν,
Οἰκτρόν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.

Vulgo deest Καὶ, & legitur δυσφόρμιγγα ἄταν, &, Οὐδ' ἀνοικτρόν τ' ἐκβαλλόντων—loco aliter distincto & disposito. p. 141.

Ver. 365. Pro ἐμὴ scribit ἐμὲ, scil. σέθεν κατακτείνοντος ἐμὲ: & νῦν pro νιν. p. 141.

Ver. 373. Pro τοῦτον εἱλόμην χεροῖν, omnino legendum, οὔτ' ἀνειλόμην, cum minima distinctione post ὄλωλεν: & κασιγνήτῃ, casu tertio. p. 142.

Ver.

Ver. 861. Φεῦ, φεῦ χειρίδων &c. *Iphigeniæ* attribuit: verſum ſequentem, Ὦμωξα &c. *Oreſti:* deinde, Ἀπάτορα, & ſequentem, *Iphigeniæ*. p. 143.

Ver. 886. Pro ἄρα ſcribit παρὰ, diſtinguens poſt πιλάσεις: & δι' ὁδὸς pro διόδους. ibid.

In utroque omiſi ea in quibus conſentimus, aut quæ ex MSS. hauſta, vel in Notis ſuperioribus memorata ſunt. Alia aliquot mea ab aliis (vel potius, eorum a me) jam video, me inſcio, occupata.

FINIS.

BOOKS *printed for* J. NICHOLS.

I. EURIPIDIS Drama SUPPLICES MULIERES, ad Codd. Mſſ. recenſitum, &, Verſione correctâ, Notis uberioribus illuſtratum. Accedit, De Græcorum Quintâ Declinatione Imparisyllabicâ, & inde formatâ Latinorum Tertiâ, Quæſtio Grammatica. Curâ JER. MARKLANDI, Coll. Div. Pet. Cant. Socii. 8vo. Price 6s. bound.

II. Remarks on the Epiſtles of Cicero to Brutus, and of Brutus to Cicero: In a Letter to a Friend. With a Diſſertation upon Four Orations aſcribed to M. Tullius Cicero. To which are added, ſome Extracts out of the Notes of Learned Men upon thoſe Orations; and Obſervations on them. By Mr. MARKLAND. 8vo. Price 5s. ſewed.

III. M. Tullii Ciceronis ad Q. Fratrem Dialogi Tres de Oratore. Ex Mſſ. emendavit, Notiſque illuſtravit, Z. PEARCE, Epiſcopus Roſſenſis. 8vo. 6s. bound.

IV. NOVUM TESTAMENTUM GRÆCUM, ad Fidem Græcorum ſolùm Codicum MSS. expreſſum, adſtipulante JOANNE JACOBO WETSTENIO; juxta Sectiones Jo. ALBERTI BENGELII diviſum; & novâ Interpunctione ſæpius illuſtratum. On a large Type, Quarto. Price One Guinea in Boards.

V. Conjectures and Obſervations on the New Teſtament. By Mr. BOWYER. Third Edition, Quarto. Price One Guinea in Boards.

VI. Biographical and Literary Anecdotes of WILLIAM BOWYER, Printer, F. S. A. By J. NICHOLS, his Apprentice, Partner, and Succeſſor. Price One Guinea in Boards.

VII. Biographical Anecdotes of WILLIAM HOGARTH; and a Catalogue of his Works chronologically arranged. By J. NICHOLS. A New Edition, Corrected, and greatly Enlarged. 8vo. Price 6s. in Boards.

VIII. A SELECT COLLECTION of POEMS: With NOTES, Biographical and Hiſtorical, by J. NICHOLS; embelliſhed with Portraits of DRYDEN, TEMPLE, KING, STEELE, ATTERBURY, DUNCOMBE, CLEIVELAND, and SPENCE, elegantly engraved by BASIRE, COLLYER, and COOK. In Eight Volumes, ſmall Octavo, Price One Guinea in Boards.

IX. The Epiſtolary Correſpondence of Biſhop ATTERBURY. With Notes by J. Nichols. Two Vols. 8vo. Price 10s. in Boards.

IPHIGENIA IN AULIDE.

ACTUS PRIMUS.

Aga. O Senex, ante hanc domum
Procede. *Sen.* Procedo. Quid verò novi moliris,
Rex Agamemnon? *Aga.* Audies. *Sen.* Propero.
Admodum ſenectus mea inſomnis *eſt*,
Et in oculis meis acris adeſt.
Aga. Quæ ſtella hæc vehitur *cælo?*
Sen. Sirius, prope ſeptemplicem
Pleiada ruens, in medio curſu adhuc.
Aga. Non igitur eſt ſonitus neque avium,
Neque maris; & ſilentia ventorum
Hunc Euripum tenent.
Sen. Quid verò tu extra tentorium proruis,
Agamemnon rex?
Adhuc verò quies *eſt* hîc in Aulide,
Et *ſunt* immotæ cuſtodiæ murorum:
Eamus intrò. *Aga.* Felicem duco te, ſenex;
Felicem autem duco mortalium, quicunque ſine periculo
Vitam tranſegit ignotus, inglorius:
Minùs verò felices duco illos, qui ſunt in honoribus.
Sen. Atqui decus vitæ *eſt* in hac re.
Aga. Hoc verò decus eſt lubricum:
Et principatus

Dulcis quidem *eſt cum abeſt*, ſed dolore afficit cùm adeſt.
Aliquando enim Deorum cultus non ritè peractus, evertere ſolet vitam:
Aliquando verò hominum ſententiæ variæ,
Et quibus placere difficile eſt, ſolent pungere.
Sen. Non laudo iſta a viro principe.
Non ad omnia bona genuit te,
O Agamemnon, Atreus:
Oportet autem te gaudere, & dolere;
Es enim mortalis: &, etiamſi tu non velis, *tamen*
Dii ſic volunt.
Tu verò lucernæ lumen aperiens,
Epiſtolam & ſcribis
Hanc quam adhuc geris in manibus,
Et eandem ſcripturam rurſus confundis,
Et obſignas, & poſtea reſignas,
Abjicísque tabellas humi, largas
Lacrymas effundens:
Et nulla inopia conſilii tibi deeſt,
Ut non inſanias. quid mali habes? quid mali habes?
Quid novi, quid novi tibi accidit, ô rex?
Age, communica ſermonem nobiſcum:
Dices autem viro bono, & fideli:
Nam tuæ conjugi quondam Tyndareus me
Miſit dotem, *i. e. pro dotis parte*,
Probumque ſponſæ communem curatorem.

Aga. Fuerunt Ledæ Theſtiadi tres filiæ,
Phœbe, & Clytæmneſtra mea conjunx,
Et Helena: hujus qui præſtare opibus maximè exiſtimati ſunt,
Proci venerunt, adoleſcentes Græciæ.
Atroces verò minæ, & mutua invidia
Conſtabat *ab eo*, quiſquis non conſecutus fuiſſet virginem.

Hæc

Hæc autem res dubium habebat patrem Tyndareum,
Daret, an non daret, & quomodo fortunam
Optimè attingeret; & hoc ei venit in mentem,
Ut jusjurandum mutuò darent, & dextras conjungerent
Proci inter ſe, & per ardentes victimas
Libationes demitterent, & cum imprecationibus ſe aſtringerent ad hæc,
Cui uxor obtigiſſet Tyndaris puella,
Huic ſe ſimul opitulaturos eſſe, ſi quis ex domo capiens *eam*
Abiret, & depelleret à lecto maritum,
Et adverſus illum militaturos, & everſuros urbem *ejus*,
Græcam, ſive barbaram, manu armata.
Poſtquam autem adacti fuerant ad dandam fidem, & aſtutè ſenex
Tyndareus eos fefellerat callido conſilio;
Conceſſit filiæ ut eligeret unum ex procis,
Ad quemcunque grati Veneris flatus *eam* ferrent.
Illa verò elegit (utinam nunquam accepiſſet!)
Menelaum. Veniens autem ex Phrygibus dearum
Iſte judex (ut habet ſermo Græcorum)
Lacedæmona, florens ornatu veſtium,
Et auro ſplendens, barbarico luxu,
Amans amantem abiit cum ex *patria* abripuiſſet
Helenam, ad Idæ bovilia, clam peregre profecto
Menelao. ille verò amore & deſiderio conjugis percitus Græciam peragrabat,
Teſtatur vetus jusjurandum Tyndareo datum,
Quòd oporteat opem ferre injuria affectis.
Hinc igitur Græci ruentes ad bellum,
Armis correptis, ad anguſtas Aulidis ſedes
Hujus veniunt, navibus, & clypeis ſimul,
Et equis & multis curribus inſtructi:

Et me Imperatorem, Menelai gratiâ,
Elegerunt, fratrem ſanè ejus. dignitatem verò
Hanc utinam aliquis alius nactus eſſet, non ego!
Collecto enim, & conſtituto exercitu,
Sedemus, cùm non poſſimus navigare, in Aulide.
Calchas verò vates nobis, quid faceremus neſcientibus,
Reſpondit, Iphigeniam, quam genui ego,
Mactandam Dianæ, habitanti hoc ſolum;
Et ſic futuram navigationem, & everſionem Phrygum,
Mactantibus *Iphigeniam*; non mactantibus verò, non fore hæc.
Hæc autem audiens ego, claro præconio
Juſſi Talthybium dimittere totum exercitum,
Utpote nunquam paſſurus meam filiam occidi.
Ubi ſane me frater, omnes admovens orationes,
Perſuaſit ſuſcipere dira: & in epiſtolæ plicis
Scribens, miſi ad meam uxorem,
Ut mittat filiam tanquam nupturam Achilli;
Et amplificans dignitatem viri,
Et dicens, quòd non velit navigare cum Achivis,
Niſi à nobis veniat uxor ad Phthiam.
Hoc enim argumento uſus ſum ad conjugem meam,
Falſas prætexens de puella nuptias.
Soli verò ex Græcis ſcimus, quomodo ſe habeant hæc,
Ego, Calchas, Ulyſſes, & Menelaus. Sed quæ non rectè
Tunc decrevi, rurſus reſcribo rectè
In has tabellas, quas in umbra noctis
Solventem & colligantem vidiſti me, ſenex.
Sed eia, vade, accipiens hanc epiſtolam,
Ad Argos. Sed quæ occultat epiſtola in plicis,
Verbis exponam tibi omnia, quæ in *ea ſunt* ſcripta:

Es

Es enim fidelis conjugi & meæ familiæ.
Sen. Dic, & ſignifica, ut linguâ quoque
Conſentanea tuis ſcriptis dicam.
Aga. *Has mitto tibi præter priores*
Literas, ô Ledæ germen,
Ne mittas tuam filiam ad
Sinuoſam alam Eubœæ,
Et ad Aulidem, quæ non obruitur fluctibus:
Nam anno proxime ſequenti
Filiæ Hymenæos epulis celebrabimus.
Sen. Et quomodo Achilles fruſtratus conjuge,
Non valde incandeſcens incitabit iram
Adverſus te, & tuam conjugem?
Hoc etiam eſt periculoſum: dic quid *de ea re* ſentias.
Aga. Prætextum, non rem, præbens Achilles,
Nihil novit de nuptiis, neque quid agamus,
Neque quod illius nomine filiam nuncupaverim,
Promittens nuptiales in complexuum
Congreſſus me daturum eam lectis ejus.
Sen. Atrocia certè audebas, rex Agamemnon:
Ita Deæ *filio* tuam filiam ſponſam
Cum nuncupaſſes, adducere volebas eam victimam pro Danais?
Aga. Hei mihi, mente excidi:
Heu heu, incidi autem in calamitatem.
Sed vade, agitans tuum pedem, ſenectæ
Non cedens.
Sen. Propero, rex.
Aga. Ne nunc, nec nemoribus cinctos conſideas *juxta*
Fontes, neque demulcearis ſomno.
Sen. Bona verba, quæſo!
Aga. Ubique verò cum præteris biviam viam,
Vide, obſervans ne aliqua te lateat
Velocibus rotis prætervecta,
Filiam *meam* portans huc rheda
Danaorum ad naves.

Sen. Fiet. *Aga.* Ex foribus autem exi:
Nam ſi nunc miſſioni occurras,
Retrò flectes fræna *eorum*,
Mittens ad ſolum Cyclopum, *i. e. Argos.*
Sen. Quomodo autem credetur mihi dicenti hæc
A filia tua, & tua conjuge, dic?
Aga. Serva ſigillum, quod tabellis impoſitum
His portas.
Vade: hoc lumen jam candefacit
Aurora fulgens,
Et ignis equorum Solis.
Adjuva *me in his* laboribus.
Nemo autem mortalium *eſt* perfectè beatus,
Neque felix:
Nullus enim adhuc natus eſt omnis doloris
expers. [*Exeunt.*

EPODICA.

Strophe 1.

Ch. 1 Veni ad littoralem
2 Arenam maritimæ Aulidis,
3 Per fluctus Euripi
4 Navigans, anguſto-trajectu
5 Chalcidem, urbem meam, relin-
6 quens, altricem aquarum vicinarum-mari
7 Inclytæ Arethuſæ,
8 Ut viderem exercitum Achivorum,
9 Et remos, qui naves promovent Achivorum
10 Juvenum: nam ad Troi-
11 am remis mille navium,
12 Flavum Menelaum
13 Noſtri mariti
14 Dicunt, & nobilem Agamemnonem,
15 Expeditionem ſuſcipere ad Helenam repetendam,
16 Ab Eurota arundinoſo
17 Quam abduxit Paris paſtor,
18 Munus Veneris,

19 Quando

Quando ad aquam fontanam
Cum Junone & Pallade litem, litem
De forma, Venus habuit.

Antiſtrophe 1.

Per nemus autem multorum-ſacrificiorum Di-
anæ veni concitata,
Genam meam rubefaciens
Pudore juvenili,
Clypei munimentum *(i. e. militum caſtra)*, & tentoria
Armifera Danaorum vo-
lens & equorum turmas videre.
Vidi autem duos Ajaces contubernales,
Oilei, & Telamonis filium,
Coronam *decúsque* Salaminiis;
Et Proteſilaum, in ſedibus
Delectantes ſe calculorum figu-
ris multiplicibus;
Et Palamedem, quem genuit filius Ne-
ptuni; & Diomedem volu-
ptatibus diſci gaudentem:
Et juxta, Merionem, Martis
Germen, miraculum hominibus;
Et à montibus inſularibus *profectum*
Laërtis filium; & ſimul Ni-
reum, formoſiſſimum Græcorum.

Epodus 1.

Et parem vento pedibus
Celeriter currentem Achillem,
Quem genuit Thetis, &
Chiron inſtituit,
Vidi *in* littore,
Et ad arenas
Curſum habentem, *i. e*, *currentem* in armis:
Faciebat autem certamen pedibus

Contra currum quadrijugum,
Agitans *corpus* pro victoria.
Auriga verò clamabat Eu-
melus Pheretiades,
Cui vidi pulcherrimos
Equos frænis auro variè ornatis insignes
Stimulo impelli,
Medios quidem, nempe jugales, al-
bis maculis distinctâ comâ varios,
Illos verò qui extra *jugum* erant, *nempe* funarios,
Pares in flexibus cursuum,
Rufis conspicuos pilis, & un-
gulis in cruribus
Variegatos pelle.
Juxta quos currebat
Pelides armatus, juxta rotarum orbem,
Et fistulas (*i. e. modiolos*) curules.

Strophe II.

Navium autem ad *ingentem* numerum veni,
Et spectaculum inenarrabile,
Muliebrem visum oculorum
Ut implerem dulci voluptate.
Et cornu quidem erat
Dextrum remi tenens, *i. e. dextrum classis cornu tenebat*
Phthioticus Myrmidonum exercitus,
Quinquaginta navibus impetuosis.
Aureis verò simulachris *sculptæ*
In summa *navium parte* stabant Nereides Deæ,
In puppibus, signum exercitus Achillei.

Antistrophe II.

Argivorum verò paribus-instructæ-remis
Naves stabant propè;
Quarum dux Mecistei
Erat filius (quem educavit pater Talaus),

Et Capanei filius
Sthenelus. Ex Attica verò ducens
Sexaginta naves Theſei
Filius, deinceps habebat ſtationem, Deam
Palladem in Munychiis
Alatis curribus *(i. e. navibus)* habens collocatam,
Fauſtum quoddam ſignum nautis.

Strophe III.

Et claſſem Bœotorum, marinas
Naves quinquaginta vidi;
Signum bene-inſtructis
His Cadmus erat
Aureum draconem tenens,
In navium roſtris.
Leïtus verò terrigena
Dux erat navalis exercitus:
Et ex terra Phocenſi *claſſem vidi.*
Locras verò his *numero* pares duxit
Naves Oïlei filius, claram
Throniada urbem relinquens.

Antiſtrophe III.

Ex Mycenis verò Cyclopeis
Filius Atrei *(Agamemnon)* mittebat nautas
Centum navium collectos:
Et ſimul erat Adraſtus (*Meneläus*)
Dux, ut amicus cum amico,
Helenæ illius, quæ deſeruerat domum
Barbararum gratiâ nuptiarum,
Ut ſumeret Græcia vindictam.
Ex Pylo autem Neſtoris
Gerenii vidi
In puppibus ſignum, taurinis pedibus
Viſu, *ſcil.* accolam Alpheum.

Epodus

Epodus III.

Ænianum autem duodecim classis
Navium erat, quibus rex Guneus
Imperabat. prope verò istos,
Elidis principes,
Quos Epeos vocabat omnis populus:
Eurytus autem imperabat his.
Albis verò remis instructam classem
Taphiam ducebat Meges, cui
Præerat, Phylei filius,
Relictis Echinadibus
Insulis, quæ nautis non sunt accommodæ.
Ajax autem alumnus Salaminis,
Dextrum cornu
Sinistro conjungebat:
Hæc prope habebat stationem, remis *ea*
Extremis conjungens, *nempe*
Duodecim celerrimis
Navibus, ut audivi, & nauticum
Populum vidi;
Cui si quis committat
Barbaricas naves,
Non auferet reditum, *domum non redibit.*
Hîc autem audivi, vidi
Navalem expeditionem, *vel, agmen navale.*
Nonnulla verò audiens domi de convocato,
Memoriam servo, exercitu.

ACTUS SECUNDUS.

Sen. MENELAE, audes atrocia, quæ te non decet audere.
Me. Apage, nimis fidelis es dominis.
Sen. Honeſtum ſane probrum mihi exprobras.
Me. Plorabis, ſi facias, quæ te non decet facere.
Sen. Non oportebat te aperire literas, quas ego ferebam.
Me. Neque oportet te ferre mala omnibus Græcis.
Sen. Cum aliis contende de his rebus; relinque verò mihi has *literas*.
Me. Non relinquam. *Seu.* Neque ego dimittam.
Me. Citò igitur cruentabo caput tuum ſceptro.
Sen. Atqui glorioſum eſt mori pro dominis.
Me. Dimitte. cum ſis verò ſervus, dicis longas orationes?
Sen. O domine, injuriâ afficimur; tuas verò epiſtolas
Iſte rapiens ex meis manibus vi,
Agamemnon, non vult uti jure.

Aga. Au, quiſnam hic tumultus eſt in foribus & verborum indecentia?
Sen. Mea, non hujus oratio, eſt potior dictu.
Aga. Tu verò, Menelae, quare veniſti cum iſto in contentionem, & ducis eum vi?
Me. Aſpice ad nos (ut hinc ſumam initium orationis).
Aga. Num timens non aperiam oculos, ego natus ex Atreo?
Me. Vidésne hanc tabulam miniſtram peſſimorum facinorum?
Aga. Video; & primùm dimitte hanc ex tuis manibus.

Me.

Me. Non, priuſquam oſtendero omnibus Græcis quæ in *ea ſunt* ſcripta.

Aga. An igitur ſcis quæ non decet te ſcire, relaxato ſigillo?

Me. *Scio*, ut te dolore afficiam, apertis malis, quæ tu clam patraſti.

Aga. Ubi verò has *literas* etiam cepiſti? ô dii, ô tuæ impudentiam mentis!

Me. Expectans tua filia an Argis ventura ſit *ad* exercitum.

Aga. Quid verò te *res* meas obſervare oportet? nónne impudentis hoc *eſt?*

Me. Quia voluntas me incitabat: tuus verò ſervus non eram.

Aga. Nonne *ſunt hæc* atrocia? nonne permittar regere meam domum?

Me. Obliqua enim, *variáque* ſentis: alia quidem nunc, alia verò olim, alia verò mox.

Aga. Licet argutus ſis, lingua tamen arguta *eſt* odioſum malum.

Me. Inconſtans verò animus *eſt* injuſta res, & non certa amicis.

Volo autem te convincere, tu verò ſi præira verſere verum, non valde laudabo te ego.

Scis quando cupiebas præfici Græcis ad Ilium *profecturis*,

(Specie quidem nolens, voluntate verò cupiens,)

Quàm eras humilis, omnem dextram prehenſans,

Et habens fores patentes cuilibet popularium,

Et dans alloquium ordine omnibus, etiam ſi quis non cupiebat,

Moribus blandis quærens imperium, quod in medio jacebat, proprium facere?

Deinde poſtquam potitus es imperio, mutans mores,

Amicis prioribus non ampliùs fuiſti, ſicut antè, amicus,

Difficilis

Difficilis aditu, & rarus intra clauſtra? virum verò non decet
Probum, potentiâ pollentem, mores mutare,
Sed tunc maximè firmum eſſe amicis,
Quando ipſe fortunatus maximè poteſt *eos* juvare.
Hæc quidem tibi primùm objeci, ubi primùm te invemi malum.
Quum verò poſtea in Aulin veniſti, & totus Græcorum exercitus,
Nullus eras: ſed conſternabaris calamitate divinitus immiſsâ,
Secunda navigatione carens: Græci verò, ut dimitteres
Naves denunciabant, neque fruſtrà laborares in Aulide.
Quum verò miſerum vultum habebas, & confuſionem, utpote qui non ampliùs navibus
Mille jam imperabas, & qui Priami campum armatis militibus non impleveras,
Etiam me conſulebas, Quid faciam? quamnam viam reperiam alicunde?
Ne privatus imperio præclaram gloriam amitteres.
Deinde poſtquam ſacris factis, Calchas dixit, ut mactares tuam filiam
Dianæ, atque ita ſecundam navigationem fore Græcis, gaviſus animo,
Libens mactaturum te eſſe filiam tuam promiſiſti; & ſponte miſiſti
Ad uxorem tuam, (non coactus vi, ne dixeris iſtud) tuam filiam
Huc ut mitteret hoc prætextu, tanquam nupturam Achilli.
Deinde oblitus es te pedem retuliſſe, mutatâ epiſtolâ *dicens*
Quòd non adhuc ſis futurus interfector filiæ tuæ ullo modo.

Hic

Hic idem aër eſt teſtis, qui a te hæc (*tam contraria*) audivit.
Innumeris autem hoc accidit in negotiis gerendis,
Efficiunt *aliquid*: deinde excedunt turpiter,
Partim quidem ob ſtultum civium judicium, partim verò juſtè,
Cùm non poſſint ipſi tueri Rempublicam.
Ego potiſſimùm gemo *ob* miſeram Græciam,
Quæ cùm velit aliquid glorioſum gerere contra barbaros, nihili homines
Dimittet ridentes propter te, & tuam filiam.
Neminem ego facerem regionis præfectum alicujus propter opes,
Neque ducem exercitus: oportet ſapere rectorem
Civitatis: nam vir omnis *eſt* dux, ſi ſapientiam habeat.

Ch. Acerba *res eſt*, inter fratres fieri verba,
Et certamina, quando in contentionem inciderint.

Aga. Volo tibi viciſſim maledicere, breviter, non valde ſurſum
Supercilia & impudenter tollens; ſed modeſtiùs,
Utpote qui ſis frater meus. Homo enim bonus ſolet pudenter agere.
Dic mihi, quare acerba ſpiras, habens cruentum oculum?
Quis te injuriâ afficit? qua re indiges? conjugem meam habere cupis?
Non poſſum equidem tibi *eam* dare: quam enim poſſidebas, malè
Regebas. egó-ne verò pœnas dem maleficiorum tuorum, qui non peccavi?
An te meum imperium mordet? an in complexibus
Formoſam conjugem vis, ratione neglectâ,

Et

Et honeſtate, habere? hominis mali malæ *ſunt* voluptates.
Si verò ego, non rectè priùs ſentiens, ſententiam *poſtea* mutarim in melius, recto conſilio,
An ideò inſanio? tu magis *inſanis*, qui, amiſsâ malâ conjuge,
Eam recipere vis, Deo tibi fortunam ſecundam largiente.
Juraverunt Tyndareo juramentum ſtulti iſti
Nuptiarum-cupidi proci: ſed ſpes (ut arbitror) uxoris
[Formoſæ, induxit eos ad iſtud juramentum ſuſcipiendum]
Et effecit hoc magis, quàm tu, & tua potentia.
Quibus aſſumptis bellum gere, non mei gratiâ, ſed tuæ ſtultitiæ mentis.
[Non autem ideo inſenſibilis eſt Deus, ſed intelligit]
Malè pactum jusjurandum, & ſimul per vim extortum *fuiſſe*.
Ego verò non interficiam meos liberos. & tuum quidem commodum
Ultra jus erit, vindicta *ſcilicet tuæ* peſſimæ conjugis;
Me verò conficient noctes, diéſque lacrymis,
Facientem iniqua, & injuſta in liberos, quos genui?
Hæc tibi brevia dicta ſunt, & clara, & facilia.
Quòd ſi non vis ſapere *tu*, ego mea rectè curabo.

Ch. Hi contra diſſimiles ſunt priùs dictis
Sermonibus: probè autem habent, ut parcatur liberis.
Me. Heu heu, non igitur habeo miſer amicos.
Aga. Immo habes, ſi non vis perdere amicos.
Me. Ubi verò oſtendes quòd ſis ex eodem, quo ego, patre natus?

Aga.

Aga. Volo tecum ſapere, ſed non ſimul furere.
Me. Atqui oportet amicos cum amicis dolere communiter.
Aga. Mone me, cum afficis me bono; ſed non, quando dolore me afficis.
Me. Annon igitur tibi videtur in his laborare cum Græcia?
Aga. Græcia verò à neſcio quo lymphata Deo tecum inſanit.
Me. Tu gloriare igitur ſceptro, prodens tuum fratrem:
Ego verò ad alias artes me conferam,
Et ad alios amicos. *Nun.* O rex omnium Græcorum
Agamemnon, adſum adducens tibi tuam filiam,
Quam Iphigeniam nominaſti domi.
Mater autem *ejus eam* comitatur, tua conjunx Clytæmneſtra,
Et filius Oreſtes, ut delecteris conſpectu *horum*,
Jam pridem à *tuis* ædibus peregrè abſens.
Sed quia longum *iter* fecerunt, ad Eurytum
Fontem reficiunt fœmineos pedes
Hæ mulis, *vel* equabus: in gramen verò pratorum
Dimiſimus illas ut guſtent pabulum.
Ego verò præcurſor, ut tu paratus ſis,
Veni: exercitus enim *hoc* audivit; velox autem
Pervaſit fama, veniſſe tuam filiam.
Omnis verò exercitus curſu venit ad ſpectaculum.
Ut videant tuam filiam. Fortunati verò *viri*,
Inter omnes homines *ſunt* inclyti, & conſpicui.
Dicunt autem *alii*, *Nuptiæne aliquæ ſunt, aut quid agitur?*
An deſiderio affectus rex Agamemnon filiæ,
Curavit adduci eam? ab aliis hæc audires:
Dianæ initiant ad nuptias adoleſcentulam,

Reginæ

Reginæ Aulidis. quisnam eam ducturus est?
Sed eia: propter hæc, auspicare, *o Agamemnon*,
sacrificium,
Et coronator caput; & tu, rex Menelae,
Appara hymenæum; & in domo
Sonet tibia, & strepitus sit pedum:
Venit enim hic dies felix puellæ.
Aga. Bene habet: sed vade intra ædes:
Reliqua autem, favente fortunâ, fient.

Hei mihi, quid dicam miser? unde incipiam?
In quale vinculum necessitatis incidi?
Decepit *me* fortuna, ita ut astutiis
Meis longè sit astutior.
Ignobilitas verò quantum habet utilitatis!
Etenim licet illis facilè lacrymari,
Et dicere tristia: nobilibus verò genere
Omnia ista *negata sunt*. gubernatorem enim vitæ
Habemus populum, & servimus plebi.
Ego enim vereor emittere lacrymas,
Contra autem vereor miser non lacrymari,
In maximas calamitates delapsus,
Esto: quid dicam ad meam conjugem?
Quomodo excipiam eam? quos oculos *in eam* conjiciam?
Etenim me perdidit præter mala, quæ *habui* prius,
Cùm venerit non vocata. jure autem huc secuta est
Filiam, nuptias *ejus* celebratura & charissimam
Datura: in qua re me inventura est perfidum.

Hanc verò miseram virginem (quid virginem *eam appello?*
Pluto, ut opinor, eam brevi uxorem ducet)
Ut miseror; arbitror enim ipsam pro supplicatione hæc dicturam:

O pater, an occisurus es me? Tales nuptias
Celebres ipse, & quisquis tibi charus est!
Orestes autem propè stans, clamabit
Non intelligibilia *nobis alioquin* intelligentibus:
adhuc enim est infans.
Heu heu, ut perdidit me, nuptias cum Helena
Celebrans Paris filius Priami! quæ res mihi
fecit hæc.
Ch. Et ego misericordiâ commoveor. quemadmodum decet mulierem peregrinam
Propter calamitatem regum ingemiscere.
Me. Frater, da mihi ut tuam dextram contingam.
Aga. Do *manus:* tua est enim victoria, ego verò miser.
Me. Juro Pelopem, qui pater mei patris,
Et tui vocabatur, & per Atreum qui nos genuit,
Certè dicturum me tibi esse ex animo, apertè,
Et nihil artificiosum, sed ita ut sentio.
Ego cum viderem te ex oculis emittere lacrymas,
Misertus sum *tui*, & ipse vicissim emisi *lacrymas* tibi;
Et discedo à priore sententia,
Non in te crudelis: vado autem eò ubi tu nunc es,
Et tibi suadeo, ne interficias filiam *tuam*,
Neque anteferas meam *utilitatem:* non enim justum *est*,
Te quidem gemere, me verò suaviter habere:
Et tuos quidem mori, meos verò aspicere *hanc* lucem.
Quid enim volo? an non eximias nuptias
Alias apparare possum, si nuptias desidero?
Sed perdens fratrem, quem me minimè oportebat *perdere*,
Helenam accipiam, malum pro bono?
Stultus & juvenilis eram priùs: sed propiùs rem

Inspi-

Inſpiciens, video quale *malum* ſit interficere liberos.
Præterea verò me miſeratio infelicis puellæ
Subiit, cogitantem cognationem *noſtram*,
Quæ *puella* propter meam uxorem mactanda
Eſt. quid verò rei eſt tuæ filiæ cum Helena?
Est exercitus dimiſſus ex Aulide.
Tu verò deſiſte irrigare vultum tuum lacrymis,
Frater, & me provocare ad lacrymas.
Quòd ſiqua oracula de tua filia ſpectant ad me,
Nihil ad me pertineant: tibi tribuo meam partem.
Sed veni in mutationem à crudeli ſententia,
Affectus ſum quemadmodum æquum erat: *fratrem* eodem parte ſatum
Amans, mutatus ſum. Viri non mali mos eſt
Ille, ſemper optimâ ſententiâ uti.
Ch. Generoſa dixiſti, & Tantalo filio Jovis
Digna: non dedecoras tuos majores.
Aga. Laudo te, Menelae, quòd præter meam opinionem
Rectè hæc verba ſubjeciſti, & ut te decet.
Me. Diſcordia quædam accidit fratrum ex cupiditate
Et aviditate poſſidendi plus æqua parte hæreditatis: abominor
Talem cognationem, acerbam mutuò.
Aga. Atqui pervenimus in neceſſitatem
Cruentam cædem patrandi filiæ meæ.
Me. Quî? quis verò coget te tuam *filiam* occidere?
Aga. Univerſus conventus copiarum Græcarum.
Me. Non, ſi eas domum remittas.
Aga. Eatenus ſi poſſim fallere, illa in re non potero fallere.
Me. Quid eſt illud? non oportet turbam nimis timere.
Aga. Calchas aperiet oracula exercitui Græcorum.
Me. Non, ſi antè moriatur: hoc autem facile *eſt*.
Aga. Totum genus vatum eſt gloriæ cupidum malum.

Me. Neque in aliqua re bonum, neque utile, cum adeſt.
Aga. Illud verò nonne vides, quod me ſubit?
Me. Quomodo poſſum ſuſpicari de re quam tu non dicis?
Aga. Genus Siſyphi novit hæc omnia.
Me. Nihil eſt, in quo me & te lædet Ulyſſes.
Aga. Semper eſt varius, apud populum ſaltem.
Me. Ambitione quidem tenetur, ingenti malo.
Aga. Ergo puta eum, ſtantem in medio Græcorum,
Dicturum eſſe oracula ea, quæ enarravit Calchas,
Et quomodo ego promiſerim ſacrificium, quod deinde recuſem,
Dianæ me facturum: qui, aſſumto exercitu,
Me & te interfectis, Græcos puellam
Mactare jubebit. quòd ſi ad Argos fugero,
Venientes, cum ipſis mœnibus Cyclopiis
Diripient, & evertent terram.
Talia *ſunt* mea mala. ô me miſerum,
Ad quam anguſtiam à Diis in hac re nunc redigor!
Unam rem mihi caveto, Menelae, per exercitum
Veniens; ut ne Clytæmneſtra hæc
Reſciſcat, priuſquam Plutoni filiam meam apoſuero,
Ut ſim miſer cum pauciſſimis lacrymis.
Vóſque, ô peregrinæ, ſilentium ſervate.

EPODICA.

Strophe 1.

Ch. 1 Beati, qui moderatæ Deæ,
2 Et cum caſtitate ſunt participes
3 Lectorum Veneris,
4 Tranquillitate fruentes.

5 In-

Inſanimus, quum ſtimulans
Cupido auricomus geminos
Arcus intendit, Gratiarum
Unum quidem, ad felicem vitam;
Alterum verò, ad confuſionem vitæ.
Deprecor hunc *arcum* à noſtris
Thalamis, ô pulcherrima Venus.
Sit verò mihi moderata quidem
Gratia, & ſancti amores:
Et ſim particeps hujus Veneris;
Immoderatam verò rejiciam!

Antiſtrophe.

Diverſa autem *ſunt* ingenia mortalium,
Diſſimiles etiam *ſunt* moribus: *mos* verò rectus
Bonum eſt certum ſemper;
Et educatio bene inſtituta
Multum confert ad virtutem.
Etenim verecundiam ſapientia,
Et aliud quoque habet
Commodum, ut *ſcilicet* mente perſpicias
Officium *tuum*, ubi gloria affert
Famam non ſeneſcentem vitæ.
Magnum quiddam *eſt*, venari virtutem,
Mulieribus quidem in Venere
Caſtâ: viris verò contra
Ornatus *virtutum* quando ineſt multiplex,
In majus auget urbem.

Epodus.

Veniſti, ô Paris, *illinc*, ubi tu
Armentarius educatus es candidos
Apud Idæos vitulos,
Canens barbaricos modos Phrygiarum
Tibiarum, Olympi calamis

Imitationes inſpirans.
Mammoſæ verò boves paſcebantur,
Quando te dearum judicium expectavit,
Quod te *in* Græciam miſit
Antè ebore-revinctas
Domos; qui Helenæ
In adverſos oculos
Amorem injeciſti,
Amore verò tu ipſe ſtupefactus es.
Unde diſcordia, bellum Græcum cum haſtis
Et navibus ducit
Ad Pergama Trojæ.

Io, io. Magnæ magnorum *ſunt* felicitates!
Regis *filiam*
Videte Iphigeniam, dominam meam,
Et Clytæmneſtram filiam Tyndarei,
Quomodo ex magnis parentibus natæ ſint,
Et ad ſummam evectæ fortunam.
Dii *videntur* potentes & divites,
Minus beatis mortalibus.
Conſiſtamus, *ô* Chalcidis alumnæ,
Excipiamus reginam curru
Deſcendentem, non lubricè, in terram,
Placidè verò manibus, *&* comi mente,
Ne conſternetur recèns ad nos veniens.
Inclyta filia Agamemnonis.
Ne igitur tumultum, neque terrorem
Argivis
Hoſpitæ hoſpitibus præbeamus.

ACTUS

ACTUS TERTIUS.

Cly. BONUM augurium exiſtimamus hoc,
Nempe, tuam bonitatemque, & verborum comitatem:
Spem verò quandam habeo, quòd ad felices nuptias
Adſim, adducens ſponſam. Sed è curru
Efferte munera dotalia, quæ puellæ fero,
Et mittite ea diligenter in domum.
Tu verò, ô filia mea, relinque equeſtrem currum,
Ponens pedem tenerum: & ſimul infirmam,
Vos puellæ, eam in ulnis
Excipite, & deducite de curru:
Et mihi det aliqua fulcrum manûs,
Sedes currus ut relinquam commodè.
Aliquot verò *ex vobis* ſtate ante equina juga,
(Eſt enim meticuloſus, & qui verbis mulceri nequit, equinus oculus)
Et hunc puerum, Agamemnonis filium,
Oreſtem capite: eſt enim adhuc infans.
Dormis, ô fili *mi*, victus equeſtri vectatione?
Expergiſcere felices ad nuptias ſororis;
Boni enim viri affinitatem, cùm tu ipſe bonus ſis,
Accipies, Nerei filiæ diis par genus.
Filia Iphigenia, *veni* huc ad matrem,
Sta juxta pedem meum, beatam verò me
Iſtis hoſpitis vicina poſita oſtende;
Et, agedum, tuum charum patrem ſaluta.
Iphi. O mater accurrens, (ne autem ſuccenſeas)
Applicabóne pectus meum ad pectus patris?

Cly. O rex Agamemnon, in primis mihi colende,
Venimus, non immorigeræ tuis mandatis.
Iphi. Ego verò volo, ô pater, me ad tuum pectus
Accurrens applicare post longum tempus:
Cupio enim tuo conspectu frui. ne verò irascaris.
Aga. Fruere autem, ô mea filia: semper enim patrem
dilexisti
Præ liberis aliis, quos ego genui.
Iphi. O pater, intueor te lubens post longum tempus.
Aga. Et ego te; ex æquo utrisque convenit quod
dicis
Iphi. Salve: bene autem feciſti, pater, quòd me ad te
adduci curasti.
Aga. Equidem, ô filia, nescio an hoc vel affirmem,
vel negem.
Iphi. Au, quàm me turbatè intueris, tu qui dixisti te
libenter videre me!
Aga. Multa regi & duci curanda sunt.
Iphi. Da te mihi nunc, nec ad *alias* curas convertaris.
Aga. Atqui sum tecum totus, non alibi.
Iphi. Remitte igitur supercilium, & intende in me
oculum (*vel*, vultum) amicum.
Aga. Ecce lætor, sicut lætor, te videns, filia.
Iphi. Et tamen lacrymas ex oculis tuis profundis?
Aga. Longa enim *erit* nobis quæ secutura est absentia.
Iphi. Nescio, mi chariſſime pater, nescio quid velis.
Aga. Quòd prudenter loqueris, eò magis me ad miserationem commoves.
Iphi. Dicam igitur stulta, si modò te exhilarabo.
Aga. Papæ: non possum tacere: te verò laudo.
Iphi. Mane, ô pater, domi cum tuis liberis.
Aga. Cupio saltem: sed cùm non possim, doleo.
Iphi. Valeant hastæ, & mala Menelai.
Aga. Priùs alios perdent, quæ me perdiderunt.
Iphi. Quàm longum abfuiſti tempus in Aulidis receſſibus!
Aga. Prohibet me nunc etiam aliquid, non trajicere
exercitum.

Iphi.

Iphi. Pater, ubi dicunt Phrygas habitare?
Aga. Ubi utinam nunquam habitaſſet Paris Priami filius!
Iphi. Procul navigas, ô pater, poſtquam me reliqueris!
Aga. Eódem, ô filia, tu quoque venies cum patre.
Iphi. Oh: Utinam eſſet honeſtum mihi, tibíque, me navigationis comitem tecum ducere!
Aga. Tibi quoque *erit* navigatio, ut ſis memor patris.
Iphi. An cum matre navigatura, an ſola proficiſcar?
Aga. Sola, deſolata, ſeparata a patre & matre.
Iphi. Num in alias ædes me nuptui collocaturus es, pater?
Aga, Mitte hæc, non oportet virgines hæc ſcire.
Iphi. Pater, propere redi ex Phrygibus, rebus illic rectè curatis.
Aga, Oportet me priùs hîc quoddam ſacrificium facere,
Iphi. Sed cum ſacrificiis oportet quærere de religione?
Aga. Tu ſcies; aſtabis enim prope aquam luſtralem.
Iphi. O pater, igitur ſaltabimus circa aram.
Aga. Duco te hoc eſſe beatiorem, quàm me, quòd nihil *horum* intelligas.
Sed in domum eas, ut videant te puellæ,
O quæ dediſti mihi acerbum oſculum & dextram,
Longo tempore abſutura à patre!
O pectora, & genas, ô flavos capillos!
Quantum dolorem nobis attulit Troja,
Et Helena! deſino loqui: ſubitus enim
Humor oculorum urget me, cùm te tango.
Abi in domum. a te verò veniam peto ob hæc,
O filia Ledæ, ſi nimis miſerabiliter deploravi,
Achilli filiam collocaturus meam.
Collocationes enim *filiarum*, licet felices ſint, tamen

Angunt

Angunt genitorem, quando in alienas ædes
Tradit liberos pater, quos multo labore educavit,
Cly. Non ita insensibilis sum; passuram verò me
Et ipsam eadem existima, (ut nihil opus sit te monere)
Quando puellam educam cum hymenæo:
Sed mos, unà cum tempore, ista reprimit.
Nomen igitur scio *ejus* cui despondisti filiam,
Cupio autem scire ex quo genere sit & unde.
Aga. Ægina filia erat Asopi patris.
Cly. Hanc verò mortalium ne, an Deorum aliquis *uxorem sibi* junxit?
Aga. Jupiter: Æacum verò genuit, Œnones principem.
Cly. Sed quisnam filius Æaci obtinuit domum?
Aga. Peleus: Peleus autem habebat filiam Nerei.
Cly. Deone concedente, an invito Deo *eam* accipiens?
Aga. Jupiter desponsavit, & qui potestatem habuit (i. e. *pater*) dedit.
Cly. Ubinam verò ducit illam? an in fluctibus marinis?
Aga. *Ibi* ubi Chiron habitat venerandam sedem Pelii.
Cly. Ubi aiunt habitare genus Centaurorum?
Aga. Ibi dii celebrarunt nuptias Pelei.
Cly. Sed utrum *mater* Thetis educavit Achillem, an pater?
Aga. *Neuter*, *sed* Chiron; ne disceret mores malos hominum.
Cly. Hem: Sapiens educator, & sapientior qui tradidit educandum!
Aga. Talis vir maritus erit tuæ filiæ.
Cly. Non reprehendendus. Sed in qua urbe Græciæ habitat?
Aga. Ad flumen Apidanum, in finibus Phthiæ.
Cly. Eone abducet tuam meamque virginem?
Aga. Hæc erunt curæ illi, qui nanciscetur *ipsam*.
Cly. Sint vero beati! quo autem die ducet *eam*?

Aga.

Aga. Quum lunæ felix venerit orbis, *i. e. quum erit plenilunium.*

Cly. Jámne vero mactasti Deæ initiales victimas nuptiarum filiæ?

Aga. Mactaturus sum: & in hoc negotio sumus occupati.

Cly. An verò deinde celebrabis convivium nuptiale?

Aga. Cùm mactavero victimas, quas me diis immolare oportet.

Cly. Nos verò ubinam faciemus convivium mulieribus?

Aga. Hîc, ad naves Græcorum pulchris-puppibus-ornatas.

Cly. Incommode, et ex necessitate. attamen prosit!

Aga. O uxor, scísne igitur quid facere debes? pare autem mihi.

Cly. Qua in re? nam a te assuefacta fui obtemperare.

Aga. Nos quidem illic, ubi est sponsus——

Cly. An sine matre facietis aliquid *eorum*, quæ me facere oportet?

Aga. Dedemus tuam filiam, cum Græcis.

Cly. Sed ubi me interim oportet esse?

Aga. Proficiscere Argos, & cura virgines *tuas illic.*

Cly. Relictâ filiâ? quis verò præferet sublatam facem?

Aga. Ego exhibebo lumen, quod convenit sponsis.

Cly. Non hoc moris *est*, & tu ipse judicare debes hæc indecora.

Aga. Non te decet versari in exercitus turba.

Cly. Atqui decet *me* matrem meos saltem collocare liberos.

Aga. Decet etiam puellas non solas esse domi.

Cly. Benè custodiuntur firmis gynæceis.

Aga. Pare. *Cly.* Non per deam, reginam Argivorum. Profectus tu, quæ foris sunt age, res verò domesticas ego,

Quas oportet habere puellas nubentes.

Aga. Hei mihi! Frustrà veni, frustratúsque sum spe, Cupiens conjugem dimittere è conspectu.

Utor

Utor autem fallaciis, & adverſus chariſſimos
Excogito technas, & tamen undique vincor.
Attamen cum Calchante vate,
Quod deæ gratum, mihi verò non felix *futurum eſt*,
Percontaturus eo, calamitatem Græciæ.
Oportet autem virum ſapientem in ædibus alere
Uxorem commodam & bonam, aut *omnino* nullam alere.

[*Exeunt* Aga. & Cly.

EPODICA.

Strophe.

Ch. 1 Veniet igitur ad Simoënta, &
2 Argenteos vortices,
3 Cœtus exercitûs Græcorum,
4 Cum navibus, & dum armis
5 *Ad* Ilium, in Trojæ
6 Phœbeum ſolum:
7 Ubi audio Caſſandram
8 Diffundere flavos crines,
9 Viridi corona lauri
10 Ornatam, quando Dei
11 Vaticinæ neceſſitates inſpirant.

Antiſtrophe.

1 Stabunt autem in turribus
2 Trojæ, & circa muros
3 Trojani, cùm Mars æreis-ſcutis-armatus,
4 Marinus, *i. e. per mare vectus* pulchras-proras-habentibus navibus,
5 Remigatione appropinquabit
6 Ad Simoëntis alveos,
7 Geminorum in cælo

8 Dioſcurorum *(Caſtoris, & Pollucis)*, *ſororem*
Helenam
9 Referre cupiens à Priami domo
10 In terram Græciam, bello-laborantibus
11 Clypeis, & haſtis Græcorum.

Epodus.

1 Pergamum verò, urbem Phrygum,
2 Lapideas circa turres
3 Cingens Mars cruentus,
4 A cervicibus reſecta capita
5 Avellens, urbem Trojæ,
6 Evertens funditus iterum,
7 Faciet puellas multùm luctuoſas,
8 Et conjugem Priami.
9 Helena verò Jovis
10 Filia multùm plorans erit, *i. e. multùm lugebit*,
11 Relicto marito.
12 Neque mihi,
13 Neque meis liberorum liberis,
14 Hic metus unquam veniat,
15 Qualem divites Ly-
16 dæ, & uxores Phrygum
17 Inſtituent, ad telam collo-
18 quentes hæc inter ſeſe:
19 *Quis non comæ cincinnos,*
20 *Emiſſis lacrymis,*
21 *Patriâ pereunte, abſcindet,*
22 *Propter te filiam cygni ſuperbientis longo collo?*
23 *Si modò vera eſt fama,*
24 *Quòd Leda rem habuerit cum volanti ave,*
25 *Jovis quando in cygnum permutata eſt perſona:*
26 *Sive in tabulis Pieridum* (i. e. ſcriptis Poëtarum)
27 *Fabulæ hæc ad homines,*
28 *Tulerunt, intempeſtivè, & temerè.*

ACTUS QUARTUS.

Ach. UBINAM hîc eſt dux Græcorum? Quis miniſtrorum dicet, Pelei
Filium Achillem quærere eum ad fores?
Non enim ex æquo manemus Euripum juxta:
Nam alii quidem noſtrûm, expertes nuptiarum,
Relictis ædibus deſertis, hîc
Sedent in littore: alii verò habentes uxores, *ſunt*
Sine liberis: tam vehemens amor
Hujus expeditionis incidit Græciæ, non ſine Diis.
Quod igitur ad jus meum pertinet, id oportet me dicere:
Alius verò cui opus eſt, ipſe pro ſe dicet.
Relictis enim terra Pharſalia, & Peleo,
Maneo apud fluenta hæc tenuia Euripi,
Continens Myrmidones, qui *mihi* ſemper inſtantes,
Dicunt: *Achilles, quid exſpectamus? quàm longum tempus*
Adhuc oportet emetiri navigationis ad Trojam?
Fac ſi quid es facturus, aut abdue exercitum domum,
Iſtas Atridarum non exſpectans cunctationes.
Cly. O fili Deæ Nereidis, intus ſermonem
Tuum audiens, exivi ante ædes.
Ach. O veneranda verecundia, quamnam video
Fœminam, forma decente præditam?
Cly. Non eſt mirum te nos non noviſſe, quas antè non
Vidiſti. laudo verò te quòd colis verecundiam.
Ach. Quænam verò es? cur veniſti ad exercitum Græcorum,
Mulier ad viros munitos ſcutis?

Cly.

Cly. Sum quidem filia Ledæ ; Clytæmneſtra verò mihi .
Nomen; maritus verò eſt mihi rex Agamemnon.
Ach. Aptè dixiſti paucis quæ ſunt præcipua.
Non deçet autem me loqui cum mulieribus, *vel*, uxoribus.
Cly. Mane : quid fugis ? dextramque manui meæ
Conjunge, principium felicium nuptiarum.
Ach. Quid ais ? Egóne tibi dexteram ? vererémur
Agamemnonem, ſi tangerem quæ mihi non fas eſt tangere.
Cly. Maximè fas eſt, quum ducturus ſis meam
Filiam, ô fili Deæ marinæ *Thetidis* Nereidis.
Ach. Quas mihi nuptias tu dicis ? equidem ſtupor me habet, ô mulier :
Niſi quid vafri mente agitans, novum infers ſermonem.
Cly. Omnibus hoc inſitum eſt naturâ, ut vereantur amicos
Novos quum vident, & nuptiarum mentionem facientes.
Ach. Nunquam, mulier, ambivi tuam filiam,
Neque mihi venit ab Atridis ſermo *aliquis* de nuptiis.
Cly. Quid hoc tandem fuerit ? tu viciſſim meum ſermonem
Mirare : nam mihi mirus eſt tuus.
Ach. Conjice : ad utrumque noſtrûm pertinet hæc conjectare,
Nam fortaſſis decepti fuimus ambo verbis.
Cly. At profectò gravem contumeliam paſſa ſum : concilio nuptias
Quæ non ſunt, (i. e. falſas) ut videtur : horum me pudet.
Ach. Fortaſſe illuſit aliquis mihi & tibi.
Sed neglige iſta, ferâſque leviter.
Cly. Vale : non enim rectis ampliùs te oculis intueor,

Cùm

Cùm ſim mendax facta, & indigna mihi acciderint.

Ach. Et tibi tantundem eſt a me (i. e. *tu quoque vale*). maritum verò tuum
Vado quæſiturus iſtis in ædibus.

Sen. O hoſpes, nepos Æaci, mane: o, te dico Filium Deæ, & te filiam Ledæ.

Ach. Quis vocat, paullum apertis portis? ut ore perturbato vocat!

Sen. Servus: non inſoleſco hoc *nomine:* non enim me finit Fortuna.

Ach. Cujus *ſervus?* non meus: mea & Agamemnonis ſunt diverſa.

Sen. Hujuſce, quæ ante te ſtat, dante patre Tyndareo.

Ach. Stamus; dic, ſi quid vis, propter quæ me ſiſtis.

Sen. An igitur ſoli vos duo ſtatis ad has fores?

Cly. Potes loqui tanquam duobus nobis ſolis: egredere verò ex ædibus regiis.

Sen. O fortuna, & mea providentia, ſerva eos, quos volo!

Ach. Hæc oratio in longum tempus producetur: habet tamen aliquod pondus.

Cly. Quod ad dextram attinet, ne cunctare, ſi quid mihi vis dicere.

Sen. Scíſne igitur, quis ſim, et quàm tibi et tuis liberis fuerim fidus?

Cly. Scio ego te veterem mearum ædium eſſe miniſtrum.

Sen. *Scíſne* etiam quòd olim me tuæ dotis in partem accepit rex Agamemnon?

Cly. Veniſti Argos nobiſcum, & meus ſemper fuiſti.

Sen. Sic habet *res:* & tibi quidem ſum benevolus, minùs verò tuo marito.

Cly. Aperito nunc tandem nobis quid vis dicere.

Sen. Pater vult filiam tuam, qui genuit, suâ manu occidere.

Cly. Quomodo? abominor, ô senex, hunc sermonem: non enim es compos mentis.

Sen. Cædens gladio candidam cervicem miseræ puellæ.

Cly. O me miseram! an igitur maritus meus insanit?

Sen. Mentis compos *is quidem est*, sed non erga te, & tuam filiam. hac autem in re non sapit.

Cly. Qua de causa? quis malus Genius illum instigat?

Sen. Oracula, ut inquit Calchas, ut exercitus proficiscatur.

Cly. Quò? me miseram, infelicem etiam illam, quam pater est interfecturus;

Sen. Dardani ad sedes, *i. e. Trojam*, ut Helenam Menelaus recipiat.

Cly. In Iphigeniæ igitur perniciem reditus Helenæ erat decretus fatis?

Sen. Rem tenes omnem. Pater filiam tuam immolaturus est Dianæ.

Cly. Nuptiæ verò quem prætextum habebant, qui me ex ædibus adduxit?

Sen. Ut lubens adduceres tuam filiam, ut eam Achilli daturâ nuptui.

Cly. O filia, venis ad necem & tu, & mater tua.

Sen. Misera vos ambæ patimini: & dira ausus est Agamemnon.

Cly. Perii misera, oculíque non amplius retinent lacrymas.

Sen. *Jure*: siquidem acerbum est lacrymari orbatam liberis.

Cly. Sed tu, ô senex, unde dicis te hæc scire, atque audivisse?

Sen. Ibam adferens literas tibi, præter illas quæ antè erant scriptæ.

Cly. Utrum prohibuit *Agamemnon*, an jussit adducere filiam ad necem?

Sen. Prohibuit: tunc enim sanus mente erat tuus maritus.

Cly. Quomodo verò cùm ferres literas, mihi non tradebas eas?

Sen. Menelaus mihi *eas* eripuit, qui autor est horum malorum.

Cly. O fili Nereidis, ô fili Pelei, audis hæc?

Ach. Audio te esse miseram: quod verò ad me attinet, non leviter fero.

Cly. Interficient filiam meam, circumvenientes nos prætextu nuptiarum tuarum.

Ach. Et ego culpo maritum tuum, neque ita leviter fero.

Cly. Non verebor amplecti genua tua
Ego mortalis nati ex dea: quid enim ego gravitatem *adhuc* præ me fero?
Pro quanam re mihi magis laborandum, quàm pro filia?
Quamobrem opem feras, ô Deæ fili, & meo infortunio,
Et ei, quæ est dicta tua uxor: frustrà quidem, attamen
Coronans eam adduxi tanquam nupturam tibi:
Nunc verò ad mactationem adduco: tibi verò erit probro,
Qui non adjuveris *eam*. si enim *ei* nuptiis non fueris junctus,
Tamen nominatus fuisti proprius maritus miseræ puellæ.
Per mentum, per tuam dextram, pérque matrem *oro*.
Nam nomen tuum me perdidit, cui te oportet propugnare.
Non habeo aliam aram ad quam confugiam, quàm tua genua,
Neque amicus ullus mihi adest. audis verò Agamemnonis

Crudele

Crudele & audax consilium. veni autem, ut vides, mulier
Ad navalem exercitum, seditiosum, & ferocem ad mala perpetranda,
Utilem tamen, quum vult. si verò tu sustinueris me
Manu porrecta protegere, salvæ sumus: sin minùs, periimus.

Ch. Res est magni momenti parere, & adfert ingentem causſam amoris:
Communéque omnibus animalibus est, ut laborent pro *sua* prole.
Ach. Animus meus excelsus attollitur ulteriùs, *i. e. vehementer:*
Novit autem & malis dolere,
Et moderatè lætari secundis *rebus.*
Ch. Tales enim homines rationem inierunt
Rectè vitam degendi, cum consilio.
Ach. Est quidem ubi dulce sit, non nimiùm sapere:
Est etiam tempus, in quo utile sit esse sapientem.
Ego autem nutritus in *ædibus* pientissimi viri
Chironis, didici habere simplices mores:
Et Atridis, si ducum officio rectè fungantur,
Parebimus: quando autem non rectè, non parebimus: sed hîc, & in Troja, liberum animum
Exhibens, Martem (quantum in me est) ornabo pugnando.
Te verò, ô passa miseranda à charissimis,
Quatenus quidem à viro juvene præstari potest,
Tantam induens te commiserationem, protegam;
Et nunquam mactabitur à patre tua filia,
Quæ mea dicta est: non enim ad fraudes nectendas
Concedam ego tuo marito meam personam.
Nomen enim meum, etiam si non sustulit ferrum,

Interficiet tuam filiam: cauſa autem *hujus cædes eſt*
Maritus tuus. meum verò corpus non ampliùs eſt purum,
Si propter me, & propter meas nuptias pereat
Virgo, quæ atrocia, & non ferenda tulit,
Miris & indignis modis contumeliâ affecta.
Ego igitur Græcorum *omnium* vir eſſem peſſimus,
Ego *eſſem homo* nullius precii (Menelaus verò in virorum numero *haberetur*)
Ut non ex Peleo natus, ſed ex malo genio,
Siquidem meum nomen cædis prætextum adminiſtret tuo marito.
Per educatum in humidis fluctibus
Nereum, patrem Thetidis, quæ me peperit,
Non tanget tuam filiam rex Agamemnon,
Neque quiſquam, digitum ut admoveat *ejus* peplis:
Aut illuſtris erit Sipylus (urbecula Barbarorum,
Unde duces (*Agam. & Menel.*) orti ſunt) patria
Phthia verò mea nullibi habebit nomen.
Amaras autem molas ſalſas, & luſtrales aquas reportabit
Calchas vates. qualis autem vir eſt vates?
Vir qui pauca vera (multa verò falſa) dicit
Si ſcopum attigerit: ſin minùs, perit *vates*.
Nonne matrimonii cauſsâ ſexcentæ puellæ
Petunt meas nuptias? Sed hæc hactenus.
Rex autem Agamemnon affecit nos injuriâ.
Oportebat verò ipſum à me petere nomen meum, *ad*
Procationem filiæ. Clytæmneſtra autem mihi
Facillimè perſuaſa fuit, filiam ut daret marito:
Ac dediſſem eam Græcis, ſi ad Ilium
In hoc (*i. e. hac de cauſa*) laboraſſet trajectus: non recuſaſſemus

Augere

Augere publicum bonum *eorum* quibuscum milito.
Nunc verò nihil sum apud duces,
Nulliusque momenti ad rem benè gerendam, vel non gerendam.
Ensis *hic* fortasse sciet, quem, priusquam ad Trojam
Venero, polluam sanguine maculisque cædis,
Si quis mihi tuam filiam eripiet.
Sed sis quieta: ego tibi apparui Deus.
Maximum *est* discrimen: sed tamen fiet.
Ch. O Achilles, dixisti quæ te digna sunt,
Et *matre tua* deâ marinâ veneranda.
Cly. Heu! Utinam te laudare possem verbis neque nimis prolixè,
Neque nimis parcè; neque perdam hanc gratiam!
Boni enim cùm laudantur, aliquo modo
Oderunt eos qui laudant, si nimiùm *eos* laudent.
Erubesco autem afferens miserabilia verba,
Privatim laborans; tu verò *es* expers meorum malorum.
Sed tamen habet aliquam speciem, ut, etiamsi sit alienus
Vir bonus, afflictos juvet.
Miserere verò nostri: miseranda enim passa sum:
Quæ primùm quidem existimans me habituram te generum,
Fovi vanam spem: deinde tibi fortassis
Omen fuerit, *et tuis* nuptiis futuris, i. e. *conjugi*,
Moriens mea filia: quod te cavere oportet.
Sed bene quidem initio dixisti, bene etiam in fine:
Si enim volueris, servabitur mea filia.
Visne eam supplicem amplecti tuum genu?
Hoc quidem virgini parum *est* decorum. si tamen *ita* tibi videtur,
Veniet verecundè, oculos habens liberos.

Aut abſente *ea*, conſequar te ſimiliter affectum?
Ach. Maneat domi: pudica enim pudicè ſe gerunt.
Cly. Attamen quantum fieri poteſt, oportet ut petamus.
Ach. Tu neque filiam tuam adducito in meum conſpectum,
Neque veniamus in probrum, ô mulier, inconſideratum.
Exercitus enim collectus, nihil habens rerum ſuarum quod agat,
Amat injuſtas & maledicas fabulas,
Idem verò conſequemini, ſive ſupplices ad me veneritis,
Sive non ſupplex fueris: nam mihi *propoſitum* eſt certamen
Maximum, ut vos à malis liberem.
Itaque *hoc* uno audito, ſcias me non falſa dicturum.
Quòd ſi falſa dicam, & falsò te ludam,
Utinam moriar: ſi verò puellam ſervavero, ne moriar.
Cly. Sis felix, ſemper juvans afflictos.
Ach. Audi igitur nunc, ut res rectè geratur.
Cly. Quid hoc dicis, quare me oportet audire te?
Ach. Suadeamus iterum patri, ut meliùs ſapiat.
Cly. Eſt quidam ignavus, & nimis timet exercitum.
Ach. Sed ratio ſuperat *etiam* ignavos.
Cly. Frigida quidem *eſt* ſpes; ſed dic, quidnam oporteat me facere.
Ach. Supplicem te primùm illi præbeas, ne occidat liberos *ſuos*.
Quòd ſi reſtiterit, tibi ad me veniendum *eſt*.
Si enim perſuadebitur id quod vis, non opus erit ut mea ratio
Locum habeat: hoc *ipſum* enim ſalutem habet, *i. e. filiæ ſalutem feret*;
Et ego melior, *i. e. meliùs affectus* erga amicum ero,

Et

Et exercitus non culpabit me, si res
Ratione magis quàm viribus gessero.
Rebus autem bene perfectis, ex animo amicis *tuis*
Et tibi hæc erunt vel sine mea opera.
Cly. Quàm sapienter dixisti! faciendum verò ut tibi videtur.
Quòd si ista non perfecero, quæ ego cupio,
Ubi te rursus videbimus? quò me miseram oportet
Ire, ut inveniam tuam manum, auxiliatricem malis?
Ach. Nos te custodes, ubi opus *erit*, observabimus.
Ne quis autem te videat ire consternatam
Per exercitum Græcorum, neque paternam domum
Dedecores. nam Tyndareus non meretur
Malè audire: nam inter Græcos *est* magnus.
Cly. Ita faciam. præi; tibi me servire decet.
Si verò sunt dii, tu, cùm sis justus vir,
Bona consequeris; sin, quid prodest laborem sumere?

EPODICA.

Strophe.

Ch. 1 Qualem Hymenæus, per fistulam Libycam,
2 Et cum cithara amante-choreas,
3 Et sub fistulis calamo-factis
4 Edidit clamorem,
5 Quando per Pelium *montem* pulchricomæ
6 Pierides in convivio deorum,
7 Pedes aureis sandaliis ornatos
8 In terram incutientes,
9 Venerunt ad nuptias Pelei
10 Suaviter-canentes, Thetin resonantibus vo-
11 cibus, & Æacidem *Peleum*,

12 In montibus Centaurorum celebrantes,
13 In ſylva Peliaca?
14 Dardanides verò, Jovis
15 Thalamorum deliciæ charæ,
16 Nectar hauſit aureis
17 In poculorum cavitatibus,
18 Ganymedes Phrygius.
19 Prope verò candidam
20 Arenam ſaltantes
21 In orbem quinquaginta filiæ
22 Nerei, nuptias cum choreis celebrarunt.

Antiſtrophe.

1 Cum abiegnis verò *telis* & gramineis coronis
2 Turba venit equeſtris
3 Centaurorum, ad convivium deorum,
4 Et craterem Bacchi.
5 *Magnum*, clamaverunt autem, *O Nerei filia*,
6 Puellæ Theſſalicæ (i.e. *Muſæ*) *O magnum lumen*,
7 *Phœbus vates, & Parcarum*
8 *Sciens*, PARIES virum
9 *Chiron clarè dixit*,
10 *Qui veniet ad terram* (*haſta-*
11 *tis cum Myrmidonum*
12 *Militibus*) *Priami, inclytam*
13 *Regionem incenſurus*,
14 *Circa corpus aureorum*
15 *Armorum à Vulcano factorum*
16 *Armatus indumentis, Deæ*
17 *Matris dona geſtans*
18 Thetidis, *quæ ipſum peperit*
19 *Beatum*. Tunc Di-
20 i nobilis
21 Nereïdum nuptias celebrarunt
22 Præcipuæ, & Pelei hymenæum.

Epodus.

Epodus.

Te verò, *Iphigenia*, coronabunt in capite pulchricomam
Nexis *florum* coronis Græci, maculosam
Ceu saxeis ex antris profectam
Montium, intactam juvencam,
Humanum cruentantes guttur,
Non ad fistulam (*ad fistulæ sonum*) nutritam, neque ad cantum pastorum,
Sed apud matrem sponsæ ornatricem,
Alicui ex Argivis uxorem
Ubi *nunc* pudoris,
Aut virtutis habet vim,
Ut possit aliquid, facies,
Quando impietas quidem potens
Est, virtus verò posthabita
A mortalibus negligitur,
Iniquitas autem vincit leges?
Et commune periculum mortalibus *impendet*,
Ne qua Deorum invidia veniat, *ac ipsos ira premat*.

ACTUS

ACTUS QUINTUS.

Cly. EXEO ex ædibus proſpectura maritum,
Qui diu abeſt, & reliquit ædes:
Mea verò filia miſera in lacrymis eſt,
Emittens multas variationes lamentorum,
Poſtquam audivit de morte, quam pater *ſuus ei* molitur.
Feci autem mentionem propè exiſtentis
Agamemnonis hujus, qui adverſus liberos ſuos
Impia facere mox deprehendetur.
Aga. O Ledæ filia, opportunè te extra domum
Invenio, ut dicam ſeorſum à virgine verba,
Quæ non decet audire nupturas.
Cly. Quidnam id eſt, quod apprehendit *hæc* occaſio tibi?
Aga. Mitte filiam cum patre ex ædibus,
Quia polubra adſunt parata,
Et molæ ſalſæ, ut ex manibus conjiciantur in ignem luſtralem,
Et juvencæ, quas ante nuptias oportet mactari deæ
Dianæ, nigri ſanguinis ejaculationes.
Cly. Verbis quidem bene dicis, ſed facta tua
Haud ſcio quomodo oporteat me nominantem laudare.
Exi verò, filia. (ſcis enim omnia quæ pater
Facturus eſt) & in veſte affer
Aſſumptum Oreſtem, tuum fratrem, filia.
Ecce adeſt hæc, obtemperans tibi:
Cætera verò pro hac, & pro meipsâ, ego dicam.
Aga. Filia, quid fles? neque adhuc hilariter me ſpectas;

Sed vultu in terram defixo, *eum* peplis objectis velas ?

Iphi. Heu ! Quodnam meorum malorum ſumam exordium ?
Quolibet enim licet uti primo,
Et poſtremo, & medio, & ubique.

Aga. Quid eſt, quare mihi omnes conſentitis,
Habentes confuſionem, & conturbationem vultûs ?

Cly. Dic mihi, marite, ingenuè, quæ te interrogabo.

Aga. Nihil opus eſt hortatu, interrogari cupio.

Cly. Interfecturúſne es meam tuámque filiam ?

Aga. Au ! Dixiſti miſera, ſuſpicariſque quæ te non oportet *ſuſpicari*.

Cly. Quieſce, *vel* Tace,
Et ad illam quæſtionem mihi reſponde rurſus.

Aga. Si tu interrogaveris convenientia, convenientia audies.

Cly. Non interrogo diverſa, & tu ne mihi diverſa reſpondeas.

Aga. O fortunam venerandam, & fatum, & genium meum !

Cly. Et meum, & hujus, unus trium infelicium !

Aga. Qua in re læſa es ? *Cly.* Hoc ex me quæris ?
Hoc tuum conſilium, nullam id habet prudentiam.

Aga. Perii : mea arcana ſunt prodita !

Cly. Novi omnia, & audivi quæ tu mihi facturus es.
Ipſum verò tuum ſilentium eſt ſignum tui confitentis,
Et quòd multa celas : ne labores dicendo.

Aga. En taceo ; oportet enim me impudentiam,
Si falſa diço, adſumere calamitati.

Cly. Audi nunc : aperiam enim ſermones (i. e. *aperte tecum agam*)
Et non ampliùs utemur ænigmatibus à propoſito alienis.

Primùm quidem, ut hoc primo loco tibi exprobrem,
Duxisti me invitam, & accepisti vi,
Occiso priore marito Tantalo,
Infantémque meum solo illisisti tuo jactu,
Avulsum violenter à meis uberibus;
Et filii Jovis, meique fratres, *Castor & Pollux*,
Equis conspicui, *tibi* bellum intulerunt.
Sed Tyndareus pater senex te liberavit
Factum suppliccm, & habuisti rursus meum connubium.
Ubi reconciliata tibi, erga te & domum,
Ipse testis eris quàm fuerim inculpabilis uxor,
Et in rebus venereis casta, & tuam
Rem familiarem augens, ut, sive intrares,
Gauderes, sive foras prodires, beatus esses.
Rara autem *est* acquisitio viro, ut talem consequatur
Uxorem: sed non est rarum habere malam mulierem.
Et, præter tres filias, peperi tibi filium
Hunc: ex quibus unâ tu me miserabiliter privabis.
Et si quis interrogarit te, *Ob quam causam interficies ipsam.*
Dic; quidnam dices? an me tuo nomine loqui oportet?
Ut Menelaus Helenam recipiat. præclarum certè *facinus* nos
Malæ mulieris pretium persolvere *nostros* liberos,
Invisissima charissimis redimentes.
Agè *verò*, si copias *hinc* ducas, in lamentis me relictâ,
Et illic (*ad Trojam*) longum tempus absis,
Quem in ædibus animum me habituram putas,
Quum sedilia hujus omnia aspiciam vacua,

Et

Et vacuum cubiculum ejus? in lacrymis verò
Sedeam sola lugens semper istam, *hoc modo,*
Perdidit te, filia, pater qui te genuit,
Ipse te cædens, non alius, nec alia manu,
Tale præmium relinquens familiæ tuæ.
Nam levi occasione tantùm opus erit,
Ob quam ego, & filiæ quæ relictæ sunt,
Excipiamus te eo modo, quo te excipere decet.
Ne *facias*, per Deos, neque cogas me
Malam in te esse, neque tu sis *malus erga me.*
Esto: Mactabis autem filiam: tunc quas preces concipies?
Quid tibi boni precaberis, tu qui mactas filiam,
Tu qui profectionem iniquam turpiter domo es profectus?
Sed an me justum est aliquid boni precari tibi?
Nonne igitur judicabimus Deos stultos,
Si bene velimus parricidis?
Argos autem reversus amplecteris liberos tuos?
At *hoc* non licebit tibi. quis autem vel aspiciet
Te ex liberis, si consulto aliquem ex ipsis occideris:
Sermone jam veni ad hæc: si sceptra te
Solum ferre, & belli ducem esse necesse erat,
Nonne æquum erat te apud Græcos uti justa oratione *hac,*
Vultis, Græci, navigare ad Trojam?
Ducatis sortem, cujus filiam oporteat occidere.
Hoc enim ex æquo fuisset; sed non te unum ex omnibus
Præbere tuam filiam victimam Græcis:
Aut *oportebat* Menelaum interficere Hermionem matris causâ,
Cujus negotium id erat, nunc verò ego quidem, quæ tuum
Connubium servo, spoliabor filia *mea:*
Quæ verò peccavit, reducem *suam* puellam

Spartæ

Spartæ recipiens, erit beata.
Reſponde mihi horum ſi quid non rectè dico:
Quòd ſi probè dixi, ne occidas
Meam ac tuam filiam, & ſapiens eris.
Ch. Obtempera: nam honeſtum eſt conſervare liberos,
Agamemnon: nemo mortalium contra hæc dixerit.
Iphi. O pater, ſi Orphei facundiam haberem,
Ut poſſem incantando perſuadere lapides ut me ſequerentur,
Et demulcere verbis, quos vellem,
Eò confugiſſem: nunc verò mea argumenta,
Lacrymas præbebo: hæc enim poſſumus.
Applico verò tuis genibus, tanquam ramum ſupplicantium,
Meum corpus, quod iſta peperit tibi,
Ne me interficias immaturam, (jucundum enim eſt hanc lucem
Aſpicere) neque me cogas videre ea, quæ ſunt ſub terra.
Prima ego te *Patrem* appellavi, & tu me *Filiam:*
Prima etiam admovens corpus meum tuis genibus,
Gratas voluptates dedi, & recepi viciſſim.
Iſta verò erat tua oratio, *O filia, téne*
Videbo in ædibus beati mariti
Viventem & florentem, ut me dignum eſt?
Mea verò viciſſim *oratio* hæc erat, pendentis à tuo
Mento, quod nunc manibus tango,
Quid verò ego te? ſenem num excipiam,
Pater, grato hoſpitio mearum ædium,
Reddens tibi laborum nutritia alimenta?
Horum ego ſermonum memoriam adhuc ſervo,
Tu verò oblitus es, & me occidere vis.
Ne, per Pelopem, & patrem tuum Atreum,

Et

Et hancce matrem ; quæ me priùs pariens *cum dolore*,
Nunc capit ſecundos hos dolores partus.
Quid mihi rei eſt cum nuptiis Alexandri?
Et Helena unde, pater, venit ad meam perniciem?
Reſpice me ; largire mihi tuum aſpectum, & oſculum,
Ut moriens habeam hoc ſaltem tui
Monumentum, ſi non perſuadearis meis verbis.
Frater, infirmus tu quidem auxiliator *es* amicis,
Tamen cum lacrymis patri ſis ſupplex,
Ne moriatur tua ſoror. ſenſus quidam
Malorum ineſt etiam in infantibus.
Ecce, ô pater, tacens iſte ſupplicat tibi!
Sed me reverere, & *meam* miſerare vitam.
Næ, nos duo chari rogamus te per tuum mentum :
Alter quidem infans adhuc eſt, altera verò grandiuſcula.
In unum breviter *rem totam* conferens, omnia argumenta vincam :
Gratiſſimum *eſt* hominibus intueri hanc lucem,
Mortui verò nihil ſunt. inſanit autem qui cupit
Mori. melius *eſt* malè viverè, quàm bene mori.

Ch. O infauſta Helena, propter te & tuas nuptias,
Magnum venit certamen Atridis & liberis eorum!

Aga. Ego quidem intelligo, ubi ſit opus miſeratione, & ubi minus,
Et amo meos liberos : inſanirem enim, *ſi aliter facerem*.
Gravor verò hæc audere, mulier,
Gravor etiam omittere : oportet enim me hoc facere.
Videtis quantus hic ſit navalis exercitus,
Quot Græcorum, domini æreorum armorum,
Quibus ad Ilii turres trajectus non datur,

Niſi

Nisi te mactavero, quemadmodum dicit Calchas vates,
Neque possumus evertere inclytam sedem Trojæ.
Cupido verò quædam violenter incessit exercitum Græcorum
Navigandi quàm celerrimè in terram barbarorum,
Compescendíque Græcarum conjugum raptus;
Qui *(Græci)* meas filias Argis occident,
Et vos, méque, si irritum fecero oraculum deæ.
Non me Menelàus, filia, subegit,
Nec in illius voluntatem concessi;
Sed Græcia *me cogit*, cujus commodo oportet me, seu velim, seu non velim,
Mactare te. hac autem re sumus inferiores.
Oportet enim eam (Græciam) liberam, quantum in te *est*, filia,
Et me, fieri, neque barbaris subditos
Græcos, conjugibus per vim spoliari.

[*Exit* Aga.

MONOSTROPHICA.

Cly. O filia, ô hospitæ,
Heu me miseram propter tuam mortem!
Fugit te pater, postquam morti *te* tradidit.
Iphi. Heu mihi mater, mater; eadem verò
Querela de fortuna utrique *nostrûm* convenit:
Non amplius mihi lux,
Neque solis hic splendor.
Heu, heu! nivosa
Phrygum nemora,
Et montes Idæ, ubi Priamus olim
Infantem tenerum exposuit,
A matre procul amotum,
Ad mortem funestam,
Parin, qui Idæus, Idæus

Dicebatur,

Dicebatur, dicebatur in urbe Phrygum.
Utinam *Priamus* nunquam circa
Boves armentarium educatum
Parin colocaſſet
Ad aquas limpidas, ubi fontes
Sunt Nympharum,
Et pratum floribus
Florens viridibus,
Et roſei flores, hyacin-
thíque Deabus decerpendi.
Quò quondam venit Pallas, &
Doloſa Venus,
Et Juno, & Mercurius nuncius Jovis,
(Venus quidem ſuperbiens amore,
Haſtâ verò Pallas,
Junóque Jovis regis
Regiis nuptiis)
Ad odioſum judicium,
Et contentionem de forma,
Mihi verò mortem, nomen quidem
Afferentem Danais, ô puellæ.

Ch. Victimarum primitias accepit te Diana ad Ilium *offerendas.*

Iphi. At qui me miſeram genuit,
O mater, ô mater,
Abit, poſtquam prodidit *me* deſertam.
O me miſeram, quæ acerbam,
Acerbam, *ac* infauſtam Helenam experta ſum,
Interficior, pereo
Impiâ cæde
Impii patris,
Utinam ne mihi navium æreis roſtris munitarum
Puppes hæc Aulis excepiſſet
In hos portus: ad Trojam
Utinam claſſem ſecundo vento *miſiſſet,*
Nec ventum contrarium Euripo ſpirans dediſſet
Jupiter, demulcens auram aliis

Aliam hominibus, ut gaudeant velis,
Aliis autem dolorem, aliis verò neceſſitatem *immittens*,
Aliis *dans* ut portu ſolvant, aliis, ut navigent,
Aliis verò, ut morentur.
Sane *per ſe* calamitoſum eſt genus,
Sane calamitoſum *eſt genus* mortalium:
Quodnam verò opus
Hominibus accerſere infortunium?
Ch. Heu heu, magnas clades, magnos etiam dolores
Græcis afferens filia Tyndari!
Miſeret me quidem tui, *O Iphigenia*, quæ calamitatem malorum
Nacta es, in quam utinam nunquam incidiſſes!

Iphi. O mater, quæ me peperiſti, video turbam virorum advenientem,
Et filium Deæ. *Cly.* Eúmne, ô filia, cujus cauſsâ huc veniſti?
Iphi. Aperite mihi fores, famulæ, ut occultem corpus.
Cly. Quem verò fugis, filia? *Iphi.* Achillem, quem pudet me videre.
Cly. Quid ita? *Iphi.* Infelicitas mearum nuptiarum adfert mihi pudorem.
Cly. Non in deliciis ſitæ ſunt tuæ res, quoad præſens negotium.
Sed mane; non eſt locus jam *iſti* verecundiæ, ſi poſſumus.
Ach. O miſeram mulierem, filiam Ledæ. *Cly.* Non falſa dicis.
Ach. Atrociter clamatur inter Argivos. *Cly.* Quo clamore? indica mihi.
Ach. Super tua filia. *Cly.* Malum omen verborum dixiſti.

Ach.

Ach. Quòd oporteat eam mactare. *Cly.* Nemo iſtis contradixit?

Ach. Ego etiam ipſe in periculum veni. *Cly.* In quod, ô hoſpes?

Ach. Ne corpus meum obrueretur lapidibus. *Cly.* Num filiam meam ſervans?

Ach. Hoc ipſum erat. *Cly.* Quis verò auſus eſſet attingere tuum corpus?

Ach. Omnes Græci. *Cly.* Exercitus verò Myrmidonum non aderat tibi?

Ach. Ille primus erat adverſarius. *Cly.* Periimus igitur, filia!

Ach. Qui me dicebant victum a muliere? *Cly.* Verùm quid reſpondiſti?

Ach. Ne interficerent eam, quæ eſſet futura mea conjux. *Cly.* Juſta enim *dixiſti.*

Ach. Quam mihi nuncupaverat pater. *Cly.* Et Argis *huc* evocaverat.

Ach. Sed vincebar clamore. *Cly.* Eſt enim vehemens malum multitudo.

Ach. Attamen juvabo te. *Cly.* Et tu unus pugnabis cum multis?

Ach. Hóſne vides ferentes arma? *Cly.* Profit tibi hæc animi intentio!

Ach. At proderit. *Cly.* Non jam igitur mactabitur filia *mea?*

Ach. Non, me ſaltem volente. *Cly.* An verò veniet qui puellæ injiciat manus?

Ach. Plurimi: Ulyſſes verò abducet *eam.* *Cly.* Num propago Siſyphi?

Ach. Ille ipſe. *Cly.* Privato conſilio id faciens, an juſſus ab exercitu?

Ach. Electus *ad hoc* volens. *Cly.* Malam verò electionem *elegit*, ut ſe cæde polluat.

Ach. Sed ego arcebo eum. *Cly* An verò ducet eam raptam invitam?

Ach. Scilicet flavâ comâ *correptam.* *Cly.* Me verò quid oportet facere tunc?

Ach. Retine filiam. *Cly.* An propter hoc non mactabitur?

Ach. Atqui ad hoc veniam. *Iphi.* Mater, audite
Mea verba; non recte enim te video iraſci
Marito tuo. quæ autem nobis ſunt impoſſibilia,
non facile eſt ſuſtinere.
Iſtum quidem hoſpitem æquum eſt laudare
propter promptum animum juvandi:
Sed & te illud videre oportet, ne apud exercitum inſimuleris,
Et nihil tamen plus efficiamus, Achilles autem
in calamitatem incidat.
Audi autem, mater, quæ mihi cogitanti in mentem venerint.
Mori quidem mihi decretum eſt: ſed hoc ipſum
volo
Gloriosè facere, dimittens procul indignationem.
Age igitur, conſidera nobiſcum, mater, quàm
rectè dicam.
Tota, quâ maxima eſt Græcia, in me nunc intuetur,
Et in me trajectio navium *ſita eſt*, & everſio
Phrygum,
Poſteráſque mulieres, ſi quid intentent barbari,
Non ampliùs ex Græcia locupletes rapi ut permittam,
Poſtquam ipſi pernicioſum raptum Helenes luerint, quam Paris rapuit.
Hæc omnia morte meâ redimam: & mea gloria
Erit beata, quòd ego liberaverim Græciam.
Etenim neque oportet me valde amare vitam:
Peperiſti enim me communem omnibus Græcis,
non tibi ſoli.
An ergo multi viri muniti clypeis,
Multi etiam remiges, injuriâ affectâ patriâ,
Audebunt aliquid facere contra hoſtes, & mortem oppetere pro Græcia;

Mea

Mea verò unius anima hæc omnia impediet?
Quodnam *eſt* hoc jus? an verbum contra *hoc* dicere poſſimus?
Veniamus etiam ad illud: Non oportet hunc pugnare
Cum omnibus Græcis propter mulierem, neque mori:
Unus enim vir dignior eſt, quàm innumeræ mulieres, qui lucem aſpiciat.
Si autem Diana voluit accipere meum corpus,
An ego quæ ſum mortalis, obſiſtam Deæ?
Sed impoſſibile eſt. do meum corpus Græciæ.
Mactate me, devaſtate Trojam. hæc enim mea monumenta
Erunt longo tempore, & *hæc erunt* liberi, & nuptiæ, & mea gloria.
Convenit vero Græcos barbaris imperare, non autem barbaros
Imperare, non autem barbaros
Græcis, mater: Barbari enim ſunt *naturâ* ſervi, Græci verò liberi.

Ch. Tu quidem, ô puella, generosè agis:
Fortuna verò, & Diana, adverſantur.
Ach. O filia Agamemnonis, beatum me Deorum aliquis
Facturus eſſet, ſi tuas nuptias poſſem habere:
Beatam verò Græciam propter te judico, & te *viciſſim* propter Græciam:
Rectè enim dixiſti hoc, & pro dignitate patriæ.
Omittens enim repugnare Deo, qui te potentior eſt,
Conſideraſti quæ utilia *ſunt*; quæ neceſſaria ſaltem.
Magis verò me ſubit deſiderium nuptiarum tuarum,

Poſtquam animadverti *tuam* indolem : es enim
generoſa.
Vide autem : ego enim cupio tibi benefacere,
Et ducere in ædes : doleóque, teſtis ſit Thetis,
Niſi te ſervâro cum Græcis pugnans.
Conſidera : Mors magnum eſt malum.
Iphi. Loquor iſta, neminem ullo modo reſpiciens.
Tyndarea filia (*i. e. Helena*) propter corpus ſuf-
ficit bella
Virorum faciens, & cædes : tu verò, ô hoſpes,
Ne moriaris propter me, neque occidas quem-
quam ;
Sine verò me Græciam ſervare, ſi poſſimus.
Ach. O præſtantiſſima indoles, non poſſum contra
hæc amplius
Dicere, ſiquidem tibi iſta videntur. generoſa
enim
Sentis : (cur enim non dicat quis verum ?)
Sed tamen fieri poteſt, ut te conſilii hujus pœ-
niteat.
Ut igitur ſcias quæ à me *tibi* dicta *ſunt*,
Vadens geſtabo hæc arma *ſtans* juxta aram,
Ut non permiſſurus te, ſed prohibiturus, mori.
Et tu fortaſſe meo conſilio uteris,
Quando videbis enſem prope tuum collum.
Non igitur ſinam te ob tuam incogitantiam
mori ;
Sed vadens cum armis iſtis ad templum Deæ,
Expectabo illic tuam præſentiam. [*Exit* Ach.
Iphi. Mater, quid tacitè oculos humectas lacrymis ?
Cly. Ego miſera habeo cauſſam, cur doleam animo.
Iphi. Deſine *flere* ; ne me timidam redde : obtem-
pera verò mihi in hac re.
Cly. Dicito, filia, nam à nobis nulla in re læderis.
Iphi. Ne igitur tuæ comæ cincinnos reſecces,
Neque circa corpus circumda nigras veſtes.
Cly. Cur verò hoc dixiſti, ô filia ? ubi te perdidero—

Iphi.

Iphi. Non profectò tu *me amisisti*; salva sum: quod verò ad me attinet, clara eris.
Cly. Quomodo dixisti? non convenit me lugere tuam mortem?
Iphi. Minimè, quia mihi non excitabitur sepulchrum.
Cly. Quid verò, an non ipsa mors existimatur sepultura?
Iphi. Ara deæ filiæ Jovis erit mihi sepulchrum.
Cly. At ô filia, obsequar tibi: bene enim dicis.
Iphi. Utpote beata, & beneficio afficiens Græciam.
Cly. Quid verò nunciabo tuis sororibus?
Iphi. Ne ipsis quidem circumdes nigras vestes.
Cly. Quodnam verò gratum verbum dicam virginibus tuo nomine?
Iphi. Ut valeant. Orestem verò hunc educato mihi in virum.
Cly. Complectere eum, utpote postremùm videns.
Iphi. O charissime, juvisti, quantum potuisti, amicos.
Cly. Estne aliquid quod Argis tibi gratum facere possim?
Iphi. Meum patrem, tuúmque maritum, ne oderis.
Cly. Oportet illum dura certamina propter te subire.
Iphi. Invitus me pro Græcia perdidit.
Cly. Immo dolo, non generosè, & indignè genere Atrei.
Iphi. Quis vadit, ducturus me antequam lacerentur comæ?
Cly. Ego tecum *ibo*. *Iphi.* Nequaquam: non rectè dicis.
Cly. Adhærens tuæ vesti. *Iphi.* Obtempera mihi, mater,
Mane, quia & mihi, & tibi hoc *est* honestius.
Aliquis verò horum famulorum patris comitetur me
In pratum Dianæ, ubi mactabor.
Cly. O filia, discedis? *Iphi.* Et nunquam reditura sum.
Cly. Relictâ matre? *Iphi.* Ut vides, indignè.

Cly. Siſte gradum, ne me deſeras. *Iphi.* Non ſino te lacrymari.
Vos verò, ô puellæ, accinite
Caſui meo Pæana Jovis filiam
Dianam: exeat autem formula, GRÆCI FAVETE LINGUIS.
Caniſtra autem aliquis auſpicetur, & accendatur ignis
Propter molas ſalſas luſtrales: & pater meus
Teneat aram dextrâ; nam ſalutem
Græcis datura vado victricem.

MONOSTROPHICA.

Iphi. Ducite me Ilii,
Et Phrygum expugnatricem:
Date ſerta circum *tempora mea*, ferte: *ecce* coma hæc ad coronandum:
Et aquis luſtralibus *ſumtis*,
Saltantes circa templum,
Circa aram, Dianam *celebrate*,
Dianam reginam,
Deam beatam:
Ut meo, ſiquidem neceſſe eſt,
Sanguine & mactatione,
Oracula deleam.
Ch. Veneranda, veneranda mater,
Sic lacrymas tibi jam
Noſtras dabimus:
Non enim licet in ſacris.
Iphi. O puellæ,
Concelebrate Dianam,
Quæ eſt è regione Chalcidis;
Ubi haſtæ
Bellicæ furiunt propter meum nomen, (i. e. *propter me*)
In anguſto hujus Aulidis

Portu.

Portu. Io, terra mater
O Pelasgia, (i. e. Argos,)
Et Mycenææ meæ famulæ,
Ch. Nominas urbem Persei,
Laborem manuum Cyclopicarum?
Iphi. Educastis magnum lumen Græciæ:
Mori tamen non recuso.
Ch. Gloria enim te nunquam deseret.
Iphi. Io, io. facifera dies,
Et Jovis lumen, aliam,
Aliam vitam,
Et sortem *felicem* habitabimus.
Vale mihi, charum lumen! [*Exit* Iphi.
Ch. Io, io. videte Ilii,
Et Phrygum expugnatricem
Euntem, capiti coronas
Cum habuerit impositas & aquas lustrales,
Aram Deæ cruentæ
Guttis stillantibus-sanguinem
Aspersuram, postquam generosa corporis
Cervix jugulata fuerit. roscidæ aquæ lustrales
Paternæ te manent,
Et exercitus Græcorum cupiens
Proficisci ad Trojam.
Sed filiam Jovis
Dianam celebremus, reginam Deorum,
Ut bonum successum det *exercitui.*
O veneranda, quæ humanis victimis
Gaudes, mitte in Phrygum
Terram exercitum Græcorum,
Et dolosas Trojæ sedes:
Et da Agamemnoni, ut armis
Græcis clarissimam coronam
Circa caput suum,
Gloriam semper-memorandam, ponat!

Nun. O Clytæmneſtra filia Tyndari, ædibus
Egredere, ut audias mea verba.
Cly. Audiens tuam vocem veni huc
Conſternata miſera, metúque perterrefacta, 1535
Ne venias nuntians mihi aliam aliquam calamitatem,
Præter præſentem. *Nun.* Imo verò de tua filia,
Volo tibi nuntiare, & magni momenti res dicere.
Cly. Ne cunctéris igitur, ſed quamprimùm dicito.
Nun. Ergo, ô chara domina, audies omnia manifeſte. 1540
Dicam autem ab initio, niſi quid lapſa mea
Mens, turbarit linguam in verbis meam.
Poſtquam enim venimus ad filiæ Jovis
Dianæ lucum, & prata florida,
Ubi erat cœtus exercitûs Græcorum, 1545
Ducentes tuam filiam, ſtatim turba Græcorum
Congregabatur. ut verò rex Agamemnon vidit
Puellam euntem ad cædem in nemus,
Ingemuit: & retrò vertens caput,
Emiſit lacrymas, oculis veſtem opponens. 1550
Illa autem prope patrem cùm ſtetiſſet,
Talia dixit: *O pater, adſum apud te.*
Meum verò corpus pro mea patria,
Et pro tota Græcia terra
Trado volens, ut macteris ad aram Deæ 1555
Ducentes, ſiquidem hoc eſt oraculum.
Et, quantum in me eſt, ſitis fortunati, & victoriam ferens
Donum conſequamini, & redeatis in patriam!
Quamobrem ne quis Græcorum me tangat,
Silenter enim præbebo cervicem animosè. 1560
Tantum dixit. omnes autem qui audiverunt, obſtupuêre
Ob magnitudinem animi, & virginis virtutem.
Talthybius autem ſtans in medio, cui hoc erat curæ,

Im-

Imperavit faventiam, & ſilentium exercitui.
Calchas verò vates in aureum calathum
Poſuit acutum gladium, poſtquam manu extraxiſſet,
In vaginam, & coronavit caput puellæ.
Sed Achilles circum aram Deæ
Accepto calatho, & ſimul aqua luſtrali, cucurrit.
Dixit autem : *O Diana, quæ ferarum cæde gaudes, filia Jovis,*
Agitans clarum lumen noctu,
Accipe hanc victimam, quam tibi donamus
Et Græcorum exercitus, & ſimul rex Agamemnon,
Impolutam ſanguinem cervicis pulchræ virginis :
Et concede nobis, ut tutò poſſimus navigare,
Trojæque arces armis expugnare.
Totus verò exercitus & Atridæ ſteterunt intuentes terram :
Sacerdos verò, correpto gladio, precatus eſt,
Et conſideravit guttur, ut feriret.
Mihi verò non levis dolor ſubibat animum,
Et ſtabam demiſſo capite in terram. ſubito autem erat videre rem miram :
Sonum enim plagæ quilibet audire potuit clare :
Sed nemo novit virgo quò terræ ſubierit.
Clamat autem ſacerdos, acclamat & univerſus exercitus,
Aſpicientes inſperatum ab aliquo Deorum
Viſum, cui ne tum quidem cùm videbatur, fides adhibebatur.
Etenim cerva palpitans jacebat in terra,
Maxima viſu, & eximia ſpectatu,
Cujus ſanguine ara Deæ conſpergebatur abundè.
Tunc quanto gaudio Calchantem dixiſſe putas,
O duces communis hujus exercitûs Græcorum,
Videtis hanc victimam, quam dea
Objecit ad aram, cervam montanam?

Hanc

Hanc magis quàm puellam vult,
Ne contaminet aram ſanguine generoſo:
Libenterque hoc accepit, & ſecundam navigationem
Dat nobis, & acceſſum ad Trojam.
Quamobrem, omnes claſſici milites, ſumite animos,
Et ite ad naves; quia oportet hoc die
Nos, relictis Aulidis cavis receſſibus,
Trajicere mare Ægeum. Poſtquam verò tota
Victima combuſta eſt in Vulcani flamma,
Precatus eſt congrua, ut exercitus conſequeretur trajectum.
Mittit autem me Agamemnon, ut tibi hæc indicem,
Et dicam qualem ſortem nactus ſit ex Diis,
Et ſe habiturum gloriam immortalem per Græciam.
Ego verò, qui adfui, & rem vidi, dico tibi hæc,
Filia tua certò ad Deos avolavit.
Aufer igitur dolorem, & remitte indignationem adverſus maritum.
Inopinata autem mortalibus *accidunt* a Diis;
Et ſervant *eos*, quos amant: hic enim dies
Vidit mortuam, & vivam tuam filiam.

Ch. Quàm lætor audiens iſta a nuncio!
Vivam autem inter Deos tuam filiam manere dicit.

Cly. O filia, cujus Dei furtum tu es facta?
Quomodo appellem te? quomodo etiam exiſtimem?
An hos ſermones falsò in meliorem partem vertere *hanc tædem*,
Ut tui luctûs triſtis finem faciam?

Ch. Atqui & ipſe Agamemnon venit
Eadem tibi dicturus verba.

Aga. Uxor, quod ad filiam attinet, erimus beati:
Habet enim verè conſortium inter Deos.

Oportet

Oportet autem te, assumpto hoc tenero vitulo, *Oreste*,
Ire domum; nam exercitus spectat ad navigationem.
Et vale: ex longo intervallo tibi alloquia mea
Erunt a Troja. & bene tibi sit!
Ch. Gaudens, Atrida, venias *in* terram Phrygum,
Lætúsque redeas,
Postquam ceperis pulcherrima spolia ex Troja!

IPHIGENIA IN TAURIS.

ACTUS PRIMUS.

Iphi. PELOPS Tantali filius, Piſam profectus
Velocibus equabus, Œnomai duxit filiam,
Ex qua Atreus natus eſt: Atrei verò filius
Menelaus, & Agamemnon. ex hoc verò nata ſum ego
Iphigenia, Tyndaridis Clytæmneſtræ filia;
Quam circa vortices, quos crebrò Euripus frequentibus
Auris agitans, vertit cæruleum mare,
Mactavit, propter Helenam, ut putabat, pater,
Dianæ, in claræ receſſibus Aulidis:
Iſthuc enim mille navium claſſem
Græcam contraxit Agamemnon rex,
Præclarâ-victoriâ-partam coronam ob Ilium cupiens
Capere Græcos, & injuriâ affectum connubium
Ab Helena ulciſci, Menelao gratificans.
Gravi autem navigandi difficultate *exiſtente*, ventóſque non habens *Agamemnon*,
Ad ſacrificia ivit, & Calchas hæc *ei* dicit:
O hujus Græci exercitus imperator,
Agamemnon, ex hujus terræ portu naves non educes,
Priuſquam filiam tuam Iphigeniam Diana
Acceperit mactatam: quod enim annus pareret

Pul-

Pulcherrimum, voviſti Luciferæ te ſacrificaturum Deæ.
Filiam itaque in domo tua conjunx Clytæmneſtra
Peperit (ad me titulum *pulcherrimi* referens)
Quam oportet te immolare. & me Ulyſſis artibus
A matre abduxerunt *quaſi* ad nuptias Achillis.
Cúmque ad Aulidem veniſſem miſera, ſuper aram
Sublimis collocata, *jamjam* occidebar gladio:
Verùm *me* ſubduxit, cervam pro me ſubjiciens
Diana Græcis: & per lucidum aërem
Miſſam me collocavit in hac terra Taurorum,
In qua terra imperat barbaris barbarus
Thoas, qui celerem pedem ponens, parem alis,
Hoc nomen habet propter pedum celeritatem.
Templis autem in hiſce ſacerdotem me conſtituit,
Ubi legibus talibus delectatur Dea
Diana feſti, cujus nomen ſolum *eſt* honeſtum:
Cætera verò taceo, Deam reverita.
Immolo enim (cum mos iſte & ante civitati fuerit)
Quicunque huc appulerit vir Græcus.
Auſpicor quidem *ſacra*, cædes verò *victimarum* ad alios pertinet
Nefandæ, *qui ſunt* in his templis Deæ.
Jam verò quæ nox attulit recentia viſa,
Dicam ad aërem, ſi quod hoc eſt remedium.
Videbar in ſomno, relicta hac terra,
Habitare Argis, & in virginali cubiculo medio
Dormire: terræ autem tergum motu concuti:
Ego autem fugere, & foris ſtans, faſtigium intueri
Ædium cadere, & totam contignationem
Dejectam humi ex ſummis poſtibus.
Unica verò relicta erat columna, ut mihi videbatur,
Paternæ domus: ex capitulo autem comam *videbatur*

Flavam

Flavam demittere, vocémque hominis accipere,
vel, emittere.
Ego verò miniſterium, quod habeo, interficiendorum hoſpitum
In honorem *Deæ* obiens, aquâ conſpergebam eam ut morti deſtinatam,
Flens. ſic autem ſomnium interpretor hoc: 55
Mortuus eſt Oreſtes, cujus ſacrificium ego auſpicata fui.
Columnæ enim familiarum ſunt liberi maſculi:
Moriuntur autem quos lavacra mea conſperſerunt.
Neque contra accommodare ſomnium hoc ad amicos poſſum: 59
Strophio enim non erat filius, quando ego perii.
Nunc igitur fratri volo dare inferias,
Præſens abſenti: hæc enim poterimus *præſtare*
Cum ancillis, quas nobis dedit Rex
Græcas mulieres. ſed ob quamnam cauſam
Nondum accedunt ad me intra domum 65
In qua habito, *nempe*, hoc templum Deæ?
[*Exit* Iphi.

Ore. Vide, cave, ne quis homo ſit in via.
Pyl. Video, ſpeculórque, convertens oculos in omnes partes.
Ore. Pylade, videtúrne tibi hoc eſſe templum Deæ,
Ad quam Argis appulimus navem marinam? 70
Pyl. Mihi quidem *videtur*, Oreſtes: tibi verò idem videri neceſſe eſt.
Ore. Et ara, in quam Græcus deſtillat ſanguis?
Pyl. Ex cruoribus quidem rubra habet faſtigia.
Ore. Faſtigiis verò ſub ipſis ſpolia vidéſne ſuſpenſa?
Pyl. *Video:* interfectorum primitias hoſpitum. 75
Ore. Sed oportet *nos* oculis in orbem circumactis bene ſpeculari.

O Phœbe, quò me rurſus in hæc retia duxiſti
Edito oraculo? poſtquam enim paternam cædem ſum ultus,
Matre cæſa, perpetuis vicibus Furiarum
Agitatus ſum, exul, extra ſedes patriæ,
Curſúſque multos flexuoſos confeci.
Veniens autem interrogavi te, quomodo agitantis *me*
Furoris tandem ad finem venirem, & meorum laborum,
[Quos pertuli vagabundus per Græciam.]
Tu verò me juſſiſti ire ad Tauricæ terræ fines,
Ubi Diana ſoror tua aram habet,
Et rapere ſtatuam Deæ, quam dicunt incolæ,
In hoc templum de cœlo decidiſſe:
Captam verò ſive dolo, ſive fortunâ aliquâ,
Periculo impleto, Athenienſium terræ
Dare eam hinc: (nihil præterea dictum fuit)
Et his peractis *me* reſpirationem laborum habiturum *dixiſti*.
Veni igitur, tuis obtemperans verbis, huc
In terram ignotam, inhoſpitalem. Te autem interrogo
Pylade (tu enim adjutor mihi *es* hujus laboris)
Quid faciemus? (munitiones enim murorum vides
Altas) utrùm templi per aſcenſum
Intrabimus? quomodo igitur latebimus?
An ærea clauſtra ſolventes vectibus, *ingrediemur?*
Quorúmne nihil ſcimus? quod ſi aperientes portas
Capti fuerimus, ingreſſúmque machinantes,
Moriemur. Verùm priuſquam moriamur, in nave fugiemus, quâ huc navigavimus?

Pyl. Fugere quidem non *eſt* tolerabile, neque conſuevimus:
Dei verò oraculo obediendum eſt.

Sed

Sed à templo recedentes, occultemus corpus
In antris, quæ pontus alluit aquis niger,
Procul à navi: ne quis eam conſpicatus,
Regi dicat, & deinde vi capiamur.
Quando verò venerit oculus noctis obſcuræ,
Audendum *erit* ex templo rapere politam
Statuam, omnes admovendo machinas.
Specta verò intra intercolumnia, ubi vacuitas *aliqua*,
Corpus ut demittamus. Labores enim *viri* fortes
Audent *ſubire*: ignavi verò nihil uſquam ſunt.
Nequaquam longum quidem iter removenimus,
Ex *iſtis* verò finibus reditum ſuſcipiemus iterum,
ſive fruſtrà redibimus.

Ore. Sed (rectè enim dixiſti) *oraculo* parendum *eſt*.
oportet ire
Ad locum, ubi corpus occultantes lateamus:
Haud enim Dei *numen* culpandum erit,
Si ceciderit irritum oraculum. audendum *eſt*.
Labor enim nullus juvenibus prætextum præbet. [*Exeunt* Ore. & Pyl.

MONOSTROPHICA.

Iphi. Favete linguis, ô Ponti
Gemina concurrentia ſaxa
Euxini incolentes *homines*.
O filia Latonæ
Dictynna montana,
Ad tuam aulam, & pulchris columnis ornatorum
Templorum aureas loricas,
Pedem virgineum
Sanctum, ſanctæ
Clavigeræ (*Dianæ*) ſerva, fero,
Græciæ præſtantes equos habentis turribus
Et muris, agríſque nemoroſis inſigni
Relicto Eurota,

Paternæ domus ſedē.
Ch. Adſum. Quid novi? quid es ſollicita?
Cur me ad templum duxiſti, duxiſti,
O filia illius, qui *ad* Trojæ turres
Venit cum inclyta claſſe
Mille navium, *& cum* innumeris armatis militibus
Atridarum inclytorum?
Iphi. O famulæ, flebilibus
Ut lamentatis immoror,
Cantûs ſonitu-injucundi
Inſuavibus elegis.
Heu, heu, in domeſtico luctu
Quæ mihi accidunt mala,
Fratrem meum
Lugenti ob *amiſſam* vitam.
Qualem vidi faciem ſomniorum
Hac nocte, cujus abiit caligo!
Perii, perii!
Non eſt domus paterna.
Hei mihi, interiit *meum* genus.
Heu, heu *propter* Argis labores.
Heu fatum, quod
Fratre, quem habui unicum, me ſpolias,
Quem ad inferos miſiſti; cui has
Inferias paro, poculúmque
Mortuorum
Ut in terræ dorſum effundam,
Et fontes, i. e. *lac*, ex montanis vitulis,
Et Bacchi vineam libationem,
Et flavarum labores apum,
Quæ ſunt placatoria mortuis.
Verùm da mihi aureum
Vas, & libationem inferis:
O infra terram
Agamemnonium germen,
Tanquam mortuo hæc tibi
Mitto. Tu verò accipe; non enim ad

Tuum

Tuum ſepulchrum tibi flavam comam,
Neque lacrymas adferam.
Procul enim abſum à tua
Patria, ubi hinnula exiſtimata
Jaceo, miſera mactata.
Ch. Reſpondentes cantilenas,
Et hymnum Aſiaticum tibi,
Barbaricum clamorem,
Tibi, utpote dominæ *meæ*, ſonabo,
Muſam lugubrem,
Ad mortuos pertinentem,
Quam in cantibus Pluto
Sonat, ſine Pæanibus.
Iphi. Heu mihi Atridarum familia!
Periit lumen ſceptrorum.
Heu paternam domum!
Pœna beatorum
Argivorum regum
Principatui, & labor ex labore
Ingruit, ob currentes equas *Pelopis*
Veloces. mutans
Verò ſacri oculus ſplendoris aufugit
Sol. ad illas autem alius acceſſit
Dolor domos *propter* aureum agnum,
Cædes ad cædem,
Dolor ad dolorem,
Inde à priùs mortuis
Tantalidis invadit
Pœna in familiam. accelerat autem *res*
Indignas contra te, *O Oreſta*, fortuna
Ab initio mihi infelix,
Fortuna conjugii materni;
Et illius noctis ab initio
In qua nata ſum, difficilem educationem
Fatales Deæ *mihi* continuant;
Quæ petita ſum in connubiam à Græcis,
Quam, primogenitum germen thalami

Ledæ infelix filia
Victimam propter patris errorem,
Et ſacrificium non jucundum
Peperit, & educavit, optandam
(Equeſtribus in curribus
In arenas Aulidis adductam)
Sponſam (heu mihi infelicem ſponſam)
Filiæ Nerei filio, *i. e. Achilli.*
Heu heu. nunc autem inhoſpitalis Ponti hoſpes,
Inamœnas domos habito,
Sine nuptiis, ſine liberis, ſine civitate, ſine amicis:
Non canens Junonem Argivam,
Nec in telis pulchre-ſonantibus
Radio Palladis Atticæ imagines
Titanum varians;
Sed ſanguine-conſperſorum hoſpitum
Luctuoſam deplorans calamitatem,
Aráſque *has* miſerabiliter lugentium,
Emittentiúmque nullam lacrymam ſine commiſeratione *a me.*
Sed nunc illos quidem
Omitto: Argis verò mortuum
Deploro *meum* fratrem,
Quem reliqui lactantem
Adhuc infantulum, adhuc tenellum,
Adhuc germen in manibus
Matris, ad pectoráque *pendentem,*
Argis ſceptrigerum *futurum* Oreſtem——

ACTUS SECUNDUS.

Ch. ATQUI hic relinquens littus marinum
Pastor venit, tibi significaturus aliquid novi.
Pa. O filia Agamemnonis & Clytæmnestræ,
Audi novum ex me sermonem.
Iphi. Quid verò terroris est in præsenti nuncio?
Pa. Venerunt in terram, Cyaneam Symplegada
Navi fugientes, duo adolescentes,
Deæ grata victima & sacrificium
Dianæ. aquam igitur lustralem & initiamenta sacrificii
Debes celeriter parata facere.
Iphi. Cujates *sunt?* cujus terræ nomen habent hospites isti?
Pa. Græci: hoc unum scio, & nil ulteriùs.
Iphi. Neque nomen hospitum audiendo dicere potes?
Pa. Pylades alter ab altero appellabatur.
Iphi. Socii verò hospitis quod erat nomen?
Pa. Nullus hoc novit: non enim audivimus.
Iphi. Quomodo autem eos vidistis, & inventos cepistis?
Pa. In extremo littore inhospitalis ponti——
Iphi. Sed quodnam cum mari pastoribus *est* negotii?
Pa. Boves venimus lavaturi marinâ aquâ.
Iphi. Illuc igitur redi, quomodo eos cepistis,
Et quo more? hoc enim scire cupio.
Seri enim *huc* veniunt; neque sic ara Deæ *madefit* quemadmodum
Madefacta est Græco sanguine.
Pa. Postquam ad influentem per Symplegades
Pontum nos boves in silvis pascentes deduximus,
Est quædam abrupta fluctuum frequenti agitatione

Cancava *rupis* compages, purpuras captantium tecta.
Hîc geminos juvenes vidit quidam
Paſtor ex nobis, & receſſit retrò
Summis *pedum* digitis relegens veſtigium;
Et dixit: *Non videtis? dæmones quidam*
Hîc ſedent iſti. quidam verò de nobis religioſior
Suſtulit manus, & adoravit intuens:
O marinæ Leucotheæ fili, navium cuſtos,
O domine Palæmon, ſis nobis propitius!
Sive in littore ſedetis vos Gemini Caſtor & Pollux,
Sive Nerei oblectamenta, qui generoſum
Genuit quinquaginta Nereïdum chorum.
Alius verò quidam vanus, impietate audax,
Riſit *has* preces, nautáſque naufragos
Sedere *in* ſpecu, metu *noſtri* moris, dixit,
Utpote qui audiverint quòd hîc mactemus hoſpites.
Viſum eſt autem hunc rectè dixiſſe pleriſque noſtrûm,
Et venari *viſum eſt* Deæ victimas uſitatas.
Intereà verò *illorum* alter relictâ rupe
Stetit, capútque quaſſavit ſurſum, & deorſum,
Et ingemuit, tremens ſummis ulnis, *manibus*,
Inſaniâ furens, & clamabat, ſicut venator:
Pylade, vides hanc? hanc verò non vides
Inferorum draconam, quomodo me vult interficere,
Horrendis viperis in me ruens infeſta?
Altera verò ſpirans ignem ex viperis, & cruorem,
Remigat alis, matrem meam in ulnis
Tenens, ut—hanc *ſaxeam molem injiciat mihi*
Hei mihi, interficiet me: quò fugiam? licebat autem percipere
Non eaſdem vocis ſpecies; ſed varians edebat
Mugi úſque boum, & canum latratus,
Imitationes quas aiunt mittere Furias.
Nos verò metu contracti, tanquam morituri,

Tacitè

Tacitè ſedebamus. ille verò manu ſtricto gladio,
Vitulos ruens in medios, ceu leo,
Verberat ferro ilia, *gladium* in latera mittens,
Exiſtimans hæc Furias Deas propulſare;
Adeò ut cruenta ſpuma emergeret ex mari.
Interea verò ſinguli ubi vident
Cadentes & vaſtatos boum greges, armabantur,
Et conchas inflantes, & congregantes indigenas:
Nam adverſus robuſtos, & juvenes hoſpites,
Invalidos pugnâ fore paſtores putabamus.
Multi verò convenimus exiguo tempore.
Cadit autem, remiſſo ſtimulo furoris, hoſpes,
Stillans ſpumam in mentum. ut verò vidimus *eum*
Commodè *nobis* cecidiſſe, omnis vir laborabat,
Jaciens *lapides*, pulſans. alter verò hoſpitum,
Spumâmque detergebat, corporíſque curam gerebat,
Veſtiúmque texturam pulchro-ſtamine prætendebat,
Cautè quidem obſervans venientia vulnera, i.e. tela,
Amicum verò virum officiis bene curans.
Mentis verò compos factus hoſpes ex lapſu citò ſurgens,
Animadvertit procellam hoſtium imminentem,
Et præſentem calamitatem prope ambos:
Ingemuítque. nos verò non intermiſimus ſaxa
Jacere, alius aliunde inſtantes.
Tum verò atrocem iſtam adhortationem audivimus:
Pylade, moriemur: verùm moriamur
Honeſtiſſimè. ſequere me, diſtrictum enſem tenens manu.
Poſtquam autem conſpeximus geminos hoſtium vibratos enſes,
Fugâ promontoriales implevimus ſylvas.
Sed cùm fugerent hi, alii inſtantes

Per-

Percutiebant eos : cùm autem hos pepulissent,
Iterum pars quæ modò cedebat, eos pulsabat saxis.
Sed *res* erat incredibilis : innumeris enim ex manibus
Nullus has Deæ victimas *saxis* petens scopum attigit.
Vix autem, non audendo quidem, eos cepimus,
Sed globo facto circundantes, extorsimus
Saxis ex manibus enses ; ad terram verò genua.
Defatigatione demiserunt. ad regem autem hujus terræ
Adduximus ipsos. ille verò intuitus *eos*, quàm celerrimè
Ad lavacra & ad mactationem misit tibi.
Opta verò tales, ô virgo, tibi hospitum
Victimas adesse ; & si mactes juvenes
Tales, Græcia compensabit tuam cædem,
Pendens pœnam in Aulide factæ mactationis.

Ch. Mira dixisti de illo qui conspectus est, quicunque tandem sit,
Qui ex Græcia venit ad Pontum inhospitalem.

Iphi. Bene est. tu quidem vade, & adduc hospites :
Quæ verò hîc *facienda sunt*, nos qualia *sint*, considerabimus.

O miserum cor, priùs quidem erga hospites
Tranquillum fuisti, & semper misericors,
Ejusdem gentis hominibus impertiens lacrymas,
Quoties Græcos viros in manus acciperes :
Nunc verò ex somniis quibus efferatæ sumus,
Existimans Orestem non amplius solem intueri,
Malevolam *vobis* me nanciscemini, quicumque tandem estis qui *huc* veneritis.
Et hoc verum est, discrucior, amicæ :
Infelices enim beatioribus,
Propterea quòd ipsi malè rem gerant, non bene volunt.

Verùm

Verùm nec ventus à Jove *missus huc* venit unquam,
Nec navis, quæ per rupem Symplegada
Helenam adduxit huc, quæ me perdidit,
Et Menelaum, ut ipsos vicissim ulciscerer,
Hanc Aulidem opponens illi, quæ illic *est*,
Ubi Danaïdæ me, sicut juvencam, capientes
Mactaverunt: sacerdos verò fuit pater, qui me genuit.
Hei mihi! malorum enim illorum non possum non meminisse:
Quoties ad genas manus ejaculata sum,
Pendebamque à genibus patris,
Dicens hæc: *O pater, sponsa fio*
Nuptiarum turpium à te? mater verò mea,
(Dum tu me interficis) & Argivæ ipsas
Celebrant hymenæis, & personat cantu tibiæ tota
Domus: ego verò interficior à te?
Pluto igitur erat Achilles, non Pelei filius,
Quem mihi nuncupasti sponsum: in currum verò vehiculis
Ad cruentas nuptias me duxisti dolo.
Ego verò tenuibus in velaminibus faciem (*vel*, visum per tenuia velamina)
Habens, fratrem hunc cepi manibus,
Qui nunc periit. neque *quamvis ejus essem* soror, os *meum ad ejus os*
Admovi præ pudore, tanquam iturа ad Pelei
Ædes: ac multos distuli amplexus
In aliud tempus, ut iterum Argos reditura.
O miser, si es mortuus, ex quàm præclaris rebus
Periisti, Orestes, & ex quàm invidendâ fortunâ patris!
Deæ verò (*Dianæ*) culpo commenta,
Quæ, si quis quidem mortalium patrarit cædem,
Aut etiam partum, aut cadaver attigerit manu,
Eum arcet ab ara, ut impurum existimans;

Ipsa

Ipſa verò delectatur hoſtiis humanis.
Non fieri poteſt ut pepererit Jovis conjux
Latona tantam abſurditatem. Ego quidem
Tantali epulationem diis *exhibitam*
Incredibilem judico, *Deas ſcilicet* pueri eſu delectatos eſſe:
Hujus verò regionis incolas, ipſi cum eſſent homicidæ,
In Deam culpam tranſtuliſſe puto.
Neminem enim deorum maleficum eſſe cenſeo,

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Ch. 1 Cyaneæ, Cyaneæ *petræ*,
2 Congreſſus maris *iſtius*
3 Quod Oeſtrum (i. e. *Io*) volans ab Argis
4 Ad Euxinum mare
5 Trajecit olim,
6 Aſiaticum ſolum
7 Europâ permutans;
8 Quinam tandem, aquoſum
9 Et arundine virentem relinquentes Eurotam,
10 Vel ſacra Dirces fluenta,
11 Venerunt, venerunt *in* hoſpitum-commercia-fugientem
12 Terram ubi puella
13 Madefacit aras,
14 Et circa columnas tem-
15 plorum ſanguis humanus *eſt?*

Antiſtrophe 1.

1 An impetuoſis abiegnis,
2 Utrimque-navem agitantibus remis
3 Navigare fecerunt per marinos fluctus
4 Navale

Navale vehiculum (i. e. *navem*)
Et flatibus vela-intrantibus,
Avarum certamen
Augentes *ſuis* ædibus?
Dulcis enim ſpes eſt, in
Perniciem mortalium, inſatiabilis hominibus,
Divitiarum *ſcil.* onus; qui feruntur
Errabundi per fluctus, urbéſque
Barbaricas tranſeuntes,
Inanibus opinionibus. ſententia
Verò de divitiis, aliis quidem intempeſtiva,
Aliis verò in medium (i. e. modica) venit.

Strophe 11.

Quomodo concurrentes petras,
Quomodo Phineïos inquietos
Scopulos tranſiverunt,
Marinum littus
Super Amphitriten, æſtu
Currentes, (ubi ſunt quinquaginta puellarum
Nereïdum chori
Cum-cantu ſaltantium in orbe)
Et implentibus-vela flatibus,
(Stridentibus in puppi
Anchoris gubernaculiſque,
Auris auſtralibus, aut
Zephyri flatibus)
Ad *hanc* terram avibus-abundantem,
Album littus, Achilliſque
Curſus pulchro-ſtadio-celebres, Eu-
xinum ad Pontum?

Antiſtrophe 11.

Utinam ex votis dominæ *meæ (Iphigeniæ)*
Helena Ledæ chara filia

Huc *aliquo* caſu veniat,
Relictâ Trojanâ urbe;
Ut capillum aquâ luſtrali cru-
entâ circumſperſa, guttur ſecante
Manu dominæ moriatur,
Dans pœnas mutuas!
Libentiſſimè hunc nuncium
Acciperemus, ex Græcia terra
Nautarum ſi quis *huc* veniret,
Servitutis meæ miſe-
ræ laboribus finem impoſiturus. Et-
enim in ſomniis utinam *mihi* contingat in
Ædibus, & urbe patriâ,
Jucundis hymnis frui,
In communi gaudio felicitatis.

Iphi. Verùm hi duo manus vinculis
Vincti veniunt, nova
Deæ victima. tacete, ô amicæ:
Græcorum enim primitiæ
Templo, iſtæ propè veniunt,
Neque nuncium falſum nunciavit
Paſtor.
Ch. O veneranda, ſi hæc grata tibi
Urbs hæc perficiat, accipe victimas,
Quas apud nos mos, non pias
Græcis, dans exhibet.

ACTUS TERTIUS.

Iphi. ESTO: primùm quidem ut quæ ad Deam
attinent, rectè habeant,
Curandum *eſt* mihi. ſolvite hoſpitum manus,
Ut, cum ſint ſacri, non ſint ampliùs vincti.
Ingredientes autem in templum, parate
Quæ oportet ad *res* præſentes, & *quæ* moribus
ſunt recepta.

Heu! quænam *eſt* mater, quæ vos peperit,
Paterque? ſoror verò ſi qua *vobis* ſit,
Qualibus *illa* geminis juvenibus privata,
Sine fratribus erit! Quis novit cui infortunia
Talia ſint obventura? *nemo:* Omnia enim Deorum *conſilia*
In obſcurum eunt, nec ullus *impendens ſibi* malum novit:
Fortuna enim *hoc* reddit cognitu difficile.
Undenam venitis, ô miſeri hoſpites?
Poſt quàm longum tempus navigaſtis *ad* hanc terram!
Longum verò tempus eſtis abſuturi à domo,
nempe, ſemper infra *terram.*

Ore. Cur tu hæc deploras, & de futuris noſtris
Malis contriſtaris, quæcunque es, ô mulier?
Non exiſtimo *eum* ſapientem, qui moriturus,
Ploratione metum exitii vincere cupit:
Non *illum*, qui mortem vicinam miſerabiliter deplorat:
Salutis nullam ſpem habens: nam ex uno duo
Conjungit mala, éſtque obnoxius crimini ſtultitiæ,

Moritúrque nihilominus. Fortunam autem oportet ſinere.
Tu verò ne nos luge. quæ enim hîc fiunt
Sacrificia ſcimus, & cognoſcimus.
Iphi. Uter veſtrûm hîc nominatus
Pylades vocatur? hoc ſcire primùm cupio.
Ore. Hic, ſi quid tibi voluptati eſt hoc ſcire.
Iphi. Cujus civitatis Græcus civis es natus?
Ore. Quid verò cognoſcens hæc, lucri facies, mulier?
Iphi. Utrùm eſtis fratres ex una matre geniti?
Ore. Amicitia ſaltem ſumus, non natu fratres, mulier.
Iphi. Tibi verò quod nomen impoſuit qui *te* genuit pater?
Ore. Vero quidem *nomine* poſſem vocari MISER.
Iphi. Non hoc interrogo: hoc quidem tribue fortunæ.
Ore. Ignotus nomine ſi moriar, non ridebor.
Iphi. Quid verò invides *mihi* hoc, aut tam elatè ſentis?
Ore. Meum corpus mactabis, non nomen.
Iphi. Neque civitatem dices, ex qua oriundus es?
Ore. Quæris enim *quod* nullam utilitatem *mihi* morituro *feret*.
Iphi. Quid verò prohibet quominùs hac re gratificeris mihi?
Ore. Inclytum Argos patriam meam *eſſe* glorior.
Iphi. Per deos, veréne, ô hoſpes, illinc *es* oriundus?
Ore. Ex Mycenis, quæ olim erant beatæ.
Iphi. Num verò ex patria diſceſſiſti exul, aut quo caſu?
Ore. Exulo aliquomodo non volens, volens.
Iphi. Num dixeris mihi *aliquid eorum*, quæ cupio?
Ore. Ut obiter in mea infelicitate.
Iphi. Profectò deſiderabilis mihi venis Argis profectus.
Ore. Mihi ſaltem non; ſi verò tibi, tu hoc ama.
Iphi. Noviſti fortaſſe Trojam, cujus ubique fama.
Ore. Utinam nunquam noſſem, ne in ſomniis quidem.
Iphi. Dicunt eam bello deletam non ampliùs exſtare.
Ore. Eſt ita: neque falſa audiviſtis.

Iphi. Helena verò rediit rurſus *in* Menelai domum?
Ore. Rediit: infauſtè rediens cuidam meorum *amicorum.*
Iphi. Ubinam eſt? Nam & mihi aliquod pridem debet malum.
Ore. Spartæ cohabitat priſtino marito.
Iphi. O *commune* Græcis odium, non mihi ſoli!
Ore. Et ego aliquem fructum ex illius nuptiis percepi.
Iphi. Redierúntne Græci, ut famâ fertur?
Ore. Ut omnia ſemel *ac ſimul* complexa, me interrogas!
Iphi. Priuſquam enim moriaris, hunc fructum percipere cupio.
Ore. Interroga, quandoquidem hoc cupis: ego verò *tibi* reſpondebo.
Iphi. Rediítne quidam vates Calchas ex Troja?
Ore. Periit, ut dicebatur inter Mycenæos.
Iphi. O *Diana* veneranda! Salvus verò eſt Laërtis filius?
Ore. Nondum domum rediit: vivit tamen, ut dicunt.
Iphi. Pereat, nec unquam in patriam redeat!
Ore. Nihil impreceris *illi:* omnes *res* illius malè habent.
Iphi. Filius verò Thetidis Nereïdis (*i. e. Achilles*) adhúcne vivit?
Ore. Non vivit: fruſtrà voluit uxorem ducere *in* Aulide.
Iphi. Doloſæ enim nuptiæ *erant*, ut dicunt illi, qui ſuo damno ſciunt.
Ore. Quænam verò es? quàm accuratè de *reb.* Græciæ percontaris?
Iphi. Inde ſum: puella etiamnum, perii.
Ore. Rectè ergo cupis ſcire quæ ibi *acta ſunt*, mulier.
Iphi. Quid verò ille dux, quem dicebant beatum?
Ore. Quiſnam? Non enim *ille* ſaltem, quem ego novi, *eſt ex numero* beatorum.
Iphi. Agamemnon rex quidam Atrei filius dicebatur.

Ore. Neſcio : abſcede ab hoc ſermone, mulier.
Iphi. Nequaquam, per Deos, ſed dic, ut exhilarer, ô hoſpes.
Ore. Periit miſer, & præterea, perdidit quempiam.
Iphi. Mortuus eſt ? quo fato ? heu me miſeram !
Ore. Cur verò ingemuiſti *propter* hoc ? num ad te pertinebat ?
Iphi. Deploro priorem ejus felicitatem.
Ore. Periit enim miſerabiliter, interfectus à muliere.
Iphi. O maximè deploranda illa quæ *illum* interfecit, & ille qui obiit !
Ore. Deſine igitur jam, & ne interroges ulteriùs.
Iphi. Hoc tantum, ſi vivit illius miſeri conjunx.
Ore. Non vivit : filius, quem *illa* peperit, is eam perdidit.
Iphi. O confuſa domus ! quid verò volens *eam interfecit ?*
Ore. *Ob* patrem mortuum eam ulciſcens.
Iphi. Eheu ! quàm bene malum jus exegit !
Ore. Sed quamvis ſit juſtus, *tamen* Deos habet infenſos.
Iphi. Reliquítne domi aliam ſobolem Agamemnon ?
Ore. Reliquit Electram, virginem unam.
Iphi. Quid verò, éſtne aliquis ſermo de mactata filia ?
Ore. Nullus, niſi eam mortuam non intueri lucem.
Iphi. Miſeram illam, & patrem qui interfecit eam !
Ore. Malæ mulieris gratiâ, ſine gratiâ periit.
Iphi. Interfecti verò patris filius eſtne Argis ?
Ore. Vivit, miſer ſane, & nuſquam, & ubique.
Iphi. Falſa ſomnia, valete ; nihil igitur eſtis !
Ore. Nec Dii iſti, qui vocantur ſapientes,
Minùs ſunt mendaces ſomniis volucribus.
Magna confuſio eſt & in rebus divinis,
Et humanis. hoc uno verò mœſtitia afficitur *Oreſtes*,
Quòd non ſtultus exiſtens, tamen vatum verbis inductus
Perierit :

Perierit: nam periit ſicut exiſtimant illi qui
norunt.
Ch. Heu, heu, quid verò nos, & noſtri parentes,
Num ſunt, an non ſunt? quis dixerit?
Iphi. Audite: nam ad quandam venimus rem
Vobis quæ commodum adferet, ô hoſpites, &
hiſce (*Choro*) ſimul,
Et mihi. Rectum verò ſic maximè ſit,
Si omnibus eadem res placuerit.
Viſne, ſi te ſervavero, nunciare aliquid mihi,
i. e. meo nomine,
Argos profectus, meis amicis illic *degentibus,*
Et *illis* ferre literas, quas quidam, me miſeratus,
Captivus ſcripſit, meam non
Exiſtimans manum *eſſe* homicidam, ſed a lege
ſe
Mori, Dea judicante hæc *eſſe* juſta.
Nullum enim *hactenus* habui, qui nunciaret
profectus
Argos iterum, *i. e. Argos reverſus, aut qui* mea
mandata
Mitteret *hinc* ſervatus, meorum amicorum alicui.
Tu verò (es enim, ut videris, *mihi* non infeſtus,
Et Mycenas noviſti, & quos ego volo)
Serveris, & vivas, mercedem non pudendam accipiens,
Propter leves literas, ſalutem *videlicet:*
Iſte verò, ſiquidem civitas hoc cogit,
Deæ fiat hoſtia, ſejunctus à te.
Ore. Rectè dixiſti cætera, præter *hoc* unum, ô hoſpita:
Nam iſtum interfici *eſſet* mihi valde gravis dolor.
Ego enim ſum gubernator navis harum calamitatum,
Iſte verò unà navigat propter meos labores.
Non igitur juſtum *eſt* me cum hujus nece

Tibi gratificari, & me ipſum eripere ex malis.
Sed ſic fiat: huic quidem trade literas,
(Nam *eas* Argos mittet, ut tibi ſatisfiat)
Me verò, ille cujus id negotium eſt, interficiat.
Amicos
Quiſquis in calamitatem conjiciens,
Ipſe ſervatur, turpiſſimus *eſt*. hic autem eſt *mihi* amicus,
Quem non minùs cupio vivere quàm meipſum.
Iphi. O præſtantem indolem, ut ex generoſa aliqua
Radice ortus es, amicíſque rectè amicus!
Talis utinam ſit ille ex eadem mecum ſtirpe
Qui relictus eſt! nam ne ego quidem, ô hoſpites,
Sine fratre ſum, niſi quòd eum *nunc* non video.
Quandoquidem verò hoc vis, hunc mittemus,
Qui perferat literas, tu verò morieris. quædam verò magna
Cupido hujus *rei* te tenet.
Ore. Quis verò interficiet me, & hæc atrocia perpetrabit?
Iphi. Ego: hujus enim deæ cultus mihi commiſſus eſt.
Ore. Non invidendum certè, ô virgo, & infelix officium.
Iphi. At ſubjicimur neceſſitati, quæ ſervanda eſt.
Ore. Tu, cùm ſis femella, enſe mactas mares?
Iphi. Non: ſed tuam comam circumſpergam aquâ luſtrali.
Ore. Sed quis *eſt* mactator? ſi mihi licet hoc interrogare.
Iphi. Intra hanc ædem ſunt, quibus iſta curæ ſunt.
Ore. Quale verò ſepulchrum accipiet me mortuum?
Iphi. Sacer ignis intus, & tenebroſus hiatus rupis.
Ore. Heu! utinam me ſororis manus tumularet!
Iphi. Inane optatum, ô miſer, quiſquis tandem es,
Optaſti: habitat enim *tua ſoror* procul ab *hac* barbara terra.
Veruntamen, quia Argivus es,

Ne

Ne ego quidem ſaltem *earum rerum*, quas *præſtare* potero, omittam officium.
Multum enim ornatum tibi in ſepulchro ponam,
[Et flavo oleo corpus tuum extinguam:]
Et montanæ delicias ex florum liquore collectas
Flavæ apis injiciam in tuum rogum.
Sed ibo, & literas ex ſacello Deæ
Portabo. ne tamen malevolentiam adverſus me concipe.
Miniſtræ, cuſtodite eos ſine vinculis.
Fortaſſe inſperata meorum amicorum alicui
Mittam Argos, quem maximè ego amo;
Et literæ illi vivere, quos mortuos credit,
Significantes, certas & *ratas* voluptates nunciabunt.

ANOMŒOSTROPHA.

Strophe I.

Ch. Deploro te
Luſtralis aquæ guttis
Deſtinatum cruentis.
Ore. Hæc quidem non miſeranda. Sed valete, ô hoſpitæ,

Strophe II.

Ch. Te verò *propter* felicem ſortem,
O adoleſcens,
Colimus, in patriam
Quòd tandem redibis.
Pyl. Non optanda *ſunt hæc* amicis, morientibus amicis.

Strophe III.

Ch. O miſeranda dimiſſio!
Heu, heu, perire
(Æ, æ, æ, æ.)
Uter futurus eſt?
Adhuc enim ambigua
In geminas diſtracta ſententias movetur mens, *dubitans*
Utrùm te priùs, an te deplorem lamentationibus.

Ore. Pylade, *dic* per Deos, affectúſne es ſicut ego?
Pyl. Neſcio: interrogas me cùm non poſſim reſpondere.
Ore. Quænam eſt hæc puella? Quam Græcanicè
Interrogavit nos, & de laboribus ad Ilium,
Et de Græcorum reditu, & de vate
Calchante, & de Achille: & miſerum
Agamemnonem ut eſt miſerata, interrogavítque me
De uxore, & liberis *ejus!* hæc hoſpita eſt genere
Illinc, Argiva aliqua: nunquam enim aliàs
Litteras mitteret *eò*, nec ſciſcitaretur hæc,
Quaſi communem fortunam habeat, ſi Argi floreant.
Pyl. Paulò me antevertiſti; eadem autem dicis *quæ ego dicturus eram*,
Præter *hoc* unum: regum enim clades
Omnes norunt, quibus aliqua eſt animadverſio;
Sed & aliud quiddam conſidera.
Ore. Quid? ſi communicaveris, ipſe meliùs intelliges.
Pyl. Turpe *eſt*, te mortuo me intueri lucem:
Et unà navigavi, & unà mori me oportet.
Etenim *alioqui* timiditatis, & ignaviæ probrum mihi conciliabo

Argis,

Argis, & in Phocide multos habente receſſus:
Videbor autem pleriſque (pletique enim *ſunt* mali)
Te prodito, ſolus ipſe rediiſſe domum;
Aut etiam occiſo te, in calamitate familiæ,
Struxiſſe necem tibi propter tuum principatum,
Ut ſcilicet ducam tuam ſororem patrimonii totius hæredem.
Hæc igitur metuo, & probri loco habeo:
Et omnino oportet ut ego tecum *animam* exſpirem,
Et ſimul juguler, & conflagrem corpore,
Cum ſim amicus *tuus*, & vituperationem metuam.
Ore. Bona verba, quæſo! mea mala *me* ferre oportet:
Cùm autem poſſum ferre ſimplicem dolorem,
non feram duplicem.
Quod enim tu triſte, & probroſum dicis,
Hoc mihi accidet, ſi te laborantem mecum
Interfecero. quod enim ad me attinet, non malè res habet,
Si moriar, cùm exercear à diis ſicut exerceor.
Tu verò & beatus es, puráinque nec malo affectam habes
Domum: ego verò impiam, & infelicem.
Si fueris autem ſervatus, liberos ex mea ſorore
Suſcipiens, quam tradidi tibi uxorem,
Manebitque meum nomen, neque tota domus
Paterna mea delebitur.
Sed abi, & vive, & inhabita domum paternam.
Et cùm veneris in Græciam, & ad equeſtre Argos,
Obteſtor te per hanc dextram iſta,
Excita *mihi* ſepulchrum, & impone monumenta mihi:
Et ſoror det lacrymas, & comam tumulo:
Et nuncia quod perierim ab Argiva quadam
Muliere, ad aram luſtratus cæde, i. e. *cæſus pro ſacrificio.*

Neque prodas unquam meam ſororem,
Deſertam *tuam* affinem & domum *ejus* paternam conſiderans.
Jámque vale: meorum enim amicorum te amiciſſimum inveni,
O venationis ſocie, & mecum educate,
O qui multas moleſtias tuliſti meorum malorum!
Me verò Apollo, vates cum ſit, fefellit;
Artificio autem quàm longiſſimè à Græcia
Abegit, pudore priorum vaticiniorum.
Cui ego omnia mea permittens, & verbis *ejus* obtemperans,
Interfectâ matre, ipſe viciſſim pereo.
Pyl. Erit ſepulchrum tibi, & ſororis *tuæ* lectum
Nunquam deſeram, ô miſer: nam ego te
Mortuum magis, quàm vivum, habebo carum.
Sed nondum perdidit te Dei
Oraculum, quamvis ſtes prope cædem.
Sed magnum infortunium
Magnas habet mutationes, quando ita accidit.
Ore. Tace. Phœbi autem vaticinia nihil mihi proſunt:
Mulier enim hæc egreditur ex ſacello.

ACTUS

ACTUS QUARTUS.

Iphi. DISCEDITE vos, & insuper parate Profectæ, res intus *necessarias* iis, qui præsunt *victimarum* cædi.
Literarum quidem hæc lacrymosa volumina,
Hospites, adsunt: quæ verò præter hæc volo,
Audite. nemo idem est in calamitate,
Et quando transierit ex metu in confidentiam.
Ego autem metuo ne reversus *ex hac* terra
Nihil curet mea mandata
Is qui debet hanc epistolam Argos perferre.
Ore. Quid igitur vis? qua de re angeris?
Iphi. Det jusjurandum mihi se has literas portaturum Argos, amicis, quibus *eas* mittere volo.
Ore. An tu quoque viciſſim dabis huic eosdem sermones, i. e. *jusjurandum?*
Iphi. Quam rem me facturam? aut non facturam? dic.
Ore. Te *hunc* vivum dimissuram ex terra barbara.
Iphi. Æquum dicis: quomodo enim *alioqui* posset nunciare?
Ore. An & tyrannus ista concedet?
Iphi. Etiam: persuadebo ei, & illum *(Pyladen)* in navis imponam scapham.
Ore. Jura; tu verò præi jusjurandum quod *sit* pium.
Iphi. DABO, dicere oportet, *hanc epistolam meis amicis.*
Pyl. DABO HAS LITERAS TUIS AMICIS.
Iphi. ET EGO TE SALVUM DIMITTAM EXTRA CYANEAM PETRAM.
Pyl. Quemnam igitur Deorum, per quos juratur, adhibes huic jurijurando?
Iphi. DIANAM, in cujus templo *hos* honores habec.

Pyl.

Pyl. Ego verò *regem cæli* JOVEM *venerandum.*
Iphi. Si verò, neglecto jurejurando, feceris mihi injuriam?
Pyl. *Sim ſine reditu.* quid verò tu, ſi me non ſervaveris?
Iphi. *Nunquam Argis viva veſtigium figam pedis.*
Pyl. Audi verò rem, quam præterivimus.
Iphi. At rurſus, ſi honeſta res ſit, erit communis.
Pyl. Da mihi hanc exceptionem, ſi quid acciderit navi,
Et tabellæ in mari cum ſcriptura
Perierint, corpúſque ſervaro ſolùm,
Ut non ampliùs hoc jusjurandum ſit ratum.
Iphi. Sed ſcis quid ſim factura? (multa enim navigantibus accidunt)
Quæ ſunt ſcripta in epiſtolæ plicis,
Dicam tibi verbis omnia, ut poſſis nunciare amicis.
Hoc enim tutum erit: ſi quidem ſervaveris literas,
Ipſæ dicent tacentes, quæ ſunt in iis ſcripta;
Si verò literæ in mari deletæ fuerint hæ,
Corpore ſervato, hæc verba ſervabis mihi.
Pyl. Rectè dixiſti, Deorum meique causâ.
Significa igitur cui oporteat has litteras ferre Argos, & quid dicere oporteat me audiviſſe ex te.
Iphi. Nuncia Oreſti filio Agamemnonis:
In Aulide interfecta mittit has literas
Viva Iphigenia, quæ illis qui iſtic ſunt non vivit ampliùs.
Ore. Ubi verò illa eſt? num mortua revixit?
Iphi. Quam vides, illa eſt, ne verbis interturba me.
Deduc me Argos, frater, priuſquam moriar,
Ex hac terra barbara, & abducito à deæ
Victimis, in quibus munus hoſpitum interficiendorum habeo—

Ore.

Ore. Pylade, quid dicam? ubinam exiſtentes inventi ſumus?
Iphi. *Aut tuæ familiæ diras imprecabor,*
Oreſtes; ut rurſus nomen bis audiens ſcias, *quem intelligam.*
Pyl. Proh deos! *Iphi.* Cur deos invocas in meis rebus?
Pyl. Nihil: pertexe modo, aliò enim erat animus.
Fortaſſe igitur interrogans te perveniam ad incredibilia.
Iphi. *Dic Oreſti. quòd cervam dans pro me dea*
Diana, ſervavit me, (quam cervam mactavit meus pater,
Cùm putaret ſe in nos acutum enſem immittere)
Et in hanc terram collocavit, hæc *ſunt mea* mandata,
Hæc ſunt ſcripta in literis.
Pyl. O quæ me facili jurejurando obſtrinxiſti!
Cum verò honeſtiſſima juraverim, non multum *me* continebo tempus.
Sed jusjurandum, quod juravi, confirmabo.
Ecce, fero tibi literas, & trado,
Oreſta, ab hac tua ſorore.
Ore. Accipio; omittens verò literarum plicas.
Voluptatem primùm non verbis, *at factis*, capiam.
O chariſſima mihi ſoror, quamquam attonitus,
Tamen *te* brachiis amplectens vix credentibus
Capiam voluptatem, audiens admiranda mihi.
Ch. Hoſpes, non rectè deæ miniſtram
Polluis, non-tangendis circumjiciens peplis manum.
Ore. O ſoror, atque ex eodem patre
Agamemnone nata, ne me averſeris,
Cum teneas fratrem, quem non putaſti te habituram unquam.
Iphi. Egóne te meum fratrem *eſſe dicam?* non deſines *hoc* dicere?

Argos enim *est* ipso plenum, & Nauplia.
Ore. Non illic est tuus frater, ô misera.
Iphi. Num verò Lacæna Tyndaris (Clytæmnestra) te peperit?
Ore. *Imo:* & ego sum natus ex filio filii Pelopis.
Iphi. Quid ais? habéne aliquod horum mihi signum?
Ore. Habeo: interroga aliquid ex domo paterna.
Iphi. Ergo te quidem dicere oportet, me verò audire.
Ore. Dicam, primùm auditione hæc quæ ab Electra accepi.
Atrei & Thyestis ortam nosti dissensionem?
Iphi. Audivi, quam habebant de aureo vellere.
Ore. Scis igitur te hæc texuisse in pulcri-staminis textura?
Iphi. O charissime, propè meum flecteris animum.
Ore. Item in tela imaginem, Solis aversionem?
Iphi. Texui hanc etiam imaginem texturis pulchri licii.
Ore. Et accepisti à matre lavacrum ad Aulidem?
Iphi. Novi: nam nuptiæ *a domo* abstulerunt me non bonæ.
Ore. Cur verò dedisti comam tuam perferendam tuæ matri?
Iphi. Monumentum vice mei corporis ad sepulcrum.
Ore. Ea verò quæ ipse vidi dicam signa certa:
Nempe, Pelopis antiquam in ædibus hastam patris, i. e. proavi,
Quam vibrans manibus, puellam Pisatidem
Adeptus est Hippodamiam, occiso Oenomao,
In tuo cubiculo suspensam.

MONOSTROPHICA.

Iphi. O charissime, nihil aliud, es enim iste charissimus,
Teneo te, Oreste, dilectum,

A solo

A ſolo patrio *profectum*,
Ab Argis, ô chariſſime.
Ore. Et ego te mortuam, ut *hominum* eſt opinio.
Lacrymæ autem non lacrymoſæ, & luctus cum gaudio
Tuos oculos æquè ac meos humectant.
Iphi. Hunc verò reliqui adhuc infantem in brachiis
Recentem nutricis,
Recentem in ædibus.
O ſupra quàm verbis dici poſſit, felix mi
Anime, quid dicam?
Ultra miracula,
Et ultra quàm dici poteſt, hæc acciderunt.
Ore. In poſterum unà degentes ſimus felices!
Iphi. Miram voluptatem cepi, ô amicæ:
Metuo autem ne ex manibus mihi in aërem
Avolans elabatur. ô Cyclopei-lares,
O chara patria Mycena,
Gratiam habeo *tibi* vitæ,
Gratiam habeo educationis,
Quia mihi fratrem iſtum ædibus
Educaſti lumen.
Ore. Genere quidem beati ſumus: ſed calamitatibus
O ſoror, noſtra infelix vita fuit.
Iphi. Ego miſera, hoc experta ſum, quando enſem
Ad cervicem poſuit mihi
Miſer pater.
Ore. Hei mihi, videor enim non præſens te videre ibi.
Iphi. Sine Hymenæo, frater, Achillis
Ad ſacrificium ob nuptias
Fraudulentum quum ducebar.
Juxta verò aram erant
Lacrymæ, & luctus.
Ore. Heu, heu! ob aquam luſtralem *quæ* ibi *erat!*
Deploro & ego facinus quod pater auſus eſt.
Iphi. Indignum patre, indignum patre

Fatum

Fatum nacta ſum.
Ore. Alia verò ex aliis ſequuntur :
Si tuum fratrem, ô miſera, *tædens* perdidiſſes
Numinis alicujus fato,
O miſeram *tunc te futuram* diri facinoris *ream !*
Iphi. Atrocia auſa ſum, atrocia auſa ſum,
Hei mihi frater !
Vix effugiſti
Injuſtam necem, meis
Interfectus manibus.
Poſt hæc verò quis *malorum* finis *erit ?*
Quæ fortuna mihi *quod cupio* concedet ?
Quam tibi *ſalutarem* rationem inveniens,
Rurſum ab *hac* civitate,
Et ab *hac* nece, remittam *te*
Patriam in Argivam
Priuſquam enſis in
Sanguine tuo rigetur ?
Hoc, hoc tuum *eſt*, ô miſera anima,
Negotium, invenire,
Utrùm terrâ, non navi,
Sed pedum impetu,
Morti ſis appropinquaturus,
Per barbaras gentes,
Et *per* tranſitus invios vadens.
Per Cyaneam
Enim, anguſto meatu præditam
Rupem, *eſt* longum iter
Navali fugæ.
Miſera, miſera !
Quis igitur in his
Aut Deus, aut mortalis, aut
Caſus aliquis inſperatus,
Viam impeditam expediens,
Nobis duobus ſolis Atridis
Oſtendet finem malorum ?

Ch.

Ch. Inter mirabilia, & ultra fabulas fictas,
Hæc ipsa vidi, & audiens nunciabo.
Pyl. *Esto:* Amicos qui venerunt in conspectum amicorum,
O Orestes, æquum *est* se mutuò complecti:
Oportet verò nos, omisso luctu, & ad illud venire,
Quomodo inclytum nomen salutis
Adepti, ex *hac* terrâ barbarâ discedemus.
Sapientum enim virorum hæc *sunt*, non desciscentes fortunam,
Occasione utentes, voluptates alias percipere.
Ore. Rectè dixisti. Fortunæ verò puto curæ fore
Hoc nobiscum. si verò quis gnavus sit,
Consentaneum est numen divinum fore efficacius.
Iphi. Nihil me *jam* cohibeat, nec *quidquam* avertat à sermone,
Quominus primùm quæram quodnam Electra fatum
Sortita sit vitæ: gratum enim erit mihi hæc *audire*.
Ore. Cum hoc *nupta* habitat, vitam habens beatam.
Iphi. Hic verò cujas, & cujus est filius?
Ore. Strophius Phocensis, hujus vocatur pater.
Iphi. Hic *igitur ob* Atrei filiam est mihi cognatus?
Ore. Consobrinus certè *noster est*, solus mihi certus amicus.
Iphi. Nondum erat iste, quando pater me mactavit.
Ore. Non erat: aliquandiu enim Strophius fuit sine liberis.
Iphi. Salve mihi, o marite meæ sororis.
Ore. Et meus servator, non tantùm cognatus.
Iphi. Quomodo verò sustinuisti ista atrocia facta de matre?
Ore. Taceamus de illis: *feci* ut ulciscerer necem mei patris.

Iphi.

Iphi. Quæ verò *fuit* cauſa, quòd occidit maritum?
Ore. Omitte quæ ad matrem ſpectant: non enim tibi *eſt* honeſtum audire.
Iphi. Taceo. Nunc igitur Argos in te reſpicit?
Ore. Menelãus tenet imperium. ego exul ſum ex patria.
Iphi. An igitur patruus injuria affecit familiam *jam* afflictam?
Ore. Non: ſed terror Furiarum exturbat me ex terra.
Iphi. Illud igitur eſt quod in littore tibi accidit? nam & illic nunciatum eſt te inſanire.
Ore. Sum conſpectus non nunc primùm miſer.
Iphi. Intelligo, propter matrem agitaverunt *te* Deæ.
Ore. *Ita* ut cruenta fræna injecerint mihi.
Iphi. Cur verò in hanc terram intuliſti pedem?
Ore. Veni juſſus oraculo Phœbi.
Iphi. Quam rem facturus? dicendam, an tacendam?
Ore. Dicam: initium autem hoc mihi multorum ſermonum *eſt*.
Poſtquam hæc mala matris, quæ tacemus,
In *noſtras* manus venerunt, incurſibus Furiarum
Pulſi ſumus exules. inde meum pedem
Athenas utique miſit Phœbus,
Ut ſatisfacerem non nominandis Deabus.
Eſt enim *ibi* ſancta curia quam olim Marti
Jupiter conſtituit, ob quandam contaminationem manuum, i. e. *homicidium*.
Profectum autem illuc, primùm quidem nullus hoſpitum
Ultrò *me* recepit, ut diis inviſum:
Qui verò reverentiam *mei aliquam* habuerunt, menſæ mihi ſeorsùm hoſpitium
Præbuerunt, licet manentes ſub eodem tecto,
(Silentio autem fecerunt ut ego *eorum* colloquii expers eſſem) ut
A cibi, potúsque communione cum illis habendâ ſemotus eſſem:

In

In vas verò proprium æqualem omnibus vini
Menſuram implentes, habebant voluptatem, i.e. *convivabantur.*
Ego verò reprehendere quidem hoſpites non audebam:
Dolebam verò tacitè, & ſimulabam *me hæc* neſcire,
Valde ingemiſcens, quòd eram matris interfector.
Audio autem Athenienſibus meas calamitates
Feſti inſtituendi cauſam fuiſſe, & adhuc morem manere,
Ut vas quod continet χοᾶ (octo cotylas) populus Palladis honoret.
Poſtquam autem veni in collem Martis, & in judicio
Steti, (ego quidem occupatâ alterâ ſede,
Alterâ verò, natu maxima Furiarum)
Poſtquam dixiſſet, audiviſſetque cauſam parricidii
Phœbus, teſtificans ſervavit me: paria verò mihi
Suffragia numeravit Pallas manu,
Atque victor abii ex judicio cædis.
Quæcunque igitur *Furiarum* ſedebant acquieſcentes judicio,
Curiam prope ipſam ſacellum ſtatuerunt habere:
Quæcunque vero Furiarum *huic* ſententiæ non acquieſcebant,
Curſibus irrequietis me ſemper agitaverunt,
Donec rurſus redii ad Phœbi ſanctum ſolum,
Et ante adyta jacens extenſus, jejunus à cibo,
Juravi me illic abrupturum eſſe vitam morte,
Niſi me ſervaret Phœbus, qui me perdiderat.
Ibi ex aureo tripode vocem emittens
Phœbus, miſit me huc, ut delapſam cœlo auferrem
Statuam, & collocarem in terra Athenienſi.

Quare quam *Deus* conſtituit ſalutem nobis, *hanc*
Nobiſcum effice. ſi enim Deæ potiamur ſtatuâ,
Inſaniâque liberabor, & te in multiremi ſcapha
Avectam, Mycenis iterum collocabo.
Quamobrem, ô chara, ô ſororium caput,
Serva paternam domum, méque conſerva:
Quia mea omnia perierunt, & totum genus Pelopidarum,
Cæleſtem niſi captam abſtulerimus Deæ ſtatuam.
Ch. Gravis quædam Deorum ira efferbuit
Adverſus ſemen Tantali, & id per ærumnas ducit.
Iphi. Summoperè quidem deſideravi, priuſquam huc venires,
Ut eſſem Argis, & tuo conſpectu fruerer, ô frater.
Volo verò eadem quæ tu, téque laboribus liberare,
Laborantémque domum, interfectori meo non
Infenſa, paternam erigere cupio.
A cæde etenim tuâ manum abſtinebimus,
Servabóque familiam. Deam verò quomodo latere poſſim
Metuo, & tyrannum, quando vacuam
Sedem ſaxeam ſtatuæ invenerit.
Quomodo verò *tunc* non moriar? quænam erit mihi excuſatio?
Verùm ſi ſimul hæc omnia unum fient,
Et ſtatuam ſi auferes, & me in firmam-puppim-habente navi
Abduces, hæc periclitatio erat præclara.
Verùm ego quidem ſeparata ab hac re, peribo,
Tu verò, tuâ re bene conſtitutâ, redibis *domum*.
Tamen non fugio ullum *periculum*, etiam mortem,
Modò te ſervem. vir enim in familia
Mortuus, eſt deſiderabilis: mulieres verò parum proſunt.
Ore. Non fiam & tui & matris interfector:
Satis eſt illius cædes communiter vero tecum

Et vivere volo, & mortuus parem *sortem* nanciſci.
Abducam verò te (niſi & ipſe hîc occumbam)
Domum, vel tecum mortuus *hîc* manebo.
Audi autem ſententiam *meam*: ſi non gratum hoc eſſet
Dianæ, quare Phœbus juſſiſſet oraculo
Me deferre ſtatuam deæ in urbem Palladis,
Et tuam intueri faciem? omnia enim
Hæc in unum conferens, ſpero *nos* reditûs fore compotes.
Iphi. Quomodo poteſt ergo fieri, ut neque nos moriamur,
Et conſequamur ea quæ volumus? hac parte enim laborat
Reditus *noſter* ad domum: hæc eſt præſens conſultatio.
Ore. An tyrannum interficere poterimus?
Iphi. Periculoſum *eſt* hoc, *quod* dixiſti, ut hoſpites *ſuos* advenæ cædant.
Ore. Verùm ſi hoc fuerit ſaluti mihi & tibi, periclitandum.
Iphi. Non poſſim ego: promptitudinem verò *tuam* laudo.
Ore. Quid verò ſi occultes me clàm in hoc templo?
Iphi. Ut *nimirum* tenebras nacti evadamus incolumes?
Ore. Furum enim *eſt* nox, veritatis verò lux.
Iphi. Sunt intus ſacri cuſtodes, quos non fallemus.
Ore. Hei mihi, periimus! quomodo ſervari poſſumus?
Iphi. Opinor me habere quoddam novum inventum.
Ore. Quodnam? opinionem impertias, ut & ego ſciam.
Iphi. Utar tuo infortunio ad fallendum.
Ore. Mulieres enim *ſunt* ingenioſæ ad excogitandas technas.
Iphi. Dicam te veniſſe matricidam ex Argis.
Ore. Utere meis malis, ſi utile erit.
Iphi. Quòd non fas ſit ſacrificare *te* deæ, dicam——

Ore. Quam cauſam prætendens? non enim ſuſpicor aliquid.
Iphi. Non purum: purum verò *factum* dabo neci.
Ore. Quomodo verò *ſic* Deæ ſtatua magis capietur?
Iphi. Maris te fontibus luſtrare volo.
Ore. Eſt intus ſtatua propter quam *huc* venimus.
Iphi. Et *dicam*, me velle eam lavare, ut à te contrectatam.
Ore. Quónam delatam? num dicis ad oſtium humidum maris?
Iphi. *Ibi* ubi navis tua ſtat ligata lineis vinculis, *i. e. funibus*.
Ore. Tibi verò quis alius in manibus geſtabit ſtatuam?
Iphi. Ego *geſtabo:* quia mihi ſoli licet attingere *eam*.
Ore. Pylades verò in quo loco hujus cædis à nobis ponetur?
Iphi. Dicetur eodem, quo tu, manuum piaculo pollutus eſſe.
Ore. Faciéſne hæc clàm, an ſciente rege?
Iphi. Perſuaſo verbis. non enim potero eum latére.
Ore. Atqui facilis remigatio navis adeſt.
Iphi. Reliqua verò tu curabis ut rectè fiant.
Ore. Una re adhuc opus eſt, ut iſtæ (*Chorus*) hæc occultent.
Quamobrem obteſtare eas, & ſermones perſuadentes
Excogita. habet vim ad commiſerationem mulier.
Reliqua verò forte bene ſuccedent.
Iphi. O chariſſimæ mulieres, ad vos reſpicio,
Et ego in veſtra poteſtate ſum, ut vel rectè habeam,
Vel ut nihil ſim, & priver patria,
Et ſorore chara, & fratre chariſſimo.
Atque hoc quidem primùm initium ſit ſermonis:
Mulieres ſumus, genus addictum an ori mutuo,

Et ad communes res ſervandas fidiſſimæ.
Tacete nobis, & adjuvate *noſtram*
Hanc fugam. egregia res eſt lingua, cui fides adeſt.
Videte autem quomodo tres chariſſimos una fortuna
Poſſit aut reducere in patriam, aut occidere.
Ego autem ſervata, ut tu quoque particeps ſis *noſtræ* fortunæ,
Salvam te reducam in Græciam. Sed te per dextram,
Et te, & te, te verò precor per charas genas,
Et genua, & per ea quæ chariſſima *habetis* domi,
Per matrem, & patrem, & liberos, ſi quibus ſunt.
Quid dicitis? quæ veſtrûm conſentit? aut quæ non vult?
Dicite eadem: non approbantibus enim vobis ea quæ dixi,
Perii & ego & miſer frater.
Ch. Sis bono animo, chara domina, & cura tantùm ut ſerveris;
Quantum enim ad nos pertinet, omnia tacebimus,
(Sciat magnus Jupiter) de omnibus illis quæ mandas.
Iphi. Bene ſit vobis propter *hunc* ſermonem, & felices ſitis!
Tuum jam eſt munus, ac tuum, ingredi in domum,
Quia ſtatim rex hujus terræ veniet
Sacrificium exploraturus, an factum ſit hoſpitum.
O veneranda, quæ me in Aulidis receſſibus
Sævâ liberaſti à paterna interfectrice manu,
Serva me nunc etiam, & iſtos, aut Apollinis
Non ampliùs hominibus propter te *erit* verum os.

Ore. Quam cauſam prætendens? non enim ſuſpicor aliquid.
Iphi. Non purum: purum verò *factum* dabo neci.
Ore. Quomodo verò *ſic* Deæ ſtatua magis capietur?
Iphi. Maris te fontibus luſtrare volo.
Ore. Eſt intus ſtatua propter quam *huc* venimus.
Iphi. Et *dicam*, me velle eam lavare, ut à te contrectatam.
Ore. Quónam delatam? num dicis ad oſtium humidum maris?
Iphi. *Ibi* ubi navis tua ſtat ligata lineis vinculis, *i. e. funibus*.
Ore. Tibi verò quis alius in manibus geſtabit ſtatuam?
Iphi. Ego *geſtabo:* quia mihi ſoli licet attingere *eam*.
Ore. Pylades verò in quo loco hujus cædis à nobis ponetur?
Iphi. Dicetur eodem, quo tu, manuum piaculo pollutus eſſe.
Ore. Faciéſne hæc clàm, an ſciente rege?
Iphi. Perſuaſo verbis. non enim potero eum latére.
Ore. Atqui facilis remigatio navis adeſt.
Iphi. Reliqua verò tu curabis ut rectè fiant.
Ore. Una re adhuc opus eſt, ut iſtæ (*Chorus*) hæc occultent.
Quamobrem obteſtare eas, & ſermones perſuadentes
Excogita. habet vim ad commiſerationem mulier.
Reliqua verò forte bene ſuccedent.
Iphi. O chariſſimæ mulieres, ad vos reſpicio,
Et ego in veſtra poteſtate ſum, ut vel rectè habeam,
Vel ut nihil ſim, & priver patria,
Et ſorore chara, & fratre chariſſimo.
Atque hoc quidem primùm initium ſit ſermonis:
Mulieres ſumus, genus addictum amori mutuo,

Et ad communes res ſervandas fidiſſimæ.
Tacete nobis, & adjuvate *noſtram*
Hanc fugam. egregia res eſt lingua, cui fides adeſt.
Videte autem quomodo tres chariſſimos una fortuna
Poſſit aut reducere in patriam, aut occidere.
Ego autem ſervata, ut tu quoque particeps ſis *noſtræ* fortunæ,
Salvam te reducam in Græciam. Sed te per dextram,
Et te, & te, te verò precor per charas genas,
Et genua, & per ea quæ chariſſima *habetis* domi,
Per matrem, & patrem, & liberos, ſi quibus ſunt.
Quid dicitis? quæ veſtrûm conſentit? aut quæ non vult?
Dicite eadem: non approbantibus enim vobis ea quæ dixi,
Perii & ego & miſer frater.
Ch. Sis bono animo, chara domina, & cura tantùm ut ſerveris;
Quantum enim ad nos pertinet, omnia tacebimus,
(Sciat magnus Jupiter) de omnibus illis quæ mandas.
Iphi. Bene ſit vobis propter *hunc* ſermonem, & felices ſitis!
Tuum jam eſt munus, ac tuum, ingredi in domum,
Quia ſtatim rex hujus terræ veniet
Sacrificium exploraturus, an factum ſit hoſpitum.
O veneranda, quæ me in Aulidis receſſibus
Sævâ liberaſti à paterna interfectrice manu,
Serva me nunc etiam, & iſtos, aut Apollinis
Non ampliùs hominibus propter te *erit* verum os.

Verùm propitia exeas ex hac barbara terra,
Ad Athenas: non enim decet *te* hic
Habitare, cùm liceat tibi urbem incolere beatam.

Exeunt Iphi. Orc. & Pyl.

ANTISTROPHICA.

Strophe 1.

Ch. 1 O avis, quæ circa ſaxeos
2 Ponti ſcopulos, halcyon,
3 Lugubre fatum canis,
4 Voce, quæ à prudentibus intelligi facilè poteſt,
5 Quia maritum ſemper reſonantibus luges cantibus:
6 Ego tibi comparor
7 Luctu, ſine ala ales,
8 Deſiderans Græcorum cœtus,
9 Deſiderans Dianam Lucinam,
10 Quæ habitat ad Cynthium montem,
11 Et palmam habentem molles comas,
12 Et laurum ramoſam, &
13 Sacrum germen cæruleæ oleæ,
14 Partui Latonæ amicum,
15 Et paludem volventem aquam
16 Cygneam, ubi canorus cygnus
17 Colit Muſas.

Antiſtrophe 1.

1 O lacrymarum ſtillæ multæ,
2 Quæ genas in meas
3 Ceciderunt, quando turribus patriæ
4 Everſis, inſcendi naves,
5 Claſſe hoſtium, & haſtis.

6 Et per venditionem magno auri precio factam
7 Veni iter barbarum *huc*,
8 Ubi profecta *ad* cervorum-interfectricis
9 Deæ miniſtram virginem
10 Filiam Agamemnonis, famulus ſum
11 *Heræ*, quæ aras, in quibus oves (*non homines*) mactantur,
12 Valde deſiderat; *heræ*, quæ perpe-
13 tuò eſt miſera. nam in rebus duris
14 Non laborat qui iis innutritus & *aſſuetus* eſt:
15 Res verò ſecundæ mutationem efficiunt.
16 Infortunium enim poſt res proſperas
17 Vitam duram facit hominibus.

Strophe 11.

1 Et te quidem, o domina, Argiva
2 Navis quinquaginta-remis-acta vehet domum:
3 Modulans verò cerâ-compacta
4 Fiſtula montani Panis
5 Impellet ſono remos:
6 Et Phœbus vates, ciens
7 Strepitum ſeptem-fidibus-intentæ lyræ,
8 Canens, ducet *te*, fertilem
9 Athenienſium in terram:
10 Me verò hic relictâ,
11 Abibis impetuoſis remis *delata*.
12 In aëre autem vela, & rudentes ad
13 Proram, ſupra ſtolum,
14 Extendent pedem
15 Navis celeriter euntis.

Antiſtrophe 11.

1 Utinam volare poſſem *in* pulchrum circum,
2 Quâ ſolis ardens ignis iter facit!
3 Super autem domeſticos thalamos

Alas in meis humeris
Desinerem agitare;
Et starem *in* choris, ubi etiam
Virgo probatarum nuptiarum,
Ad pedem impellens charæ
Matris æqualium thiasos,
Ad contentionem venustatis,
Cultûsque mollis ac opulenti
Ad certamen incitata, variis
Stolis, & cincinnis ornata,
Faciem obumbrabam.

ACTUS

ACTUS QUINTUS.

Tho. UBINAM eſt cuſtos hujus ædis mulier Græca? an jam initiavit hoſpites?
Num in caſtis adytis corpora ardent igni?
Ch. Hæc eſt, quæ tibi, Rex, cuncta clarè dicet.
Tho. Au! cur hanc transfers ex non movendis ſedibus,
Agamemnonis filia, Deæ ſtatuam brachiis?
Iphi. O Rex, ibi ſiſte tuum pedem in foribus.
Tho. Quid verò novi eſt, Iphigenia, in domo?
Iphi. Abominor: purificatæ enim hoc loqueris.
Tho. Quid novi incœptas? eloquere planè.
Iphi. Non mundas has hoſtias, Rex, mihi venati eſtis.
Tho. Unde hoc intellexiſti? an dicis quod ſic opineris?
Iphi. Statua deæ avertit ſe à ſua ſede.
Tho. Ultróne? an vertit eam terræ motus?
Iphi. Ultrò, & clauſit oculorum aſpectum.
Tho. Quæ verò eſt cauſa? an pollutio hoſpitum?
Iphi. Hæc *eſt*, nulla alia: atrocia enim fecerunt.
Tho. Num aliquem barbarorum interfecerunt in littore?
Iphi. Venerunt *huc* domeſticâ cæde polluti.
Tho. Quâ? in deſiderium enim ſciendi incidi.
Iphi. Interfecerunt matrem communi enſe, *i. e. juncta ope.*
Tho. O Apollo! Ne inter barbaros quidem quiſquam hoc auſus fuiſſet.
Iphi. Pulſi ſunt ex Græcia omnibus perſequentibus eos.
Tho. An igitur propterea ſcilicet portas ſtatuam foras?

Iphi.

Iphi. Sub ſanctum ætherem, ut amoveam *eam* à contagione cædis.

Tho. Quomodo verò deprehendiſti piaculum hoſpitum?

Iphi. Deprehendi, poſtquam deæ ſtatua retroverſa eſt.

Tho. Sapientem te nutrivit Græcia, quòd *rem tam* bene ſenſeris.

Iphi. Et nunc animum meum delinire tentarunt illecebra ſuavi.

Tho. Nunciantes aliquid gratum ex Argis?

Iphi. Oreſtem meum fratrem unicum bene valere.

Tho. Videlicet ut eos ſervares propter voluptatem grati nuncii?

Iphi. Et patrem meum vivere, & bene valere.

Tho. Tu verò ad Deæ cultum meritò inclinaſti.

Iphi. Ut quæ oderim univerſam Græciam, quæ me perdidit.

Tho. Quid igitur faciemus de hoſpitibus? dic.

Iphi. Oportet nos colere legem propoſitam.

Tho. Non ergo ſunt in opere aqua luſtralis & enſis tuus?

Iphi. Priùs volo eos lavare purificatione religioſa.

Tho. Utrùm aquis fontanis, an marinâ aquâ?

Iphi. Mare abluit omnia hominum mala.

Tho. Sanctiùs certe Deæ cadent *victimæ*.

Iphi. Et res meæ ſic rectiùs habebunt.

Tho. Nonne ad ipſum templum fluctus alliditur?

Iphi. Eſt opus ſolitudine: nam & alia faciemus.

Tho. Ducito quò vis: haud *enim* cupio arcana videre.

Iphi. Purificanda eſt mihi & Deæ ſtatua.

Tho. Siquidem macula matricidarum polluit eam.

Iphi. Nunquam enim eam ſuſtuliſſem ex ſua ſede, *niſi ita fuiſſet*.

Tho. Juſta *eſt* tua pietas, & providentia.

Iphi. Scis quæ mihi nunc fieri—*Tho.* Tuum *eſt* hoc ſignificare.

Iphi. Addas vincula hoſpitibus. *Tho.* Quonam verò te effugiant?

Iphi. Fidem Græcia nullam novit. *Tho.* Ite ad vincula *petendâ*, miniſtri.

Iphi. Educant autem huc hoſpites, *Tho.* Fiet hoc.

Iphi. Tegentes peplis vultus eorum. *Tho.* Oppoſitis ſolis flammæ?

Iphi. Adde etiam mihi comites de tuis ſatellitibus. *Tho.* Iſti te comitabuntur.

Iphi. Et mitte civitati aliquem qui ſignificet, *Tho.* Quaſnam res?

Iphi. Ut omnes maneant domi. *Tho.* Ne occurrant pollutioni cædis?

Iphi. Hæc enim ſunt ejuſmodi ut polluant. *Tho.* Vade tu, & edicito,

Iphi. Ne quis in conſpectum accedat. *Tho.* Rectè curas urbem.

Iphi. Nullúſque præcipuè amicorum. *Tho.* Per hoc me intelligis.

[Quàm meritò te tota civitas miratur!]

* *

Iphi. Tu vero manens hîc in templo, Deæ—*Tho.* Quid faciam?

Iphi. Face templum luſtra. *Tho.* Purum *ut reperias*, quando redieris?

Iphi. Cùm autem egreſſi fuerint hoſpites, *Tho.* Quid *tunc* oportet me facere?

Iphi. Tegere oculos peplo. *Tho.* Ne contraham contagium cædis?

Iphi. Si autem videar diutiùs cunctari, *Tho.* Modus hujus rei quis erit mihi?

Iphi. Nihil mireris. *Tho.* Deæ *ſacra* per ocium rectè perage.

Iphi. Utinam autem hæc expiatio cadat, ut cupio! *Tho.* Et ego idem precor.

Iphi.

Iphi. Verum hos hoſpites jam video ex æde egredi,
Et ornatum Deæ, & agnos nuper-editos, ut cæde cædem
Eluam impuram ; & fulgorem lucernarum, & reliqua quæ
Ego propoſui ad hoſpitum, & ad purificationem deæ pertinentia,
Ediço autem civibus ut ſe procul teneant ab hoc piaculo,
Si quis aut templi cuſtos habet manus puras Deorum cauſsâ,
Aut vadit contracturus nuptias, aut quæ partu gravatur :
Fugite, decedite, ne cui accidat hoc piaculum.
O Jovis & Latonæ *filia*, regina virgo, ſi abluero pollutionem
Horum, & ſacrificavero ubi oportet, habitabis puram domum,
Et nos erimus beati. reliqua verò quamvis non dico, tamen
Diis, qui plura norunt, & tibi ſignifico, o Dea.

MONOSTROPHICA.

Præſtanti indole *eſt* Latonæ proles, quam olim
Deliacæ *terræ* in fertilibus mater *poſtquam peperiſſet*
Vallibus, *nempe*, auricomum
Phœbum citharæ peritum,
Et *Dianam*, quæ propter jaculandi
Peritiam exultat,
Tulit illos à ſcopulo marino,
Puerperii locum inclytum relinquens, non
Stillantium aquarum,
Ad bacchans Dionyſo
Parnaſium cacumen,

Ubi

Ubi maculoſum tergum habens, rubrâ facie
draco,
Sub opaca æreus
Frondosâ lauro, telluris
Immane monſtrum, cu-
ſtodit oraculum terreſtre.
Adhuc ipſum, adhuc infans, adhuc charæ
In matris ulnis ſaliens,
Interfeciſti, ô Phœbe; oracula verò ini-
iſti divina, tripodéque in aureo
Sedes, in mentiri-neſcio throno,
Oracula mortalibus edens,
Divinis meis adytis,
Super Caſtaliæ fluenta,
Vicinus, tenens mediam terræ domum.
Themin verò poſtquam Terræ filiam *Phœbus*
invadens ejecerat
Ex divinis oraculis, nocturna
Terra peperit ſpectra ſomniorum,
Quæ multis mortalium,
Et præterita, & præſentia,
Et quæcunque ſunt futura,
Per ſomnum in obſcuræ terræ
Cubilibus dicebant. Terra autem
Vaticino privavit honore
Phœbum, ex ira ob filiam. Celeri pede
Autem in Olympum contendens Rex,
Manum puerilem extendebat ad Jovis thronum,
* *
Pythiis ex templis
Terreſtrem ut auferret
Deæ (*Telluris*) iram, nocturnáque reſponſa.
Riſit autem *Jupiter*, quòd filius ſtatim *ad ſe* ve-
niſſet,
Opulentos cupiens obtinere cultus.
Poſtquam autem concuſſit comam,
Fecit ceſſare nocturna ſomnia,

Et

Et impoſturam
Nocturnam exemit hominibus:
Et honores iterum dedit Phœbo,
In celebri autem, & hoſpitum-frequentiâ-claro ſolio fiduciam hominibus,
Oraculorum carminibus.

Nun. O æditui, & qui aratum curam habetis,
Ubi eſt rex hujus terræ Thoas?
Vocate, aperientes portas firmas,
Extra has ædes, dominum terræ.
Ch. Quid verò eſt? num oportet me non juſſam loqui?
Nun. Abierunt duo adoleſcentes,
Conſilio filiæ Agamemnonis
Fugientes ex hac terra, & venerandam ſtatuam
Accipientes in ſinu navis Græcæ.
Ch. Dicis rem incredibilem. quem autem videre cupis
Rex *hujus* terræ, ex templo abiit.
Nun. Quò? oportet enim eum ſcire quæ nunc fiunt.
Ch. Neſcimus. Verùm abi, & perſequere ipſum *eò*
Ubi cùm eum nactus fueris, nuncies ei iſta verba.
Nun. Videte, quam perfidioſum ſit genus muliebre!
Et vos eſtis participes horum facinorum.
Ch. Infanis: quid verò nobis negotii eſt cum fuga hoſpitum?
Nun. Non ibis ad portam regis quàm celerrimè?
Ch. Non: priuſquam interpres dixerit hoc verbum,
Intúſne ſit, an non, princeps *hujus* terræ.
Nun. Heus aperite fores, vobis dico qui intus eſtis,
Et regi dicite, quòd ad fores
Adſim, nuncians novorum onus malorum.
Tho. Quis circa domum hanc deæ excitat clamorem,

Fores

Fores pulsans, & terrorem mittens intrò?
Nun. Hæ mentitæ sunt, quæ abegerunt me à domo, *dicentes*
Quòd extrà esses: tu tamen eras domi.
Tho. Quod lucrum expectantes, aut *quid* venantes, *mentitæ sunt?*
Nun. Postea dicam quæ ad has pertinent: quæ verò ante pedes
Jam sunt, audi: virgo, quæ hîc
Aris astabat, Iphigenia, extra *hanc* terram
Cum hospitibus abiit, venerandam deæ
Statuam habens: simulatæ autem erant *illæ* expiationes.
Tho. Quid ais? quam mentem rei habens? i. e. *quid sibi volens?*
Nun. Ut servaret Orestem: hoc enim tu miraberis.
Tho. Quale hoc? num illum Tyndaridis filium?
Nun. Illum, quem consecraverat dea ad hanc aram.
Tho. O portentum! quomodo minore nomine te appellare rectè possum?
Nun. Ne huc vertas tuam mentem, sed audi me?
Et clarè considerans, & audiens, cogita
Qui modus persequendi venetur hospites.
Tho. Dic: rectè enim mones: non enim per vicinum mare
Ita fugiunt. ut possint effugere meam classem.
Nun. Postquam venimus ad littus marinum,
Ubi navis Orestis latens erat appulsa,
Nobis quidem, quos tu cum *ista* misisti vincula hospitum
Tenentes, nutu significavit, ut recederemus procul,
Agamemnonis filia, tanquam arcanum ignem
Sacrificatura, & purificationem *factura*, ad quam ibat.
Ipsa verò retrò vincula tenens hospitum

Ibat

Ibat manibus. & hæc erant quidem ſuſpecta,
Satisfaciebant nihilominus tuis miniſtris, ô Rex.
Tandem verò (ut nobis aliquid majus ſcilicet videretur agere)
Ululavit, & cantavit, barbara
Carmina quærens, quaſi cædis pollutionem abluens ſcilicet.
Poſteaquam autem diu ſederamus,
Venit nobis in mentem, ne ſoluti hoſpites
Interficerent eam, & effugerent.
Metu tamen ne videremus ea, quæ non oportebat videre, ſedimus
Tacitè. tandem verò omnibus eadem fuit ſententia,
Ire *eò* ubi illi eſſent, etiamſi *nobis hoc* non concederetur.
Ibi verò vidimus Græcam navem
Remis inſtructam, ut alis paratam ad navigandum,
Et nautas quinquaginta, qui remos in ſcalmis
Tenebant, & à vinculis adoleſcentes
Vidimus liberos ad puppem navis ſtantes.
Contis verò hi proram regebant: alii verò ad epotida
Ancoram ſuſpendebant; alii autem ſcalas
Properantes, expediebant manibus funes,
Maríque committentes ſcapham demiſerunt.
Nos verò non parcentes *nobis*, quum vidimus
Doloſas artes, inhærebamus hoſpitæ,
Retinaculiſque: & per partem navis ubi gubernaculum eſt *euntes*,
Auferre volebamus clavos pulchram-puppim-habentis navis.
Oriebatur autem verborum certamen: *Quare huc navigatis?*

Sur-

Surrepturi ex hac terra Deæ ſtatuam, an ſacerdotem?
Cujus filius, quis exiſtens tu, hanc ex hac terra, *ut emptam, avehis?*
Ille autem reſpondit, *Oreſtes, hujus frater, ut ſcias,*
Filius Agamemnonis, hancce meam aveho
Sororem nactus, quam amiſeram ex ædibus.
Verùm nihilominùs retinebamus hoſpitam,
Et vi ipſam cogere conabamur, ut *nos* ad te ſequeretur.
Unde ſævæ plagæ erant genarum;
Illi enim ferrum non habebant *in* manibus,
Neque nos: ſed pugnis cum ſtrepitu res gerebatur
Et lacerti ab utroque juvene ſimul
In latera *noſtra*, & in hepar injecti ferebantur,
Ita ut committerentur, & defatigarentur membra.
Nos autem atrocibus notis ſignati
Fugimus in locum arduum; alii quidem in capite
Habentes cruenta vulnera, alii verò in oculis, *vel*, facie.
In tumulis verò ſtantes, tutiùs
Pugnabamus, & ſaxa jaciebamus.
Verùm arcebant nos ſagittarii, in puppi
Stantes, telis, ut repellerent *nos* procul.
Tunc autem (magnus enim fluctus impulerat navim
Ad terram, metus autem erat ne pes tingeret)
Sublatam Oreſtes in ſiniſtrum humerum,
Progreſſus in mare, & per ſcalas ſaltans,
Collocavit ſororem in navi pulchra tranſtra habente,
Et eam quæ de cœlo cecidit, *deæ* Jovis filiæ
Statuam. ex media autem nave ſonum edidit

Vox quædam; *O terræ Græcæ nautæ navis,*
Incumbite remis, fluctúsque pulsantes albos facite:
Habemus enim ea, propter quæ Euxinum pontum
Et intra Symplegades navigavimus.
Illi verò frementes dulcem gemitum,
Percusserunt mare. navis autem donec erat in
Portu, procedebat: penetrans verò per ostium
Repellebatur, incidens in rapidum fluctum:
Vehemens enim ventus subitò ortus, navis
Pellebat retrò rudentes. *nautæ* verò sustinebant
impetum,
Repugnantes contra fluctum: rursum autem
ad terram
Fluctus refluus impulit navim. stans autem
Agamemnonis filia precabatur: *O Latonæ filia,*
Serva me tuam sacerdotem, in Græciam
Ex hac terra barbara, & ignosce meo furto.
Amas verò & tu tuum fratrem, ô Dea;
Et me quoque consanguineos amare puta.
Nautæ verò puellæ preces exceperunt acclamantes
Pæana, nudatos vestibus humeros
Remo cum adplicuissent, adhibito celeusmate.
Magis autem atque magis ibat navis versus scopulos.
Et alius quidem in mare pedum saltu ruit,
Alius verò ex *nave* suspendebat funes curvos.
Ego verò statim huc veni,
Ut tibi, rex, significem quomodo illic se res
habeant.
Quamobrem vade, vinculis laqueísque manu
sumtis:
Nisi enim mare fiat placidum,
Nulla spes salutis est hospitibus *reliqua.*
Rex autem maris, curam gerit Ilii,
Venerandus Neptunus, inimicus autem est Pelopidis.

Et

Et nunc licebit Agamemnonis filium
Tibi & *tuis* civibus (ut par est) in manus,
Et recipere *ejus* sororem, quæ cædem *in* Aulide
Immemorem *salutis* prodens à Dea deprehenditur.
Ch. O misera Iphigenia, unà cùm fratre
Morieris, iterum rediens *in* manus dominorum!
Tho. O cuncti cives hujus barbaricæ terræ,
Eia, nonne *hi quidem* equis injicientes frena,
Ad littus curretis, & navis egressum
Græcanicæ excipietis? simul verò, causâ Deæ
Festinantes, capietis impios viros?
Alii verò *nonne* trahetis in mare naves celeres,
Ut mari *navalibus*, & terrâ, equestribus copiis
Captos ipsos, aut *de* aspera rupe
Præcipites demus, aut palis *ipsorum* figamus corpora?
Vos autem horum consiliorum conscias
Mulieres, postea, quum ocium nactus fuero,
Puniam. nunc enim in præsentium *rerum*
Studium intenti, non manebimus quieti.
Min. Quò, quò manum hanc *fugientes* insequentem ducis, ô Rex
Thoas? Audi hæc Minervæ verba.
Desine persequi, & impetum excitare exercitûs:
Fatalibus enim oraculis Apollinis
Huc venit Orestes, iram Furiarum
Fugiens, & sororem Argos reducturus,
Statuámque sacram in meam laturus terram.
Et hæc quidem ad te nostra *est* oratio: quem verò te occisurum
Decreviſti Orestem, marinis interceptum procellis, *illi*
Jam in meam gratiam Neptunus tranquillum

Maris facit dorsum, transmittens cum nave.
Tu verò, Orestes, audiens mea mandata,
(Audis enim vocem, licèt præsens non adsis)
Deæ
Vade acceptâ statuâ, & tuâ sorore.
Et cum veneris Athenas divinitus conditas,
Est quidam locus in extremis Atticæ
Finibus, vicinus monti Carystio,
Sacer, quem meus populus *nunc* vocat Adas:
Illic exstructo templo, colloca statuam
Cognominem Tauricæ *Dianæ*, & tuorum laborum,
Quos ex antiasti oberrans per Græciam,
Agitatus stimulis Furiarum: eam verò homines
Posthac celebrabunt *sub nomine* Tauropolæ Deæ.
Et hanc legem ponant, populus quando celebrat festum
Tuæ à cæde liberationis, admoveat ensem
Ad *alicujus* viri cervicem, & sanguinem eliciat
Religionis causâ, & dea ut *debitos* honores habeat.
Te verò, ô Iphigenia, circa sacros tractus
Brauronios oportet, ædituam hujus deæ,
[Habitare, ubi te manet beata vita:]
Ubi etiam sepelieris mortua, & peplorum
Monumenta tibi ponent, texta pulchro stamine,
Quæ mulieres in partu animam erumpentes
Reliquerint in ædibus. has autem ut educas ex
hac terra
Mulieres Græcas *tibi Thoas*, mando,
& *
Justo consilio, quia te servavi,
Et priùs in martio pago paribus suffragiis
Victoriam adjudicans, ô Orestes: & lex erit
hæc,
Ut *posthac* vincat, quisquis paria suffragia habuerit.

Quam-

Quamobrem educ tuam ſororem ex *hac* terra,
O fili Agamemnonis, & tu ne iraſcaris, Thoas.
Tho. Regina Minerva, deorum præceptis
Quiſquis audiens, non paret, *is* non rectè ſentit.
Ego igitur Oreſti, ſi auferens ſtatuam deæ
Abiit, & *ejus* ſorori non iraſcor. quid enim
Adverſus potentes Deos certare decet?
Eant cum ſtatua deæ in tuam
Terram, & feliciter eam *ibi* collocent.
Mittam verò & has in Græciam beatam
Mulieres, quemadmodum mandat tua vox;
Et retinebo exercitum, quem eram miſſurus
contra hoſpites,
Et navium remos. hæc quemadmodum tibi, ô
Dea, placent, *faciam.*
Min. Laudo: namFatum ſuperius eſt & te, & Diis.
Ite, ô auræ, navi ducentes Agamemnonis
Liberos Athenas. comitabor autem *ipſos* ego.
Servans meæ ſororis venerandam ſtatuam.

Ite, fortunati, propter ſervans *vos*
Fatum beati exiſtentes.
Ch. At, ô veneranda & inter immortales,
Et inter mortales, Pallas Minerva,
Faciemus ut tu jubes:
Admodum enim jucundum, & inſperatum
Nuncium auribus accepi.

O valde veneranda Victoria, meam
Vitam *ſemper* poſſidias,
Nec deſinas *eam* (vel *me*) coronare!

FINIS.

BOOKS printed for J. NICHOLS.

1. EURIPIDIS Drama SUPPLICES MULIERES. Ad Codd. MSS. recenſitum; &, Verſione correctâ, Notis uberioribus illuſtratum. Accedit, De Græcorum Quintâ Declinatione Imparisyllabicâ, & inde formatâ Latinorum Tertiâ, Quæſtio Grammatica. Editio altera.

2. Remarks on the Epiſtles of CICERO to BRUTUS, and of BRUTUS to CICERO, in a Letter to a Friend. By Mr. MARKLAND.

3. M. TULLII CICERONIS ad Q. FRATREM Dialogi Tres de Oratore. Ex MSS. emendavit, Notiſque illuſtravit, ZACHARIAS PEARCE, Epiſcopus ROFFENSIS.

NEW BOOKS publiſhed by J. NICHOLS.

I. Biographical and Literary Anecdotes of WILLIAM BOWYER, Printer, F. S. A. and of many of his Learned Friends; containing an incidental View of the Progreſs and Advancement of Literature in this Kingdom, from the Beginning of the preſent Century to the End of the Year 1777. By JOHN NICHOLS, his Apprentice, Partner, and Succeſſor. Price One Guinea, adorned with an elegant Portrait by Baſire.

II. Conjectures and Obſervations on the New Teſtament; Collected from various Authors, as well in regard to Words as Pointing. By Mr. BOWYER. The Third Edition. Price One Guinea in Boards.

III. An Apology for ſome of Mr. HOOKE's Obſervations concerning the Roman Senate. With an Index to the Obſervations. By Mr. BOWYER. Quarto, Price 1s.

IV. Biographical Memoirs of WILLIAM GED. By J. NICHOLS. 8vo. Price 1s.

V. A Select Collection of POEMS; with Notes Biographical and Hiſtorical, by J. NICHOLS. Completed in Eight Volumes, adorned with Portraits, by Baſire, Cook, and Collyer. Price One Guinea in Boards.

VI. A Collection of all the Wills, now known to be extant, of the Kings and Queens of England, Princes and Princeſſes of Wales, and every Branch of the Blood Royal, from the Reign of William Conqueror to that of Henry the Seventh, excluſive, with Explanatory Notes and a very copious Gloſſary. By J. NICHOLS. Quarto. Price Eighteen Shillings in Boards.

VII. A Supplement to Swift's Works. By J. NICHOLS. In One large Quarto Volume; and re-printed in every ſmaller Size, to ſuit the various Editions.

VIII.

NEW BOOKS published by J. NICHOLS.

VIII. The History and Antiquities of HINCKLEY, in the County of Leicester, including the Hamlets of Stoke, Dadlington, Wykin, and The Hyde; some Particulars of the ancient Abbey of Lira in Normandy; Astronomical Remarks, and Biographical Memoirs. By J. NICHOLS, F. S. A. *Edinb.* and Printer to the Society of Antiquaries of *London*. Quarto, Price 7s. 6d. adorned with Thirteen elegant Plates.

*** This Work forms the Seventh Number of a Series of Local Antiquities, under the Title of BIBLIOTHECA TOPOGRAPHICA BRITANNICA, of which every separate Number is a distinct Work. In this form have already appeared, 1. The History of Tunstall in Kent, Price 5s.—2. Reliquiæ Galeanæ, Part 1. Price 2s. 6d. Part 2. Price 5s. Part 3. Price 7s. 6d.—3. History of Aberdeen, Price 5s.—4. Memoirs of Sir John Hawkwood, Price 2s.—5. The History of the Royal Hospital and Collegiate Church of St. Katharine near the Tower of London, enriched with Seventeen Plates. Price 10s. 6d.—6. Antiquities of Kent, hitherto undescribed, illustrated by John Thorpe, Esq; of Bexley, M. A. F. S. A. Price 3s. stitched.

IX. The History of Thetford. By the late Mr. Thomas Martin, of Palgrave. Published by Mr. GOUGH. Printed in Quarto, uniformly with the above Local Histories. Price One Guinea in Boards.

X. British Topography; or, an Historical Account of what has been done for illustrating the Topographical Antiquities of Great-Britain and Ireland. By Mr. GOUGH. Two Volumes, Quarto, Price 2l. 12s. 6d. in Boards.

XI. Medals, Coins, Great Seals, and other Works of THOMAS SIMON; engraved and described by GEORGE VERTUE. The Second Edition, improved; with additional Plates, Notes, and an Appendix by Mr. GOUGH. Quarto, Price One Guinea.